

Giới thiệu Lỗ Tai Nhỏ Của Anh

Thể loại: Nguyên sang, Ngôn tình, Hiện đại, HE, Tình cảm, Ngọt sủng, Thanh mai trúc mã, Chế phục tình duyên, Thiên chi kiều tử, Cận thủy lâu đài, 1v1, Quân nhân.

Convert: Leo Sing (wikidich)

Edit: Nhím

Vừa mới hoàn thành nhiệm vụ, mệt mỏi trở về, Mục Nghiên Chi thật không thể tin vào mắt mình.

Anh đang nhìn thấy cái gì???

Thiếp cưới???

Của vị hôn thê???

CMN!!! Mà chú rể méo phải anh

Anh suốt đêm chạy về nhà, thấy được cô gái gửi thiệp cưới cho mình.

"Đây là có ý gì?"

"Em muốn kết hôn."

"Con mẹ nó anh còn chưa có chết đâu! Em còn muốn kết hôn với ai?"

"Là tên khốn nào bỏ mặc em ba năm chẳng thèm quan tâm tới? Dù sao thì anh cũng chưa bao giờ xem em là vị hôn thê của mình."

Ba năm, thời gian thấm thoát trôi qua, có rất nhiều chuyện đã không còn như xưa.

Mục Nghiên Chi đem Nguyên Nhị bức đến góc, từ trên cao nhìn chăm chăm vào cô, muôn vàn tức giận trong nháy mắt hóa thành đau khổ cùng cầu xin.

"Không cần kết hôn cùng người khác có được không? Anh cầu xin em, lỗ tai nhỏ của anh."

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Tai Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

"Đoá Đóa, tuy rằng ba ba đã không còn nữa nhưng ông ấy là anh hùng, chúng ta không thể quên ông ấy."

"Ba ba đi đâu vậy ạ?"

"Ba ba đi lên thiên đường rồi, không thể trở về nhà nữa. Nhưng mà không sao cả, ông ấy sẽ ở trên thiên đường nhìn Đoá Đóa của chúng ta vui vui vẻ vẻ, khỏe mạnh mà lớn lên."

"Con có thể đi tìm ba không ạ?"

"Con không được nhưng mẹ thì có thể. Đoá Đóa, đồng ý với mẹ về sau con phải nghe lời chú Mục và anh Nghiên Chi nhé..."

.....

Thẳng đến khi ngồi lên chiếc xe hơi màu đen có cấm quân kỳ Nguyên Nhị cũng không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Cô chỉ biết mình đã được cấp trên của ba đón đi.

Đôi mắt đen thui mở to nhìn người đàn ông một thân tây trang ở bên cạnh, trên tay ông ấy còn có một chiếc hộp.

"Chú Mục, đây là cái gì ạ? Có thể ăn được không?" Cô bé ngây thơ hỏi một câu.

Cánh tay Mục Diệc Thâm cứng đờ một chút rồi lắc đầu, trên mặt lộ ra một nụ cười hiền lành.

"Không thể, Đoá Đoá đói bụng sao?"

Nguyên Nhị sờ sờ bụng nhỏ rồi gật đầu. "Vâng ạ! Cháu đói bụng."

Mục Diệc Thâm duỗi tay sờ sờ đầu của cô bé. "Cháu chờ một chút nhé, trở về chú sẽ bảo mẹ Mục làm đồ ăn ngon cho cháu."

"Được ạ được ạ!"

Nguyên Nhị vỗ tay vài cái rồi đột nhiên nhớ tới một vấn đề. "Chú Mục, mẹ của cháu đâu rồi ạ?"

Lần này thì toàn bộ cơ thể Mục Diệc Thâm đều cứng đờ. Ông hít một hơi thật sâu, vẻ tươi cười trên mặt vẫn như cũ nhưng hốc mắt lại đỏ lên.

"Mẹ của cháu đã dọn tới thiên đường ở trên cao, bà ấy bây giờ cũng giống như ba của cháu vậy. Bọn họ sẽ phù hộ cho cháu vui vui vẻ vẻ, khỏe mạnh mà lớn lên."

"A..."

Nguyên Nhị nghiêng đầu. "Chú Mục, lời chú nói thật giống với lời của mẹ nha."

Mục Diệc Thâm cố nén nước mắt, gật đầu. "Ừ! Cho nên Đoá Đoá về sau sống cùng chú nhé, có được không?"

"Được ạ."

Nguyên Nhị một bộ đứng đắn. "Mẹ của cháu cũng đã nói như vậy, cho nên cháu sẽ đồng ý với chú."

Mục Diệc Thâm duỗi tay dịu dàng vuốt ve cái đầu nhỏ của Nguyên Nhị, chung quy vẫn là nhịn không được ghen ngào nói. "Ừ! Đoá Đoá thật ngoan..."

Chiếc xe hơi màu đen một đường chạy thẳng tới quân khu phía bắc, sau đó lại chạy vào đại viện. Người đứng gác ở cửa thấy bảng số xe cùng quân kỳ liền làm động tác quân lễ rồi lập tức cho xe qua.

Chiếc xe màu đen tiếp tục đi về phía trước, trên sân thể dục ven đường có một nhóm binh sĩ đang huấn luyện. Trên người bọn họ công bốc đồ nặng mấy chục kg chạy bộ trên sân thể dục, ánh mặt trời chiếu xuống làm cho quần áo trên người sớm đã ướt đầm, tóc phảng phất có thể tích ra nước, mồ hôi trên mặt lấp lánh tỏa sáng dưới ánh mặt trời.

Ở trong trí nhớ của Nguyên Nhị ba ba thường xuyên bảo cô ngồi ở sân thể dục bên cạnh sau đó xem ông huấn luyện.

Nhưng một ngày nào đó ba ba đột nhiên không thấy đâu nữa, sau này cũng không còn thấy mẹ.

Cô đã từng đi theo một chị gái vui vẻ sinh sống trong hai tuần ở một chung cư, sau đó thì được đón tới nơi này.

Xe hơi chậm rãi dừng trước một ngôi biệt thự độc lập. Cánh cửa biệt thự rộng mở, ở đó có năm người đang đứng.

Từ nhỏ đã bắt đầu ra vào Mục gia, Nguyên Nhị tự nhiên đối với năm người này rất là quen thuộc.

Mục Diệc Thâm đẩy cửa xe, vòng đến bên kia đem Nguyên Nhị dắt xuống. Ông nắm tay cô bé đi đến trước mặt năm người kia.

Nguyên Nhị ngoan ngoãn, chủ động chào hỏi.

"Cháu chào ông Mục, mẹ Mục, dì Chu, anh Nghiên Chi..."

Thanh âm thanh thúy lại non nớt, ngọt ngào như là lau mật.

Mục Quốc Phong hai mắt đỏ lên, từ khi người vợ qua đời thì đây là lần thứ hai ông xúc động muốn khóc. Ba của cô bé đã cứu con ông, vì con của ông cô bé ấy đã mất ba. Sau khi biết tin ba mẹ của cô bé đều là cô nhi thì phản ứng đầu tiên của ông chính là muốn đón mẹ con hai người tới đây. Nhưng điều không thể nghĩ tới chính là mẹ của cô cũng đã ra đi.

Nếu đổi lại người khác thì đã sớm được đưa tới cô nhi viện nhưng địa vị cùng thế lực của Mục gia ở thủ đô không hề đơn giản. Chỉ cần một câu nói của Mục Quốc Phong liền để như trở bàn tay mà nhận nuôi Nguyên Nhị.

Ông hơi hơi khom lưng, hiền lành nhìn cô gái nhỏ vừa trở thành cô nhi ở trước mắt, đau lòng không thôi.

"Ai! Đoá Đoá ngoan."

Vợ của Mục Diệc Thâm là Minh Du cũng khom lưng, mặt lộ ra một nụ cười thể nhưng bên trong nụ cười ấy còn mang theo một tia ảm nẫn. Bà xoa xoa đầu Nguyên Nhị, ôn nhu nói: "Ừm! Đoá Đoá thực sự rất có lễ phép."

Nguyên Nhị nhếch miệng cười. "Mẹ nói trẻ nhỏ thì phải có lễ phép, như vậy mới chọc người thương."

Minh Du không nói tiếp, lại âm thầm thờ dài.

Đáng tiếc, vốn là một gia đình hạnh phúc cứ như vậy không còn nữa.

Bà đứng thẳng lưng nhìn về phía Mục Diệc Thâm, từ trong ánh mắt của ông bà có thấy được sự áy náy nồng đậm. Bà biết ông đang suy nghĩ cái gì.

Nếu không phải vì ông thì cô gái nhỏ sẽ không trở thành một người không cha không mẹ.

Mục Diệc Thâm hít sâu một hơi rồi nhìn về phía Minh Du, chỉ thấy bà cong môi nhẹ nhàng gật đầu.

Có những lời không cần phải nói rõ, chỉ một ánh mắt liền biết ý tứ của đôi phương.

Mục Diệc Thâm hồng con mắt, mỉm cười.

Nguyên Nhị ngọt ngào nhìn Minh Du sau đó mới quay đầu nhìn về phía bé trai đang dựa vào cạnh cửa. Bé trai ấy tuổi không lớn, làn da trắng nõn diện mạo tinh xảo, cực kỳ giống Minh Du. Trên người cậu là một thân đồ vận động màu đen, vì khuôn mặt của cậu không có biểu cảm gì càng làm tăng thêm vẻ lạnh lẽo không hợp với số tuổi của cậu.

Gió nhẹ thổi qua, hơi hơi thổi rối loạn tóc mái ở trên trán của cậu. Dưới ánh mặt trời vẻ mặt lạnh lùng của cậu dần dần nhiễm một tia ấm áp.

Đột nhiên, cậu nở một nụ cười mang theo sự dịu dàng.

Cậu hướng về phía Nguyên Nhị rồi vẫy vẫy tay. "Lỡ tai nhỏ, lại đây."

Nguyên Nhị tươi cười đi qua. "Anh Nghiên Chi."

Một tiếng xưng hô mềm mại trực tiếp hòa tan trái tim Mục Nghiên Chi.

Cậu cúi đầu nhìn cô gái nhỏ đứng ở trước mặt rồi duỗi tay xoa đầu cô, thấp giọng ôn nhu nói: "Lỡ tai nhỏ, về sau anh Nghiên Chi sẽ che chở cho em có được không?"

Nguyên Nhị không rõ mà chớp đôi mắt nhìn cậu, một đôi mắt long lanh nhìn đến trái tim Mục Nghiên Chi khẽ run lên.

"Là muốn bảo vệ em sao?" Nguyên Nhị lại hỏi.

Mục Nghiên Chi không chút do dự gật gật đầu. "Đúng vậy! Anh Nghiên Chi sẽ luôn luôn bảo vệ em."

Năm đó Nguyên Nhị 7 tuổi vào sống ở Mục gia, Mục Nghiên Chi 12 tuổi đưa ra lời hứa hẹn cả đời.

Mười năm sau...

Tại đại viện quân khu Mục gia.

Trong phòng khách của ngôi nhà ở phía tây, có một thân ảnh từ bên ngoài vào nhà, trong tay còn cầm theo một đôi giày rón ra rón rén đi vào phòng trong bóng tối. Bộ dáng lén la lén lút giống như trộm.

Nhưng mà, cô mới nhẹ nhàng đóng cửa lại thì lập tức "Bang" một âm thanh vang lên. Trong nháy mắt bóng tối bị thay thế bởi ánh sáng.

Nguyên Nhị hoảng sợ, xoay người lại thì thấy phòng khách đèn đuốc sáng trưng, ngồi ở trên sofa là một người đàn ông trẻ tuổi. Khi nhìn vào cặp mắt của người kia Nguyên Nhị đã sợ tới mức cả người run lên, đôi giày trong tay rơi xuống đất phát ra một tiếng động.

Tức giận, cô tình tường thấy được sự tức giận trong đôi mắt của anh đang muốn bùng nổ.

"Nghiên...Anh Nghiên Chi."

Mục Nghiên Chi neho neho mắt nhìn váy ngắn trên người Nguyên Nhị. Lòng anh tràn ngập lửa giận muốn phát tiết nhưng lại không có chỗ phát tiết.

Anh yên lặng nhìn Nguyên Nhị một hồi lâu, đang lúc cô gái nhỏ muốn chạy trốn thì anh đột nhiên bùng nổ, giận dữ gầm lên. Tiếng gầm ấy đáng sợ tới mức cô gái nhỏ lao đảo một cái rồi ngã chổng vó.

"Nguyên Nhị, em lại đây cho anh."

Nguyên Nhị vội vàng đứng dậy, khuôn mặt khổ não đứng tại chỗ không dám động.

Lúc này đi qua chính là chịu chết.

Không đi, nhất định không đi.

Mục Nghiên Chi thấy cô đứng bất động, tức giận đến mức thiếu chút nữa định đầu bốc khói. Anh vươn tay rồi vỗ một cái thật mạnh lên mặt bàn trước mắt, lực độ mạnh tới mức Nguyên Nhị còn cảm thấy một giầy sau chiếc bàn kia sẽ vỡ thành trăm mảnh.

Cô nhìn mặt bàn vừa chịu một lực mạnh kia, trong lòng âm thầm khen một câu. "Chất lượng thật tốt."

Giây tiếp theo, bên tai truyền đến một giọng nói trầm thấp, bên trong còn mang theo tia lạnh lẽo làm cô không khỏi rung mình một cái.

"Lập tức lại đây cho anh."

"Ồ ô..."

"Em hãy cầm miệng và lại đây ngay."

Mục Nghiên Chi vừa ra lệnh Nguyên Nhị lập tức ngoan ngoãn cầm miệng, sau đó không tình nguyện mà bước từng bước nhỏ về phía anh.

Dịch một bước lại liếc anh một cái, cuối cùng dừng ở đối diện.

Mới vừa đứng yên thì Mục Nghiên Chi lại gọi tên cô. "Nguyên Nhị."

Giọng nói vô cùng nghiêm túc.

"Có." Nguyên Nhị giờ tay làm một động tác quân lễ.

"Có Nguyên Nhị."

"A..." Mục Nghiên Chi đột nhiên cười lạnh một tiếng.

"Nguyên Nhị, em thật lợi hại a! Chính em tự tính xem, chỉ một học kỳ mà em đã bị gọi người nhà tới trường bao nhiêu lần? Thành tích toàn lớp đứng thứ mấy từ dưới lên?"

Ồ! Hóa ra là chuyện này, cô còn tưởng rằng là chuyện gì lớn.

Nguyên Nhị cúi đầu, tay nhéo nhéo vạt áo, bày ra một bộ đáng thương hề hề.

"Lần này không phải em sai, là các cô ấy, là các cô ấy miệng thối."

"Miệng thối? Miệng thối em liền đánh người? Anh thấy là do ba mẹ và ông nội sủng em đến vô pháp vô thiên rồi, ngoại trừ trốn học thì ở trong trường chuyện gì em cũng đều làm qua."

Nhớ tới chuyện ngày hôm nay Nguyên Nhị vẫn không phục.

Cô bỗng dừng ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Mục Nghiên Chi rồi nói: "Là bọn họ không đúng, ai bảo bọn họ dám nói em là đứa trẻ không cha không mẹ, ai bảo bọn họ dám nói em là đứa trẻ được nhặt về, là bọn họ trêu cợt em trước. Bọn họ đánh không lại em liền tìm giáo viên tố cáo."

Nói xong Nguyên Nhị lại cúi đầu, cắn môi dưới không hề nói một lời.

Nghe vậy, Mục Nghiên mím môi không rên một tiếng mà nhìn cô nửa ngày, sau đó mới giờ tay xoa xoa thái dương đang phát đau.

Ai! Chuyện này làm cho anh không thể mát mẻ cô được nữa.

Nhưng mà, hôm nay làm anh tức giận không chỉ có một việc.

"Được rồi, chuyện này anh sẽ nói với giáo viên của em. Nhưng mà bây giờ em hẳn là nên giải thích một chuyện khác với anh?"

Nguyên Nhị không hiểu anh muốn nói tới chuyện gì. "Chuyện gì?"

Mục Nghiên Chi cảm giác thái dương kịch liệt nhảy lên vài cái, anh nỗ lực áp chế lửa giận muốn bốc lên lần nữa, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Em nói cho anh nghe một chút đi, em bây giờ vẫn là vị thành niên nhưng vì sao lại đi chơi đến khuya khoắt như vậy, em nói xem! Anh đang chờ em cho anh một lý do thích hợp."

"A." Nguyên Nhị đột nhiên kêu một tiếng.

Mục Nghiên Chi trừng cô một cái, không cho kháng cự nói: "Nói."

Nguyên Nhị cúi đầu tránh đi ánh mắt của anh, nhìn ngón chân trắng nõn của mình. Bỗng dừng lại nghĩ ra một chuyện, cô ngẩng đầu. "Là Hạ Hàn, là anh ấy mang em đi. Anh ấy nói hôm nay là sinh nhật của một người bạn cho nên muốn mang em đi cùng. Em không biết là đi quán bar, thật sự không biết."

A! Cô tìm được lý do cũng không tệ lắm.

Không biết? Có quý mới tin lời cô nói.

Mục Nghiên Chi nhìn cô không nói lời nào.

Nguyên Nhị cực kỳ lo lắng, khuôn mặt nhỏ nhắn lại tiếp tục nói: "Anh Nghiên Chi, anh có thể đừng nhìn em như vậy được không?"

"À..."

Mục Nghiên Chi lại cười lạnh rồi đột nhiên hỏi: "Nguyên Nhị, năm nay anh bao nhiêu tuổi?"

"Hả?"

Nguyên Nhị sững sốt, sau khi có phản ứng thì lập tức trả lời: "22."

Mục Nghiên Chi trầm mặc một lát lại hỏi tiếp: "Em cảm thấy...anh là tên gốc sao?"

Nguyên Nhị lắc đầu. "Không phải nha."

"Vậy em cảm thấy anh sẽ tin tưởng lời em nói sao?"

Nguyên Nhị: "..."

Bạn đang đọc truyện *Lỗi Tai Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Nguyên Nhị nhìn sàn nhà, yên lặng trợn trắng mắt.

Không tin anh còn hỏi em làm gì? Rảnh rồi đến vậy sao?

Chỉ có điều lời này cô cũng không dám nói ra khỏi miệng.

Từ khi sống tại Mục gia, Mục Nghiên Chi giống như uỷ viên ban kỷ luật kiêm luôn nhiệm vụ chùi mông cho Nguyên Nhị. Mỗi lần cô cùng người khác đánh nhau đều là anh đi tới trường học, mỗi lần cô gặp rắc rối đều là anh đi thu dọn tàn cục.

Mục Nghiên Chi ngả người về phía sau rồi nặng nề thở dài một hơi. Một lần nữa gờ tay xoa thái dương phát đau, bỗng dung lộ ra một nụ cười bất đắc dĩ.

Đột nhiên anh nhìn Nguyên Nhị rồi vẫy vẫy tay. "Lại đây."

"Hả?"

Nguyên Nhị ngẩng đầu rồi chớp chớp đôi mắt nhìn anh, sau đó lắc đầu. "Không cần, em không muốn ngồi."

"..."

Mục Nghiên Chi liếc nhìn cô rồi cười nhạo một tiếng. "Ai bảo em ngồi, lại đây."

Nguyên Nhị cắn môi dưới, kiên quyết lắc đầu. "Vậy thì em càng không thể qua đó."

Cô vừa dứt lời thì sắc mặt người đàn ông trên sofa trầm xuống vài phần, ánh mắt bỗng nhiên sắc bén, ngữ khí cũng nặng nề hơn. "Anh bảo em lại đây."

Nguyên Nhị sợ tới mức run lên, tuy rằng sợ chết nhưng vẫn phải cất bước đi qua.

"Anh Nghiên Chi...A..."

"Bóp..."

Một âm thanh vang lên. Cơ thể mảnh khảnh của cô gái nhỏ ghé vào trên đùi người đàn ông, mông vênh lên cao, váy ngắn màu hồng nhạt kéo lên trên vài phần để lộ quần lót nhỏ mang theo một chút ren trần đầy hơi thiếu nữ.

Mục Nghiên Chi dờn tầm mắt, theo bản năng bỏ qua cái vật làm cả người anh khô nóng kia, tay lần nữa giờ cao lên rồi rơi xuống, lại một tiếng "bốp" thật sự vang dội.

Nguyên Nhị nhăn khuôn mặt nhỏ giấy giụa, khóc lóc. "Ô ô... Đau quá."

"Đau?"

"Đau...Ô ô..."

Mục Nghiên Chi nhìn bàn tay của mình rồi xoa xoa, hậu tri hậu giác phát hiện ra lực độ lúc này của mình giống như đã từng dùng qua. Ngày thường khi anh giáo huấn những tên tiểu quỷ ở đơn vị chính là dùng lực độ này, những tên tiểu quỷ đó đều bị đánh đến quỷ khóc sói gào. Cô gái nhỏ đang ở trên đùi anh có da thịt non mịn, chắc là càng thêm đau đi.

Anh nhìn váy của Nghiên Nhị sau đó duỗi tay ôm lấy vòng eo cô gái nhỏ rồi dùng sức nhắc lên đặt người sang một bên.

Khi Mục Nghiên Chi quay đầu lại liền chạm phải hai mắt ướt đầm dề của cô gái nhỏ, hàng mi dài ẩm ướt dính lại với nhau, phía trên còn treo hơi nước, khóe mắt còn có hai giọt nước mắt. Cô gái nhỏ chớp chớp mắt hai giọt nước liền trượt xuống dưới dính ở trên mặt. Cô cắn cắn môi dưới, bộ dáng ủy khuất miễn bàn có bao nhiêu đáng thương.

Anh vừa thở dài vừa giờ tay ôm lấy khuôn mặt của cô gái nhỏ rồi nhẹ nhàng lau đi giọt nước mắt làm anh đau lòng kia.

"Được rồi! Em đừng khóc nữa, thật là không có biện pháp với em mà."

Từ nhỏ đến lớn Nguyên Nhị đều dùng chiêu này. Mỗi lần Mục Nghiên Chi vừa giận vừa đánh mông cô liền dùng bộ dáng đáng thương đến làm người đau lòng mà nhìn anh. Cố tình không biết xui xẻo thế nào mà lần nào anh cũng trúng chiêu của cô, thật sự không có khả năng tiếp tục giáo huấn cô.

Cô gái nhỏ thật biết nắm bắt điểm yếu của anh một cách chuẩn xác.

"Anh Nghiên Chi..."

Thanh âm mềm mềm mại mại lọt vào lỗ tai Mục Nghiên Chi. Anh bắt đầu dĩ cười khẽ một tiếng. "Ừ, làm sao vậy?"

"Anh...về sau anh..."

Nguyên Nhị dùng một lúc lại tiếp tục nói: "Có thể đừng đánh mông em hay không, em đã không còn là trẻ nhỏ."

"..."

Mục Nghiên Chi nhấp môi dưới, trầm mặc một lát sau đó mới gật đầu. "Được."

Quả thật cô đã không còn là trẻ nhỏ. Vừa rồi lúc cô gái nhỏ ghé vào trên đùi, cách một lớp áo hơi mỏng anh có thể cảm nhận được bộ ngực mềm mại của cô.

"Chi là..."

"Chi là cái gì?" Nguyên Nhị nóng nảy hỏi.

"Em cần phải đáp ứng điều kiện của anh. Về sau không cho phép đánh nhau ở trường học, mặc kệ bọn họ nói cái gì em cũng không được đánh nhau, có việc cần thiết thì nói với anh."

"Được." Nguyên Nhị vội vàng gật đầu.

"Ừ, còn có..."

"Còn có nữa hả."

"..."

Mục Nghiên Chi trừng mắt nhìn cô. "Anh có nói là mình nói xong rồi sao?"

"Không có."

"Vậy thì nghe tiếp cho anh."

"Được."

"Còn có, kỳ thi của học kỳ này em nhất định phải đứng trong top 20 của lớp."

Nghe lời anh nói Nguyên Nhị lập tức phát ra một tiếng kêu rên. "Sao có thể được."

Ngày thường thành tích của cô đều là đếm từ dưới lên, ngay lập tức muốn đứng trong top 20 của lớp vậy cũng khó khăn quá đi. Quả thực là không có khả năng a.

"Anh Nghiên Chi, nếu anh muốn đánh em thì cứ nói thẳng, không cần phải ra một đề bài khó như vậy a." Nguyên Nhị hét lên.

Mục Nghiên Chi cắn răng, gờ tay cốc vào trán của cô một chút. "Đề bài khó sao? Lớp của em cũng chỉ có 40 học sinh, anh không bảo em phải nằm top 10 đã là nhân từ rồi."

Top 10 ư?

Nguyên Nhị thiếu chút nữa thì chết vì sặc nước miếng của mình. Cô nuốt nước miếng, bĩu môi nói: "Em chọn một cái chết thống khoái, anh nhanh chóng giết em luôn đi."

Giây tiếp theo trên đầu lại một trận đau đớn. Nguyên Nhị vừa vuốt đầu vừa quay lại thì thấy Mục Nghiên Chi đang thu hồi tay. Cô ngẩng đầu nhìn mặt anh, bộ dáng của anh nghiêm túc giống như một ông lão bảy tám chục tuổi.

"Yên tâm, anh sẽ không giết em."

Nghe thấy lời này trong lòng Nguyên Nhị ần ần bất an, chỉ thấy Mục Nghiên Chi cong môi cười rồi nói: "Anh chỉ biết giúp em học bỏ túc, chăm chỉ mà học bỏ túc."

"Cái gì?"

"Cái gì là cái gì?" Mục Nghiên Chi đứng lên kéo vạt áo rồi vòng qua bàn trà đi ra ngoài.

"Nghiên...anh Nghiên Chi, anh đừng như vậy mà."

Nhớ tới năm thứ 3 sơ trung bản thân đã phải trải qua thời gian học bỏ túc thống khổ, Nguyên Nhị không khỏi rung mình một cái.

"Đừng như vậy mà anh Nghiên Chi." Cô vội đứng lên đuổi theo anh.

"Em sẽ ngoan ngoãn nghe giảng bài, anh Nghiên Chi đừng như vậy có được không, chúng ta không cần..."

Lời còn chưa dứt, Mục Nghiên Chi cũng không quay đầu lại mà trực tiếp đánh gãy lời cô nói. "Tiếp tục nói lời dễ nghe cũng vô dụng, cứ quyết định vậy đi. Lời kháng nghị của em không có hiệu quả."

Giây tiếp theo một tiếng "Phanh" vang lên, cánh cửa bị đóng lại thật mạnh, thanh âm hò hét của Nguyên Nhị bị át đi hơn phân nửa.

Phía sau bỗng dưng đi tới một người. Người này là dì Phương, giúp việc ở ngôi nhà này.

Chỉ thấy bà ẩy mặc áo ngủ, xoa xoa đôi mắt từ phòng ngủ đi ra, mang theo vẻ mặt còn buồn ngủ mà nhìn Nguyên Nhị.

"Tiểu thư, cô làm sao vậy?" Dì Phương lên tiếng hỏi.

"A."

Nguyên Nhị bị bà ẩy dọa sợ, vội quay đầu lại nhìn, đôi mắt trừng lớn. "Dì Phương, dì muốn hù chết cháu sao?"

Dì Phương duỗi eo, không tiếp lời cô ngược lại còn nhẹ giọng hỏi: "Tiểu thư, cô có đói bụng không? Có muốn tôi làm đồ ăn cho cô không?"

Nguyên Nhị vỗ vỗ bụng, "Dì Phương! Dì sắp đem cháu dưỡng thành con heo béo phì rồi, nhưng mà..."

Đột nhiên cô nhếch miệng cười. "Có thể ăn món dì Phương làm béo chết cháu cũng nguyện ý."

Trên khuôn mặt tràn đầy phúc khí của dì Phương lộ ra nụ cười vui vẻ. "Tiểu thư miệng thật ngọt."

Nói xong, dì Phương xoay người đi vào phòng bếp.

Nguyên Nhị ở phía sau lại gọi bà một tiếng. "Dì Phương."

Dì Phương quay đầu lại. "Làm sao vậy?"

"Cái kia...anh Nghiên Chi đến đây lúc nào vậy ạ?"

"Nghiên Chi sao? Cậu ấy đã tới ư?"

"..."

Nguyên Nhị lắc đầu. "Không có, là cháu nhìn lầm rồi."

Không đúng, là gặp quý mới phải.

Di Phuong à một tiếng rồi xoay người tiếp tục đi vào phòng bếp.

Nguyên Nhị thờ dài ngồi xuống sofa, không tiếng động kêu rên.

Lại muốn học bỏ tức, trời ạ.

Qua nửa ngày cô đột nhiên nhớ tới một chuyện, từ trên sofa đứng lên đi đến thiên sảnh cách đó không xa. Thiên sảnh nho nhỏ, bên trong chỉ có một cái bàn nhỏ cùng mấy chiếc ghế dựa, ven tường có một ngăn tủ gỗ đào, độ cao có lẽ cao quá eo cô một chút.

Nguyên Nhị nhìn hai tấm ảnh đen trắng ở bên trên tủ. Cô cười cười rồi khom lưng mở ngăn tủ lấy ra hai cây hương sau đó cắm vào lư hương ở trước hai bức ảnh.

"Ba, mẹ! Ăn khuya thôi ạ."

Cô dẩu dẩu miệng nói. "Ba mẹ, hôm nay con thật sự không phải cố ý muốn đánh nhau đâu. Bọn họ nằng con là đứa trẻ không có ba mẹ, còn nói hai người không phải người tốt nếu không sao lại phải chết sớm như vậy, nhưng mà con biết hai người không phải vậy. Ba ba, con biết ba là anh hùng, con vì ba mà kiêu ngạo, đến nỗi mẹ..."

Cô nhìn bức ảnh người phụ nữ kia, tạm dừng trong chốc lát rồi đột nhiên cười một cái. "Mẹ, con biết mẹ thật sự rất muốn gặp ba ba cho nên mới đi tìm ông ấy. Vì vậy con sẽ không trách mẹ đâu, chỉ cần biết mẹ cũng rất yêu rất yêu con như vậy là đủ rồi."

Khi ý thức được rằng ba mẹ đã chết đó là năm thứ 2 Nguyên Nhị tới Mục gia. Một năm kia người con trai nhỏ của Mục gia, cũng chính là em trai Mục Diệc Thâm, chú của Mục Nghiên Chi là Mục Dịch Thần chết ở trên chiến trường. Ông là một người bộ đội đặc chủng, trong lúc chấp hành nhiệm vụ thì bị quân địch mai phục, chết tha hương ở nước ngoài, thi thể là do các chiến sĩ liều mạng mới có thể đưa về.

Khi đó Nguyên Nhị không biết đã xảy ra chuyện gì, cũng chưa chân chính lý giải được cái chết là như thế nào. Cô chỉ nhìn thấy vợ của Mục Dịch Thần là Trình Diệu mỗi ngày đều lấy nước mắt rửa mặt, sau đó nhớ tới mẹ của mình cô liền muốn đi an ủi bà.

Nguyên Nhị đem lời của mẹ đã nói vào năm đó một lần nữa nói với Trình Diệu. Kết quả Trình Diệu liền mắng cô một hồi.

Đã chết chính là đã chết, chính là vĩnh viễn sẽ không trở lại.

Đã chết thì sẽ bị ném vào bếp lò, đốt thành tro.

Cái gì mà thiên đường, trên thế giới này căn bản không có cái gọi là thiên đường, đó đều là dỗ trẻ con.

Ba của mày đã chết, mẹ mày cũng đã chết, là tự sát...

Tự sát, đó lần đầu tiên Nguyên Nhị nghe thấy hai chữ ấy. Cũng không biết vì sao cô lại có thể hiểu được ý nghĩa của nó.

Khi đó, cô mới hiểu được cái gì là chân chính mất đi.

Nguyên Nhị vĩnh viễn đều nhớ rõ khoảng thời gian ấy, thân hình nhỏ nhỏ của cô cuộn sục ở trên giường, khóc đến mệt mỏi liền ngủ, tỉnh dậy lại khóc tiếp. Cứ như vậy giằng co hai ngày, hai ngày này cô không uống qua một giọt nước không ăn qua một miếng đồ ăn.

Cuối cùng vẫn là Mục Nghiên Chi cường ngạnh cạy miệng rót nước, đem cháo trắng đút vào miệng. Anh còn hung dữ nói nếu cô còn như vậy thì anh sẽ không cần cô nữa.

Đó là lần đầu tiên Nguyên Nhị thấy được bộ dáng hung ác của anh. Đó cũng là lần đầu tiên cô biết hóa ra anh cũng có tính nóng nảy.

Không cần cô.

Mấy chữ này làm cho Nguyên Nhị đột nhiên từ cảnh trong mơ lập tức thanh tỉnh. Cô dùng sức nâng đầu nhìn về phía Mục Nghiên Chi đang mang vẻ mặt lạnh lẽo đứng ở mép giường. Hai mắt sưng đỏ của cô chứa đầy nước mắt nóng bỏng, ánh mắt mang theo sự hoảng loạn cùng sợ hãi khó có thể che giấu.

Đã lâu không nói chuyện, Nguyên Nhị giật giật miệng, vừa định nói chuyện lại phát hiện yết hầu giống như bị bỏng. Cô tựa như đã dùng hết sức lực toàn thân, gian nan mà phun ra một câu, bên trong còn mang theo sự cầu xin hèn mọn, thanh âm khàn khàn bất kham.

"Anh Nghiên Chi, từ nay về sau em sẽ ngoan ngoãn nghe lời, anh có thể đừng nói không cần em có được không?"

.....

Nguyên Nhị đến nay vẫn còn nhớ rõ, trong phút chốc sắc mặt của anh trở nên ôn nhu.

Mục Nghiên Chi nói xin lỗi, còn hứa về sau sẽ không nói những câu như vậy nữa.

Từ đó về sau, bất kể Nguyên Nhị có nghịch ngợm như thế nào thì anh đều dung túng cô.

Bạn đang đọc truyện *Lỗi Tai Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Nguyên Nhị xoa xoa đôi mắt chưa xót, nhìn người trong bức ảnh rồi nở một nụ cười nhợt nhạt.

"Ba mẹ, hai người không cần lo lắng cho con đâu. Toàn bộ Mục gia đều rất tốt, rất cưng chiều con, còn anh Nghiên Chi tuy rằng ngày thường đối với con rất nghiêm khắc nhưng mà con biết ngoại trừ hai người thì anh ấy chính là người đối với con tốt nhất thế giới."

Bỗng nhiên cô quay đầu nhìn cánh cửa, xác nhận không có ai sau mới nhỏ giọng nói chuyện.

"Con nói cho hai người chuyện này nhé! Con rất thích anh Nghiên Chi, nhưng không phải loại thích của một người phụ nữ dành cho một người đàn ông đâu, con thích anh ấy như một người anh trai thôi. Chi là con từng này tuổi rồi mà anh ấy vẫn cứ xem con như là một đứa trẻ con. Vì vậy con nhất định sẽ nỗ lực trưởng thành, ba mẹ hãy tin tưởng con, con nhất định sẽ trở thành một cô gái ưu tú khi đứng cạnh anh ấy, hai người..."

"Tiểu thư."

Giọng nói của dì Phuong đột nhiên vang lên đánh gãy lời nói của cô.

"Cháu ở chỗ này."

Nguyên Nhị lên tiếng trả lời, sau đó lại quay đầu nhìn ảnh chụp rồi phát phát tay lúc này mới xoay người chạy về phía phòng bếp. "Dì Phuong, cháu tới đây."

Cô ngồi vào bàn cơm cầm lấy chiếc đũa bắt đầu ăn mì sợi trong bát. Mì sợi có chút nóng, nóng đến mức cô oa oa kêu lên.

Dì Phuong ngồi ở đối diện lộ ra nụ cười hiền lành.

Ăn xong bữa khuya Nguyên Nhị liền đi lên lầu tắm rửa, sau khi ra khỏi phòng tắm cô mới phát hiện trên di động có cuộc gọi nhỡ, cầm lấy nhìn màn hình thấy người gọi là Mục Nghiên Chi.

Không phải vừa mới tách ra sao. Sao lúc này lại tìm cô nữa?

Vừa định gọi cho anh thì có một tin nhắn WeChat gửi tới. Nguyên Nhị click mở ra, vừa thấy nội dung tin nhắn thì khuôn mặt liền nhăn nhó.

Muốn khóc, làm sao bây giờ?

Mục Nghiên Chi: Bắt đầu từ ngày mai không cho phép em tùy tiện đi ra ngoài, ngoan ngoãn ở nhà học bỏ tức cho anh.

"A! Đòi nợ mà."

"Thôi vậy."

Cầm lấy di động cô bất đắc dĩ trả lời: Đã biết.

Trả lời xong cô tiện tay đem điện thoại ném một bên ngăn tủ, bò lên giường nằm ngủ.

Hôm sau là cuối tuần Nguyên Nhị liền ngủ đến khi mặt trời lên cao cũng không tỉnh giấc. Cô trở mình, đôi chân mảnh khảnh đá văng chần ra, đôi chân gác lên chần, chiếc váy ngủ màu vàng nhạt bị kéo lên trên cao, toàn bộ mông được chiếc quần lót che chắn lộ ra bên ngoài chần.

Thân hình một người đàn ông cao lớn bỗng nhiên tiến vào. Anh bước tới nhìn người trên giường rồi lại nghiêng đầu qua một bên cười bất đắc dĩ.

Anh lắc lắc đầu đi đến trước cửa sổ sát đất nắm lấy tấm rèm cửa rồi dùng sức kéo sang bên cạnh. Căn phòng tối tăm trong nháy mắt sáng lên, ánh mặt trời ảm áp chiếu sáng toàn bộ căn phòng.

Ánh mặt trời chiếu lên khuôn mặt của người đang ngủ say trên giường. Cô nhíu mày thật chặt rồi ưm hai tiếng, một chút cũng không phát hiện ra trong

phòng có nhiều hơn một người, một tay kéo chăn qua đỉnh đầu.

Mục Nghiên Chi đứng ở mép giường, đôi tay cầm túi quần, tầm mắt xẹt qua cái mông nhỏ cùng đôi chân dài lộ ở bên ngoài chăn cuối cùng dừng lại ở chỗ đầu bị che. Qua một lúc lâu anh mới cười bất đắc dĩ.

Cô gái nhỏ sao có thể ngủ như vậy?

"Lỗi tai...nhỏ?"

Nói xong anh nhấp môi cười, chính anh cũng đã quên mất đã bao lâu rồi không gọi cô như vậy.

Loại xưng hô này chỉ thuộc về một người là anh.

Từ nhỏ đến lớn anh đều gọi cô như vậy, cũng không biết từ khi nào anh không còn gọi như vậy nữa. Hiện tại nhớ lại có thể là từ khi cô bắt đầu không ngừng gây rắc rối, mỗi lần vừa giận anh liền gọi tên cô, dần dà gọi tên cô cũng trở thành thói quen.

Chỉ là...

Lỗi tai nhỏ vẫn luôn chỉ có một người gọi như vậy.

Người trên giường không có một chút phản ứng nào. Anh mỉm cười rồi đi về phía trước vài bước, nửa ngồi xổm xuống lại gọi tiếp. "Lỗi tai nhỏ, mặt trời chiếu tới mông rồi."

Lúc này cô gái nhỏ rút cuộc cũng có phản ứng.

Một tiếng ưm nhỏ từ trong ổ chăn truyền ra, cũng không biết cô đang lẩm bầm cái gì nhưng không cần nghĩ cũng biết đó không phải lời gì hay ho, bởi vì bên trong giọng nói còn tràn đầy bất mãn.

Mục Nghiên Chi đứng lên rồi thở dài một hơi.

"Em đó, còn không dậy nhanh lên. Chờ lát nữa thì đừng trách anh tại sao không cho em thời gian ăn sáng."

Phòng ngủ bỗng nhiên yên lặng, sau một lúc chăn đột nhiên bị xốc lên, lộ ra khuôn mặt nhỏ trắng nõn, đôi mắt bị mái tóc che đầy, tràn đầy nhập nhèm.

Nguyên Nhị híp mắt nhìn người đột nhiên xuất hiện ở trong phòng. Đây cũng đã là thói quen, một chút cũng không cảm thấy kinh ngạc. Cô nhìn anh, cái miệng nhỏ khó chịu mà đỏ lên.

"Anh Nghiên Chi, hôm nay là cuối tuần."

"Ừ."

Mục Nghiên Chi rũ mi mắt. "Vậy thì sao?"

Nguyên Nhị buồn bực đá đá chăn rồi ngồi dậy. "Anh không thể để em ngủ nhiều thêm một lát à?"

Bỗng nhiên cảm nhận được phía dưới lạnh căm căm. Cô cúi đầu nhìn mới phát hiện váy ngủ đã bị cuốn lên cao, lúc này dừng ở chỗ đùi. Hồi tưởng lại tư thế ngủ vừa rồi, nghĩ tới gì đó xoát một cái khuôn mặt của cô nhiễm màu đỏ ửng.

Tay vội vàng kéo chăn che lại đùi.

Mục Nghiên Chi không tiếp lời. Anh nhìn cô làm xong một loạt động tác sau đó mới dòi tầm mắt rồi khẽ cười.

Qua một lát anh mới xoay người đi ra ngoài, lúc đi còn không quên dặn dò. "Nhanh chóng rửa mặt rồi xuống lầu ăn xong bữa sáng, sau đó chúng ta bắt đầu học bổ túc."

Anh thuận tay đóng cửa lại, giây tiếp theo trong phòng truyền ra âm thanh mang theo kháng nghị cùng hò hét thống khổ.

Mục Nghiên Chi không lập tức rời đi, anh dựa vào vách tường cạnh cửa ngửa đầu lắng nghe động tĩnh trong phòng, cười thật là vui vẻ. Lúc cười liền lộ ra hàm răng trắng sáng, hai lúm đồng tiền trên má như ẩn như hiện.

Qua nửa ngày anh mới gơ tay sờ sờ khuôn mặt, ngón tay cái cùng ngón trỏ vừa lúc dừng ở hai lúm đồng tiền.

"Sách! Đúng là con gái."

Nói xong anh mới xoay người xuống lầu, bóng dáng cao lớn mang theo một tia phiêu muộn.

.....

"Mục Nghiên Chi, em hận anh..."

"Mục Nghiên Chi, em chán ghét anh..."

"Mục Nghiên Chi, đại phôi đản..."

Nguyên Nhị nhổ bọt kem đánh răng trong miệng ra rồi súc miệng, nhìn gương mặt của mình ở trong gương cô lại hừ một tiếng.

"Mục Nghiên Chi, em... em..." Hồi lâu cô cũng không biết nên nói cái gì.

"Bỏ đi."

Lời vừa rồi cũng chỉ là lời nói lúc tức giận, cô làm sao có thể thật sự chán ghét anh đây. Thích còn không kịp đâu.

"Hừ! Trông anh thật giống một ông già."

Nguyên Nhị đi ra khỏi phòng tắm, sửa sang lại tóc rồi thay một thân áo thun cùng quần đùi sau đó mới đi xuống dưới lầu. Lúc đi tới cầu thang cô thoáng ngửi thấy hương thơm ngọt ngào.

Trong phút chốc, khuôn mặt nhỏ một giây trước còn mang theo biểu tình sống không còn gì luyện một giây sau liền nhiễm ý cười sáng lạng như ánh nắng ngày xuân.

Cô từ trên cầu thang nhảy nhót xuống lầu, chạy về phòng bếp.

"Dì Phương, có phải đi đã làm món cháo đậu phộng hạnh nhân mà cháu thích nhất không...Á, anh..."

Nguyên Nhị sừng sốt một lát rồi hoàn hồn. "Anh Nghiên Chi, là anh à."

So với vẻ mặt kinh ngạc của cô thì Mục Nghiên Chi chỉ lộ ra vẻ mặt vân đạm phong khinh. Anh nhìn cô một cái rồi lại tiếp tục công việc trên tay, năm ngón tay thon dài cầm muống nhẹ nhàng đánh thử trong nồi, sau khi nếm thử độ ngọt mới tắt bếp.

Đặt chiếc muống xuống Mục Nghiên Chi mới xoay người rửa tay. Trên môi anh là nụ cười nhạt, khi nhìn về phía cô gái nhỏ khuôn mặt của anh lập tức hiện lên vẻ ôn nhu dễ dàng phát hiện ra.

Giấy tiếp theo anh liền vẩy vẩy tay với Nguyên Nhị, ôn nhu nói: "Lại đây nào."

"Hi hi..."

Trên mặt cô lộ ra nụ cười ngọt ngào, dẫm lên đôi dép lê màu vàng hình con vịt "Lộc cộc" chạy tới trước mặt Mục Nghiên Chi rồi đứng yên ở đó. Cô ngẩng đầu liếc anh một cái sau đó lại tò mò nhìn vào trong nồi, cắn cắn môi dưới, ngón tay chỉ vào cái nồi kia hỏi: "Anh Nghiên Chi, cái này là anh làm sao?"

Mục Nghiên Chi nghe ra một tia mong chờ từ trong giọng nói của cô, anh trầm mặc một lát rồi nhẹ nhàng gạt đầu. "Ừ."

"Thích không?" Anh lại hỏi.

Nguyên Nhị không chút suy nghĩ gạt đầu thật mạnh. Cô đi qua cầm lấy cái muống tựa như muốn trực tiếp ăn trong nồi.

Thanh âm Mục Nghiên Chi từ bên cạnh vang lên. "Đặt xuống ngay."

Nguyên Nhị quay đầu liền thấy anh đang nhíu mày, cô còn chưa kịp nói lời nào thì người kia đã bước tới đoạt lấy cái muống trong tay cô rồi duỗi tay cốc đầu cô một cái. "Em không biết là đang nóng sao. Bị phỏng thì phải làm sao."

Anh nhẹ nhàng đẩy Nguyên Nhị ra, nâng cằm nhìn về cái bàn cách đó không xa. "Em đi tới chỗ đó ngồi chờ một lát, anh sẽ chuẩn bị cho em."

"Ồ."

Mục Nghiên Chi nhìn cô vừa đi vừa quay đầu nhìn lại, bộ dáng đúng là tham ăn mà. Khuôn mặt căng chặt của anh cũng dần thả lỏng, lắc đầu bất đắc dĩ cười cười.

Xoay người, anh lấy một cái bát màu trắng từ quầy tiêu độc bên cạnh. Bên trên có hình vẽ manga, anh biết Nguyên Nhị thích một tác giả truyện manga cho nên đã đặc biệt đi mời người này vẽ riêng cho mình. Không đơn thuần chỉ một cái là xong, đến cái đĩa, cái muống, chiếc thìa, ly nước, tất cả đều có.

Bát như thế này đã hỏng mấy cái. Sau khi anh biết lại làm thêm mấy bộ nữa, đơn giản là vì cô thích.

Nhớ lại bộ dáng vui mừng của cô khi thấy những thứ này quả thực là giống như chim nhỏ ăn được con sâu béo tốt, riu rít nói lời dễ nghe, cười đến khoe miệng kéo tận mang tai. Nghĩ tới đây thì vẻ tươi cười trên mặt Mục Nghiên Chi nhiều hơn vài phần, thậm chí đôi mắt cũng nhiễm một tầng ý cười, lấp lánh tỏa sáng.

Múc xong một bát cháo đậu phộng hạnh nhân anh liền bung tói cho Nguyên Nhị. Anh vừa đi vừa dùng muỗng đánh cháo để làm giảm đi độ nóng.

"Nhanh nhanh nhanh..."

Bàn ăn bên kia cô gái nhỏ sớm đã gấp không chờ nổi, thấy Mực Nghiên Chi đi tới thì lập tức vươn tay. "Anh nhanh lên một chút cho em."

Mực Nghiên Chi liếc cô một cái, trực tiếp lướt qua rồi ngồi xuống vị trí bên cạnh.

Nguyên Nhị sừng sốt một chút, trong nháy mắt có chút không cao hứng. Cô xoay người trừng mắt nhìn người bên cạnh.

Mực Nghiên Chi thấy cô mang theo ánh mắt "Cừ hận" nhìn mình, anh cong cong khóe miệng, cũng không ngăn đầu. "Vẫn còn nóng, em chờ một chút."

Nguyên Nhị phồng quai hàm, thở dài một hơi. "Được rồi."

Cô xoay người ghé vào mặt bàn, đầu gối lên cánh tay nhìn người đàn ông bên cạnh.

Từ trước tới nay cô vẫn luôn biết Mực Nghiên Chi rất đẹp trai. Cũng có rất nhiều cô gái thích anh, bởi vì từ nhỏ tới lớn có không ít cô gái nhờ cô giao thư tình cho anh. Cô đã từng chuyển thư giúp bọn họ, bất quá cũng chỉ có một lần.

Nguyên Nhị bất giác nhớ tới người đàn ông khi đó đã nổi trận lôi đình ném thư tình vào thùng rác rồi lại nhìn người đàn ông vì cô mà nấu đồ ăn, vì sợ cô bị bỏng mà tự giác làm nguội đồ ăn, có điểm khó tưởng tượng đây là cùng một người.

Từ đó về sau Nguyên Nhị chưa làm qua chuyện như vậy. Cô bắt đầu cự tuyệt những cô gái đó, dần dần cũng không có ai nhờ cô đưa thư tình.

Nhưng về sau cô đã nghe thấy đề tài về mình, dường như càng nhiều.

Cô chẳng qua chỉ là một cô nhi không cha không mẹ.

Cô chẳng qua chỉ là đứa trẻ đáng thương được Mực gia đại phát từ bi nhận nuôi dưỡng.

Cô chẳng qua chỉ là...một người không quan trọng ở Mực gia.

Bạn đang đọc truyện *Lô Tai Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Mực Nghiên Chi đặt cái muỗng trong tay xuống, đang định đẩy bát qua cho Nguyên Nhị nhưng vừa quay đầu liền nhìn thấy bộ dáng thất thần, hốc mắt còn có chút ửng đỏ của cô. Anh có chút sững sốt, duỗi tay xoa xoa mái tóc của cô, nhẹ giọng hỏi: "Suy nghĩ cái gì vậy?"

Nguyên Nhị hoàn hồn, vội quay đầu qua một bên chớp chớp mắt sau đó lại quay đầu lại, lúc này trên mặt đã hiện lên ý cười nhợt nhạt.

"Không có gì." Ngỡ khí nhẹ nhàng.

"Em..."

Mực Nghiên Chi đương nhiên là không tin, vừa định nói gì đó thì Nguyên Nhị đã cường ngạnh đánh gãy lời của anh. "Không phải là muốn dạy em học bổ túc sao? Để em ăn nhanh rồi còn bắt đầu học."

Nói xong cô lấy bát trong tay anh bắt đầu ăn cháo đậu phộng hạnh nhân, ăn xong một bát vẫn không đủ cô lại đi lấy thêm một bát, hai bát xuống bụng cô mới thỏa mãn vuốt eo. "No quá."

Mực Nghiên Chi nhìn cô nửa ngày như có điều suy tư, cuối cùng cũng chưa nói điều gì. Anh đứng lên cầm lấy bát đi tới vòi nước, vừa đi vừa nói: "Lên lầu đem sách giáo khoa cùng vở bài tập đều lấy ra đi."

"Được."

Giây tiếp theo anh nghe thấy âm thanh dờn ghé, người kia đã không thấy bóng dáng, tiếng bước chân vang lên ở chỗ thang lầu. Vài phút sau lại có tiếng bước chân, Nguyên Nhị ôm một chồng sách thật dày cùng với bài thi, trong tay cầm một cái hộp đựng bút.

Cô mới vừa đi đến dưới lầu thì Mực Nghiên Chi cũng vừa lúc từ phòng bếp đi ra.

"Qua bên kia đi." Anh nâng cằm chỉ về phòng khách.

Nguyên Nhị ồ lên một tiếng rồi đi đến bàn trà đem sách đặt trên bàn, người ngồi lên tấm thảm di Phương vừa đặt vào lúc sáng. Cô ngửa đầu nhìn về phía người đàn ông đang thông thả đi tới.

"Sao anh lại chậm như vậy hả." Ngữ khí mang theo ghét bỏ.

Mục Nghiên Chi nhìn cô, cười mà không nói.

Anh cúi dấp lê, chân dẫm lên tấm thảm màu xám nhạt rồi vòng qua bàn trà ngồi dựa lưng vào ghế sofa cạnh cô gái nhỏ.

"Tôi hôm qua chẳng phải em còn không muốn học hay sao. Hôm nay sao lại tích cực như vậy?" Anh cố ý trêu chọc cô.

Nguyên Nhị mím môi, mắt tròn trắng. Cô duỗi tay dùng sức đem quyển sách trên bàn mở ra.

Đột nhiên trên đầu một trận đau đốn. Cô duỗi tay che lại, quay đầu nhìn người đàn ông đang có ý cười nơi khoé miệng kia.

"Làm gì vậy hả?" Cô trừng mắt nhìn anh, ngữ khí mạnh mẽ.

Mục Nghiên Chi không chút để ý, anh duỗi tay cầm lấy một bài thi, mới vừa mở ra thì khóc mắt liền nhìn thấy một bàn tay đang đưa tới bài thi trên tay anh.

"Không cho anh xem."

Mục Nghiên Chi vội vàng đem bài thi giờ cao rồi cúi đầu, nhưn lông mày nhìn cô gái nhỏ. "Vì sao không cho xem?"

Tay Nguyên Nhị cứng đờ giữa không trung một lúc mới rút trở về, cô xoay người cúi đầu nói thẳm: "Đây không phải biết rõ rồi còn cố hỏi hả."

"A! Còn biết chính mình ngốc."

"???"

Nguyên Nhị mở to hai mắt nhìn, em nơi nào thì ngốc hả.

Nhưng tưởng tượng đến điểm trên bài thi cô lập tức lúng túng, làm sao còn dám phản bác.

Haiz, cô chính là ngốc mà.

Nghẹn một bụng khí, cô mở hộp đựng bút lấy ra một chiếc bút chì sau đó cầm lấy sách tiếng Anh, tay cầm bút dùng sức hướng quyển sách chọc chọc một lúc thì lõm xuống một cái lỗ nhỏ.

Phía sau truyền đến một tiếng cười nhạo, giấy tiếp theo chiếc bút trong tay bị người kia lấy đi.

"Đây." Nguyên Nhị nổi giận dùng dùng quay đầu lại, trong nháy mắt quanh mũi đều bị mùi hương bạc hà trên người đàn ông bao quanh. Cô ngước mắt lên liền lọt vào đôi mắt sâu không thấy đáy của anh.

"Nghiên...anh Nghiên Chi... anh..."

"Nguyên Nhị..."

"Hả?"

"Học bỏ tức."

Mục Nghiên Chi trầm giọng nói, giấy tiếp theo bàn tay anh bắt lấy đỉnh đầu Nguyên Nhị rồi xoay đầu cô nhìn về phía sách vở. "Ngoan ngoan nghe cho anh."

Nhìn cái ót của cô đôi mắt thâm thúy của Mục Nghiên Chi hiện lên một tia hoảng loạn. Nhấp nhấp môi dưới, anh đem bài thi đặt ở mặt bàn, làm như không có việc gì cầm lấy một tờ giấy nháp từ bên cạnh bắt đầu đem những câu bị sai trên bài thi viết lên giấy nháp, vừa viết vừa giảng giải cho người kia nghe.

Nói xong hai đề anh quay đầu nhìn về phía cô gái nhỏ đang dùng một tay chống quai hàm ở bên cạnh hỏi: "Nghe hiểu không?"

Hỏi xong anh lập tức cảm thấy mình hỏi như vậy là dư thừa, xem bộ dạng ngốc nghếch của cô thì biết không hiểu rồi.

Bất đắc dĩ thở dài một hơi, anh duỗi tay nheo nheo cái mũi của cô, rõ ràng là vô cùng kiên nhẫn thế nhưng lại ra vẻ không kiên nhẫn nói: "Anh lặp lại lần nữa mà em vẫn nghe không hiểu thì anh liền ném em ra ngoài đường."

"Ồ."

Nguyên Nhị bĩu bĩu môi. "Anh Nghiên Chi, anh không thể làm như vậy, làm như vậy là không đúng."

Mục Nghiên Chi nhìn bộ dáng nói lời chính đáng của cô nhện không được cũng phải bật cười.

Anh chọc chọc cái trán của cô. "Em đó."

Nói xong anh lại cầm một tờ giấy, đem đề vừa rồi tính toán lại một lần, còn đặc biệt đem những bước không cần thiết đơn giản hoá.

Nguyên Nhị đương nhiên không có đem lời uy hiếp vừa rồi để ở trong lòng, nhưng mà vẫn ngoan ngoãn học bài, nghiêm túc nhìn anh làm bài, nghe anh giảng giải. Thật kỳ diệu, lúc này cô nghe một lát thì lập tức hiểu, những đề tiếp theo cũng vậy. Cô giống như đã thông suốt, vừa nghe liền hiểu.

Nói xong những đề sai trên bài thi cô nhìn Mục Nghiên Chi, giơ đôi tay dùng sức vỗ vỗ.

"Anh Nghiên Chi thật tài giỏi, quả nhiên là cường nhân nhảy lớp, so với lời nói của thầy giáo bọn em thì khá hơn nhiều, vừa đơn giản lại rõ ràng..."

Cô cố ý tỏ ra thần bí cười cười, mới tiếp tục nói: "Lớn lên lại đẹp trai, nói chuyện so với thầy giáo lại dễ nghe hơn nhiều."

Mục Nghiên Chi nâng tay dùng bút gõ đầu cô một chút, cười khỏ nói: "Em nha! Hoá ra em học tập còn muốn xem giá trị nhan sắc của giáo viên cao hay thấp, nói chuyện có dễ nghe hay không."

Tuy rằng nghe cô nói như vậy anh rất cao hứng nhưng anh một chút cũng không tán đồng.

"Anh nói cho em biết, em đi học thì phải lắng nghe lời giáo viên nói. Về sau, buổi tối mỗi ngày anh sẽ kiểm tra xem em học được cái gì trong ngày, nắm bắt kiến thức như thế nào."

Cái gì? Không phải đâu.

Nguyên Nhị nhăn khuôn mặt, nhưng mà cô cũng biết chính mình nói như thế nào cũng vô dụng, đành phải tâm bất cam tình bất nguyện mà phối hợp. "Được rồi."

Cuối cùng Mục Nghiên Chi giải thích cho cô nghe về toán học cùng hóa học. Sau khi giải thích xong anh nhìn thời gian mới phát hiện sớm đã qua thời gian cơm trưa.

"Đói không?" Anh hỏi.

Nghe vậy Nguyên Nhị mới quay đầu nhìn anh rồi bẹp miệng một cái. Hai tay rũ xuống, đầu gối lên trên bàn trà, trông mắt lấp lánh ánh nước, ướt đầm dề, nỗ lực xây dựng ra một bộ dáng uỷ khuất. "Em còn tưởng rằng anh chuẩn bị muốn để em chết đói đây."

Để cô đói chết? Anh làm sao nỡ.

Anh duỗi tay đem những sợi tóc ở trên mặt vén ra sau tai, lại nhẹ nhàng xoa đầu cô. "Được rồi. Thực xin lỗi, là anh đã quên thời gian."

Nguyên Nhị ừ một tiếng thật to, tay chỉ vào anh. "Là anh không đúng."

"Đúng vậy! Là anh không đúng."

Mục Nghiên Chi cười tủm tỉm nhân tiện kéo cô lên, còn duỗi tay sửa quần áo giúp cô. "Đi thôi, mang em đi ăn ngon."

"Thật sao?"

Mục Nghiên Chi thấy hai mắt của cô tỏa sáng khi nhắc tới ăn thì ý cười bên miệng lại gia tăng vài phần, anh thoáng cúi đầu cùng cô đối diện.

"Muốn ăn cái gì?" Anh hỏi.

Nguyên Nhị suy nghĩ một chút, nói: "Bò bít tết, điểm tâm ngọt, kem."

"Điểm tâm ngọt có thể, kem không được."

"A."

Nguyên Nhị bẹp miệng. "Vì sao?"

"Không biết... Là ai vào mùa đông lần trước trộm ăn kem, kết quả đêm hôm khuya khoắt khóc lóc gọi điện thoại bảo anh đưa đi bệnh viện."

"Ách..."

Nguyên Nhị xấu hổ cười cười, "Đó không phải là do đang mùa đông sao?"

"Mùa hè cũng không được." Mục Nghiên Chi rũ mắt nhìn cặp đùi bóng loáng của cô, vừa dài vừa thẳng.

"Em đi thay cái quần khác rồi chúng ta đi ra ngoài ăn cơm."

Nguyên Nhị cúi đầu nhìn quần đùi. "Có vấn đề gì sao?"

Có vấn đề gì hả? Vấn đề lớn đó có biết không.

Mục Nghiên Chi lười cùng cô giải thích, duỗi tay đem cô đẩy đi về phía trước. "Lập tức đi thay quần."

"Em biết rồi."

Cô bày ra bộ dáng ủ rũ, cụp đuôi.

Mục Nghiên Chi nhìn bóng dáng của cô thì tâm tình bỗng vui vẻ.

Lúc thay xong quần xuống thì dưới lầu đã không ai. Nguyên Nhị chạy nhanh tới huyền quan đổi giày rồi đi ra ngoài.

Mục Nghiên Chi đã chờ ở hoa viên nhỏ.

Anh đưa lưng về phía cô, lúc này anh đang nghe điện thoại, khi nhìn thấy cô đi ra mới vẫy vẫy tay.

Nguyên Nhị cười tủm tỉm, tung ta tung tăng chạy tới, còn thân thiết ôm lấy cánh tay người đàn ông.

Cô lắng nghe anh nói chuyện, nghe một lúc thì biết anh đang nói chuyện quân sự. Vì không muốn để người bên kia điện thoại nghe được giọng nói của mình Nguyên Nhị liền dè dặt thanh âm. "Đi thôi."

Mục Nghiên Chi gật đầu, vừa nghe điện thoại vừa dẫn cô đi đến gara.

Đại viện tổng cộng có 4 ngôi nhà, một toà nhà chính, ba toà nhà nhỏ. Toà nhà chính là ngôi biệt thự đơn lập bốn tầng, mấy ngôi nhà nhỏ là biệt thự hai tầng, có thêm hoa viên nhỏ. Mục Quốc Phong cùng vợ chồng Mục Diệc Thẩm ở tại toà nhà chính, Mục Nghiên Chi thích thanh tĩnh, một người sống ở ngôi nhà nhỏ phía đông, Nguyên Nhị ở tại phía bắc.

Hai người mới vừa đi đến cửa chính viện liền thấy Mục Quốc Phong từ nhà chính đi ra, phía sau ông là thư ký. Trong ấn tượng nhiều năm của Nguyên Nhị thì Mục Quốc Phong ngoại trừ mặc quân trang thì đều mặc đường trang, mà trợ lý của ông là Viên Thư thì một năm 365 ngày ngoại trừ quân trang thì chính là tây trang. Một vị đại thúc 50 tuổi nhưng thường xuyên rèn luyện cho nên dáng người đỉnh bạt, mang theo một tia uy nghiêm.

Nhưng mà Nguyên Nhị là ai, là đứa trẻ Mục gia sủng ái, đến Mục Quốc Phong cô đều không sợ thì làm sao có thể sợ Viên Thư.

Mục Nghiên Chi kết thúc cuộc điện thoại liền mang theo Nguyên Nhị đi tới chỗ Mục Quốc Phong, kính cẩn nói: "Ông nội, chú Viên."

Mục Quốc Phong nghiêm túc ừ một tiếng, nhưng khi nhìn về phía Nguyên Nhị khuôn mặt nghiêm túc nháy mắt liền mềm xuống, thậm chí còn lộ ra sự ôn nhu. "Nhĩ Đóa."

Nguyên Nhị buông tay Mục Nghiên Chi rồi chạy tới bên cạnh Mục Quốc Phong, không lớn không nhỏ ôm lấy cánh tay ông, ngọt ngào mà hô: "Ông nội."

"Ừ, Nhĩ Đóa thật ngoan."

Nguyên Nhị cười cười rồi quay đầu nhìn về phía Viên Thư. "Chào chú Viên."

"Chào Tiểu thư." Viên Thư nói.

Mục Quốc Phong quay đầu nhìn cô rồi hỏi: "Đây là chuẩn bị đi nơi nào?"

Nguyên Nhị nhìn về phía Mục Nghiên Chi rồi nói: "Anh Nghiên Chi nói muốn mang cháu đi ăn ngon."

"Như vậy à." Mục Quốc Phong nhìn về phía Mục Nghiên Chi, chỉ liếc mắt một cái liền quay đầu nhìn Nguyên Nhị, ánh mắt hiền từ. Ông giơ tay nhẹ nhàng vuốt ve đầu cô rồi nói: "Vậy hai đứa nhanh đi đi. Không nên để mình bị đói."

"Vâng."

Nguyên Nhị lập tức buông tay Mục Quốc Phong rồi chạy về phía Mục Nghiên Chi. "Anh Nghiên Chi, chúng ta đi thôi."

Mục Nghiên Chi duỗi tay nắm lấy tay cô. "Ừ, đi thôi."

Ánh mặt trời sáng lạn chiếu xuống, người đàn ông một thân áo len màu đen mỏng cùng chiếc quần màu đen, dáng người cao lớn. Mà bên cạnh anh là một

cô gái nhỏ mặc một thân áo hoodie hồng nhạt, chiếc quần màu trắng, thân hình nhỏ xinh đáng yêu, một cương một nhu kết hợp lại với nhau tạo nên một hình ảnh vô cùng hài hòa.

Mục Quốc Phong xoay chiếc vòng làm bằng gỗ đàn hương trên cổ tay, không tự chủ được mà cảm thán: "Tuổi trẻ thật tốt."

Viên Thư tiến lên hai bước, đứng bên cạnh Mục Quốc Phong. "Lão gia, có phải ông đang nghĩ..."

Mục Quốc Phong giơ tay lên Viên Thư lập tức câm miệng.

"Đúng vậy."

Mục Quốc Phong gật gật đầu, "Nếu được như thế thì đó là tốt nhất."

Bạn đang đọc truyện *Lỗi Tai Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Tiếng chuông bắt đầu buổi học vang lên, Nguyên Nhị tranh thủ thời gian chạy vào phòng học, sau khi đặt mông ngồi vào vị trí của mình cô mới thờ hồng học cời cặp sách, đem tài liệu học tập đặt trên bàn sau đó đem cặp sách treo ở móc bên cạnh bàn.

"Hò...Một chết tôi."

Vừa dứt lời thì người bên cạnh thò qua, lấy khuỷu tay huých vào cánh tay của cô một cái. "Làm sao vậy? Tội hôm qua làm trộm hả?"

Nguyên Nhị hữu khí vô lực liếc mắt nhìn người bên cạnh một cái. "Nếu có thể thì tớ nguyện làm trộm, cậu không biết..."

Nói còn chưa dứt lời thì trên bục giảng truyền đến âm thanh đập sách lên mặt bàn.

Hai người đồng thời ngẩng đầu liền thấy chủ nhiệm lớp đứng ở trên bục giảng, đôi tay đẩy đẩy kính đen, sau đó bắt đầu mắng chửi người.

"Nguyên Nhị, Phương Tiểu Viên, hai em cả ngày nói nhiều như vậy thì kỷ niệm ngày thành lập trường có muốn mời lên biểu diễn một chút không? Hiện tại đã là lúc nào rồi, học kỳ sau bắt đầu thi đại học. Từ giờ tới lúc đó chỉ dư lại thời gian mấy tháng, có phải các em muốn chờ đến khi thi không được mới khóc hay không?"

Hai người nời nào còn dám nói chuyện, đầu rũ thấp liên tục lắc đầu.

"Được rồi, việc đọc sớm (*) bắt đầu rồi, lớp trưởng đi lên nhìn cho tôi, ai không nghiêm túc đọc thì ghi lại."

(*) Đọc sớm theo nghĩa đen có nghĩa là đọc vào buổi sáng, có thể đọc thầm hoặc lớn tiếng. Nhưng tốt nhất là đọc to. Đọc vào buổi sáng tốt cho trí nhớ. Bạn có thể đọc sách giáo khoa, ghi chú hoặc báo và tạp chí. Hầu hết các trường coi việc đọc buổi sáng là một nhiệm vụ học buổi sáng, và thường cần nói to và đọc gọn gàng.

Tiết đọc sớm diễn ra ước chừng 20 phút thì chuông tan học vang lên. Nguyên Nhị giống như được giải phóng, cô buông sách, đầu trực tiếp gối lên mặt trên, nặng nề mà thờ dài.

"Làm sao vậy? Nghe cậu đọc sách giống như kiệt sức, ngày hôm qua rốt cuộc cậu đã làm gì?" Phương Tiểu Viên tò mò hỏi.

Nguyên Nhị ngẩng đầu nhìn cô ấy một cái rồi lại rũ xuống, ánh mắt tan rã nhìn phía trước.

Bỗng dưng cô bày ra bộ dáng muốn khóc, bẹp miệng nói: "Ồ ô...Tớ thật là thảm."

Nguyên Nhị ở trong lớp có tiếng rộng rãi, lúc cãi nhau thì cô chính là một nữ hán tử, lúc làm nũng lên lại là bộ dáng mềm mại. Nhưng mà mặc kệ là bộ dáng nào thì cô ấy cũng chưa từng thấy qua bộ dáng đáng thương như vậy của cô bao giờ.

Phương Tiểu Viên kinh ngạc, vội vàng hỏi: "Sao vậy?"

Nói xong cô ấy liền rút ra một tờ giấy từ trong ngăn kéo, làm tốt tư thế chuẩn bị lau nước mắt giúp người ta.

Nguyên Nhị ngẩng đầu nhìn cô ấy, cảm thấy có chút khoa trương.

Cô ngồi dậy, thờ dài rồi mới nói: "Kỳ thật cũng không có chuyện gì lớn, còn không phải là chuyện đánh nhau hôm cuối tuần rồi bị gọi người nhà sao. Thật ra chuyện này cũng không có gì, lãnh đạo nhà tớ cũng đã quen chuyện này rồi, nhưng điều tệ nhất là đêm đó tớ đi ra ngoài chơi lại bị lãnh đạo nhà tớ tóm

được, sau đó...”

Dùng một lát, khuôn mặt của cô lại nhăn nhó như trái khế qua. "Lãnh đạo nhà tớ yêu cầu học kỳ này tớ phải đứng trong top 20, sau đó... anh ấy còn tự mình giúp tớ học bổ túc..."

Sau đó, thời gian tiết học tiếp theo Nguyên Nhị kể lại chuyện học bổ túc thời sơ trung cho Phương Tiểu Viên nghe. Mục Nghiên Chi chỉ cần ở nhà liên bất cô trải qua những buổi học bổ túc đầy bí trắng.

Nghe xong, Phương Tiểu Viên đột nhiên nhìn thẳng, giờ tay vỗ vỗ bả vai Nguyên Nhị. "Cậu yên tâm, tớ sẽ vì cậu mà cầu nguyện, mong ước cho cậu có mệnh thuận lợi vượt qua cao trung."

"..." Nguyên Nhị.

Sợ buổi tối về nhà Mục Nghiên Chi sẽ kiểm tra kiến thức học ở lớp mà mình lại không trả lời được, cả ngày Nguyên Nhị đều rất nghiêm túc đi học. Sau khi kết thúc tiết tự học buổi tối, mới vừa cùng Phương Tiểu Viên đi ra phòng học thì đã bị người ta cản đường. Một quả bóng rổ đột nhiên xuất hiện ở trước mắt, cô ngẩng đầu liền đối diện với một khuôn mặt đẹp trai.

Người tới mặc đồng phục ngắn tay, áo khoác gió vắt ở trên vai, cánh tay treo một cái balo màu đen.

Nguyên Nhị nhận ra người này, đây là giáo bá nổi danh ở trường trung học số 1 thủ đô tên Tống Chiêu. Thành tích học tập của cậu ta thì chẳng ra gì nhưng được cái khuôn mặt rất đẹp trai, ở trong trường học có không ít bạn gái.

Nhưng Nguyên Nhị nhớ rõ, cô cùng cậu ta không có bất cứ liên quan nào.

Nguyên Nhị nhìn cậu ta, vẻ mặt có chút ngốc.

Hơn nửa ngày, người bên cạnh mới kéo kéo ống tay áo của cô. "Nguyên Nhị, làm sao bây giờ?"

Làm sao bây giờ? Cái gì mà làm sao bây giờ?

Nguyên Nhị giật giật khoe miệng, cười tủm tỉm mà nhìn Tống Chiêu. "Bạn học, có thể mời cậu nhường đường một chút không? Chúng tôi phải về nhà."

Ai biết Tống Chiêu chẳng những không tránh ra ngược lại càng tiến tới một bước, cúi đầu. "Nguyên Nhị đứng không?"

Nguyên Nhị ngây ngốc, phản ứng lại mới biết cậu ta là tới tìm mình. "Bạn học, chúng ta giống như... Không quen biết nhau nha."

Tống Chiêu nhún vai tỏ vẻ không sao cả, nói ầu nói tả. "Không quan trọng, từ hôm nay trở đi biết nhau là được, về sau chúng ta phải ở chung với nhau thật tốt lúc đó sẽ hiểu biết lẫn nhau thôi. Bởi vì từ hôm nay trở đi cậu chính là bạn gái của tôi."

"???"

Nguyên Nhị mặt tròn trĩnh, bật cười nói: "Bạn học, ai cho cậu tự tin rằng tôi nhất định sẽ đồng ý với cậu?"

Tống Chiêu tự tin mà vuốt nhẹ mái tóc của mình. "Tôi đẹp trai."

"..."

Nguyên Nhị lại cho cậu ta một cái liếc mắt xem thường. "Bạn học, mời cậu trở về tắm rửa rồi đi ngủ sớm một chút nhé."

Nói xong cũng không muốn cùng cậu ta phí lời, Nguyên Nhị dùng sức đem cậu ta đẩy sang bên cạnh. "Cảm phiền nhường đường một chút, tôi phải về nhà."

Lôi kéo Phương Tiểu Viên đi nhanh ra ngoài.

Ngày thường được nhiều cô gái đuổi theo như vậy mà đây là lần đầu tiên theo đuổi con gái nhưng lại bị cự tuyệt. Tống Chiêu sao có thể dễ dàng từ bỏ như vậy, cậu ta một đường đi theo phía sau Nguyên Nhị, miệng không ngừng lải nhải.

Nguyên Nhị một đường cùng Phương Tiểu Viên nói chuyện, trực tiếp đem người kia xem nhẹ.

Ngoài cổng trường có một chiếc xe việt dã khí phách ngừng ở đường cái đối diện, cửa sổ chỗ ghế điều khiển kéo xuống hơn phân nửa lộ ra khuôn mặt người bên trong. Cách một con đường cái, Nguyên Nhị thấy không rõ biểu cảm trên mặt anh nhưng lại mặc danh cảm nhận được một tia bất an.

"Bạn học Nguyên Nhị, cậu có nghe tôi nói chuyện không?"

"Hà?"

Nguyên Nhị đột nhiên quay đầu lại, miệng thiếu chút nữa đụng phải người kia. Cô hoảng sợ tới mức vội nhảy ra xa, nhú mày không vui. "Cậu muốn làm gì?"

“Tôi...”

“Đây bạn học.”

Nguyên Nhị đánh gãy lời của cậu ta. “Tôi đối với cậu không có chút hứng thú nào, cũng sẽ không làm bạn gái cậu, mời cậu không cần lại quấy rầy tôi.”

Quay đầu, cô nhìn về phía Phương Tiểu Viên rồi phất phất tay. “Viên Viên, tớ đi trước đây.”

Nói xong cô xách balo chạy về phía chiếc xe kia.

Mới vừa lên xe cô liền cảm nhận được một cỗ hàn ý. Quay đầu nhìn liền nghênh đón ánh mắt lạnh như băng của người đàn ông bên cạnh.

Sừng sốt một lúc, cô thật cẩn thận hỏi: “Anh Nghiên Chi, anh... Làm sao vậy?”

“Thằng nhóc kia là ai?” Ngừ khí lạnh băng.

“Hà?”

Nguyên Nhị trì độn, sau khi có phản ứng mới biết anh đang nói tới ai. “Cậu ta sao. Không quen biết.”

Mục Nghiên Chi híp mắt, không quá tin tưởng. “Không quen biết mà cậu ta lại đi theo em?”

“Cậu ta thích em, còn bảo em làm bạn gái cậu ta.”

Nguyên Nhị thành thật khai báo, nói xong còn dùng sức lắc đầu. “Chính là em không thích cậu ta, em cũng không đáp ứng đề nghị ấy. Em cũng bảo cậu ta không cần đi theo em nữa, ai biết tên kia lại giống như kẹo mạch nha, vẫn luôn đi theo em. Đúng là phiền muốn chết.”

Trong giọng nói còn tràn đầy ghét bỏ.

Mục Nghiên Chi nghe ngữ khí của cô sắc mặt căng thẳng rồi cuộc hòa hoãn xuống. Anh trầm mặc nửa ngày rồi quay đầu nhìn về phía trước.

“Không cho phép em yêu sớm.”

Động tác thất bại an toàn của Nguyên Nhị dừng lại, ngẩng đầu hỏi. “Cái gì?”

Mục Nghiên Chi hít sâu một hơi, đề cao âm lượng. “Anh nói, không cho phép em yêu sớm, ở trường học không cho phép yêu sớm.”

Nguyên Nhị bày ra vẻ mặt ngây ngốc hồi lâu, mới nhàn nhạt ồ một tiếng.

Yêu sớm? Cô vốn dĩ

không muốn yêu sớm mà.

.....

Hôm sau, Nguyên Nhị mới vừa đi vào trường học liền lại bị người ta chặn lại. Cô không cần nghĩ cũng biết là ai.

“Phiền cậu nhường đường một chút.”

“Bạn học Nguyên Nhị, nếu không muốn làm bạn gái của tôi thì chúng ta coi như là bạn bè đi. Chờ cậu chậm rãi hiểu biết về tôi nói không chừng sẽ chịu làm bạn gái tôi nha.”

Nguyên Nhị cười lạnh một tiếng, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt đầy tự tin của Tống Chiêu, cảm thấy chói mắt cực kỳ. “Bạn học, rốt cuộc là nguyên nhân gì có thể khiến cậu như vậy... quá mức tự tin như vậy?”

Tống Chiêu “A” lên. “Chẳng lẽ tôi không nên tự tin như vậy sao?”

“Ha hả! Nên là, nên là như vậy.”

Nguyên Nhị trong nháy mắt làm biến mất ý cười trên mặt, nghiêng đầu qua một bên. “Nhưng cùng tôi không có quan hệ.”

Nói xong Nguyên Nhị lập tức lướt qua hắn, mới vừa đi hai bước lại quay đầu bổ sung thêm: “Còn nữa, cậu đừng đi theo tôi. Nếu cậu còn đi theo thì tôi sẽ đi tìm chủ nhiệm nói cậu quấy rầy bạn học nữ.”

Lần này cô cũng không quay đầu lại mà rời đi.

Phía sau, Tống triều vòng tay ôm ngực. “Có cá tính, tôi thích.”

.....

Không biết là lời Nguyên Nhị nói có tác dụng uy hiếp hay là Tống Chiêu thay đổi sách lược, hai tuần kế tiếp Tống Chiêu cũng chưa xuất hiện ở xung quanh cô, thẳng đến lúc tan học vào thứ 6 hai tuần sau. Nguyên Nhị một mình một người đi ra cổng trường học không xa, lúc đi qua một con hẻm bỗng dưng bị người ta nắm lấy cánh tay kéo vào hẻm nhỏ.

Nguyên Nhị nhìn mấy người cao lớn trước mắt, tâm địa cả kinh, muốn lớn tiếng kêu cứu thì đã bị người từ phía sau bưng kín miệng.

Nguyên Nhị nhớ rõ chỗ hẻm nhỏ này ngày thường vẫn là có Hội Học Sinh đi qua, nhưng lúc này cư nhiên một bóng người cũng chưa thấy. Cô nhìn về phía đầu hẻm thì phát hiện có người gác ở đấy, đem những học sinh đi qua đây đuổi đi.

Đáy lòng chưa bao giờ có kinh hoàng như bây giờ. Nguyên Nhị liều mạng giãy giụa, há mồm hung hăng cắn cái tay đang che miệng cô lại, sau đó tránh thoát cái tay kia.

“A! Cô dám cắn tôi.”

Nguyên Nhị quay đầu lại liền thấy người nọ vừa vung vẩy cánh tay vừa hướng chỗ rẽ của con nhỏ rồi hô to: “Tống Chiêu, người phụ nữ này của cậu cũng quá hung dữ đi. Muốn cắn chết người mà.”

Giấy tiếp theo Tống Chiêu từ chỗ rẽ đi ra, một thân đồng phục màu trắng, áo khoác lông lèo khoác trên vai, trong miệng ngậm một điếu thuốc, thông thả, ung dung đi tới chỗ Nguyên Nhị.

“Tôi còn chưa trách các cậu làm người phụ nữ của tôi sợ đâu.”

Nguyên Nhị cuối cùng cũng hiểu rõ, hoá ra Tống Chiêu không dám trêu chọc cô ở trong trường học cho nên đã đổi thành trêu chọc bên ngoài trường. Nhìn mấy người thanh niên đang vây quanh mình trang điểm hoa hòe đến loè loẹt, vừa thấy chính là tên côn đồ.

Cô cho rằng Tống Chiêu chính là giáo bá ở trong trường học, không nghĩ tới ở ngoài trường học còn chơi với mấy tên côn đồ không học vấn không nghề nghiệp như vậy.

Bản thân cô lại không phải người đẹp xuất sắc gì, cũng không phải học bá thông minh tuyệt đỉnh, như thế nào lại trêu chọc phải loại người này cơ chứ.

Buồn rầu! Quá buồn rầu.

“Tống Chiêu, cậu rút cuộc muốn làm gì?” Nguyên Nhị chất vấn.

Tống Chiêu bày ra vẻ mặt vô tội nhún vai.

“Không có gì! Chính là muốn tìm cậu tâm sự mà thôi. Cậu biết đấy, con gái thích tôi nhiều như vậy nhưng không phải ai tôi cũng nhìn trúng.”

“Tôi đã nói rồi, tôi đối với cậu không có hứng thú, cũng mong cậu không cần quấy rầy tôi nữa.”

“Bạn học Nguyên Nhị không thể nói lời tuyệt tình như vậy a, nói không chừng sau khi ở bên nhau cậu sẽ phát hiện tôi rất tốt nha.”

“Không có khả năng.”

Bỗng nhiên đầu hẻm truyền tới hai tiếng kêu thảm thiết. Hai người canh giữ ở đầu hẻm một người thì nằm trên trên mặt đất, một người che bụng ngồi ở ven tường.

Người trong hẻm nghe tiếng nói đồng thời quay đầu lại, thấy được một người đàn ông cao lớn mặc đồ đen đứng ở đầu hẻm. Cho dù cách một khoảng nhưng cũng có thể làm cho người khác cảm nhận được hàn ý trên người anh.

“Đúng vậy, không có khả năng.”

Bạn đang đọc truyện *Lỗi Tai Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Giọng nói lạnh lẽo mang theo sự tức giận, ngoại trừ Nguyên Nhị thì những người trong hẻm đều không tự chủ được mà rung mình một cái.

"Anh Nghiên Chi..."

Cô hung hăng đẩy người trước mặt ra, vừa định chạy về phía Mục Nghiên Chi thì phía sau truyền đến lực cản làm cô lao đảo thiếu chút nữa đã té ngã.

Thấy thế người đàn ông ở đầu hẻm làm sao có thể đứng yên được, anh bước nhanh vào trong hẻm nhỏ.

Mục Nghiên Chi cắn răng, trầm giọng cảnh cáo: "Buông cô ấy ra, đừng để tôi phát hiện cậu làm mất một sợi lông của cô ấy. Bảo bối của lão tử cậu cũng dám chạm vào?"

Tổng Chiêu sùng sốt, lập tức buông cánh tay Nguyên Nhị ra. Sau khi ngẩng đầu liền chạm phải ánh mắt mang theo sát khí của Mục Nghiên Chi, chỉ một ánh mắt cũng có thể khiến cho người ngày thường vẫn hay làm xằng làm bậy như cậu ta cũng không thể tự chủ được mà lui về phía sau một bước, trong lòng thế nhưng sinh ra một tia sợ hãi.

Trên người đàn ông kia phát ra một loại khí thế quá cường đại.

Cậu ta nhận ra Mục Nghiên Chi, chính là ngày đó cậu ta đi theo Nguyên Nhị đến cổng trường học thì thấy anh ngồi ở ghế lái trên chiếc xe việt dã.

"Anh..."

"Anh Nghiên Chi, anh đã đến rồi."

Được tự do Nguyên Nhị gấp không chờ nổi mà chạy về phía người đàn ông của mình.

Mục Nghiên Chi dừng lại rồi cúi tay tiếp được cô gái nhỏ. Anh thấp giọng an ủi vài câu sau đó đem người kéo đến phía sau, lúc này mới ngược mắt lên, ánh mắt xuyên qua mây tên lưu manh trực tiếp dừng ở trên người Tổng Chiêu.

"Cậu lại đây cho tôi."

Tổng Chiêu còn chưa kịp nói gì thì mấy tên lưu manh kia đã nhanh miệng hơn. "Mày là ai mà lại dám ở địa bàn của lão tử giương oai."

"Địa bàn của mày?"

Mục Nghiên Chi nhếch khóe miệng, lộ ra một nụ cười lạnh.

"Như thế nào tao lại không biết ở thủ đô có một nhân vật như mày?"

"Sách! Chuyện mày không biết còn nhiều lắm."

"Ừ! Tao chỉ cần biết Mục gia ở thủ đô vậy là đủ rồi."

Mục Nghiên Chi chưa bao giờ tự hào vì thân phận người Mục gia của mình, nhưng giờ khắc này anh lại cảm ơn bản thân có được thân phận này. Anh luôn nhớ rõ mình là một quân nhân, ngoại trừ lúc chấp hành nhiệm vụ thì ngày thường anh rất ít sử dụng vũ lực, đối với đám lưu manh trước mặt anh hoàn toàn có thể một mình giải quyết nhưng anh không muốn động thủ, cũng không nghĩ rước lấy phiền phức, mà phương pháp trực tiếp nhất chính là nhắc tới Mục gia.

Người nọ vừa nghe thấy mấy chữ "Mục gia ở thủ đô" thì lập tức cắn phải lưỡi. "Mục...Mục gia? Mày là người Mục gia?"

Ở thủ đô có ai không biết Mục gia.

Trong giới quân sự Mục gia đã có mấy thế hệ làm tướng, tới thế hệ Mục Quốc Phong đã là đời tướng quân thứ năm. Mục gia vì quốc gia đưa ra nhiều cống hiến, đến nay không người nào có thể vượt qua. Mục gia là gia đình quân nhân thanh liêm, cương trực, công chính. Ở trong lòng quốc dân cũng là đại diện cho chính khí. Ngoại trừ bạch đạo thì hắc đạo đối với Mục gia cũng mang theo vài phần kính sợ.

Mà ở thương giới, Mục gia cũng có địa vị và tầm ảnh hưởng lớn. Em trai Mục Quốc Phong là Mục Quốc Cần đã dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, một tay sáng lập nên tập đoàn Mục thị, phía dưới có rất nhiều công ty con, sản nghiệp trải rộng thế giới, nhân viên dưới trướng vô số kể.

Một gia tộc tiếng tăm lừng lẫy như vậy có ai sẽ không biết.

Mục Nghiên Chi liếc mắt nhìn người sau lưng rồi lại nhìn đám người kia. "Bọn mày không nghe thấy cô ấy gọi tao là gì sao?"

Nghe vậy Tổng Chiêu mới hồi tưởng lại, bỗng nhiên bật thốt lên. "Nghiên Chi? Mục Nghiên Chi? Đại thiếu gia Mục gia?"

Ở thủ đô cái tên Mục Nghiên Chi này có ai không biết. Đại thiếu gia Mục gia, nhân vật phong vân số một thủ đô, năm ba sơ trung anh chỉ học một học kỳ liền trực tiếp nhảy đến năm nhất cao trung, qua năm hai cũng chỉ học một học kỳ liền bước sang năm ba trực tiếp tham gia thi đại học, hơn nữa còn đạt thủ khoa khoa học tự nhiên. Thế nhưng anh lại từ bỏ nhiều cơ hội đi du học mà lựa chọn trường quân đội. Sau khi tốt nghiệp trường quân đội thì trở thành đoàn trưởng trẻ tuổi nhất của quân đoàn, hỗ trợ cảnh sát phá không ít án tử. Ở thủ đô Mục Nghiên Chi chính là một thần thoại sống, cũng sẽ là người nối nghiệp Mục gia ở trong giới quân sự và chính trị.

Nhưng cuộc sống của anh khá kín đáo, đừng nói trong trường học tìm không thấy ảnh chụp của anh mà ngay cả trên mạng cũng tìm không thấy. Giống

như Tống Chiêu và những người này càng không biết Mục Nghiên Chi trông như thế nào.

Người đàn ông trước mặt tuổi còn trẻ, khuôn mặt thanh tú, ngũ quan thâm thúy giống như điêu khắc. Toàn thân lại tản ra sự lạnh lẽo cùng khí thế không thể bỏ qua, nhìn lại hai người bị đánh Tống Chiêu lúc này đã tin tưởng anh là người của Mục gia.

Bất luận như thế nào cậu ta đều không thể tưởng tượng được Nguyên Nhị lại là người Mục gia.

Nhớ tới câu nói vừa rồi của Mục Nghiên Chi "Bảo bối của lão tử" trong nháy mắt cả người phảng phất như bị tuyết sương vây quanh, đông lạnh đến phát run. Lúc này cậu ta làm sao còn có thể duy trì bộ dáng cao cao tại thượng như ngày thường nữa, trong lòng nghĩ chỉ mong mau rời khỏi đây, về sau sẽ cách xa cô gái Nguyên Nhị này.

Lúc cậu ta chuẩn bị xoay người rời đi thì mấy tên côn đồ trước mặt chạy trốn còn nhanh hơn, bên tai phảng phất như một trận gió lạnh thổi qua, chỉ để lại một câu "Mục thiếu gia, thực xin lỗi", sau đó cậu ta quay đầu lại thì mấy thân ảnh đã biến mất ở chỗ rẽ, hai người ở đầu hẻm cũng không thấy bóng dáng.

Một lần nữa nhìn về phía Mục Nghiên Chi, lúc này anh đã đem cô gái nhỏ phía sau kéo đến trước mặt, sắc mặt vừa rồi còn làm người sợ hãi nay đã được thay thế bởi sự ôn nhu, chỉ thấy anh hơi hơi khom lưng cẩn thận kiểm tra trên người cô gái nhỏ có vết thương hay không. Bỗng nhiên phát hiện cánh tay cô sưng đỏ anh lập tức quay đầu lại.

Tống Chiêu liền chạm phải ánh mắt sắc như dao kiếm, giống như trong vô hình đâm về phía cậu ta rồi cắm thẳng vào tim, trong nháy mắt hít thở không thông.

Tống Chiêu sợ tới mức không nhẹ, vội vàng cúi đầu, nơm nớp lo sợ nói xin lỗi rồi xoay người bỏ chạy.

Nguyên Nhị quay đầu lại nhìn thoáng qua, lại quay đầu nhìn về phía Mục Nghiên Chi.

"Anh Nghiên Chi, sao anh lại ở chỗ này?" Khả năng vừa rồi đã chịu qua kinh hách, thanh âm của cô cũng trở nên mềm mại, mang theo một chút đáng thương.

Mục Nghiên Chi đau lòng, nhẹ nhàng mát xa cổ tay của cô, không có trả lời vấn đề của cô mà hỏi ngược lại: "Có người quần lấy em nhưng vì sao không nói cho anh biết? Nếu không phải anh muốn cho em một kinh hi mới tới đón em tan học thì không biết sẽ phát sinh chuyện gì."

Nhớ tới vừa rồi cô bị một đám lưu manh vây quanh lòng anh vẫn còn sợ hãi.

Cho dù cô lại làm âm ỉ thì trong lòng anh cô vẫn là bảo bối. Làm sao anh có thể chấp nhận nhìn cô bị người khác khi dễ.

"Sao em có thể tự đặt mình vào nguy hiểm như vậy hả." Ngữ khí bất đắc dĩ lại tràn đầy thương tiếc.

"Em cũng không biết cậu ta sẽ làm như vậy. Em đã từng cảnh cáo cậu ta không được quấy rầy em nữa, em còn tưởng lời cảnh cáo của mình có tác dụng ai ngờ cậu ta lại dẫn theo một đám người xuất hiện cơ chứ."

Nguyên Nhị rút cánh tay đang được anh xoa bóp rồi đem bàn tay to lớn của anh nắm ở lòng bàn tay, quơ quơ nói. "Anh Nghiên Chi, thực xin lỗi. Nếu còn có lần sau em nhất định sẽ nói với anh đầu tiên, có được không? Anh không cần tức giận nha, anh vừa giận em liền không thoải mái, không thoải mái thì sẽ đau lòng, một lòng đau muốn chết..."

"Dừng..."

Mục Nghiên Chi lên tiếng đánh gãy lời cô, không vui mà trừng mắt nhìn cô một cái. "Nói cái gì mà chết hay không chết. Anh không cho phép em nói chữ đó, có nghe thấy không."

Nguyên Nhị thè lưỡi, giơ tay lên làm động tác quân lễ. "Tuân mệnh, thủ trưởng Mục."

Mục Nghiên Chi bị cô chọc cười, giơ tay xoa xoa đầu. "Đi, mang em tới bệnh viện."

Nguyên Nhị lắc đầu. "Không cần đâu, trong nhà có thuốc sát thương, chờ lát nữa trở về em xử lý một chút là được rồi."

Mục Nghiên Chi nghĩ nghĩ, cũng không miễn cưỡng cô. "Được."

Anh cười khê, dịu dàng nắm tay cô đi ra ngoài. "Đi thôi, chúng ta về nhà."

"Ừ."

Tại Mục gia, Mục Nghiên Chi nắm tay Nguyên Nhị đi vào nhà chính thì phát hiện trên sofa ở phòng khách ngồi đầy người, một đám người ồn ào nhón nháo trêu chọc nhau. Mục lão gia từ ngồi ở trong đám người, cười đến khuôn mặt đầy nếp nhăn.

"Nghiên ca, em gái Nhị Đoá, hai người đã về rồi."

Nói chuyện chính là Phó Tân An. Anh ta ngồi ở trên sofa đơn, mấy người còn lại nghe thấy anh ta kêu lên thì không hẹn mà cùng nhìn về phía Mục Nghiên Chi và Nguyên Nhị.

Mục Nghiên Chi nhìn bọn họ rồi nhàn nhạt gật đầu. Ngược lại thì Nguyên Nhị bên cạnh khi thấy nhóm người kia thì lập tức rút tay rồi chạy lên trước vài bước.

"Anh Tây Nam, anh Giai Minh, anh Dịch Thần, mọi người tới rồi sao." Giọng nói thật ngọt ngào.

Mục Nghiên Chi nhìn cô một cái lại cúi đầu nhìn bàn tay trống rỗng của mình, vừa buồn bã lại mắt mát, tâm vắng vẻ.

Trong nhà Phó Tân An, Lục Giai Minh và Dịch Thần đều có mấy thế hệ tông quân, ở trong giới quân sự, chính trị hay trong thương giới đều có địa vị nhất định. Mấy người này cùng Mục Nghiên Chi lớn lên trong một quân khu, có thể nói là từ nhỏ mặc chung một cái quần lớn lên, cảm tình so với anh em ruột còn muốn thân hơn, ngày thường phàm là ai có việc những người còn lại đều sẽ tương trợ. Trong bốn người thì Mục Nghiên Chi cùng Lục Giai Minh lựa chọn tông quân, Phó Tân An đi làm tại công ty kiến trúc, trong khi đó Dịch Thần lại cùng một bạn học kết phường mở công ty khoa học kỹ thuật.

Ở trong toàn bộ quân khu, từ nhỏ đến lớn cũng chưa có người nào dám chọc 4 người này, tới lúc Mục Nghiên Chi 10 tuổi thì quân khu có nhiều thêm một tiểu tổ tông. Ngoại trừ Mục Nghiên Chi thì những người còn lại không ai dám chạm vào một sợi lông tơ của tiểu tổ tông này.

Tiểu tổ tông này không phải ai khác mà chính là cô gái nhỏ được cả Mục gia yêu thương Nguyên Nhị.

Nguyên Nhị chào hỏi qua một vòng. Có vài người vốn đang ngồi cạnh lão gia tử cũng vội vàng đứng lên, nghĩ muốn đi tới ôm Nguyên Nhị một cái nhưng mà có người thường thường đều sẽ không để cho bọn họ như ý, trực tiếp chặn trước người Nguyên Nhị.

"Nghiên ca, anh vẫn nhỏ mọn như vậy a." Lục Giai Minh nói.

"Đúng vậy! Nghiên ca." Dịch Thần cũng hứa theo.

"Nghiên ca, em gái Nhĩ Đoá cũng là tiểu bảo bối của bọn em mà." Phó Tân An nói.

Nghe vậy, Mục Nghiên Chi bắn ra ánh mắt lạnh lùng, nhướn mày nói. "Của ai?"

"..."

Phó Tân An ngượng ngùng lui về phía sau một bước. "Anh! Là của anh."

Lúc này, có một cái giọng nói vui vẻ cùng gia nhập với bọn họ. Nguyên Nhị nghe tiếng thì quay đầu lại, cô nhìn thấy Hạ Hàn từ phòng bếp chạy tới, hai tay thì giang rộng ra.

"Em gái Nhĩ Đoá, tới đây cho anh Hạ ôm một cái nào."

"Anh Hạ..."

Lúc Mục Nghiên Chi xoay người thì bên cạnh đã không còn ai, phóng tầm mắt nhìn lại thì thấy cô gái nhỏ sớm đã cùng người ta ôm ấp.

"..." Mục Nghiên Chi.

Bên tai truyền đến tiếng cười khẽ.

Mục Nghiên Chi quay đầu liếc nhìn mấy người đang cười trộm kia rồi lại quay đầu đi tới chỗ hai người đang ôm ấp kia.

"A...a...a"

Hạ Hàn kinh hoàng nhìn người đang xách cổ áo của mình, nhanh chóng xin tha. "Anh...anh họ! Xin tha mạng, em không... không ôm nữa."

Khuôn mặt Mục Nghiên Chi đen như đất nòi, anh đem Hạ Hàn ném sang bên cạnh. "Lần sau lại nhìn thấy em loạn ôm người khác, thì anh sẽ không tha cho em."

"Không ôm, không ôm"

Anh ta còn muốn sống lâu một chút nha.

Xoay người nhìn cô gái nhỏ, Mục Nghiên Chi giúp cô sửa sửa cổ áo, còn nghiêm túc dặn dò: "Em còn nhỏ sao? Không biết nam nữ thụ thụ bất thân hả."

Nguyên Nhị nhìn về mặt Hạ Hàn, khoe miệng mỉm cười hỏi: "Anh Nghiên Chi, anh cũng là đàn ông đấy! Có phải từ đây về sau em cũng không thể ôm anh nữa hay không?"

Mục Nghiên Chi ngẩng đầu gõ lên cái trán của cô rồi bật cười. "Anh có thể giống những người khác sao?"

"Không..."

Nguyên Nhị cười hi hi lắc đầu. "Anh không giống."

Giữa muôn vạn người, anh là ánh mặt trời chiếu sáng cả thế giới của em, cũng sưởi ấm trái tim em.

Lời của editor: Edit được một bộ truyện quả thực không dễ vậy nên mọi người đừng đọc truyện trong âm thầm như vậy nhé. Nhấn bình chọn cũng không quá khó đúng không, thật sự tui cũng chỉ muốn có thêm nhiều động lực để edit tiếp mà thôi. Tien đây tui cũng muốn cảm ơn những bạn đã thường xuyên ủng hộ tui nhaa ♥️👍

Bạn đang đọc truyện *Lỗi Tai Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Lúc thời gian đã hơi muộn thì vợ chồng Mục Diệc Thâm mới từ bên ngoài trở về, khi toàn bộ người đều đến đông đủ thì bắt đầu ăn cơm. Bữa cơm này vô cùng náo nhiệt, một đám người trẻ tuổi vừa ăn vừa kể lại những chuyện trước kia, khiến cho các trưởng bối đều cười ha ha.

Trên bàn ăn vang lên tiếng cười vui vẻ, Nguyên Nhị ngồi ở bên cạnh Mục Nghiên Chi. Hai người dựa vào nhau thật sự gần, hai chiếc ghế tựa hồ dựa sát vào nhau. Vài người đang nói chuyện, nói một lúc thì nói đến trên người Mục Nghiên Chi.

Bọn họ còn nhắc tới những chuyện khi còn bé của Mục Nghiên Chi. Ví dụ như, lúc anh 2 tuổi có lần đi tắm nhưng sợ bị mắng vì thế đã đem chăn giấu đi. Bởi vì trong nhà có rất nhiều chăn cho nên cái chăn dính đầy nước tiểu kia chờ tới lúc mốc meo mới bị phát hiện. Lại ví dụ như lúc tham gia sinh nhật của một người bạn ở nhà trẻ, những người bạn nhỏ đều thích chơi đùa vì vậy đã đem bánh kem bôi lên mặt người khác. Mục Nghiên Chi chơi rất lợi hại, trực tiếp cầm lấy một khối bánh kem to úp lên mặt nhân vật chính của bữa tiệc. Người được tổ chức sinh nhật là một bé gái, lúc đấy cô bé trang điểm giống như một tiểu công chúa nhưng bị Mục Nghiên Chi làm như vậy liền hồng hết kiểu tóc cùng váy vóc. Kết quả cô bé đó khóc đến thê thảm vạn phần, cuối cùng Minh Du còn phải mang theo quà tặng tới cửa xin lỗi...

Ở trong trí nhớ của Nguyên Nhị, từ khi cô bắt đầu sống ở Mục gia thì Mục Nghiên Chi tựa như một tiểu đại nhân, thành thực đến mức không phù hợp với tuổi của bản thân. Cô không thể tưởng được anh còn có một mặt như vậy, nhưng mà cũng không kỳ quái, ai mà không có tuổi thơ cơ chứ.

Chỉ là, nghe bọn họ kể lại Nguyên Nhị thật sự không nhịn được cười đến đau sốc hông. Thân hình mềm mại dựa vào Mục Nghiên Chi, cái trán chống ở bờ vai anh, thân mình run lên run lên.

Cô cười đến vui vẻ, nhưng cái người bị cô giằng cợt kia thì đã đen mặt rồi.

"Rất buồn cười sao?"

Một giọng nói lạnh như băng vang lên, mấy người đàn ông đang cười đến ba hoa chích choè ở đối diện lập tức im tiếng, chỉ có Nguyên Nhị còn không biết sống chết mà gật đầu thật mạnh.

"Buồn cười."

Cô ngẩng đầu nhìn đường cong sườn mặt của anh rồi duỗi tay chọc chọc. "Sao bây giờ em mới phát hiện ra anh lại có một mặt đáng yêu như vậy nhỉ."

Mục Nghiên Chi quay đầu nhìn cô, khuôn mặt ban ra. "Ai mà không có lúc hồ đồ chứ."

"Ừ."

Nguyên Nhị cười cười, lần này cô lại nắm lấy khuôn mặt của anh rồi xoa xoa. "Vậy khi nào anh mới có thể hồ đồ thêm một lần?"

Hai người lại dựa sát vào nhau hơn, gần tới mức có thể cảm nhận được hơi của nhau. Nguyên Nhị hậu tri hậu giác phản ứng lại lập tức thu hồi tay, đỏ mặt cúi đầu, hoảng loạn cầm lấy ly nước ở trên bàn uống từng ngụm.

Ai nha! Mẹ ơi! Tại sao tim lại đập nhanh như vậy a?

Cô nghiêng mắt nhìn người đàn ông bên cạnh, thấy sắc mặt cười như không cười của anh thì vội vàng thu hồi tầm mắt.

Sao cô có cảm giác ánh mắt của anh có chút không thích hợp? Luôn có một loại cảm giác kỳ lạ xuất hiện nhưng cô lại không thể nói rõ đó là gì.

Mục Nghiên Chi chậm rãi dời tầm mắt, khó chịu trong lòng liền tan thành mây khói khi nhìn thấy phản ứng của Nguyên Nhị. Anh cúi đầu khẽ cười một tiếng, lúc ngẩng đầu liền bắt gặp mấy cặp mắt đang mang theo sự hiếu kỳ, ánh mắt của anh trong nháy mắt liền lạnh xuống, mấy người ở đối diện lập tức quay đầu nhìn chỗ khác.

Sách! Đúng là một đám người nhát gan, so với lỗi tai nhỏ của anh thì lá gan còn nhỏ hơn.

Bữa cơm này ăn thật sự lâu, lúc kết thúc đã là 10 giờ. Nguyên Nhị muốn giúp đỡ dọn dẹp, kết quả bị đuổi ra khỏi phòng bếp. Lúc đi ra phòng khách cô thấy Mục Nghiên Chi theo đám Phó Tân An đi ra ngoài, cô thả nhẹ bước chân theo ở phía sau bọn họ.

Mấy người đàn ông cầm trên tay một điều thuốc, đứng ở đình trong hoa viên hóng gió.

Nguyên Nhị nhìn bộ dáng Mục Nghiên Chi hít mây nhà khói thì không khỏi nhũn mày. Cô biết anh sẽ hút thuốc nhưng mà không thường xuyên, đặc biệt là lúc ở trước mặt cô.

Cô ghét bỏ mà bĩu môi, nhỏ giọng nói: “Thối muốn chết.”

Nguyên Nhị cách khá xa cho nên không biết bọn họ đang nói cái gì, cô lén lút tiến lại gần.

Lúc Phó Tân An nói câu “Thật sự thích cô ấy như vậy” thì vừa vịn lọt vào tai của Nguyên Nhị, giây tiếp theo cô thấy Mục Nghiên Chi hút một hơi, sau đó gạt đầu.

“Ừ! Rất thích, thích đến mức muốn mang theo cô ấy bên người mỗi ngày.”

“Cậu...”

Dịch Thần tiến lên chụp vai anh. “Sự quyết đoán khi chấp hành nhiệm vụ của cậu đã đi đâu rồi? Thích thì nói ra ...A...”

Dịch Thần ôm đầu, quay đầu lại liền thấy Lục Giai Minh ở sau người. “Cậu đánh tôi làm gì.”

“Nghiên ca của chúng ta còn không phải là lo lắng sẽ dọa con gái nhà người ta hay sao.”

Giây tiếp theo, Mục Nghiên Chi quay đầu liếc bọn họ một cái rồi lại quay đầu sang chỗ khác. Đối với bầu không khí yên tĩnh, bất đắc dĩ nói: “Nói rồi nhưng bị cự tuyệt.”

“Cái gì?”

“Nói rồi?”

“Bị cự tuyệt?”

“...”

Mục Nghiên Chi quay đầu cho bọn họ một ánh mắt sắc bén. “Cần đồng lòng như vậy không?”

“...”

Nguyên Nhị không biết mình đã trở về toà nhà khu bắc như thế nào, cô chỉ biết chính là Mục Nghiên Chi đã có người mà anh yêu thích rồi, anh còn thổ lộ nhưng bị cự tuyệt.

Anh có người để thích.

Nghĩ vậy, trong lòng cô chợt nổi lên chút bất an cùng mất mát. Nhưng mà khi nghĩ đến chuyện anh bị cự tuyệt cô lại cảm thấy thật may mắn.

Từ nhỏ đến lớn cô vẫn luôn ở bên anh, nhưng không thấy bên người anh có cô gái nào. Rốt cuộc thì khi nào anh đã có người để thích? Cô gái kia có bộ dạng như thế nào?

Lúc này cô lại có chút buồn phiền, người đàn ông sủng mình nhiều năm như vậy đột nhiên có người để thích, hơn nữa còn là rất thích.

“Ai nha! Lòng mình sao lại thấy hụt hẫng như vậy a. Thật là khó chịu, thật là khó chịu.”

Nguyên Nhị đem mình vui vào ổ chăn quay cuồng một trận, đúng lúc này điện thoại bên gối chợt vang lên một lần lại một lần. Cô cầm lấy rồi nhìn màn hình, khi nhìn thấy tên người gọi thì lập tức dùng sức ném ở trên mặt đất. Trên mặt đất trải một tấm thảm nhưng thật dày, di động nằm ở phía trên rung động.

“Đều có người để thích rồi, vậy thì đi tìm cô ta đi. Tôi tìm tôi làm gì nữa.”

Hả? Không đúng nha! Mình đang tức giận cái gì chứ? Anh trai có người để thích chẳng phải là chuyện tốt hay sao? Không... không đúng...vô cùng không đúng, anh ấy cũng không phải anh trai ruột của cô, vậy thì có cái gì mà phải vui về cơ chứ.

Nhưng mà, nếu anh đã có người yêu vậy có khi nào từ nay về sau anh sẽ không sủng cô nữa hay không, địa vị của cô ở trong lòng anh có phải sẽ không còn đứng thứ nhất nữa không?

“Ai nha! Phiền chết tôi mà.”

Nguyên Nhị ngồi dậy, cầm lấy thú bông lớn ở đầu giường rồi dùng sức đập đập. “Đáng ghét...đáng ghét...anh thật đáng ghét.”

Càng nói trong lòng cô càng khó chịu, hô hấp cũng trở nên có chút không thông thuận.

“Đang êm đẹp sao lại thích người khác hả.”

Không phải anh đã nói là muốn cùng cô cả đời hay sao? Lúc này đã có người khác, như vậy còn có thể cùng cô cả đời à?

Nguyên Nhị nghĩ, sợ là không thể đi.

Bỗng dưng cô cảm thấy khó chịu đến muốn khóc, nước mắt nói đến là đến. Nước mắt nóng bỏng không hề báo trước mà trực tiếp rơi xuống, dính ướt lông mi, dính ướt cả gương mặt.

Những năm gần đây cô chỉ khóc vì ba mẹ, ở trong trí nhớ của cô những chuyện có liên quan tới anh đều là chuyện vui vẻ. Cho dù bị anh giáo huấn cô cũng không khóc một lần nào.

Lúc này, như thế nào liền nhìn không được mà khóc vậy?

Là bởi vì anh thích người khác rồi sao?

Hay là bởi vì anh sẽ không phải của một mình cô nữa.

Mặc kệ là loại trường hợp nào thì tất cả đều làm cô cảm thấy khó chịu.

Càng nghĩ càng không khống chế được cảm xúc, nước mắt giống như vòi nước được mở ra, không ngừng chảy ra từ hốc mắt.

Đây là lần đầu tiên cô khóc vì anh.

Ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa. Vì Nguyên Nhị khóa trái cửa phòng cho nên người bên ngoài căn bản không mở được.

Nghe thấy tiếng đập cửa Nguyên Nhị mới quay đầu nhìn vào cửa, cả người vẫn không nhúc nhích, căn môi dưới yên lặng mà khóc.

“Nguyên Nhị, em có ở bên trong không? Nguyên Nhị...”

“Em ở đâu? Nguyên Nhị...”

Nguyên Nhị không lên tiếng, người bên ngoài cũng chưa từ bỏ ý định gõ cửa.

Cuối cùng, Nguyên Nhị không có cách nào im lặng. Cô tùy tiện lấy giấy xoa xoa mặt rồi xuống giường đi đến cạnh cửa. Vì không muốn người bên ngoài thấy mình khóc cho nên cô không mở cửa ra.

“Anh Nghiên Chi, làm sao vậy?”

Người bên ngoài nghe được giọng nói của cô mới nhẹ nhàng thở ra. Đột nhiên anh lại phát hiện có chút không ổn. “Giọng của em làm sao vậy? Khóc à?”

“Không...không có, em uống nước không cẩn thận bị sặc mà thôi.” Nguyên Nhị nói lung tung.

“Thật sao?”

Mục Nghiên Chi thử vặn khóa cửa. “Em mở cửa để anh nhìn xem.”

Mở cửa? Không có đâu.

“Anh Nghiên Chi, em muốn ngủ rồi. Có chuyện gì thì để ngày mai lại nói, có được không?”

“Nhưng mà...”

Mục Nghiên Chi vẫn không yên tâm, “Em thật sự không có việc gì?”

“Không có việc gì.”

Không có việc gì mới là lạ.

“Anh Nghiên Chi, anh trở về ngủ đi.” Cô lại nói.

Nguyên Nhị không mở cửa Mục Nghiên Chi cũng không cứng rắn ép cô, anh thở dài một hơi. “Vậy em nghỉ ngơi đi.”

“Ừ.”

Ngoài cửa vang lên tiếng bước chân rất nhỏ, Nguyên Nhị biết anh đã đi rồi.

Không biết vì sao sau khi nghe giọng của anh cô lại càng thêm khó chịu.

Trở lại trên giường, cô súc thân mình dựa vào đầu giường, ánh mắt không hề có tiêu cự mà nhìn phía xa.

Từ nhỏ đến lớn lúc cô bị bệnh anh là người chăm sóc. Cô không vui anh là người dễ dàng. Cô bị khi dễ, là anh giúp cô lấy lại công đạo, anh giống như cha mẹ vậy.

Nhưng anh cùng cô lại không có chút quan hệ huyết thống nào, tất nhiên những chuyện đó đều không phải là trách nhiệm của anh.

Anh làm vậy là vì cô đáng thương, không cha không mẹ sao?

Nước mắt một lần nữa nhịn không được chảy xuống, vừa lạnh lẽo lại lạnh lòng.

Thình lình phát hiện ra, bất tri bất giác anh đã thâm thấu vào trong mỗi góc sinh hoạt của cô. Ngày thường lúc phát giận cô sẽ nói chán ghét anh, kỳ thật thì từ đáy lòng cô đã thích anh rồi, thích một người anh trai như anh.

Nhưng mà, nếu thật sự chỉ là anh trai vậy thì khi nghe tin anh thích người khác hẳn là cô nên vui mừng thay anh mới đúng vậy. Nhưng tại sao cô lại cảm thấy thương tâm như thế này?

Phương Tiểu Viên luôn nói cô vô tâm không phối, ai nói cũng không được nhưng chỉ có Mục Nghiên Chi nói được.

Còn nhớ rõ lần đó Phương Tiểu Viên nói nhìn bộ dáng của cô liền biết cô rất thích Mục Nghiên Chi. Khi đó cô còn phủ nhận, nhưng không nghĩ tới vào giờ khắc này cô rất muốn gật đầu.

Mặc dù cô thật sự không hiểu rõ thích một người là như thế nào mà có thể nghĩ nhiều như vậy, cô cũng không xác định được bản thân đối với Mục Nghiên Chi là loại cảm giác gì. Cô chính là ngốc tử, là người ngu ngốc nhất trên đời này.

Nhưng mà cô vẫn luôn thích ở bên anh, thích anh cẩn thận tỉ mỉ chiều chuộng, thích anh sùng ái không có giới hạn, thích anh nói cô là bảo bối của anh, thích anh nhân nhượng và cùng cô làm những chuyện mà cô thích mặc dù anh không thích những chuyện đấy chút nào, thích anh vuốt đầu rồi nói “tiểu tử tông của anh thật đáng yêu”, thích anh lúc nào cũng có thể cho cô dựa vào bờ vai, thích anh lúc nào cũng cho cô một lồng ngực ấm áp...

Nếu nhiều như vậy lý do như vậy mà vẫn không đủ để chứng minh cô thích anh, vậy thì không biết phải như thế nào mới có thể coi là thích.

Nhưng mà anh lại thích người khác rồi...

Bạn đang đọc truyện *Lỗi Tai Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Cũng không biết có phải là do bản thân sinh ra ảo giác hay không, nhưng Mục Nghiên Chi cảm thấy bắt đầu từ thứ 7 tuần trước cho tới hôm nay thì cô gái nhỏ Nguyên Nhị đã vô tình trốn tránh anh vừa tròn một tuần. Lúc anh tới đón cô tan học thì cô không hề ngồi ghế phụ mà một mình ngồi ở ghế sau, lúc ăn cơm cũng không ngồi cạnh anh như trước. Lúc anh đi Bắc Lâu tìm thì cô sẽ chạy lên lầu trốn, lúc học bổ túc sẽ ngồi cách anh một khoảng, lúc anh muộn sờ đầu cô sẽ theo bản năng mà né tránh từ từ.

Lúc này, anh nhìn Minh Du ngồi ở đối diện đang vui vẻ gấp cho cô một con tôm lớn thì trong lòng bỗng sinh ra huyệt hẫng. Anh nghĩ nghĩ rồi đứng lên gấp một con tôm đặt vào trong bát của cô, ai ngờ cô gái nhỏ chỉ nhìn anh một cái rồi thôi, đã thế cô còn đem con tôm anh gấp đặt vào bát của Minh Du.

“Mẹ Mục, người ăn nhiều một chút.”

Thanh âm kia thật ngọt, giống như ăn một hũ mật.

“...” Mục Nghiên Chi.

Anh có độc hay gì vậy? Có vấn đề, khẳng định là có vấn đề.

Mục Nghiên Chi vô cùng buồn bực. Anh quyết định cơm nước xong sẽ tìm cô tâm sự thật tốt.

Cơm nước xong, Nguyên Nhị mới vừa buông bát đũa chuẩn bị chạy thì đã bị Mục Nghiên Chi gọi lại. “Nguyên Nhị, em cùng anh ra ngoài một lát đi.

Anh có chuyện muốn hỏi em.”

“Hà?”

Nguyên Nhị sững sốt, có chút không tỉnh nguyên. “Chuyện... Chuyện gì vậy?”

Minh Du ở đối diện thấy vẻ mặt nghiêm túc của anh cũng có chút lo lắng. “Nghiên Chi... con làm sao vậy? Có việc gì thì từ từ nói.”

Minh Du tự nhiên biết con trai đối với Nguyên Nhị ít nhiều gì cũng có chút tâm tư, so với những trường bối là bọn họ thì không biết anh đã bỏ ra biết bao nhiêu tâm tư vì cô, nhưng rất ít khi thấy anh ở trước mặt mọi người lộ ra bộ dáng nghiêm túc như thế này. Mặc dù biết anh sẽ không làm điều gì quá đáng nhưng Minh Du vẫn có chút không yên tâm.

Mục Nghiên Chi biết Minh Du lo lắng, anh thở dài rồi từ tốn nói: “Không có gì đâu mẹ, chỉ là con có chút chuyện muốn hỏi em ấy thôi.”

Nói xong anh lại nhìn về phía Nguyên Nhị đang sợ hãi rụt rè ở đằng kia, thanh âm nhỏ nhẹ hơn. “Đi thôi.”

“Được... được.”

Ra hoa viên hóng gió, Mục Nghiên Chi chấp tay ở sau lưng, mắt nhìn phía trước. Tinh nhạy bén của một quân nhân cho anh biết người phía sau đang cách mình một mét.

Anh nhìn ánh đèn đường phía trước, cảnh lá theo gió lắc lư. Lúc này những phiến muộn trong lòng phẳng phất cũng giảm bớt một ít. Anh trầm mặc một lát rồi đột nhiên xoay người. “Nguyên Nhị, anh đã làm chuyện gì khiến em không vui sao?”

Thanh âm trầm thấp dưới ánh đèn mờ nhạt có vài phần âm trầm. Cơ thể Nguyên Nhị run run, theo bản năng lui về phía sau một bước, cô mới vừa đứng vững thì người trước mặt tựa hồ càng thêm không vui.

“Em lui về phía sau là có ý tứ gì? Anh đáng sợ như vậy sao? Nguyên Nhị, em có lương tâm hay không?”

Lúc nhìn thấy cô vì sợ hãi mà lùi về phía sau anh cảm giác trái tim mình như bị đâm một đao, ần ần đau. Chính vì vậy anh mới hỏi ra vấn đề này, nhưng mới vừa hỏi xong thì liền hối hận.

Cô có lương tâm hay không? Anh biết cô có.

Anh hít sâu một hơi hết, xoay người sang chỗ khác.

“Em...” Nguyên Nhị ngơ ngác nhìn bóng dáng anh, không biết nên trả lời như thế nào.

Nhớ tới đoạn hội thoại cô nghe được vào buổi tối hôm đó, cộng thêm ngữ khí nói chuyện của anh vào lúc này trong lòng cô đột nhiên liền sinh ra ủa khuất.

Anh đây là bắt đầu chán ghét mình sao?

Từ khi cúi đầu đến khi nước mắt rơi xuống chỉ có vài giây nhưng cô lại cảm thấy giống như qua một thế kỷ, khó chịu đến mức làm cô hít thở không thông.

P phía sau truyền đến tiếng nước nức nở, rõ ràng mang theo áp lực. Mục Nghiên Chi đột nhiên xoay người, cho dù ánh đèn mờ mờ thì anh cũng thấy được một giọt nước mắt rơi xuống mặt đất, bả vai cô gái nhỏ run run.

Một khắc kia anh cảm giác được sự kinh hoàng và thất thố. Ở trên chiến trường, cho dù là hoàn cảnh mạo hiểm như thế nào thì anh cũng chưa bao giờ kinh hoàng, thế nhưng cổ tình lúc nhìn cô gái nhỏ rơi lệ anh liền cảm giác chân tay luống cuống.

Không có câu hỏi dư thừa nào, anh đột nhiên tiến lên đem cô gái nhỏ ôm chặt trong lòng. “Sao lại khóc rồi?”

Nguyên Nhị không trả lời, cánh tay không có một tia do dự mà xuyên qua vòng eo của anh rồi ôm lấy chặt lấy, khuôn mặt vui vào lồng ngực ấm áp của anh.

Mục Nghiên Chi cho rằng bộ dáng vừa rồi của mình thật sự làm cô sợ mới vội vàng xin lỗi. Giọng nói làm sao còn thâm trầm như vừa rồi, dư lại chỉ có bất đắc dĩ cùng cầu xin.

“Đừng khóc, anh không phải cố ý muốn hung dữ với em.”

“Nguyên Nhị, đừng khóc nữa có được không? Anh sai rồi...anh thật sự sai rồi, từ nay về sau anh sẽ không hung dữ với em nữa, được không nào?”

Anh thấp giọng cầu xin thế nhưng người trong lòng chẳng những không ngừng thút thít mà ngược lại càng khóc càng có xu thế lớn hơn. Âm thanh nước nức nở không dứt bên tai, cả người cô đều đang run rẩy, khóc đến mức cả người Mục Nghiên Chi đều không tốt, hận không thể đánh chết chính mình.

Anh cúi đầu xuống ghé miệng vào bên tai Nguyên Nhị, dùng ngữ khí gần như hèn mọn mà cầu xin. “Lỗi tai nhỏ, đừng khóc.”

“Lỗi tai nhỏ, em lại khóc nữa thì anh sẽ đau lòng muốn chết.”

“Lỗi tai nhỏ ngoan, đừng khóc nữa được không...”

Anh liên tục cầu xin làm cho Nguyên Nhị cuối cùng cũng có phản ứng. Cô ngẩng đầu lên, bày ra một đôi mắt sưng đỏ, ụy khuất ba ba mà nhìn vào đôi mắt của người đàn ông. “Nghiên... Nghiên Chi... anh...”

Biết cô vừa khóc liên có tật xấu nói lắp, Mục Nghiên Chi nhẹ giọng dỗ cô còn vỗ nhẹ vào lưng. “Em bình tĩnh một chút rồi lại nói tiếp được không?”

“Ừ.”

Qua một hồi lâu rốt cuộc cô cũng bình tĩnh lại, mà câu nói đầu tiên của cô lại làm cho Mục Nghiên Chi hoàn toàn không phản ứng kịp.

“Anh Nghiên Chi, có phải anh bắt đầu chán ghét em hay không?”

Mục Nghiên Chi nhú mồm, giơ tay lau nước mắt trên mặt cô rồi mới thấp giọng hỏi: “Sao lại hỏi như vậy? Anh sao có thể sẽ chán ghét em chứ.”

Anh tình nguyện chán ghét bản thân cũng không có khả năng chán ghét cô.

“Chính là, vừa rồi anh thật hung dữ.”

Nguyên Nhị hít vào một hơi, tiếp tục nói. “Anh còn nói em không có lương tâm”

“Anh...”

Mục Nghiên Chi hồi tưởng lại. “Anh không phải nói như vậy, anh là hỏi em có lương tâm hay không.”

“Này không phải đều giống nhau sao?”

Nguyên Nhị chu miệng rồi ngẩng đầu, còn hung dữ trừng mắt nhìn anh. “Dù sao thì anh chính là nói em không có lương tâm”

“...”

Thôi, dù sao lúc cô gái nhỏ ngoan cố lên thì đạo lý gì đó đều không muốn nói. Cô nói cái gì chính là cái đó đi.

“Anh sai rồi, được không?” Vừa nói xong, Mục Nghiên Chi mới nhớ tới mục đích mình gọi cô ra đây.

“Không đúng nha! Người có chuyện cần hỏi rõ ràng là anh mới đúng. Anh hỏi em, vì sao một tuần này em đều trốn anh?”

Nguyên Nhị sừng sốt, không nghĩ tới chuyện anh muốn hỏi là cái này, lập tức chột dạ nghiêng đầu qua một bên. “Có sao?”

Mục Nghiên Chi liếc mắt liền nhìn thấu cô. Anh duỗi tay nắm cằm của cô rồi đem gương mặt tràn ngập chột dạ xoay trở về, sau đó thực khẳng định gật đầu. “Có.”

Hơn nữa, đều sắp trốn đến Tây Thiên rồi.

“Không có.” Nguyên Nhị kiên quyết phủ nhận, nói xong thì muốn giả vờ khóc. Thế nhưng cô lại phát hiện nước mắt đều đã cạn rồi, lúc này làm thế cũng không rơi ra một giọt.

Mục Nghiên Chi lui ra phía sau vài bước rồi dựa lưng vào cây cột lạnh lẽo, hai tay khoanh trước ngực, trên khuôn mặt nơi nào còn có sự đau lòng vừa rồi, nếu có cũng chỉ còn bộ dạng chuẩn bị xem kịch.

Anh nhướn mày, phảng phất như đang nói: Diễn a! Em tiếp tục diễn đi.

Nguyên Nhị cũng không ngốc, lập tức liền nhìn ra ý tứ của anh. Tuy rằng miệng thì hừ lạnh một tiếng, nhưng vẫn tiến lên. “Anh Nghiên Chi...bây giờ em hỏi anh vấn đề này nhé, anh phải thành thật trả lời em đấy.”

“Hỏi đi.”

“Anh Nghiên Chi, có phải anh đã thích cô gái nào rồi hay không?”

“Vì sao lại hỏi như vậy.”

Nguyên Nhị chần chờ một lát cuối cùng vẫn đem chuyện mình nghe thấy đêm đó nói ra. Không nghĩ tới, cô vừa mới nói xong thì người trước mặt lại cười ra tiếng, còn cong eo cười một cách khoa trương.

Thấy anh như vậy cô lại tức giận dậm dậm chân, đề cao âm lượng nói: “Anh Nghiên Chi, em đang hỏi nghiêm túc.”

Mục Nghiên Chi ôm bụng cười một lát, sợ cô gái nhỏ tức giận lại không để ý tới mình mới nỗ lực nhìn xuống ý cười.

“Được, anh không cười nữa.”

“Hừ!”

“Thật sự không cười nữa.”

“Vậy khoé miệng đang cong lên kia là có ý gì?”

“Trời sinh.”

“...” Nguyên Nhị.

Mục Nghiên Chi đột nhiên nhớ tới cái gì đó. “Không đúng! Cái này cùng chuyện em trốn anh một tuần thì có liên quan gì hả?”

Anh suy nghĩ một lát rồi bỗng dừng mở to hai mắt, giống như bừng tỉnh đại ngộ. “Chẳng lẽ em cho rằng anh thích cô gái nào đó?”

Nếu không phải thích cô gái nào đó vậy chẳng lẽ...

Nguyên Nhị nhú mày. “Nghe ngữ khí của anh chẳng lẽ là... Anh thích đàn ông?”

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Tai Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Giờ phút này Mục Nghiên Chi rất muốn đem cô gái nhỏ trước mặt túm lại đây đánh mông một trận rồi mới nói tiếp.

“Cái gì mà thích đàn ông hả.”

Mục Nghiên Chi rất nhanh thì bị chọc tức điên lên. “Mệt em cho nghĩ ra cái này.”

Anh ngừng đầu lên, không khách khí cốc vào đầu Nguyên Nhị. “Em đây! Đầu óc suốt ngày nghĩ cái gì không. Cái gì gọi là anh thích đàn ông, anh con mẹ nó như thế nào lại thích đàn ông hả?”

Nguyên Nhị che lại chỗ bị cốc, sợ tới mức phải trốn sau cây cột, trốn xong lại mang theo sợ hãi thò đầu ra nhìn. “Nghiên... anh Nghiên Chi, anh nói lời thô tục nha.”

“...”

Mục Nghiên Chi nghiền răng nghiền lợi. “Trọng điểm không phải là cái này có được không hả.”

“Nhưng mà...theo ý của anh thì anh không thích khác cô gái khác, vậy chẳng phải sẽ là đàn ông sao? Chẳng lẽ...”

Nguyên Nhị bày ra vẻ mặt hoảng sợ, giây tiếp theo lại giống như là phát hiện ra chuyện khó lường gì đó. “Chẳng lẽ anh lại thích loại đồ vật kia? Di! Anh Nghiên Chi, khẩu vị của anh cũng thật nặng.”

Mục Nghiên Chi nghe đến đây liền có chút ngốc. “Loại đồ vật kia là cái gì?”

Rốt cuộc thì cô đang nói cái gì vậy.

Nguyên Nhị lớn mật tiến lên phía trước rồi vẩy vẩy tay với anh. “Anh ghé lỗ tai lại đây đi.”

Mục Nghiên Chi nhất thời có điểm mờ mịt, nhưng mà vẫn ghé lỗ tai lại gần. Mới vừa lại gần thì Nguyên Nhị đã thần thần bí bí ở bên tai nói mấy chữ. Chờ cô nói xong thì vẻ mặt của anh hoàn toàn là khiếp sợ.

“Nguyên Nhị.”

Mục Nghiên Chi lại nhìn không được dùng sức cốc đầu cô. Sau khi ngừng đầu lên nổi bực tức lập tức tuôn trào rào rạt. “Trong đầu em không lẽ đều là mấy loại đồ vật vớ vẩn này, em không thể nghĩ tới cái gì đó bình thường hơn sao?”

Nguyên Nhị làm sao có thể ngoan ngoãn đứng tại chỗ để anh massage. Cô che đầu chạy trốn ra xa, trốn trở lại sau cây cột vừa rồi sau đó lại lộ ra nửa cái đầu, chớp chớp đôi mắt nhìn người đang chống nạnh ở cách đó không xa. Về mặt người đàn ông lúc này đang tràn ngập thịnh nộ.

Đôi mắt của cô vừa đen lóng lánh lại ướt đầm dề, bên trong còn mang theo tràn ngập vô tội. “VẬY... VẬY RỒT CUỘC THÌ ANH THÍCH CÁI GÌ?”

Thanh âm mềm mại mại, Mục Nghiên Chi nghe giọng nói của cô cả người liền tê dại, ấn đường thỉnh thoảng nháy lên. “Đừng làm nũng với anh, làm nũng cũng vô dụng.”

Làm nũng?

“Không có, em mới không thèm làm nũng đâu.”

Lại một dòng điện lướt qua trái tim, Mục Nghiên Chi từng mắt nhìn cô gái nhỏ.

Mẹ nó, như thế mà còn không gọi là làm nũng vậy thế nào mới gọi là làm nũng hả.

“Nguyên Nhị, chúng ta nói chuyện nghiêm túc đi.”

“Em đâu có không nói chuyện nghiêm túc chứ.” Ngực kia tràn ngập ừm khuất.

Anh xoa xoa ấn đường, không thể nề hà. “Được rồi.”

Vẫn là không thể nhìn bộ dáng ừm khuất của cô. Đã vậy anh còn có thể làm thế nào nữa đây.

Lấy lại bình tĩnh, anh nhìn Nguyên Nhị rồi vẫy tay, giọng nói nhỏ nhẹ hơn rất nhiều. “Trước tiên em hãy đi lại đây đã, từ từ anh sẽ nói cho em biết anh thích gì.”

“Anh... Nói thật?”

Nguyên Nhị không quá tin tưởng lời anh nói. Cô chớp đôi mắt, lại liếm liếm đôi môi có chút khô ráo. “Anh... Sẽ nói cho em biết thật sao?”

Đầu lưỡi hồng nhạt xẹt qua trên môi, mang theo một tia thủy quang. Mục Nghiên Chi nhìn hành động vô tình của cô trong lòng hiện lên rung động khác thường, chỉ có chính anh biết đó là cái gì.

Mục Nghiên Chi thở hắt ra, buồn cười hỏi lại: “Có chuyện gì mà anh không nói cho em biết sao?”

Ngần ấy năm, có chuyện gì mà anh không nói cho cô không biết chứ.

Nguyên Nhị nghĩ nghĩ rồi gật đầu. “Cũng đúng! Vậy được rồi, em sẽ lắng nghe anh nói.”

Cô đi qua ngồi vào cái ghế cách Mục Nghiên Chi một khoảng rồi đặt tay trên đùi, sau đó ngẩng đầu nhìn anh với ánh mắt đầy mong chờ. “Anh Nghiên Chi, anh nói đi.”

Mục Nghiên Chi đi qua rồi ngồi xổm xuống trước mặt Nguyên Nhị. Anh ngửa đầu nhìn vào đôi mắt lấp lánh ánh nước của cô, trầm mặc một lúc mới cầm tay cô rồi nói. “Nguyên Nhị, chẳng lẽ ngần ấy năm mà em vẫn không cảm nhận được điều gì sao?”

Giọng nói của anh trở nên khàn khàn, mặc danh có vài phần gọi cảm, không chờ Nguyên Nhị trả lời anh lại nói: “Anh cũng chiều em ngần ấy năm đều là vô ích sao?”

Mặc kệ cô nghĩ như thế nào thì anh cũng đã quyết định, anh muốn nói cho cô biết tình cảm của mình. Bằng không cũng không biết lần sau cô lại nói anh thích yêu mà quý giá gì nữa.

Nguyên Nhị cúi đầu nhìn đôi tay đang cầm tay của mình. Đôi tay ấy rất to, năm ngón tay thon dài, móng tay được cắt đến chính chính tề tề, không lưu lại chiếc móng nào. Cô trầm mặc một lát rồi thốt ra một câu thật không đúng trọng điểm chút nào. “Tay của anh sao lại đẹp như vậy. So với tay của đứa con gái là em thì còn đẹp hơn.”

“...”

Mục Nghiên Chi bất đắc dĩ bật cười. “Tư duy của em có thể đúng như vậy không?”

“Hả? À...em biết rồi.”

Mục Nghiên Chi lại là một trận bất đắc dĩ.

Thôi, cô không phải vẫn luôn như vậy sao?

Sớm đã thành thói quen.

Giấy tiếp theo, một lần nữa Mục Nghiên Chi lại nhìn vào hai mắt của Nguyên Nhị, biểu tình nghiêm túc vạn phần. Anh nắm tay cô thật chặt, dưới ánh trắng giọng nói của anh vô cùng dịu dàng lại nhiều hơn vài phần sùng nịch. “Nguyên Nhị, nhiều năm như vậy nếu không phải vì có một phần cảm tình ở trên người em thì em cảm thấy anh sẽ đối đãi với em như vậy sao? Em cảm thấy anh sẽ đem em đặt ở vị trí đầu tiên sao? Người anh thích từ đầu đến cuối cũng chỉ có một mình em. Sao em có thể không có lương tâm mà nói anh thích người khác? Chẳng lẽ... tình cảm của Mục Nghiên Chi anh dễ dàng giao phó cho người ngoài như vậy sao?”

Chờ Mục Nghiên Chi nói xong thì cô gái nhỏ trước mặt đã sớm mất đi năng lực phản ứng, một đôi mắt trừng to tựa như sắp rớt ra ngoài, miệng mở ra thành chữ “O” thê nhưng lại không phát ra chút thanh âm nào. Bộ dáng của cô như vậy muốn nói có bao nhiêu ngạc nhiên có bấy nhiêu ngạc nhiên, muốn có bao nhiêu mạnh mẽ có bấy nhiêu mạnh mẽ.

Mục Nghiên Chi đã sớm đoán được cô sẽ có loại phản ứng này. Nhưng mà điều anh không nghĩ tới chính là, khi nhìn thấy cô lộ ra biểu tình này anh chẳng những không có một chút sợ hãi nào về việc cô sẽ cự tuyệt mình, ngược lại thì anh còn muốn cười.

Ý nghĩ vừa xuất hiện anh liền không nhận được xì một tiếng. Anh giờ tay nắm khuôn mặt nhỏ mềm mại rồi kéo kéo, sau đó lại cười nói: “Biểu tình này của em thật sự là quá đáng yêu.”

Giờ phút này, nội tâm của Nguyên Nhị sao có thể chỉ dùng từ chấn động để hình dung. Cô quả thực tìm không được từ nào để hình dung tâm trạng của mình ngay lúc này.

Người mình thích vừa vạn cũng thích mình. Tất cả giống như tình tiết mộng ảo trong tiểu thuyết đột nhiên phát sinh ở trên người mình, ngấm lại liền cảm thấy không thể nào tưởng tượng nổi.

Trời ạ! Ông trời ơi! Ông trời ơi.

Đây là chuyện gì? Một cho cô còn tưởng rằng Mục Nghiên Chi thích người khác, hóa ra người anh thích lại chính là cô. Hơn nữa anh vẫn luôn nói với người bên ngoài rằng anh thích cô, cái này chẳng phải đã nói lên một điều rằng anh thích cô từ lâu rồi sao?

Trời ạ.

Nguyên Nhị quả là sắp điên rồi, sau khi phản ứng lại cô liền khoa tay múa chân nửa ngày, rồi lại nôn nóng đến một chữ cũng nói không nên lời.

Mục Nghiên Chi buồn cười mà cầm tay cô, thấp giọng trấn an: “Không sao đâu. Em không cần vội, cứ chậm rãi nói.”

“Em... em...”

“Anh... Nghiên... Nghiên Chi...”

Gấp đến độ vất vả mới tìm lại giọng nói vậy mà cô lại bắt đầu nói lắp.

Mục Nghiên Chi nhìn không được bật cười, ngày thường há mồm không phải rất lợi hại sao? Như thế nào đến lúc này lại như vậy.

“Miệng lưỡi sắc bén ngày xưa đều đi đâu rồi?” Anh cười trêu chọc.

Nghe vậy khuôn mặt của Nguyên Nhị lập tức đỏ bừng. Cô rút tay đẩy anh một cái, thê nhưng người ngồi xổm trước mặt lại không chút sứt mẻ, thân hình vững như Thái Sơn. Anh đem tay cô một lần nữa nắm lại rồi nói: “Từ giờ trở đi, em chỉ cần gật đầu hoặc là lắc đầu, biết không nào?”

Nguyên Nhị gật đầu. “Ừ.”

“Thích anh không?”

Không chút suy nghĩ, Nguyên Nhị dùng sức gật đầu.

Tuy rằng đã sớm đoán được đáp án nhưng Mục Nghiên Chi vẫn nhìn không được mà cao hứng, con ngươi thâm thúy nổi lên ý cười nhẹ.

“Được, tiếp theo là vấn đề khác.”

Anh cong cong khóe miệng, tiếp tục hỏi: “Muốn cùng anh ở bên nhau không?”

Nguyên Nhị chần chờ một lát, trong lòng nghĩ nếu gật đầu thì có phải bản thân không biết rụt rè hay không, nhưng nếu lắc đầu liệu anh có tức giận hay không, rồi lỡ như sau này anh không để ý tới cô nữa thì phải làm sao. Trong lòng giãy giụa một phen cuối cùng cô vẫn gật gật đầu.

“Khẳng định?”

“Ừ.”

“Vậy được rồi.”

“Được?”

Được? Được cái gì?

Giây tiếp theo, trong lúc Nguyên Nhị không hề phòng bị thì trước mắt bị bóng tối bao phủ. Lờ mờ chuẩn bị nói ra trực tiếp bị chặn lại, cảm giác ấm áp trên môi rõ ràng vô cùng. Cô cảm thấy trái tim mình trong nháy mắt đã bị đình chỉ, tiếng gió rất nhỏ đột nhiên trở nên phá lệ rõ ràng, gió nhẹ thổi qua nhưng cũng không làm giảm độ ấm trên người cô. Giữa miệng và mũi đều là hơi thở của anh, thân thể tựa như càng nóng.

Nguyên Nhị bị dọa sợ, trừng lớn hai mắt nhìn người gần trong gang tấc, từ góc độ của cô chỉ có thể thấy lông mi vừa dài vừa dày hơi rung động.

Lòng bàn tay đang bị Mục Nghiên Chi nắm lấy hơi hơi run rẩy, cuối cùng cuộn thành nắm đấm. May mắn là cô không để móng tay, bằng không sớm đã đâm vào da thịt.

Mục Nghiên Chi nhận ra cô khấn trương thì cong môi, đôi môi lại tiếp tục dán lên môi cô, sau đó thì khinh thanh tế ngữ nói: “Nhắm mắt lại.”

“Hà?” Nguyên Nhị sững sốt, đột nhiên lại “à” một tiếng, sau đó thì ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

“Ừm! Lỗ tai nhỏ thật ngoan.”

Mục Nghiên Chi thiếu chút nữa lại ghen cười, anh lại cong môi rồi hơi dùng sức dán chặt lên môi cô. Anh không xâm nhập vào bên trong mà chỉ liếm môi cô một lát rồi thôi.

Hai đôi môi dính sát vào nhau, môi cô gái nhỏ vừa mềm vừa nóng, làm người không nỡ tách ra. Mục Nghiên Chi buông tay cô ra rồi đưa hai tay ôm lấy vòng eo của cô.

Một tiếng kinh hô vang lên, cả người Nguyên Nhị bị anh nhấc lên. Anh xoay người ngồi vào chỗ cô gái nhỏ vừa ngồi, còn cô thì được đặt ở trên đùi của anh.

Lại một nụ hôn dài khác diễn ra. Nguyên Nhị sớm đã mất đi tri giác, cả tâm hồn đều sa vào nụ hôn ôn nhu của Mục Nghiên Chi. Qua hồi lâu, anh mới buông cô ra, ánh mắt nóng bỏng nhìn thẳng vào người con gái trước mặt.

Sắc mặt cô gái nhỏ ửng đỏ, thân hình mềm mại dựa vào trong lòng anh, đầu tựa vào chiếc cổ ấm áp của anh.

Nguyên Nhị mở to mắt, lọt vào tầm mắt chính là yết hầu đang chuyển động của Mục Nghiên Chi, nhớ tới lúc trước ở lớp học trong lúc vô tình cô đã nhìn thấy phim cảm trên di động của nam sinh, trái tim cô bỗng nhiên đập thình thịch. Bỗng dưng cô nâng cằm, đôi môi sưng đỏ chuẩn xác dán lên yết hầu sau đó thì há mồm hàm răng khể坎.

Mục Nghiên Chi không kịp phòng bị đã bị hành động của cô làm rối loạn, hít thở không thông. Anh tìm lại hô hấp, bàn tay đặt chỗ eo cô gái nhỏ tăng thêm lực độ,捏捏 coi như trừng phạt.

Nguyên Nhị ừ da một tiếng, khi ngẩng đầu lên thì đụng phải hai tròng mắt đen nhánh sâu không thấy đáy của anh. Bên trong còn mang theo nhiệt độ nóng bỏng, tựa như giấy tiếp theo liền có thể đốt cháy một người.

Mục Nghiên Chi hí híp mắt rồi gờ tay, ngón tay cái cùng ngón trỏ nhẹ nhàng vuốt ve lỗ tai mềm mại của cô, từ viên tai đến dải tai.

Vì thường xuyên huấn luyện cho nên lòng bàn tay của anh mang theo vết chai mỏng, lúc nhẹ nhàng cọ xát vành tai tựa như cọ xát vào trái tim Nguyên Nhị, khiến cho cô không biết phải làm thế nào.

Mục Nghiên Chi cong khóe môi, đôi môi hôn lên lỗ tai ấy rồi chậm rãi mở miệng, giọng nói trầm thấp lại khàn khàn, còn mang theo vài phần tình cảm khó có thể không chế.

“Lỗ tai nhỏ, em muốn chết sao?”

Lời editor: Tui đã edit gần xong truyện nhưng lại lười beta quá rồi ☐

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Tai Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Trong căn phòng thiếu nữ ấm áp và lãng mạn, trên chiếc giường lớn trải một tấm khăn trải giường màu xanh nhạt. Cả người Nguyên Nhị cuộn tròn ở trong chiếc chăn bông thật dày, hai tay che mặt. Cô đã nằm ở trên giường được nửa giờ thế nhưng nhiệt độ trên mặt vẫn không giảm, vô cùng nóng bỏng.

Trái tim vẫn đập rất nhanh, nhanh đến mức Nguyên Nhị sắp hít thở không thông. Cô dùng chân đá văng chăn rồi để lộ đầu pra ngoài, dưới ánh đèn màu trắng mờ hồ có thể thấy trên khuôn mặt của cô ần ần màu ửng đỏ, hai bên khóe môi hơi hơi nhếch lên tạo thành một độ cung đẹp mắt, ánh mắt long lánh ánh nước, lấp lánh tỏa sáng.

Người anh thích từ đầu đến cuối cũng chỉ có một mình em.

Giọng nói dễ nghe của Mục Nghiên Chi không ngừng vang lên ở bên tai. Nguyên Nhị đã từng nhìn thấy biểu tình ôn nhu của anh rất nhiều lần nhưng không hề giống với bộ dáng vừa rồi. Anh ôn nhu tới mức giống như biến thành một người khác, là một người xa lạ lại có chút quen thuộc.

Cô chưa bao giờ nghĩ tới chuyện Mục Nghiên Chi sẽ thích mình, càng không nghĩ tới anh vẫn luôn thích mình.

Là bắt đầu từ khi nào?

Cô muốn hỏi nhưng lúc đó đang khẩn trương cho nên đã quên mất.

Không được, cô nhất định phải tìm cơ hội cùng anh nói chuyện rõ ràng một phen.

Nhưng mà...thật sự rất vui về a.

"Thật vui về! Thật vui về..."

"Bạn gái a bạn gái..."

Trong căn phòng yên tĩnh vang lên tiếng cười ngọt ngào.

Nguyên Nhị cười ngây ngô nửa ngày rồi bỗng nhiên lại bắt đầu phì cười, nhớ tới Mục Nghiên Chi đã nói anh vốn muốn chờ cô lớn lên mới thổ lộ.

"Lớn lên?"

Cô cúi đầu nhìn. "Này cũng xem như là trưởng thành rồi nha."

"Hừ! Tiểu tử tỷ là em đây còn chưa phát triển xong đâu. Anh cứ chờ xem, về sau nhất định sẽ hù chết anh."

Nói xong Nguyên Nhị lại cười ha hả nhảy xuống giường, nhanh chóng chạy đi tắm rửa sạch sẽ rồi lại nhảy lên giường. Cô tùy tiện cầm lấy thú bông ôm vào trong ngực rồi nằm xuống giường nhắm mắt lại.

Một đêm này thật khó để có thể đi vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, lúc Nguyên Nhị mang theo đôi mắt gấu trúc mắt xuất hiện ở dưới lầu thì nhìn thấy trên sofa là một người mặc quân phục, trong tay anh đang cầm tạp chí quân sự. Cô hét lên một tiếng rồi xoay người vội vàng chạy lên lầu.

Mục Nghiên Chi nghe thấy tiếng hét mới quay đầu lại, nhưng anh cũng chỉ kịp nhìn thấy một góc áo của cô gái nhỏ.

"..."

Anh giật giật khóe miệng. "Anh đáng sợ như vậy sao?"

Thấy bộ dáng tiều tụy của Nguyên Nhị vừa rồi đi Phương cũng phải cười một cái. Bà cầm trái cây đi tới rồi đặt xuống bàn sau đó ngẩng đầu nhìn chỗ cầu thang đã không có một bóng người kia: "Có lẽ cô ấy còn chưa rửa mặt đâu."

Nghe vậy, Mục Nghiên Chi cười khẽ rồi gật đầu. "Ừm, cháu sẽ đợi."

"Vậy tôi đi dọn dẹp một chút." Di Phương nói.

Mục Nghiên Chi gật đầu. "Ừm."

Sau khi Di Phương rời đi Mục Nghiên Chi mới buông tạp chí trong tay xuống, ánh mắt dừng ở lọ hoa hồng trên bàn một lúc rồi chặc lưỡi một cái. Bỗng dưng anh cúi đầu cười ra tiếng, bả vai run run.

Hóa ra bạn gái nhỏ của anh không nghĩ tới chuyện ngày đầu tiên kết dao đã bị anh nhìn thấy bộ dạng lờ lững thối nát của mình.

Giờ tay cọ xát môi dưới, Mục Nghiên Chi dùng thanh âm chỉ có mình nghe được nói: "Sao lại đáng yêu như vậy? Thật muốn hôn một cái."

Ý niệm vừa xuất hiện thì trong đầu anh liền hiện lên hình ảnh hai người hôn nhau vào tối hôm qua. Hình ảnh ấy rõ ràng ngay trước mắt, cảm giác ấm áp trên môi tựa hồ đã trở lại.

Mục Nghiên Chi a Mục Nghiên Chi, mày thật cảm thú. Cô gái nhỏ còn chưa thành niên đâu.

Ở dưới lầu đợi nửa ngày thì người vừa chạy trốn chạy chết cuối cùng cũng đã chịu đi xuống. Áo ngủ nhún nhúm trên người đã được cô đổi thành chiếc váy ngắn dài tới đầu gối, đầu tóc rối loạn cũng xử lý đến gọn gàng, vừa dài vừa mượt xoã ở trên lưng.

Trên khuôn mặt nhỏ trắng nõn lại sạch sẽ ấy chưa thoa son phấn, trên môi chỉ đánh một ít son đường sáng lấp lánh.

Cô gái nhỏ giống như tiểu bạch thỏ vui vẻ từ cầu thang nhảy nhót xuống dưới, làn váy tùy ý đong đưa, lại giống như một tiểu yêu tinh đang nhẹ nhàng khiêu vũ. Nguyên Nhị không tính là rất cao, cũng chỉ cao 1m65 nhưng thẳng chính là tỉ lệ cơ thể cực chuẩn, vòng eo tinh tế, đôi chân thon dài trắng đến lóa mắt. Mục Nghiên Chi vẫn nhớ rõ mẹ của cô cũng là một mỹ nhân, hai người cực kỳ giống nhau.

Thấy cô gái nhỏ ở hai bậc thang cuối cùng lao đảo một cái thì Mục Nghiên Chi lập tức thoát khỏi suy nghĩ vội đứng lên rồi vọt qua đón lấy người. Anh giữ cánh tay của cô rồi mảy nhíu lại, sau đó lại cúi đầu nhìn chân của cô có bị sao không. "Em không có việc gì chứ?"

Nguyên Nhị cong khoe môi, lắc đầu. "Không có việc gì."

Mục Nghiên Chi lúc này mới yên tâm, anh gỡ tay cốc lên trán cô. Vốn dĩ muốn hung hăng dùng sức nhưng vào một khắc kia anh vẫn cảm thấy không nỡ vì thế lực độ liên giảm không ít, khi chạm vào giống như gãi ngứa.

Nguyên Nhị sờ sờ trán rồi cười hi hi, còn không quên trêu chọc anh. "Ái chà! Quả nhiên là thân phận thay đổi thì đãi ngộ cũng thay đổi luôn nha."

Mục Nghiên Chi không hiểu ra sao, mới lên tiếng hỏi: "Cái gì mà đãi ngộ thay đổi?"

"Trước kia mỗi lần anh đánh em đều không hạ thủ lưu tình. Nếu không phải trong lòng em biết rõ anh yêu thương em thì em còn tưởng rằng anh và em có thù oán đấy, nhưng mà..."

Nguyên Nhị đảo đảo tròn mắt. "Nhưng mà từ lúc thay đổi thân phận đãi ngộ cũng không giống trước kia nữa. Em có cảm giác anh đã ôn nhu hơn rất nhiều."

Nghe cô nói Mục Nghiên Chi không thể không cười.

Nhưng mà sự thật thì đúng là vậy. Trước kia luôn lấy thân phận là một người anh trai để để giáo huấn cô, dĩ nhiên khó tránh khỏi sẽ có chút nghiêm khắc.

Hiện tại thân phận đã thay đổi, giờ anh đã là bạn trai của cô. Tuy rằng cũng có thể nghiêm khắc nhưng mà lòng yêu thương đối với cô còn nhiều hơn trước kia, nhiều đến nỗi anh không nỡ xuống tay.

Trước kia Phó Tân An luôn khẳng định anh sẽ thua trong tay cô. Khi đó anh rất có tôn nghiêm mà nói rằng anh là người có nguyên tắc, đối phó với cô gái nhỏ dĩ nhiên sẽ không nương tay. Thế nhưng bây giờ thì sao đây, mới ngày đầu tiên liền phá vỡ nguyên tắc, thật sự là chẳng có cái gì gọi là nguyên tắc nữa, mọi nguyên tắc của anh cũng không biết đã ném vào xô nào rồi.

Bỗng dưng Mục Nghiên Chi cười thành tiếng. Anh ngẩng đầu, gỡ tay nheo nheo khuôn mặt của cô. "Em nha! Còn muốn cùng anh tính sổ chuyện cũ hả."

Nguyên Nhị giả ngu. "Có sao?"

Mục Nghiên Chi gật đầu một cách chắc chắn. "Có."

Anh sờ sờ đầu cô, ánh mắt dịu dàng. "Được rồi, bây giờ chúng ta ăn sáng trước đã. Ăn xong anh sẽ mang em đi ra ngoài."

"Đi ra ngoài?"

Nguyên Nhị kinh hi vạn phần. "Hôm nay không học bổ túc à?"

"Hả? Em muốn học?"

"Không không không, em muốn đi ra ngoài."

Mục Nghiên Chi cong cong khoe môi. "Ngày đầu tiên trở thành bạn trai của người nào đó thì dĩ nhiên anh cần phải mang người nào đó đi ra ngoài hẹn hò một ngày rồi."

Anh duỗi cánh tay đem người ôm vào trong lòng. "Xin hỏi vị tiểu mỹ nữ này, cô có chuyện gì muốn làm cùng người nào đó không?"

"Làm?"

Nguyên Nhị ngẩng đầu liếc anh một cái. Đột nhiên cô nhớ tới cái gì đó, nhìn chung quanh thấy không có ai cô mới duỗi tay ôm lấy eo của anh. Cô ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt của anh, miệng cười tủm tỉm. "Làm cái gì là làm cái gì nha?"

"Làm cái gì?"

Mục Nghiên Chi cũng hỏi lại, nhưng khi hỏi xong anh lại cảm thấy buồn cười. "Được rồi, không đùa nữa. Di Phương làm xong bữa sáng thì đã đi tới nhà chính bên kia giúp đỡ. Bây giờ chúng ta ăn bữa sáng đã, ăn xong thì mang em ra ngoài đi dạo."

Nguyên Nhị sáng khoái đáp ứng, buông anh ra rồi chạy tới nhà bếp.

Mục Nghiên Chi đi theo phía sau. "Chậm một chút."

Ăn xong bữa sáng Mục Nghiên Chi lập tức lái xe mang Nguyên Nhị ra khỏi đại viện đi tới nội thành.

Thời gian vẫn còn sớm, anh dẫn Nguyên Nhị đi dạo một vòng ở trung tâm thương mại. Thật ra thì bọn họ cũng không muốn mua cái gì mà chỉ muốn đi dạo với nhau vậy thôi.

Mục Nghiên Chi thay một thân quần trang bằng chiếc áo thun màu đen cùng với chiếc quần màu xám thoải mái, trên chân là một đôi giày chơi bóng màu đen, khi nhìn vào trông anh giống như sinh viên. Chẳng qua cũng không có gì sai, đổi lại là người thường thì ở tuổi này của anh chính là sinh viên mới vừa tốt nghiệp.

Nguyên Nhị cúi đầu nhìn mười ngón tay đan vào nhau kia, nhìn những ngón tay thon dài của anh, cô nhấp môi cười trộm.

Lòng bàn tay anh thật ấm áp nha.

Cô ngẩng đầu nhìn sườn mặt của anh, ý cười bên miệng lại càng rõ ràng hơn.

"Bạn trai của mình thật đẹp trai." Cô phát ra lời nói tự đáy lòng.

Từ lúc quen biết nhau cho tới bây giờ anh vẫn luôn đẹp trai như vậy. Trước lúc tham gia quân ngũ làn da của anh trắng nõn, ngũ quan nhu hòa, nhìn qua giống như những tiểu thít tươi, nhưng sau khi tiến quân và trải qua nhiều năm huấn luyện thì làn da của anh tuy không đen đi bao nhiêu thế nhưng vẻ đẹp nhu mỹ lại giảm đi không ít, mà thay vào đó là tăng thêm vẻ kiên cường của người đàn ông trưởng thành. Mặc dù anh để đầu đinh nhưng cũng không ảnh hưởng đến vẻ soái khí của anh.

Tại sao anh lại có thể đẹp trai như vậy?

"Hả?"

Mục Nghiên Chi nghe tiếng thì quay đầu lại. Anh rũ mắt nhìn Nguyên Nhị. "Em nói cái gì?"

Nguyên Nhị cười híp mắt, lặp lại một lần nữa. "Bạn trai em thật đẹp trai."

"Ừ."

"???"

Nguyên Nhị nghi hoặc nhìn anh. "Ừ là có ý gì?"

Mục Nghiên Chi dừng lại rồi xoay người đối mặt với cô. Anh khom lưng, ghé sát vào mặt cô. "Chính là...anh thừa nhận mình rất đẹp trai."

Ghé miệng về phía trước, anh hôn lên khóe môi cô một cái rồi lại nói tiếp: "Bạn gái của anh cũng không kém."

Lúc Nguyên Nhị nghe được câu trước còn muốn đánh anh nhưng khi nghe được câu sau thì lập tức rút tay trở về.

Cô cười tủm tỉm, mi mắt cong cong, con ngươi đen nhánh tựa như phát ra ánh sáng, nhìn vào giống như hai ngôi sao nhỏ.

Cười một lúc cô lại nâng tay, ngón trỏ chọc chọc gương mặt của anh. "Anh Nghiên Chi, sao anh có thể nói như vậy."

Mục Nghiên Chi quay đầu cắn ngón tay của cô, rồi lại dùng đầu lưỡi liếm liếm đầu ngón tay của cô như trò đùa dai, lúc sau mới chậm rãi buông ra. "Đối mặt với bạn gái đại nhân anh có thể không nói như vậy sao? Nếu không nói như vậy, chỉ sợ anh lại trở thành người trong suốt."

Lúc anh nói câu cuối ngữ khí trở nên có chút ủy khuất.

Nguyên Nhị nghe vậy liền thu hồi tay, ra vẻ ghét bỏ mà đem ngón tay xoa xoa vào áo, sau đó che miệng cười trộm.

"Hiểu lắm, đều là hiểu lắm."

"Ừ! Bị người ta hiểu lầm đúng là quá thảm." Ngữ khí càng ủy khuất, giống như đứa trẻ.

Nguyên Nhị cười ra tiếng, nhìn trên mặt Mục Nghiên Chi rõ ràng viết câu "cầu dễ dàng". Cô chần chờ một hồi mới ghé lại gần, ở trên khuôn mặt anh nặng nề mà bẹp một cái, hôn xong còn cố ý khẽ cắn.

"Thế nào? Có vừa lòng không?" Cô hỏi.

"Ừ... Cũng tạm được."

"Được tiện nghi còn khoe khoang."

"Ừm."

Hai người giờ phút này đang đứng ở cửa nhạc viên. Bởi vì là buổi sáng cuối tuần cho nên có không ít đứa trẻ ở đằng kia chơi đùa.

Nguyên Nhị quay đầu thì thấy một người phụ nữ đang che mắt của một đứa trẻ. Nụ cười trên mặt của cô bỗng có chút cứng đờ.

Đứa trẻ bất mãn tránh thoát khỏi tay người mẹ. Nó nhìn Mục Nghiên Chi cùng Nguyên Nhị, đồng ngôn vô kỵ hỏi: "Mẹ, mẹ cùng ba ba chính là hôn tới hôn lui liền sinh ra con phải không?"

Cái gì?

Nguyên Nhị mở to hai mắt, khuôn mặt bạo hồng.

"Cái đứa nhỏ này đang nói gì vậy hả."

Mẹ của đứa trẻ về mặt xấu hổ. "Thật ngại quá! Nhưng mà nơi này có nhiều trẻ con như vậy, hai người vẫn nên..."

Người phụ nữ kia không nói hết lời nhưng Nguyên Nhị đã hiểu ý. Cô mỉm cười xấu hổ rồi ngay lập tức quay đầu trừng mắt với người bên cạnh.

Anh chẳng những không cảm thấy có lỗi, ngược lại còn vui tươi hơn hờ.

Cô thấy vậy mới kéo kéo tay anh rồi nói. "Nói anh đó."

Mục Nghiên Chi bày ra vẻ mặt vô tội. "Là em hôn anh."

"..."

Nguyên Nhị tiếp tục trừng anh. "Như vậy thì từ đây về sau em sẽ không hôn anh nữa."

Cái gì? Không hôn? Như vậy sao được.

"Anh sai."

Mục Nghiên Chi vỗ ngực thật mạnh. "Đều là anh sai."

"Ha ha..."

Nguyên Nhị nghĩ hóa ra cầu sinh dục vọng của đàn ông đều lớn như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Lỗi Tai Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Mục Nghiên Chi mua vé xem phim vào buổi chiều, đây là một bộ phim thuộc thể loại tình yêu lãng mạn, nguyên nhân không có gì khác ngoài việc Nguyên Nhị thích thể loại phim này.

Thật ra thì Mục Nghiên Chi không có khái niệm thích hay không thích phim ảnh, càng không có thể loại mà mình thích. Kể từ lần đầu tiên bước chân vào rạp chiếu phim thì mỗi lần sau này đều là vì Nguyên Nhị, là vì anh muốn cùng cô xem phim. Đặc biệt là những lần xem phim hài, khi nhìn thấy cô không ngừng cười một cách vui vẻ thì anh cảm thấy bản thân cũng thật cao hứng, cảm thấy có thành tựu và có cảm giác giống như chính bản thân anh là người đã làm cho cô vui vẻ như vậy.....

□□□

Bạn đang đọc truyện *Lỗi Tai Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Chiếc xe việt dã màu đen đang chạy băng băng thì chậm rãi dừng lại. Có lẽ là do chiếc xe này quá khí phách, thân xe màu đen được rửa sạch đến lấp lánh tỏa sáng vì thế khi nó dừng lại đã hấp dẫn không ít ánh mắt. Nhưng chộc người chú ý vẫn là biển số chiếc xe kia, đó lại là biển số gồm mấy chữ số 8 liền nhau.

Bởi vì chiếc xe này thường xuyên xuất hiện ở cổng trường cho nên có không ít người nhận ra nó.

Nguyên Nhị cười tủm tỉm liếc mắt nhìn người đàn ông ngồi ở ghế điều khiển, khi cô đang muốn đẩy cửa xuống xe thì cánh tay bị kéo lại. Chờ cô quay đầu lại Mục Nghiên Chi mới nhếch khóe miệng rồi nói: "Tối nay nhớ chờ anh tới đón em."

Bạn đang đọc truyện *Lỗi Tai Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

Nhìn thấy tin nhắn vừa được gửi tới kia Nguyên Nhị kích động từ trên ghế đứng bật dậy, vì chịu tác động mạnh cho nên chiếc ghế đã bị đẩy ra một khoảng.

Cô cảm di động lao ra khỏi phòng ngủ chạy xuống lầu, lúc chạy xuống cầu thang thiếu chút nữa thì té ngã vì kích động quá mức, đôi giày trên chân cũng bay mất một chiếc. Vội vội vàng vàng mang lại giày, cô chạy đến huyền quan mở cửa.

Ngoài cửa, chiếc đèn ở trên cao đang tỏa sáng khi có giọng nói phát ra. Ánh đèn từ trên cao chiếu vào một bóng người cao lớn đang dựa vào cây cột màu trắng, trên người anh là bộ quân phục màu xanh còn chưa kịp thay.

Người đàn ông mang theo một thân phong trần mệt mỏi, bộ quân phục trên người còn mang theo một chút tro bụi, tay áo được xắn tới chỗ khuỷu tay. Nguyên Nhị liếc mắt một cái thì nhìn thấy cánh tay của anh đang được băng bó, loáng thoáng còn mang theo một tia đỏ sẫm.

Cô gái nhỏ đứng ở cửa, một bàn tay đặt trên khung cửa, đôi mắt phủ lên một tầng hơi nước, tròn mắt từ từ đỏ lên. Lúc này cô đang dùng sức cắn môi dưới, bộ dáng giống như muốn cắn rách môi chịu bỏ qua.

Tầm mắt của cô chậm rãi di chuyển từ chỗ cánh tay bị thương lên trên khuôn mặt của Mục Nghiên Chi. Anh đang cau mày nhưng khi chạm phải tầm mắt của cô thì vội vàng nghiêng đầu sang chỗ khác, vài giây sau mới nặng nề thờ dài rồi quay đầu bước mấy bước tới trước mặt của cô.

Lúc anh cúi đầu xuống thì cô gái nhỏ cuối cùng cũng không nhịn được nữa, nước mắt tràn mi, từng giọt nước tròn tròn lại lạnh lạnh giống như từng viên trân châu trong suốt.

Mục Nghiên Chi nhìn vào đôi mắt của cô với vẻ đăm chiêu. Khi nhìn thấy cô khóc anh cảm thấy đau lòng không thôi. Anh giờ tay, ngón tay thô ráp lau đi những giọt nước mắt nóng bỏng kia, nhưng mà giấy tiếp theo nước mắt chảy ra giống như càng nhiều.

Lại thêm một tiếng thờ dài.

Mục Nghiên Chi giờ tay cào cào mái tóc của mình, trong lòng nổi lên một tia bức bối. Anh bức bối không phải là vì cô gái nhỏ khóc trước mặt mình mà là vì chính bản thân anh đã làm cô phải khóc.

Tôi cmn thật đáng ghét.

Mục Nghiên Chi mím môi. Anh đưa tay đặt phía sau gáy của Nguyên Nhị rồi dùng một chút sức lực trực tiếp đem khuôn mặt của cô ấn vào ngực mình, có chút thô lỗ cọ rớt nước mắt của cô.

Nguyên Nhị không quan tâm chuyện khác, cô khóc một hồi lâu mới dần dần ngừng nước mắt. Lúc cô ngẩng đầu lên trên khuôn mặt còn treo vài giọt nước trong suốt, đôi mắt ướt đầm dề lại đỏ bừng, lông mi thật dài dính đầy nước mắt, nhìn vào có vẻ đặc biệt dày và nặng.

Cô nâng tay xoa xoa hai mắt đang không thoải mái, mới vừa xoa nhẹ một chút thì bị ngăn lại. Giọng nói ôn nhu từ đỉnh đầu truyền đến. "Không cần xoa, đôi mắt xinh đẹp như vậy nếu bị em xoa hỏng rồi thì làm sao bây giờ?"

Nói xong cũng không biết từ nơi nào anh móc ra một chiếc khăn tay màu xám nhạt, nhẹ nhàng lau khô nước mắt trên khuôn mặt của cô gái nhỏ.

Anh đau lòng nói: "Em xem, đôi mắt đều đỏ lên rồi. Ngày mai lại sưng lên cho mà xem."

Nguyên Nhị ủy khuất chu miệng, hàm hồ nói: "Ai cho phép anh trở về còn bị thương?"

Tầm mắt lại lần nữa dừng ở trên cánh tay anh. "Ai cho phép?"

"Thực xin lỗi."

Mục Nghiên Chi thấp giọng nói "Không có ai cho phép, nhưng mà Nguyên Nhị à! Anh là một người quân nhân, có đôi khi ra ngoài làm nhiệm vụ sẽ gặp phải chuyện ngoài ý muốn, nhưng anh hứa với em từ nay về sau anh sẽ bảo vệ tốt bản thân, tận lực không để cho mình bị thương nữa có được không?"

Thật ra tay anh vốn không bị thương.

Khi ở hiện trường cứu viện, lúc quân đội chuẩn bị rút lui thì có một người nhà của nạn nhân đã mất không chế. Người kia móc ra một cây dao găm đâm về phía vị lãnh đạo địa phương đang an ủi người nhà của những người bị nạn. Khi đó anh là người đầu tiên phát hiện ra, là một quân nhân dĩ nhiên anh sẽ là người đầu tiên xông ra ngăn chặn người kia. Nhưng dù tốc độ của anh có nhanh như thế nào đi nữa thì cũng không bằng động tác của người kia, bởi vì người kia cách vị lãnh đạo chỉ vài mét. Anh không có biện pháp nào khác đành phải vừa hô to vừa chạy, khi người chung quanh còn chưa kịp phản ứng thì anh đã đuổi cánh tay mạnh mẽ tiếp được một dao kia, máu chảy tại chỗ.

Mấy binh lính đi theo Mục Nghiên Chi lập tức bắt lấy cái người đang chuẩn bị hành hung lần nữa kia, đồng thời chuyển giao cho cảnh sát.

Mục Nghiên Chi tham gia quân ngũ mấy năm nay, thực hiện nhiệm vụ như thế này không ít lần. Anh có thể nhìn ra nơi này tất có ẩn tình vì thế đã bí mật sai người đi vào trong thôn điều tra, sau khi điều tra mới biết được có một vị lãnh đạo cấu kết với một ít thế lực trong thôn tham ô ngân sách mà chính phủ đã chi ra để sửa chữa đường. Đường núi vốn đã hư hỏng từ lâu nay lại gặp phải mưa to mấy ngày liền cho nên đã dẫn tới trận sạt lở này. Trong thôn người hiểu biết về pháp luật không nhiều, hơn nữa bọn họ đều sợ bị trả thù vì thế khi biết những việc này thì cũng không có ai dám lên tiếng. Hiện tại xảy ra chuyện như vậy bọn họ mới nhìn không được mà làm ra việc ngốc nghếch.

Khi Mục Nghiên Chi nghe xong kết quả điều tra thì rơi vào trầm tư. Sau khi thoát khỏi trầm tư anh đã mượn di động của một tình nguyện viên địa phương gọi một cuộc điện thoại, trả di động xong anh mới nhìn người đàn ông đang biểu hiện giống như là một vị lãnh đạo tốt ở trước mặt, bỗng nhiên cười lạnh.

.....

"Anh Nghiên Chi...anh Nghiên Chi..."

Giọng nói thật cẩn thận đã kéo Mục Nghiên Chi trở lại hiện thực. Anh rũ mắt nhìn biểu tình lo lắng của cô gái nhỏ.

"Anh Nghiên Chi, anh làm sao vậy?"

Nguyên Nhị giờ tay xoa giữa mày của anh. "Sao lại nhíu mày chặt như vậy? Có phải miệng vết thương rất đau không?"

"Không đau."

Mục Nghiên Chi lắc đầu. "Một chút cũng không đau, chỉ là anh đang suy nghĩ chút chuyện mà thôi."

Nguyên Nhị ồ một tiếng, truy hỏi. "Nghĩ chuyện gì vậy?"

Mục Nghiên Chi cười một cái. Anh nâng cánh tay không bị thương nhẹ vỗ về đầu của cô. "Không có gì, chuyện công tác thôi."

"Ồ!" Nguyên Nhị.

"Lỡ tai nhỏ."

"Hà?"

"Hứa với anh từ nay về sau không được tùy tiện khóc như vậy nữa."

Mục Nghiên Chi nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của cô, nhẹ giọng nói tiếp: "Có được không?"

Nguyên Nhị trầm tư một lát, gật đầu. "Vậy anh cũng phải hứa với em, từ nay về sau nhất định phải bảo vệ tốt chính mình, có biết không?"

Mục Nghiên Chi trầm mặc một lúc mới giờ tay nheo cái mũi của cô, ngửi khí súng nịch: "Đã biết, bà quản gia nhỏ."

Bà quản gia nhỏ?

Loại xung hô vui đùa này nói không rõ có bao nhiêu thân mật. Nguyên Nhị đỏ bừng mặt nhìn anh một lúc rồi mới cúi đầu xuống.

Đột nhiên, cô cúi đầu vào ngực anh cọ cọ giống như mèo con, thanh âm mềm mại: "Anh Nghiên Chi."

Giọng nói tinh tế lọt vào lỗ tai khiến Mục Nghiên Chi có cảm giác thật ngứa, trêu chọc tâm tư của anh.

Cả người Mục Nghiên Chi không thể không chế mà run lên. Cũng may là nhờ có tố chất tâm lý hơn người của một quân nhân anh đã lập tức khống chế

được rung động trong lòng, thân thể lùi ra sau một bước. Cô gái nhỏ trong lòng cũng không phát hiện sự khác thường của anh. Khi anh lùi về sau cô lại tiến về phía trước một bước tiếp tục vùi vào ngực anh, còn nhỏ giọng hỏi: "Anh Nghiên Chi, anh làm sao vậy?"

Lỗ tai Mục Nghiên Chi nóng lên. Anh hít sâu một hơi, tay nhẹ nhàng đặt ở trên chiếc eo thon thon mà dùng một tay cũng có thể ôm hết của cô. Anh cúi đầu, khom lưng, cảm giác ở trên bờ vai nhỏ gầy ấy rồi nói: "Không có việc gì."

Dưới ánh đèn, hai người nhẹ nhàng ôm nhau. Ánh trăng trên bầu trời đêm chiếu xuống, trên mặt đất là ảnh ngược cây cối nhẹ nhàng đong đưa.

Hồi lâu, Nguyên Nhị đánh võ yên tĩnh.

"Anh Nghiên Chi...em..." Cô muốn nói lại thôi.

Mục Nghiên Chi hỏi. "Làm sao vậy?"

"Anh..."

Tay nhỏ của Nguyên Nhị vốn đang nhẹ nhàng đặt ở trên eo của anh bỗng dưng siết chặt quần áo, nhìn vào giống như là rất khẩn trương. Cô cắn cắn môi, đột nhiên nặng nề thở hắt ra, như là đưa ra quyết định quan trọng nào đó, giây tiếp theo cô nói: "Anh Nghiên Chi, đêm nay anh có thể ngủ cùng em không?"

Mục Nghiên Chi sững sốt, sống lưng đột nhiên thẳng tắp, trong nháy mắt nguồn nhiệt trong cơ thể tựa như đã dồn về vị trí nào đó. Anh không dám tin tưởng cúi đầu nhìn cô gái nhỏ trong lòng, nhìn thấy vòng xoáy nhỏ nhỏ trên đỉnh đầu kia, hầu kết lẫn lộn.

Còn chưa kịp trả lời anh lại nghe thấy cô nói: "Anh Nghiên Chi, anh ngủ cùng em có được không. Em sợ...em sợ là bản thân đang nằm mơ. Em sợ buổi sáng ngày mai vừa tỉnh dậy anh lại đi rồi..."

Hóa ra...Là như thế này.

Cô gái nhỏ đang không có cảm giác an toàn.

Biết rõ như vậy là không đúng nhưng Mục Nghiên Chi vẫn không cự tuyệt được thỉnh cầu của cô. Anh thở dài trong lòng, bắt đầu dĩ công công khỏe miệng: "Ừ! Anh ngủ cùng em."

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Tai Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Mục Nghiên Chi lấy ra một bộ quần áo sạch sẽ từ trong balo tùy thân rồi đi vào phòng tắm, mới vừa đóng cửa thì đã bị người bên ngoài gõ vang. Anh mở cửa, thấy cô gái bên ngoài muốn nói lại thôi. "Làm sao vậy?"

"Cái kia..."

Nguyên Nhị nhìn cánh tay anh. "Anh có thể...có thể tự tắm không?"

Nói xong lỗ tai lập tức đỏ lên.

Mục Nghiên Chi đột nhiên nổi lên tâm tư muốn trêu chọc cô. "Nếu anh nói không thể tự tắm được vậy em có thể giúp anh tắm không?"

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Tai Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Cuối cùng Nguyên Nhị vẫn nhận được quà giống như ý nguyện. Mục Nghiên Chi đáp ứng vào hai ngày cuối tuần sẽ dẫn cô đi hẹn hò.

Nguyên Nhị biết anh rất bận, có thể đáp ứng cũng đã rất tốt. Cô cũng không đưa ra yêu cầu gì quá mức mà chỉ giống như những ngày thường, ăn một bữa cơm rồi đi dạo phố là tốt rồi.

Cuối cùng cô cũng hiểu rõ vì sao lại có nhiều người nói làm quân tử rất khó, muốn trở thành quân tử phải có tố chất tâm lý rất mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Lỗi Tai Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

Kỳ thi cuối kỳ đúng hạn tới, đây là kỳ thi cuối kỳ cuối cùng của Nguyên Nhị ở cao trung, sau đó chính là thi đại học. Trước kỳ thi nhiều ngày cô đã dùng đủ mọi nỗ lực để ôn tập, Mục Nghiên Chi cũng tận lực giúp cô những chỗ không hiểu.

Nguyên Nhị tràn đầy tin tưởng đi vào trường thi, sau đó lại vô cùng vui vẻ đi ra ngoài sau buổi thi. Hôm nay thi xong, cô còn chưa đi đến cửa phòng học thì từ xa đã nhìn thấy Phương Tuấn Ngan cùng Phương Tiểu Viên đứng ở trên hành lang. Phương Tuấn Ngan vẻ mặt nghiêm túc còn Phương Tiểu Viên lại ủ rũ cụp đuôi, rất rõ ràng là đang bị giáo huấn.

Bạn đang đọc truyện *Lỗi Tai Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Trên đường trở lại Mục gia, Nguyên Nhị thò đầu ra ngoài nhìn những người đang huấn luyện trên sân. Ngày mùa đông gió lạnh thấu xương, nhưng bọn họ vẫn mặc bộ quần áo đơn bạc kiên trì huấn luyện.

Cô thấy được mấy gương mặt quen thuộc, vừa mới chuẩn bị lên tiếng gọi thì đã bị người phía sau nắm cổ áo, kéo lại trong xe.

"Này!"

Nguyên Nhị quay đầu lại trừng mắt nhìn người kia. "Anh làm gì vậy hả?"

Mục Nghiên Chi nhàn nhạt nhìn cô một cái, duỗi tay đem cổ áo sơ mi cởi hai nút. "Đừng gây trở ngại bọn họ huấn luyện."

"..." Nguyên Nhị.

Bạn đang đọc truyện *Lỗi Tai Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Nguyên Nhị đứng tại chỗ, đôi tay ở sau lưng nắm chặt. Từ xa xa cô nhìn thẳng vào anh, đột nhiên cô nghiêng đầu, đôi mắt chớp mắt, môi nở nụ cười.

Tuy rằng rất tối nhưng không hiểu vì sao Mục Nghiên Chi vẫn có thể tinh tường nhìn thấy biểu tình của cô giờ phút này. Cô gái nhỏ mỉm cười nhợt nhạt, đôi mắt cong cong, hai bên khóe miệng hơi hơi gợn lên.

Lư biên nhân tựa nguyệt, hạo oản ngưng sương tuyết. (*)

Đây là câu thơ duy nhất Mục Nghiên Chi có thể nghĩ đến vào lúc này.

Cô gái nhỏ giống như càng lớn càng xinh đẹp, xem ra anh phải làm tốt phòng bị, đề phòng sau này sẽ có những anh chàng đẹp trai theo dõi cô gái xinh đẹp của anh.

"Qua đây làm gì?" Nguyên Nhị cười hỏi.

"Em lại đây trước đi. Anh cũng không ăn thịt em đâu." Mục Nghiên Chi trả lời.

Nói xong anh lại vẫy tay với cô. "Nhanh lên nào."

"Hả...được rồi!"

Nguyên Nhị chạy chậm lại, nhảy lên một cái rồi đứng im. "Làm gì vậy?"

Mục Nghiên Chi nhướn mày. "Hỏi em chuyện này."

Nguyên Nhị lăm bằm, còn học theo anh nhướn mày. "Có chuyện gì vậy?"

Mục Nghiên Chi giờ tay xoa đầu cô. "Em muốn đi chỗ nào chơi?"

Nguyên Nhị vừa nghe xong thì cao hứng đến mức thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên, nhưng chỉ hai giây cô lại bầy ra vẻ mặt mất mát. Cô ngược mắt nhìn khoe miệng mang ý cười của người đàn ông trước mặt, mắt to tràn ngập ủy khuất. "Anh có thể đi không? Dù sao thì anh cũng bận rộn như vậy, mỗi ngày còn phải huấn luyện, có thể rút ra thời gian đi ra ngoài chơi cùng em sao?"

"Hả..."

Mục Nghiên Chi cố lộng huyền hư. "Cái này sao! Vậy thì phải xem thành ý em rồi, nếu đủ thành ý thì có lẽ anh có thể đi."

"Sao cơ? Anh có ý gì đây?"

Mục Nghiên Chi duỗi tay chọt chọt vào miệng mình. "Em nói đi?"

Ý tứ rất rõ ràng, cũng không biết cô có hiểu hay không.

Nguyên Nhị rất nhanh thì hiểu ý anh, khuôn mặt nhỏ đỏ lên, nắm tay nhỏ đấm lên ngực anh một quyền, hờn dỗi nói: "Anh thật lưu manh!"

Như thế nào lại thích hôn như vậy chứ. Nhưng mà cô cũng rất thích.

Khuôn mặt Mục Nghiên Chi mang theo ý cười, anh hừ một tiếng "Không muốn hả?"

Nguyên Nhị cúi đầu, xấu hổ muốn chết.

Không phải là không muốn, chỉ là...cô thẹn thùng nha.

"Bỏ đi..."

"Không bỏ."

Nguyên Nhị đột nhiên ngẩng đầu, dịch người về phía trước, hai chân nhón lên, đôi tay ôm lấy cổ Mục Nghiên Chi, không có chút do dự nào hôn lên miệng của anh, còn dùng sức hôn một cái, lúc muốn rời đi thì phát hiện không thể động đậy.

Cô cúi đầu nhìn thấy một đôi tay đang gắt gao ôm vòng eo của mình, còn có thể thấy rõ mạch máu phía trên.

"Anh, anh muốn làm gì?" Nguyên Nhị sợ tới mức cũng phải cà lăm.

"Em, em nói xem anh muốn làm gì nào?" Mục Nghiên Chi học cô nói chuyện, nói xong đến bản thân anh cũng bị chọc cười.

"Mục Nghiên Chi."

Nguyên Nhị lập tức nổi giận, "Em còn chưa đủ mười tám đâu."

Còn chưa đủ mười tám, chưa qua tuổi vị thành niên đâu.

Mục Nghiên Chi nghe vậy cũng phải bật cười. "Anh biết mà! Nhưng mà anh có nói là anh muốn làm cái gì sao?"

"Anh anh anh..."

"Em em em em..."

"Anh cái gì hả?"

Nguyên Nhị thẹn quá hóa giận, giờ tay đấm anh một quyền.

"Em cái gì?"

Mục Nghiên Chi lại học theo cô ném ra một quyền, chỉ là đôi tay đưa ra thì ngừng ở giữa không trung, sau đó năm ngón tay mở ra, buồn cười mà xoa xoa đầu đưa của cô.

Nguyên Nhị thấy anh không dám đánh, lập tức giẫm cọt. "Ai da! Mục đại thiếu gia cũng biết sợ nha."

"..."

Mục Nghiên Chi cũng không thêm náo loạn với cô, nhún vai thăm nghĩ, sợ thì sợ thôi!

"Được rồi." Anh nheo khuôn mặt nhỏ của cô. "Không náo loạn nữa. Em cẩn thận ngấm lại muốn đi đâu chơi, sắp xếp xong công việc anh còn có thể rút ra một ít thời gian."

"Thật sự hả! A...anh Nghiên Chi thật tốt."

Nói xong Nguyên Nhị nhảy vọt lên người của anh, giống như chim gõ kiến hôn lên khuôn mặt anh, chỉ một lát khuôn mặt ấy đã đầy nước miếng.

Mục Nghiên Chi cũng không chê mà ngược lại còn đưa tay đỡ eo của cô vì sợ cô ngã, vòng eo thon nhỏ, hai bàn tay lớn của anh cơ hồ có thể nắm hết.

Kiên nhẫn chờ Nguyên Nhị bình tĩnh lại, anh mỉm cười nắm tay cô cùng nhau đi về tòa nhà phía Bắc.

Màn đêm âm trầm, Nguyên Nhị đang ngồi trước máy tính, trên màn hình là trang giới thiệu các điểm du lịch, nhưng kỳ này đang là mùa du lịch thịnh vượng, người khẳng định cũng đặc biệt nhiều, ngay từ đầu cô đã nhìn trúng hai điểm du lịch thật lãng mạn ở nước ngoài nhưng lại ngại thân phận Mục Nghiên Chi không thể tự mình xuất ngoại, cuối cùng đành phải thôi. Nguyên Nhị lại xem xét thật nhiều địa phương, cuối cùng thấy Nam Thành có một khu du lịch suối nước nóng mới khai thác, sau là núi trước là biển, phong cảnh hợp lòng người, chỗ tốt chính là ở đây mới khai phá cho nên người không nhiều lắm, hơn nữa cách thủ đô không xa, ngồi máy bay cũng chỉ hơn một giờ. Cô lưu lại thông tin rồi đưa toàn bộ Mục Nghiên Chi xem.

Nguyên Nhị: anh Nghiên Chi, chúng ta đi nơi này đi.

Gửi xong cô nhìn nhìn thời gian thấy cũng đã gần 12 giờ đêm, tự nói với mình. "Anh ấy làm việc và nghỉ ngơi luôn đúng giờ, muộn như vậy hẳn là anh đã ngủ rồi."

Nguyên Nhị buông di động, duỗi cái eo. "A! Ngủ thôi, ngày mai là có thể gặp anh rồi."

Chỉ là cô vừa đứng lên thì di động lại reo lên, trong căn phòng thiếu nữ nhẹ nhàng điểm mấy âm thanh vang lên có chút đột ngột. Nguyên Nhị cũng bị hoảng sợ, cô che ngực nặng nề thở hắt ra rồi nhận điện thoại.

"Sao em còn chưa ngủ?" Giọng nói của người đàn ông hơi khàn.

Nguyên Nhị sững sốt, nói thầm: "Chẳng phải anh cũng chưa ngủ hay sao? Còn nói em."

"Anh ngủ rồi."

"Hả?"

"Lại tỉnh dậy."

Nguyên Nhị minh bạch, ngủ rồi lại tỉnh là có ý gì.

Trong đầu cô bỗng xuất hiện một chuyện. "Anh Nghiên Chi, nghe nói đàn ông thường xuyên đi WC vào buổi tối là có vấn đề nha."

"..." Mục Nghiên Chi khụ hai cái, không rên một tiếng liền cúp điện thoại.

"??"

Sao lại thế này?

Đang lúc Nguyên Nhị không rõ nguyên do cảm di động ngồi ở trên giường nghĩ xem vì sao anh lại đột nhiên tắt máy thì điện thoại lại reo lên, nhưng mà lần này không phải tiếng chuông điện thoại mà là âm thanh nhắc nhở cuộc gọi video.

"Anh Nghiên Chi, nhớ em à?" Cô nhìn người đàn ông xuất hiện trên màn hình điện thoại, cười hi hi hỏi.

"Nguyên Nhị." Mục Nghiên Chi không trả lời, ngược lại thì gọi cô một tiếng.

Nguyên Nhị. "Làm sao vậy?"

"Những lời vừa rồi em học ở đâu, là ai dạy em?"

Nguyên Nhị sững sốt, vẻ mặt ngây ngốc. "Lời nào?"

Giây tiếp theo, cô lại a một tiếng, đột nhiên nghĩ tới. "Câu vừa rồi em nói ấy hả?"

Cô ngượng ngùng cười. "Em xem ở trên mạng."

Người đàn ông ở bên kia video nhủ mầy, trên miệng lại nổi lên một nụ cười bất đắc dĩ.

Ai! Cô nhóc này sao lại thích xem những cái đó cơ chứ.

"Về sau không nên xem mấy thứ không dinh dưỡng như vậy. Vói lại anh là bị tin nhắn của em đánh thức, chính em nhìn xem em đã gửi bao nhiêu tin, thật sự giống như trời mưa vậy. Anh muốn không tỉnh cũng khó."

"À! Không xem thì không xem. Đứng rồi, anh nhìn thấy tư liệu em gửi tới không? Có được không?"

Mục Nghiên Chi cười cười, nhắc nhở cô: "Anh vừa tỉnh liền gọi điện thoại cho em, còn chưa kịp xem đâu, nhưng mà chỉ cần em muốn đi thì đều được, tất cả mọi nơi anh đều sẽ đi cùng em."

Nguyên Nhị vui vẻ cười, nói chuyện cũng ngọt ngào hơn. "Anh Nghiên Chi thật tốt."

Nói xong không nhịn được đánh ngáp một cái.

Mục Nghiên Chi gật đầu. "Được rồi! Không nói nữa, bây giờ em nên ngủ đi."

"Vâng."

Tắt điện thoại, Nguyên Nhị ngoan ngoãn đi ngủ.

Ngày hôm sau cô mang theo tinh thần no đủ mà đi tới tòa nhà phía Đông, người ngày thường dậy sớm hôm nay lại phá lệ còn chưa rời giường. Cô chào hỏi với người giúp việc dưới lầu rồi tự mình quen cửa quen nẻo chạy lên trên lầu, đi đến phòng cuối hành lang lầu hai.

Cô xoay cửa phòng, thế mà lại khóa.

"Ha ha..." Từ trong túi cô móc ra một chuỗi chìa khóa. "May mắn em sớm có chuẩn bị."

Chìa khóa là Mục Nghiên Chi cho cô, gồm chìa khóa cửa lớn nhà chính, cùng chìa khóa tòa nhà phía Đông.

Cô cầm lấy cửa chìa khóa nhẹ nhàng cắm vào ổ, uốn éo mở.

Cô đẩy cửa ra, phóng tầm mắt nhìn xung quanh. Không gian trong phòng tối tăm giống như là đêm tối, cửa kính ở ban công bị tấm rèm cửa che mất ánh sáng, trong phòng cũng không bật đèn. Sợ quấy nhiễu người đang ngủ Nguyên Nhị sờ soạn đi vào, nhưng mà với trình độ quen thuộc với căn phòng này thì cô nhắm mắt lại cũng có thể tìm được vị trí giường.

Người trên giường vẫn không nhúc nhích, nhìn dáng vẻ hẳn là ngủ thật sự say.

Nguyên Nhị ngồi vào mép giường quan sát trong chốc lát, thấy anh không có động tĩnh mới dám nhẹ nhàng bò lên trên giường, nửa người trên nằm trên giường. Nguyên Nhị không phải chưa thấy qua bộ dáng lúc ngủ của anh, nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy bộ dáng giống như mỹ nam đang ngủ của anh.

Khụy tay chống ở trên giường, đôi tay nâng đầu, cô lẳng lặng nhìn anh ngủ, trong lúc lơ đãng còn lộ ra một ý cười thật sâu.

Anh giống như càng ngày càng đẹp trai.

Anh so với trước kia dường như đã thành thực hơn, có nhiều hơn hương vị của đàn ông trưởng thành.

Trong lòng nghĩ vậy ý cười nơi khóe miệng cô lại gia tăng vài phần.

Cùng lúc này ý niệm muốn hôn anh ở trong đầu bốc lên, giây tiếp theo thì cô đã hành động.

Cô dịch lên phía trước mấy cm, đôi tay nhẹ nhàng đặt trên gối bên cạnh, cúi đầu xuống, đôi môi không nhiễm một tia son phấn nhẹ nhàng mà dán lên môi anh, hoàn toàn dán lên đó.

Hôn một cái cô cười tủm tỉm rồi đi, thấy anh không có phản ứng thế là lại hôn thêm vài cái.

Đang lúc đắc ý vênh vao cho nên Nguyên Nhị hoàn toàn không chú ý đến hầu kết đang lẫn lộn cùng lông mi nhẹ nhàng rung động của Mục Nghiên Chi.

Cô tiếp tục hôn thêm một cái, vừa rời khỏi thì nghe được một âm thanh trầm thấp lại khàn khàn vang lên ở trong phòng, giọng nói trầm thấp giống như âm thanh của một chiếc loa siêu trầm.

"Lỡ tai nhỏ, hôn đủ chưa?"

(*) Bài thơ Bỏ tát man kỳ 3.

Lư biên nhân tựa nguyệt, hạo oản ngưng sương tuyết.

Dịch:

Cô gái bán rượu bên lò lửa đẹp như trăng,

Cổ tay trắng ngần như đọng sương tuyết.

(Nguồn: Thivien)

Bạn đang đọc truyện *Lỡ Tai Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

"Ồi mẹ ơi!"

Bỗng dưng đối diện với đôi mắt tựa như đang phát sáng trong bóng tối Nguyên Nhị bị dọa sợ không nhẹ, thiếu chút nữa thì đã ngã xuống giường. May mắn là Mục Nghiên Chi phản ứng rất nhanh, một tay đem cô ôm trở về, bằng không lại không ngã giống như chó ăn phân mới là lạ.

Bên tai vang lên tiếng cười trêu chọc. "Thế nào? Chột dạ hả?"

"Tách" một tiếng, đèn đầu giường được bật lên.

Nguyên Nhị bò dậy, nhìn nụ cười tà mị dưới ánh đèn của người đàn ông, nhớ tới hành vi vừa rồi của mình khuôn mặt ngay tức khắc đỏ bừng. "Ai, ai chột dạ chứ."

Cô ngồi xếp bằng ở mép giường. "Em có chột dạ sao?"

Phía sau truyền đến âm thanh sột soạt, tấm nệm giật giật. Nguyên Nhị còn chưa kịp quay đầu lại xem chuyện gì đang xảy ra thì cơ thể đã bị người phía sau hoàn toàn ôm lấy, trong tích tắc rơi vào cái ôm ấm áp quen thuộc. Mục Nghiên Chi trần trụi thân trên, cơ thể hai người dán vào nhau.

Trong phòng mở máy sưởi, khi Nguyên Nhị vào nhà đã đem áo trên người cởi đến chỉ còn một chiếc áo thun. Cô gái nhỏ mặc chiếc áo mỏng manh.

Nguyên Nhị giống như...cảm nhận được lồng ngực của anh bởi vì hô hấp mà phập phồng lên xuống, một lần lại một lần cố ý hay vô tình cọ xát phía sau lưng cô.

"Cái kia..."

Cô dịch mông để có thể thoát khỏi Mục Nghiên Chi, thế nhưng lại phát hiện anh ôm thật chặt. "Anh Nghiên Chi, anh có thể buông em ra trước không?"

Không biết có phải cố ý hay không nhưng Nguyên Nhị cảm giác người phía sau chẳng những không buông ra mà ngược lại càng ôm chặt hơn. Anh cúi đầu, cầm cọ xát lên bả vai, môi nhẹ nhàng dán lên vành tai không xương mềm mại của cô rồi sau đó cắn nhẹ. Mặc dù anh cắn rất nhẹ nhưng mà vẫn làm Nguyên Nhị hoảng sợ.

"Anh Nghiên Chi..." Nguyên Nhị quay đầu lại nhìn anh.

"Làm sao vậy lỡ tai nhỏ của anh?" Mục Nghiên Chi rũ mắt nhìn cô.

"Còn có 20 ngày nữa em sẽ tròn 18 tuổi."

"Hả?"

Mục Nghiên Chi nhướn mày. "Vậy thì thế nào?"

Vừa dứt lời thì Nguyên Nhị cũng đã nghĩ kỹ rồi, đang chuẩn bị giáo huấn anh một trận nhưng còn chưa kịp nói thì cằm đã bị người kia nắm lấy và xoay lại. Trước mắt xuất hiện một bóng đen, hơi thở bị chặn lại trong miệng. Nguyên Nhị hoảng sợ, thật lâu mới hồi phục tinh thần, mới vừa hoàn hồn hai mắt liền bị một bàn tay to che chắn. Mục Nghiên Chi dán lên môi cô, khàn khàn nói: "Nhắm mắt."

Khi bàn tay ấy lấy ra thì cô gái nhỏ đã nhắm hai mắt lại. Nụ hôn này so với trước đây thì nhiệt tình hơn. Nguyên Nhị cảm giác được cái ót của mình bị bàn tay lớn giữ chặt, người kia hôn thật sự mãnh liệt, không chỉ có một lần càn quét khoang miệng của cô, hơn nữa còn khẽ cắn lán môi non mịn của cô nhiều lần, đôi môi anh cọ xát trên đôi môi hồng nhạt. Lúc này Mục Nghiên Chi cũng cảm nhận được cô gái nhỏ ở trong lòng run nhẹ nhẹ, khi chính anh sắp không chế không được thì rốt cuộc cũng chịu buông cô ra.

Mục Nghiên Chi ôm lấy khuôn mặt cô gái trong lòng, cái trán hai người dán vào nhau, hơi thở gấp gấp, từng luồng khí phun trên mặt của cô, hơi thở tựa như xuyên thấu qua từng lỗ chân lông xâm nhập vào làn da. Cô cảm nhận được xung quanh chỉ còn lại hương vị của anh.

Nguyên Nhị run nhẹ, ngay sau đó cảm lòng không đậu giữa đầu, đôi môi sưng đỏ chủ động lấp kín môi của Mục Nghiên Chi.

Vào giờ phút này bọn họ đều không phát hiện ra trong phòng nhiều thêm hai người đó chính là Mục Quốc Phong và Mục Diệc Thâm.

Hai người kia không biết xuất hiện từ khi nào, cũng không biết có phải đã nhìn thấy tất cả hay không. Bọn họ chỉ biết cả hai đều vì một màn trước mắt mà ngây ngẩn cả người.

Không đúng, phải gọi là sợ ngây người.

Trình độ kia tựa như thấy được một người đã chết đột nhiên sống sờ sờ đứng ở trước mặt hai người.

Hai người liếc nhau và lập tức hiểu ý tứ trong mắt của đối phương.

Giấy tiếp theo Mục Quốc Phong ho nhẹ một tiếng, cây gậy trong tay gõ vài cái xuống sàn nhà.

Hai người đang triển miên trong phòng đều bị dọa, lập tức tách ra, đồng thời quay đầu nhìn về phía cửa.

"Ông nội, ba..." Mục Nghiên Chi cất lời.

"Ông nội Mục, ba Mục..." Nguyên Nhị sợ hãi kêu một tiếng rồi cúi thấp đầu.

Cô như thế nào lại có loại cảm giác gian tình bị đánh vỡ nha!

Khản trương, sợ hãi nhưng lại có chút kích thích.

Mục Nghiên Chi thở dài. Anh nhặt áo ở cuối giường mặc vào, xốc chăn lên, phía dưới anh mặc một chiếc quần màu đen. Anh ngồi ở mép giường, ngẩng đầu vuốt tóc, bất đắc dĩ liếc mắt nhìn hai người kia, không chờ bọn họ hỏi anh đã tự giác thẳng thắn. "Đúng vậy, bọn con đang ở cùng nhau, là quan hệ tình cảm chân thật."

Nghe vậy Mục Quốc Phong cũng không nhìn Mục Nghiên Chi, mà lại đưa mắt nhìn Nguyên Nhị ở phía sau, biểu tình tuy rằng nghiêm túc nhưng giọng nói bất giác dịu hơn. "Nhĩ Đóa, là thật vậy à?"

"Hả?"

Nguyên Nhị ngẩng đầu nhìn về phía Mục Quốc Phong, sững sờ một lúc mới hoàn hồn, đột nhiên gật đầu. "Đúng đúng đúng...thật, thật sự là cháu cùng anh Nghiên Chi đang ở bên nhau."

Trong phòng lần thứ hai lâm vào trầm mặc, lúc Nguyên Nhị không biết làm sao thì Mục Nghiên Chi đã bị gọi đi ra ngoài.

Nguyên Nhị nhảy dựng lên, xoát một cái đã bắt được cánh tay anh. Cô quỳ gối trên giường, ngược mắt nhìn anh, một đôi mắt hắc bạch phân minh tràn đầy tơ máu đang mờ to, bộ dáng đáng thương hề hề.

"Anh Nghiên Chi."

"Không có việc gì!"

Anh cười cười. "Ngoan ngoan chờ anh trở lại."

Mục Nghiên Chi bị hai vị gia trưởng đưa tới thư phòng ở lầu ba. Nguyên Nhị không biết ba người nói chuyện gì, cô chỉ biết bọn họ nói rất lâu, hẳn là có hơn nửa tiếng đồng hồ, trong đoạn thời gian này cô vẫn ngoan ngoãn ngồi ở trong phòng Mục Nghiên Chi, nôn nóng chờ đợi.

Cô chưa bao giờ biết hóa ra chờ đợi cũng sẽ thống khổ như vậy, lần trước chờ đợi Mục Nghiên Chi về nhà cũng chỉ là có chút khó chịu, nhưng mà lần này có nhiều hơn thống khổ.

Nguyên Nhị được Mục gia nuôi dưỡng từ nhỏ tới lớn, tất cả mọi người ở Mục gia đều quan tâm, yêu quý cô. Họ cho cô thân phận là người Mục gia, cho cô cuộc sống sinh hoạt tốt nhất, cũng cho cô tình cảm gia đình mà vốn dĩ cô không có.

Những thứ họ cho vốn không thuộc về cô, nhưng mà bây giờ là như thế nào đây. Mục Nghiên Chi trước sau gì thì vẫn là đại thiếu gia Mục gia, mà cô nói đến cùng chẳng qua chỉ là một cô nhi không cha không mẹ. Bọn họ là người của hai thế giới, kém nhau đâu chỉ là một chút, chênh lệch giữa bọn họ căn bản khó có thể dùng câu chữ để hình dung.

Mặc dù người Mục gia đối với cô rất tốt, nhưng liên quan đến tương lai Mục gia há có thể coi khinh.

Cô không xứng với anh.

Mục Nghiên Chi trở lại phòng thì nhìn thấy cô gái nhỏ ngồi cuộn tròn trên sofa đơn ở góc tường, hai tay ôm đầu gối, đầu vùi thật sâu vào giữa đầu gối. Trong lúc mơ hồ anh thấy được bả vai cô run nhẹ nhẹ.

Cô khóc? Chuyện gì đây?

Không kịp nghĩ ngợi nhiều, Mục Nghiên Chi bước lên phía trước quỳ một gối ở trước mặt cô gái kia.

Anh nâng tay nhẹ nhàng vuốt ve sợi tóc rối tung của Nguyên Nhị, thanh âm nhẹ nhàng cất tiếng gọi. "Nguyên Nhị...lỗi tai nhỏ, em làm sao vậy?"

Một bàn tay của Nguyên Nhị dần dần siết chặt, dùng sức nắm chặt cánh tay còn lại, dưới lòng bàn tay là làn da màu trắng, móng tay ngắn ngắn phăng phất như vào một giấy sau sẽ cắm vào bên trong da thịt.

Thần kinh của Mục Nghiên Chi trong nháy mắt căng chặt, anh tựa như đã nhận ra điều gì đó. Anh đứng dậy, bá đạo dùng hai tay của mình nâng đầu cô gái nhỏ lên, cưỡng bách cô đối mặt với mình.

Nhưng mà, giây tiếp theo lọt vào tầm mắt chính là khuôn mặt nhỏ khóc như hoa lê đài vũ, môi rõ ràng là bị cắn hồng, tựa như không lâu trước đây bị cắn anh đến sưng đỏ, có điều lúc này là do cô cắn.

Mục Nghiên Chi sững sốt, sợ tới mức nhanh chóng lau nước mắt giúp cô. Khi đối mặt với kẻ bắt cóc bàn tay cầm súng của anh cũng chưa bao giờ run rẩy, lúc này vậy mà lại nhẹ nhẹ run lên. Đau lòng đồng thời anh lại cảm thấy nghi hoặc, mây gút gao nhãn lại.

Anh lần đầu tiên thấy cô khóc thành như vậy, mang theo thống khổ.

"Em làm sao vậy?"

Mục Nghiên Chi khẩn trương không thôi. "Sao mới chỉ qua một lát thôi mà em đã khóc thành như vậy rồi?"

Nguyên Nhị lắc đầu, nỗ lực nhìn không khóc, hỏi: "Anh...anh cùng ông nội...nói...nói chuyện gì?"

Mục Nghiên Chi nhìn bộ dáng này của cô cảm giác trái tim gắt gao nhéo lại. Anh buông lỏng cánh tay đang giữ đầu Nguyên Nhị rồi cúi người bế cô lên, sau đó xoay người ngồi vào sofa và đặt cô gái nhỏ ngồi lên đùi mình. Anh khom lưng cầm lấy bàn chân của cô, bàn chân trắng nõn đạp lên trên đùi anh, từng ngón chân xinh xắn, đầu ngón chân có chút lạnh được anh nắm vào lòng bàn tay của mình.

Mục Nghiên Chi mím môi, một tay ôm eo, hơi dùng sức đem người Nguyên Nhị áp vào lòng mình.

Cô gái nhỏ hít hít cái mũi, đầu nhẹ nhàng mà dựa vào cổ của Mục Nghiên Chi. Khuôn mặt nhỏ bị nước mắt thấm ướt lạnh lạnh trong nháy mắt cảm nhận được hơi ấm. Trên người anh có một mùi hương dễ ngửi.

"Anh Nghiên Chi..." Nguyên Nhị nhỏ giọng kêu.

"Ừ! Anh ở đây." Mục Nghiên Chi ôn nhu đáp.

"Anh Nghiên Chi, ông nội và ba...bọn họ có phải...không tán thành chuyện chúng ta ở...ở bên nhau hay không?" Cô lắp bắp đem vấn đề nói xong.

Chỉ là qua một lúc lâu vẫn không nhận được câu trả lời, bỗng dung ngực của người đàn ông kịch liệt run rẩy vài cái. Nguyên Nhị nghi hoặc ngẩng đầu, lập tức nhìn thấy khóe miệng Mục Nghiên Chi đang mỉm cười.

"Anh..."

Nguyên Nhị ngẩn người, chờ tới lúc hoàn hồn mới hỏi. "Anh cười cái gì?"

"Cười em đó!"

Anh nắm lấy cái mũi xinh xắn của Nguyên Nhị rồi xoa xoa. "Cười em ngốc, thật ngốc ngếch."

Cuối cùng Mục Nghiên Chi cũng hiểu rõ vì sao cô lại khóc rồi, hóa ra đều là do cô tự mình miên man suy nghĩ tạo thành.

Mục Nghiên Chi không biết con gái đều nhạy cảm hay là chỉ mình cô như vậy? Người trong nhà đều xem cô như bảo bối, sao có thể sẽ không đồng ý để bọn họ ở bên nhau chứ?

Mục Nghiên Chi suy đoán có thể là do vấn đề thân phận, nhưng nếu là vì thân phận thì lúc trước bọn họ cũng sẽ không đón cô về nhà rồi xem cô như hòn ngọc quý trên tay, còn sủng đến vô pháp vô thiên, đến cả con ruột là anh cũng chỉ có thể đứng bên cạnh ngưỡng mộ, vậy thì nguyên nhân này hoàn toàn không có khả năng.

Mục Nghiên Chi cúi đầu nhìn cô gái đang ngậy ngốc vì lời anh nói, nụ cười trên mặt càng gia tăng.

Cái đầu này thật không biết đang nghĩ gì nữa.

"Anh buông tay ra đi." Nguyên Nhị đẩy tay anh.

"Làm gì? Còn không cho chạm vào nữa hả?" Đây là cô thẹn quá hóa giận à?

"Không phải."

Nguyên Nhị bừa môi nói. "Tay của anh vừa sờ qua chân em đấy."

Mục Nghiên Chi nhú mày. "Em còn ghét bỏ cả bản thân!"

"Ai da! Anh nói nhanh lên, anh cùng ông và ba rốt cuộc đã nói chuyện gì? Bọn họ có thái độ gì không?" Nguyên Nhị thật nóng nảy, không muốn dài dòng với anh.

Mục Nghiên Chi âm thầm cười trộm, sớm đã hết sức vui mừng.

Bởi vì từ thái độ của cô thể nhìn ra được cô thật sự thực coi trọng tình cảm của hai người, đây là chuyện anh vui mừng nhất.

Thấy cô gấp đến độ muốn khóc Mục Nghiên Chi lập tức không dám trêu chọc cô nữa, nhẹ nhàng đem người một lần nữa ôm sát.

"Được rồi, không đùa em nữa."

Bàn tay anh chậm rãi vuốt ve bàn tay cô, trong đầu không khỏi nhớ lại bộ dáng vui vẻ như một đứa trẻ của ông nội. "Hai người họ thương em như vậy thì sao có thể không cho phép chúng ta ở bên nhau. Bọn họ ấy à! Còn ước gì em gả cho anh ngay lập tức, sau đó thì sinh cho họ một tiểu tôn tử đây! Còn có, hai người ấy còn phê bình anh một trận, rồi còn muốn anh đưa ra hứa hẹn cả đời này sẽ đối tốt với em, đến lúc này mới chịu buông tha cho anh."

Nghe anh nói như vậy Nguyên Nhị tự nhiên rất là vui vẻ, nhưng nghe thấy anh nói sinh tiểu tôn tử thì lại có cảm giác cực kỳ xấu hổ.

Mục Nghiên Chi cúi đầu nhìn bộ dáng ngượng ngùng của cô, lập tức không nhịn được nắm lấy cảm muốn hôn cô một trận.

Chỉ trong gang tấc, một giọng nói đánh gãy bầu không khí ngọt ngào. "Con dâu, con ở đó không?"

P/s: Có chỗ nào bị lỗi thì mọi người nhắc tui với nha. Tui hoa mắt quá nhiều lúc nhìn không rõ ☹

Bạn đang đọc truyện *Lỗi Tai Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Mục Nghiên Chi có thể nói là phí sức chín trâu hai hổ mới có thể khuyên Minh Du rời đi, bằng không đối với sự hiểu biết của anh về mẹ của mình thì bà có khả năng sẽ nói chuyện từ khi hai người còn nhỏ cho tới chuyện con của hai người trong tương lai.

Đừng nhìn Minh Du ngày thường là bộ dáng dịu dàng hào phóng, làm việc gọn gàng ngăn nắp, thế nhưng có những lúc bà ấy lại giống như trẻ con, gặp được chuyện vui lập tức rất vui vẻ, có đôi khi lời vừa nói ra nếu không ai dùng sức ngăn cản thì nhất định sẽ không thể dừng lại.

Mục Nghiên Chi theo tới dưới lầu, xác định Minh Du đã rời đi mới trở lại phòng ngủ.

Vừa rồi Nguyên Nhị mượn cớ đi vệ sinh chạy vào phòng tắm, bây giờ cô đang đứng trong đó thò đầu ra, bộ dáng như là trộm lại giống như vừa làm chuyện xấu xong.

Nhưng mà quả thật là hai người vừa làm chuyện xấu, cũng may Minh Du không thấy. Khi bà ấy kêu lên thì đã sớm kinh động tới hai người trong phòng. Nguyên Nhị thân thủ nhanh nhẹn từ trên người Mục Nghiên Chi nhảy xuống mặt đất, cho nên cảnh Minh Du nhìn thấy chính là Mục Nghiên Chi ngồi xổm xuống giúp Nguyên Nhị mang giày.

Minh Du không phải là người cô hủ, đàn ông hầu hạ phụ nữ cũng chẳng phải là việc gì xấu, ngược lại bà còn cảm thấy bộ dáng đàn ông biết đau vì phụ nữ mới là tốt nhất. Tuy rằng ngày thường khi Mục Nghiên Chi nghe bà nói lý nhìn qua luôn thất thần, giống như là nghe không lọt lỗ tai những lời của bà, nhưng thật ra thì những lời hữu dụng anh vẫn sẽ nghe lọt, đặc biệt là chuyện đàn ông nhất định phải biết yêu thương và đau lòng vì phụ nữ.

Nguyên lời của Minh Du chính là: Một người phụ nữ vì con mà phải rời khỏi cha mẹ của mình, đến một nơi có hoàn cảnh lạ lẫm rồi bắt đầu làm quen một

lần nữa, sau này lại vì con mà chăm sóc gia đình, vì con mà sinh con dưỡng cái. Nếu như chính người chồng của mình mà còn không đau lòng vì mình thì cô ấy sẽ chẳng có lý do gì để ở lại bên cạnh con. Đối tốt với cô ấy không chỉ để cô ấy yên tâm mà còn để cô ấy có cảm giác an toàn, để họ tìm không thấy lý do rời đi.

Nhân sinh có thể gặp được người mình thích rất dễ dàng, nhưng muốn gặp được người có thể hiểu và yêu thương mình thì lại rất khó, vì thế một khi đã gặp được rồi thì phải biết quý trọng và cảm ơn họ.

Vợ của anh đương nhiên anh muốn nâng niu ở trong lòng bàn tay yêu thương, chiều chuộng.

Mục Nghiên Chi tiến lên phía trước vỗ vỗ đầu Nguyên Nhị, mỉm cười nói: “Ra đi! Mẹ đã đi rồi.”

Nguyên Nhị ngược mắt nhìn anh, đôi mắt chớp chớp. “Chắc chắn?”

Mục Nghiên Chi ừ một tiếng, trong lòng rất muốn cười. “Vô cùng chắc chắn.”

Nguyên Nhị đi ra, giống như quả cầu xì hơi nằm liệt trên giường.

Không phải cô sợ Minh Du mà chỉ là cảm thấy xấu hổ thôi, lần công khai này đến có chút đột ngột không kịp phòng ngừa, ai biết ngày thường đều là Mục Nghiên Chi đi nhà chính tìm ông nội, thế mà hôm nay ông lại đột nhiên xuất hiện ở chỗ này chứ!

Mục Nghiên Chi đi qua, quỳ một gối ở trên giường, đôi tay chống ở trên giường, đem cô gái nằm ở trên giường vẩy dưới thân. Anh nhìn cô khòe miệng nhếch lên, ngậm ý cười.

Nguyên Nhị trừng anh một cái, giơ đôi tay để ở trên ngực của anh. “Đừng xằng bậy, nhờ có người thấy thì sao.”

Nói xong khuôn mặt lại đỏ.

“Tránh ra.” Nguyên Nhị không kiên nhẫn đẩy anh.

“Đi chỗ nào?” Mục Nghiên Chi cố ý bất động.

Nguyên Nhị duỗi tay niết khuôn mặt anh, dùng sức nghiêng răng nghiêng lợi. “Thích đi chỗ nào thì đi chỗ đó.”

“Không sợ anh đi tìm một cô gái xinh đẹp khác hả?” Mục Nghiên Chi cố ý trêu cô.

“Anh dám.”

Nguyên Nhị mới không tin anh dám làm như vậy. “Muốn tìm anh đã sớm tìm, còn chờ nhiều năm như vậy làm gì, có giỏi thì tìm một người tới đây cho em xem? Cũng không biết là ai đã nói thích em nhiều năm.”

Được rồi! Cô nhóc này đã nhớ kỹ từng lời của anh, chuẩn bị cho việc thường thường lấy ra tới trêu chọc, uy hiếp anh.

Nhưng cũng không sao, chuyện tốt hay xấu gì anh cũng đều nhận.

“Được! Chỉ thích em, chúng ta dạy thôi.”

Mục Nghiên Chi đứng dậy, thuận đường cũng đem cô kéo lên.

Anh nói: “Vốn dĩ muốn mang em đi ra ngoài ăn ngon, nhưng ông nội bảo giữa trưa sẽ sai người làm đồ ăn ngon để chúc mừng chúng ta.”

“Chúc mừng?”

Nguyên Nhị ngồi xếp bằng, “Chúc mừng chuyện gì?”

Mục Nghiên Chi ngồi xuống bên cạnh, đưa tay ôm người vào lòng, tay đặt trên eo cô, nhẹ nhàng ôm lấy. “Chúc mừng em bị anh thu phục.”

Cả người Nguyên Nhị dựa vào anh, đầu tựa vào bả vai. Cô hừ một tiếng, ngẩng đầu nhìn cằm của anh, duỗi tay chọc chọc. “Nói gì cái gì vậy hả!”

Mục Nghiên Chi cúi đầu hôn lên trán của cô. “Nói với em chuyện này, em phải chuẩn bị tâm lý.”

Chuẩn bị tâm lý?

Nguyên Nhị nhú mày nhìn anh. “Chuyện gì mà phải chuẩn bị tâm lý?”

“Ông nội và ba...”

Mục Nghiên Chi chần chờ, lại tiếp tục nói: “Bọn họ muốn tổ chức lễ đính hôn cho chúng ta.”

“Cái gì?”

Nguyên Nhị kinh hô, đột nhiên ngồi thẳng, “Đính hôn?”

“Đừng nôn nóng.”

Mục Nghiên Chi cười một cái, duỗi tay xoa đầu cô. “Làm sao hả! Em đang ghét bỏ?”

“Đúng vậy! A a....Không phải, em không phải có ý này.”

Cũng không biết có phải nghe xong lời cô nói Mục Nghiên Chi trở nên tức giận hay không, khuôn mặt anh sầm xuống, thanh âm lạnh lùng: “Vậy em có ý gì? Không muốn cùng anh đính hôn, hay là em không thật sự thích anh? Nguyên Nhị, làm người phải có lương tâm.”

Nói xong anh bước xuống giường đưa lưng về phía Nguyên Nhị, đôi tay cắm vào túi quần, cả người đều toát ra hơi thở lạnh như băng.

A? Hiện tại là tình huống gì, cô chẳng qua cũng chỉ nói sai thôi mà, như thế nào liền biến thành không có lương tâm hả?

“Không phải, không phải như thế. Em nguyện ý, đời này của em đã định là của anh rồi, sao có thể không thích anh chứ. Em rất thích rất thích anh.” Cô cũng nhanh chóng quỳ gối trên giường trực tiếp kéo chân dịch về phía Mục Nghiên Chi.

Cô bấu môi, ủy khuất kéo kéo vạt áo anh.

Mục Nghiên Chi cũng không quay đầu lại, thờ ơ.

Nguyên Nhị cúi đầu, nhéo tay anh một cái rồi buông ra, nhỏ giọng nói thầm: “Sao lại như vậy hả! Quý hẹp hòi.”

Miệng thì mắng người nhưng hành động lại thành thật hơn nhiều. Cô xuống giường vòng đến trước mặt Mục Nghiên Chi, khoảnh khắc cô ngẩng đầu thiếu chút nữa đã muốn đem người trước mặt đánh một trận.

“Được lắm! Mục Nghiên Chi, anh dám chơi em.”

Giữa trưa lúc ăn cơm, Nguyên Nhị không ngồi cạnh Mục Nghiên Chi, lúc cùng những người khác nói chuyện đều là tươi cười đầy mặt nhưng lúc Mục Nghiên Chi nhìn qua cô lại bày ra khuôn mặt nhỏ đen như đất nồi, bộ dáng tức giận này biểu hiện quá rõ ràng, muốn cho người khác không phát hiện ra cũng khó.

Minh Du còn ở một bên trên ghẹo, vợ chồng nhỏ giận dỗi.

“Mẹ Mục, cái gì mà vợ chồng nhỏ chứ!”

Nguyên Nhị trộm ngắm Mục Nghiên Chi một cái. “Anh cười cái gì?”

Mục Nghiên Chi gấp một miếng thịt bỏ vào miệng, mắt nhìn vào cô. “Vui vẻ mà.”

“Anh vui vẻ cái...”

Lời thô tục thiếu chút nữa buột miệng thốt ra. Nguyên Nhị kịp thời dừng lại, ngượng ngùng nhìn Minh Du một cái, rồi ngược mắt trừng người đàn ông đang ăn cơm ngon lành ở kia. “Không thèm nói với anh nữa.”

Mục Quốc Phong hi trực nhan khai, cầm lấy khăn giấy xoa xoa miệng, thanh âm sang sảng nói: “Ai da! Hai đứa nhỏ này thật đúng là có tướng phu thê, ngay cả đầu võ mồm cũng đáng yêu như vậy.”

“...” Nguyên Nhị miễn cưỡng cười một cái.

“Cảm ơn ông nội.” Mục Nghiên Chi ngoan ngoãn nói.

“Đúng rồi.”

Mục Quốc Phong nhìn về phía Nguyên Nhị. “Nhĩ đó! Buổi sáng ông đã nói với Nghiên Chi rồi, dù sao thì con cũng sẽ là con dâu Mục gia, không bằng thừa dịp nghỉ hè, cũng là sinh nhật 18 tuổi của cháu, chúng ta trực tiếp làm tiệc hôn đính cho hai đứa đi, để những nam sinh khác không cần đánh chủ ý trên người cháu.”

Nguyên Nhị không nghĩ tới Mục Quốc Phong sẽ ở trên bàn cơm nói ra chuyện này, tức khắc không biết nên trả lời như thế nào. Một nhà Mục gia đối với cô đều tốt như vậy, so với con cái, cháu ruột thì còn tốt hơn, cô thật sự không biết nên mở miệng cự tuyệt như thế nào. Kỳ thật buổi sáng lúc nghe Mục Nghiên Chi nói đến chuyện này, ngoại trừ kinh ngạc thì cô còn có chút cao hứng, ít nhất điều này chứng minh Mục gia là chân chính tiếp nhận cô trở thành người Mục gia.

Chi là, cô còn nhỏ như vậy. Cứ vậy mà đính hôn có thể sớm quá hay không?

Nguyên Nhị dùng ánh mắt xin giúp đỡ nhìn về phía Mục Nghiên Chi, người kia lại làm bộ không phát hiện, còn nghiêng đầu qua một bên, tựa lưng vào ghế, một bàn tay đặt ở trên bàn, ngón tay thon dài nhẹ nhàng gõ mặt bàn, một bàn tay cầm một ly nước trái cây uống.

Nhìn đáng vẻ kia rõ ràng là không muốn hỗ trợ.

“...” Nguyên Nhị.

Cuối cùng lời cự tuyệt vẫn không thể nói ra. Cô không muốn phá hư tâm tình tốt đẹp của ông.

Mục Nghiên Chi giống như người ngoài cuộc, một lời cũng không nói, thẳng đến khi Phó Tân An gọi một cuộc điện thoại lại đây thì cái miệng giống như dính keo kia mới chịu mở miệng nói chuyện.

Anh cầm điện thoại, vừa nói vừa đi đến phòng khách.

Nguyên Nhị xa xa nhìn vào anh, thấy anh mang theo ý cười nhìn qua đây cô có xúc động muốn đánh anh một trận.

Gia hỏa này rõ ràng là tán đồng chuyện đính hôn.

Ngắm lại cũng phải, cô chưa đủ tuổi nhưng Mục Nghiên Chi đã là người đàn ông là hơn hai mươi tuổi, đính hôn cũng rất bình thường.

Minh Du phát hiện ánh mắt Nguyên Nhị vẫn luôn dừng ở trên người Mục Nghiên Chi, nhin không được trêu chọc một chút.

“Sao vậy? Xa con một lúc cũng không được hả?”

Nguyên Nhị quay đầu nhìn Minh Du a một tiếng.

Minh Du cười, nhìn người vừa kết thúc điện thoại kia, rồi ra hiệu rằng Mục Nghiên Chi đang đi tới.

Nguyên Nhị hiểu rõ, cô cũng chỉ cười cười, không giải thích.

Mục Nghiên Chi đứng ở đối diện, đôi tay chống ở trên bàn com, thân trên vươn lại gần Nguyên Nhị.

“Đám người Phó Tân An bảo chút nữa sẽ đến sân bóng rổ bên kia chơi bóng, gọi anh qua đó. Em có đi không?”

Nguyên Nhị quay đầu nhìn ngoài cửa sổ rồi quay đầu lại, nâng khuôn mặt nhỏ hơi hơi nhăn. “Tuy mặt trời rất lớn, nhưng gió cũng rất to, cảm giác rất lạnh.”

“Sẽ bung dù chắn gió cho em, quần áo cũng cho em mặc.” Mục Nghiên Chi cười nói.

Nguyên Nhị hừ một tiếng, em mới không cần đâu!

“Chẳng phải anh muốn chơi bóng sao?” Cô cố ý hỏi.

“Đánh mà!”

Mục Nghiên Chi móc di động ra. “Anh bảo Hạ Hàn tới che ô cho em.”

Cuối cùng Nguyên Nhị vẫn cùng Mục Nghiên Chi đi ra ngoài, thời gian đánh bóng vẫn chưa tới, hai người cầm ô che gió tản bộ ở sân huấn luyện để tiêu thực. Nguyên Nhị không muốn nói cho nên Mục Nghiên Chi cũng không đề cập tới chuyện đính hôn, hai người nắm tay, an tĩnh đi trên đường, tính toán thời gian không sai biệt lắm hai người mới dắt tay nhau đi tới sân bóng rổ.

Còn chưa tới sân bóng rổ, từ rất xa đã thấy mấy người đàn ông mặc quần đùi đùa giỡn trên sân bóng. Khi thấy hai người nắm tay đi qua cả nhóm đều không hện mà cùng cười. Lục Giai Minh cùng Hạ Hàn còn huýt sáo.

Tuy rằng mọi người đều sống ở đại viện, nhưng ngày thường tất cả đều rất bận. Sau khi hai người chính thức ở bên nhau thì đây vẫn là lần đầu tiên mọi người tụ đông đủ.

“Tất cả đứng đần một chút cho tôi, gọi chị dâu.”

Mục Nghiên Chi bày ra một bộ nghiêm túc, mấy người đối diện lập tức cung kính hô một tiếng. “Chị dâu.”

Nguyên Nhị xấu hổ đến mức vội trốn sau Mục Nghiên Chi.

Tất cả mọi người so với cô thì đều lớn tuổi hơn! Gọi như vậy quả thật rất xấu hổ nha.

Bỗng dưng cánh tay bị cầm lấy. Mục Nghiên Chi kéo cô sang bên cạnh, cánh tay tự nhiên khoác lên vai.

“Trốn cái gì, trước sau gì em cũng sẽ là chị dâu của bọn họ.”

Nguyên Nhị ngẩng đầu nhìn anh, cắn chặt răng.

Mục Nghiên Chi làm như không thấy, ôm vai đem người đi tới bậc thang bên cạnh sân bóng, sắp xếp vị trí xong thì vẫy tay bảo Hạ Hàn lại đây.

“Hạ Hàn, lại đây.”

Hạ Hàn chạy tới, còn chưa kịp nói chuyện thì có một chiếc ô được nhét vào trong tay, bên tai truyền đến thanh âm đậm mực. “Che ô cho chị dâu cậu đi.”

“A? Ngày mùa đông che ô cái gì chứ! Hơn nữa anh à, em cũng muốn... Này! Anh đừng đi mà.”

Cái người cao lớn kia làm như không nghe thấy, chạy tới gia nhập nhóm người Phó Tân An.

“...” Hạ Hàn.

Dưới ánh nắng chói chang một nhóm người ở trên sân bóng chạy vội, mồ hôi rơi rơi. Quả bóng rổ ở giữa đám người bọn họ truyền tới truyền lui, mỗi lần Mục Nghiên Chi dành bóng Nguyên Nhị đều nhiệt liệt vỗ tay, trong lòng có một loại tự hào.

Người đàn ông của cô cũng đẹp trai quá đi.

Bỗng dưng, người trong sân dừng lại. Nguyên Nhị nhìn Mục Nghiên Chi chạy tới bên này.

“Làm sao vậy?” Cô hỏi.

Mục Nghiên Chi lắc đầu, lấy ô trong tay Hạ Hàn, lập tức đem người đuổi đi. “Cậu vào sân đánh đi, đừng ở đây làm phiền bọn anh.”

“...” Hạ Hàn.

Tốt lắm! Khi cần thì anh ta chính là người, không cần nữa thì chính là cây cỏ ven đường.

Mục Nghiên Chi vừa ngồi xuống thì bên cạnh xuất hiện một chai nước. Anh quay đầu thấy Nguyên Nhị đang cười tủm tỉm nhìn mình, khóe miệng cong cong. Ý cười tựa như sẽ lây nhiễm khiến anh cũng phải cười theo.

Nhận lấy chai nước, anh mở nắp ngửa đầu bắt đầu uống, hầu kết lẫn lộn.

Mục Nghiên Chi đặt chai nước xuống, mắt nhìn phía trước. Tầm mắt Nguyên Nhị dừng trên mặt anh có chút si mê.

“Lỗi tai nhỏ.” Mục Nghiên Chi đột nhiên gọi cô.

Nguyên Nhị còn chưa kịp đáp lời, lại nghe được thanh âm của anh ở bên tai vang lên. “Đính hôn với anh đi.”

Bạn đang đọc truyện *Lỗi Tai Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

“Anh rất nghiêm túc, đính hôn với anh đi!”

Nguyên Nhị từ trong kinh ngạc hoàn hồn lại, cô hỏi: “Vì sao?”

Mục Nghiên Chi nhấp môi, thanh âm nhàn nhạt lại mang theo khát khao. “Anh muốn lúc đi làm nhiệm vụ thì sẽ có điều gì đó để vương bạn, có thể nhắc nhở anh rằng vợ của mình đang ở nhà chờ mình trở về...”

Nguyên Nhị mắc cỡ muốn chết, lập tức cắt ngang lời anh. “Ai là vợ của anh hả! Thật không biết xấu hổ.”

Ngoài miệng thì nói vậy nhưng trên mặt lại lộ ra nụ cười ngọt ngào.

Vợ! Loại xưng hô hình như cũng thật dễ nghe nha.

Mục Nghiên Chi ngửa đầu uống một ngụm nước, ngón tay xoa xoa vết nước nơi khóe miệng.

“Em đó!”

Anh nhìn về phía Nguyên Nhị. “Em chính là vợ của anh! Kể từ ngày chúng ta ở cùng nhau thì em chính là vợ của anh rồi. Đời này em cũng đừng mong chạy trốn.”

Như là uy hiếp, lại giống như hứa hẹn.

Nguyên Nhị đón nhận ánh mắt thâm thúy có thần của anh, cặp mắt kia tựa như sẽ sáng lên.

Một lát sau cô cúi đầu né tránh, có chút hoảng loạn.

Sao cô lại có cảm giác sắp bị chìm đắm vào ánh mắt kia vậy? Đây là mị lực của đàn ông sao?

“Anh nói thật...Lỡ tai nhỏ à, em đính hôn với anh đi.”

Nguyên Nhị che lại khuôn mặt đang nóng lên, lúc nghe tiếng nói một lần nữa nhìn về phía Mục Nghiên Chi, chỉ thấy môi mông của anh lúc đóng lúc mở, thanh âm dễ nghe liên tục lọt vào lỗ tai. “Đề anh...có chỗ dựa vào.”

Cũng là, có cái để vương bận.

Ánh mắt Nguyên Nhị có chút khiếp sợ. Cô không thể tưởng tượng được lời này sẽ thốt ra từ miệng Mục Nghiên Chi, từ nhỏ đến lớn đối với sự hiểu biết của cô thì anh chính là người kiên cường, độc lập, bị thương cũng không rên một tiếng, bất kể là khi anh vẫn còn là một thiếu niên ôn hòa, hay là khi đã được tôi luyện thành một hán tử sau bao nhiêu năm huấn luyện.

Bất lực, cô vậy mà lại nghe được loại ngữ khí này từ anh.

“Được.” Cuối cùng chữ này cũng được cô thốt ra.

Khi bản thân Nguyên Nhị cũng chưa kịp phản ứng thì đã bị người đàn ông bên cạnh hôn đến che trời lấp đất, bá đạo đến làm cô hít thở không thông.

Bỗng dưng, bên tai vang lên một tràng vỗ tay nhiệt liệt cùng tiếng hoan hô.

Nụ hôn đến rất nhanh, kết thúc cũng rất nhanh, giây tiếp theo Nguyên Nhị cảm giác chính mình ở giữa không trung xoay mấy vòng, chòe bàn chân đụng tới mặt đất cô cảm giác mình muốn hôn mê. Cũng may có một cánh tay gắt gao ôm lấy eo cô, bằng không thì sớm đã ngã trên mặt đất.

Phục hồi tinh thần, Nguyên Nhị ngẩng đầu trừng mắt nhìn Mục Nghiên Chi. Khuôn mặt tuấn tú kia tắm mình dưới ánh mặt trời đặc biệt sáng lạn, trong phút chốc toàn bộ tiếng mắng chửi người được nuốt trở lại trong bụng.

Cô giờ tay đẩy Mục Nghiên Chi một cái, mắt liếc nhìn mấy người đang xem diễn ở bên cạnh, đỏ mặt nói: “Mắc cỡ muốn chết.”

Sao lại đáp ứng rồi! Khăng định là bị sắc đẹp mê hoặc, không cẩn thận đem chính mình bán đi.

Nguyên Nhị, mày sao lại ngốc như vậy?

Mục Nghiên Chi cho mấy người bên cạnh một ánh mắt sắc như dao, đám người kia lập tức an tĩnh.

Anh cúi đầu nhìn cô nhóc đang cúi đầu vào lòng mình, đột nhiên nhớ tới gì đó cánh tay lập tức buông cô ra, người lui về phía sau một bước.

“Trên người anh bẩn, vừa rồi cũng đã làm quần áo của em bẩn, hay là chúng ta quay trở về lại ôm tiếp nha.”

Anh nắm lấy tay cô. “Hiện tại cứ nắm tay như vậy đi!”

“...” Nguyên Nhị.

Nói cứ như cô rất muốn ôm anh vậy.

Lòng bàn tay bị cào hai cái, ngón tay thon dài của Mục Nghiên Chi luồn vào khe hở giữa những ngón tay của cô, mười ngón tay đan chặt vào nhau.

Nguyên Nhị cúi đầu nhìn, tựa như có một dòng nước ấm chảy vào tim. Cô thả lỏng đôi môi đang cắn chặt, khóe miệng bất giác nhếch lên, tâm tình nhộn nhạo. Cô gái nhỏ lộ ra nụ cười ngọt ngào.

Mục Nghiên Chi cảm thấy trận bóng rổ này đánh không nổi nữa. Anh mang theo Nguyên Nhị trở về, nhanh chóng tắm rửa sau đó mang theo người ra khỏi quần khu, lái xe chạy vào nội thành.

“Mang em đi chỗ nào vậy?” Nguyên Nhị nắm lấy dây an toàn, cười như đứa ngốc nhìn người đàn ông bên cạnh.

Mục Nghiên Chi nhìn nhìn cô, nói giỡn: “Đem em đi ra ngoài bán.”

Nguyên Nhị giật giật khóe miệng, hừ một tiếng. “Một chút cũng không buồn cười.”

Cô im lặng quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, bắt đầu tiêu hóa chuyện vừa rồi.

Có lẽ là qua nửa giờ, xe chạy tới trung tâm thương mại lớn nhất nội thành.

Nguyễn Nhị cởi bỏ dây an toàn rồi bước xuống xe. Mục Nghiên Chi đã vòng qua đầu xe đi bên cạnh cô, anh nắm lấy tay cô một cách tự nhiên, hai người đi tới thang máy.

Vào thang máy, Nguyễn Nhị kéo kéo vạt áo của anh rồi nhón chân kê sát vào bên tai, nhỏ giọng hỏi: “Mang em tới chỗ này làm gì?”

Mục Nghiên Chi xoay người, cúi đầu nhìn cô. “Mua đồ.”

Nói xong còn cúi đầu hôn lên rốn cô một cái. “Yên tâm, anh sẽ không thật sự bán em đâu. Vợ của anh xinh đẹp như vậy, làm sao có thể bỏ được.”

Nguyễn Nhị không chút khách khí tát nhẹ vào miệng anh một cái, nhú mồm nhăn mũi nói. “Lăn!”

“...”

Mục Nghiên Chi hí hóp mắt. “Em là đang muốn anh ra tay đánh em hả?”

Nguyễn Nhị thè lưỡi, làm mặt quỷ. “Anh dám sao?”

“...”

Không đơn thuần chỉ là chỉ không dám, mà còn là luyến tiếc.

.....

Hai người vừa đi vừa dạo, lúc chuẩn bị rời đi đã là chạng vạng. Hai người xách theo bao lớn bao nhỏ đến bãi đỗ xe, cất xong mọi thứ vào xe Mục Nghiên Chi mới móc di động ra, hỏi Nguyễn Nhị. “Em muốn ăn cái gì?”

Nguyễn Nhị hút một ngụm trà sữa đậu đỏ mà Mục Nghiên Chi cho cô, cắn đậu đỏ nuốt xuống sau đó mới chậm rãi nói: “Ăn cay có được không?”

“Cay?”

Mục Nghiên Chi nhú mồm. “Mấy ngày hôm trước không phải em nói bị đau bụng hay sao? Không được.”

Nguyễn Nhị dựa vào gần anh. “Không sao! Em muốn ăn, nếu không thì bảo bọn họ lúc lên đơn thì ghi hơi cay là được, hơi cay một chút thôi cũng được.”

Mục Nghiên Chi cầm di động, nhìn cô không nói lời nào.

Nguyễn Nhị chưa từ bỏ ý định “Được không? Em thật sự muốn ăn mà.”

Thấy Mục Nghiên Chi sắp bị đánh bại Nguyễn Nhị buông trà sữa, duỗi tay bắt được cánh tay anh. Cô lắc lắc bắt đầu làm nũng: “Anh Nghiên Chi, gọi một món cay thôi, những cái khác đều không cay có được không?”

Đều đã nhượng bộ đến mức này nếu Mục Nghiên Chi còn không đáp ứng thì có điểm quá đáng, cuối cùng vẫn là mang cô đi tới quán ăn tại gia nổi tiếng ở phụ cận. Nguyễn Nhị nhìn chăm chăm hình ảnh trên thực đơn, do dự thật lâu cuối cùng gọi một bát bò nhúng, còn lại mấy món khác đều là Mục Nghiên Chi gọi, tất cả đều không cay.

“Sao trước kia anh không mang em đi tới nơi này?”

Nguyễn Nhị nhìn phong cách trang trí cổ trang chung quanh, rồi lại nhìn Mục Nghiên Chi. “Nơi này trông cũng không tệ!”

Mục Nghiên Chi nhìn cô, cười cười. “Anh cùng Lục Giai Minh đã tới một lần, cũng là chuyện thật lâu trước kia.”

“Ồ.”

“Đúng rồi.”

“Cái gì?”

“Nghe đám người Hạ Hàn nói Hạ Yên sắp về rồi.” Mục Nghiên Chi nhàn nhạt nói.

Hạ Yên là người chị sinh đôi của Hạ Hàn, bởi vì cha mẹ ly dị cho nên từ nhỏ cô ấy vẫn luôn cùng mẹ ở nước ngoài, rất ít về nước, chỉ là không biết như thế nào mà lần về nước năm trước lại cùng em gái Nguyễn Nhị nhất kiến như cố, hai cô gái cho dù phân cách hai nơi nhưng vẫn trở thành khuê mật, thường xuyên gọi video nói chuyện phiếm, giữa hai người càng không có chuyện gì giấu nhau.

Nguyên Nhị đột nhiên ngừng đầu, sự hưng phấn trên mặt che dấu không được. “Thật vậy sao? Ai da! Thật tốt quá, Yên Yên rốt cuộc cũng đã trở lại.”

Bỗng dưng, người đối diện xụ mặt xuống, thanh âm cũng lạnh vài phần. “Mỗi lần anh làm nhiệm vụ trở về như thế nào lại không thấy em cao hứng như vậy hả?”

Ai da! Đây là vị dấm nha.

“...”

Nguyên Nhị giật giật khóe miệng, “Dấm của Yên Yên anh cũng ăn hả.”

Mục Nghiên Chi trầm khuôn mặt, tay đặt lên di động trên bàn, lòng bàn tay nhẹ nhàng cọ xát viền di động, nửa ngày anh mới nghẹn ra một câu. “Bạn gái nghe được tin một người không liên quan về nước so với nhìn thấy anh về nhà còn muốn vui vẻ hơn, em cảm thấy anh có thể cao hứng sao?”

“Sao không liên quan! Yên Yên chính là khuê mật tốt nhất của em. Anh đừng như vậy, thời gian em gặp anh so với gặp Yên Yên thì nhiều hơn, nhớ cô ấy cũng là bình thường thôi.” Nguyên Nhị giải thích.

“Ha hả! Gọi Video điện thoại không tính.” Mục Nghiên Xhi chế nhạo cô.

“Người thật, em nói chính là người thật kia.”

“Ha hả!”

“...” Nguyên Nhị.

Người này như thế nào càng ngày càng giống một đứa trẻ con vậy, cô là một cô gái nhỏ còn không so đo như anh đâu.

Nguyên Nhị đơn giản không để ý tới anh, móc di động, vừa định gửi tin nhắn đã bị người đối diện đánh gãy.

“Đừng hỏi Hạ Yên.” Mục Nghiên Chi nói.

“Vì sao?” Nguyên Nhị cảm thấy kỳ quái.

“Sao vậy, không nghe lời anh?”

Mục Nghiên Chi nhàn nhạt nói, không đợi cô phản bác lại tiếp tục nói: “Không đùa em nữa, là đám Hạ Hàn bảo trước không cần nói cho em biết. Hạ Yên muốn cho em một kinh hi.”

Đúng là đàn ông.

Nguyên Nhị nổi giận, trừng anh. “Bảo anh đừng nói vậy tại sao anh lại nói cho em biết, không biết như vậy sẽ nghẹn chết em sao!”

Thật là, bảo cô làm bộ không biết chẳng khác nào bảo cô nghẹn chết.

Mục Nghiên Chi cười cười. “Cố ý.”

“...” Nguyên Nhị.

Lúc này đồ ăn cũng được đưa lên. Nguyên Nhị không muốn nói chuyện cùng anh, đơn giản là vui đầu ăn, khi món bò nhúng được mang lên cô gấp một miếng vào chén của mình, bộ dáng như là không muốn phân cho người đối diện một miếng.

Lúc cô đang chuẩn bị duỗi tay gấp tiếp một miếng thịt bò thì bị một đôi đũa khác kẹp lấy, ngừng đầu liền thấy Mục Nghiên Chi chau mày.

“Không phải em đã nói chỉ ăn một chút thôi sao?” Mục Nghiên Chi trầm giọng nói.

Nguyên Nhị quần bách nhìn mỹ thực trước mặt. Cô chớp chớp cặp mắt thủy linh, hàng mi dài đồng thời run run, cô dùng thanh âm mềm mại khản cầu. “Em ăn thêm hai miếng, chỉ hai miếng thôi có được không anh Nghiên Chi?”

Mục Nghiên Chi cảm thấy hơi thở đáng yêu ập vào trước mặt, trái tim lập tức mềm nhũn, mềm đến rồi tỉnh rồi mù.

Anh ừ một tiếng, rút tay về. “Hai miếng, không thể ăn nhiều hơn, bằng không ngày mai mà bị tiêu chảy anh cũng mặc kệ em.”

“Được...được...được!”

Nguyên Nhị gật đầu thật mạnh. “Đã biết.”

Nguyên Nhị chọn hai miếng lớn nhất gấp vào trong chén, sau đó liền tro mắt nhìn Mục Nghiên Chi đem bò nhúng lấy đi, đặt tới chỗ cách xa cô nhất,

trước mặt là một bàn rau xanh không vị.

“Đừng nhìn.”

Mục Nghiên Chi trực tiếp gấp một đĩa rau xanh bỏ vào chén của cô. “Ăn nhiều một chút.”

Nguyên Nhị uể oải liếc anh một cái, không quá tình nguyện nói một chữ. “Vâng.”

Cơm nước xong bên ngoài trời đã tối, trở về đại viện hai người đi tới nhà chính. Mục Diệc Thâm không ở nhà, Mục Quốc Phong cùng Minh Du đang ở phòng khách xem TV, thấy bọn họ trở về thì vẫy vẫy tay.

“Mau tới đây ngồi đi.”

Minh Du chỉ chỉ mâm đựng trái cây trên bàn. “Lại đây ăn chút trái cây.”

Nguyên Nhị buông tay Mục Nghiên Chi đi qua ngồi ở bên cạnh Minh Du, lấy một miếng táo bỏ vào miệng. “Ừm! Thật ngọt.”

“Ngọt thì ăn nhiều một chút.” Minh Du cười nói.

Mục Nghiên Chi đi qua ngồi xuống, duỗi thẳng eo.

“Mẹ, ông nội.”

Anh gọi hai người một tiếng. “Con có chuyện muốn tuyên bố.”

“Chuyện gì?” Mục Quốc Phong cũng không quay đầu lại hỏi.

“Hà?”

Minh Du nhìn con trai rồi lại nhìn Nguyên Nhị, thấy mặt cô lộ vẻ khẩn trương thì tựa hồ cái gì cũng biết, giây tiếp theo che dấu không được khóe miệng nổi lên ý cười. Bà tỏ vẻ không phát hiện điều gì, ho nhẹ một tiếng, ngữ khí ôn hòa hỏi: “Đúng vậy! Chuyện gì?”

Mục Nghiên Chi mím môi, bỗng dựng khẩn trương, chân chờ một lát anh lớn tiếng tuyên bố.

“Chúng con quyết định đính hôn.”

Nói xong anh nhìn về phía Nguyên Nhị, ánh mắt sùng nịch.

Bên tai đồng thời vang lên vài tiếng hoan hô. Minh Du cao hứng đến mức thiếu chút nữa là nhảy dựng lên, vội vàng cầm lấy di động gọi điện, không cần nghĩ cũng biết bà khẳng định là gọi cho Mục Diệc Thâm.

Mục Nghiên Chi cười lắc đầu, duỗi tay đi đem bàn tay nhỏ của Nguyên Nhị nắm ở lòng bàn tay, nhưng mà còn chưa chưa nắm ấm trước mặt xuất hiện một bóng đen, bàn tay nhỏ không thấy đâu nữa. Anh sùng sốt, quay đầu thì thấy Mục Quốc Phong ngồi ở cạnh Nguyên Nhị, đôi tay của ông cầm đôi tay cô gái nhỏ, ánh mắt kích động.

“Thật tốt quá! Ông biết sẽ có một ngày như vậy mà.”

“...”

Mục Nghiên Chi bất đắc dĩ cười khổ, “Vậy thì ông cũng thật lợi hại.”

“Tiểu tử thú, tránh ra.”

Ông quay đầu trừng Mục Nghiên Chi, rồi lại quay đầu nhìn Nguyên Nhị. “Nhĩ Đóa à! Theo tên tiểu tử thú này của nhà chúng ta nhất định là đã ủy khuất cháu rồi.”

“...” Mục Nghiên Chi.

Chắc chắn anh là được nhặt về rồi.

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Tai Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

Chuyện đính hôn đã được xác định, Minh Du ôm theo tâm tình vui vẻ chuẩn bị công việc. Không cần phải tự mình chuẩn bị Nguyên Nhị cũng cảm thấy nhẹ nhõm rất nhiều.

Chuyện đính hôn cũng không ảnh hưởng tới kế hoạch du lịch của hai người. Nguyên Nhị thu thập đầy đủ tư liệu, vạch ra kế hoạch du lịch hoàn hảo. Mục Nghiên Chi dựa theo yêu cầu của cô để đặt vé máy bay và khách sạn, hôm nay anh tính toán qua giúp Nguyên Nhị sắp xếp hành lý. Trước kia cùng nhau đi ra ngoài anh đều nhìn dì Phương giúp cô chuẩn bị, dù sao thì khi đó cô vẫn còn nhỏ, nam nữ lại có sự khác biệt, có rất nhiều chuyện anh không tiện nhúng tay vào. Hiện tại thì không giống như trước, cả hai cũng đã chuẩn bị đính hôn vì thế không có gì phải kiêng kị.

Mục Nghiên Chi biết rõ Nguyên Nhị là một người mơ hồ. Cô làm gì anh cũng không yên lòng, vẫn là quyết định đi xem thử.

Mục Nghiên Chi khép máy tính rồi đứng dậy đi đến tòa nhà phía Bắc. Lúc tới nơi anh nhìn thấy dì Phương từ trong nhà đi ra.

“Thiếu gia, cậu tới rồi!” Dì Phương cười nói.

Mục Nghiên Chi đáp trả một tiếng, “Nguyên Nhị đâu rồi?”

“Cô ấy đang ở trên lầu sắp xếp hành lý.”

Dì Phương thần bí nói, “Thiếu gia, cậu đi lên nhìn xem đi! Tôi muốn sắp xếp giúp nhưng cô ấy không cho, còn nói mình đã trưởng thành rồi cho nên muốn tự mình làm, nhưng mà tôi nhìn cô ấy sắp xếp như vậy ngày mai xuất phát cũng chưa chắc đã xong.”

Mục Nghiên Chi tưởng tượng đến hình ảnh kia, anh nhấp môi cười rồi từ một tiếng, “Tôi đi lên đây.”

Anh tay chân nhẹ nhàng đi lên lầu, bước tới cửa phòng đi cô gái nhỏ, cánh cửa không đóng, vừa đưa mắt nhìn vào thì có thể thấy cô gái nhỏ ngồi ở trên sàn nhà, trước mặt là chiếc vali đang mở tung, mặt trên chất đầy quần áo, chất đến lung tung rối loạn, vali bên cạnh còn đặt mấy cái bọc nhỏ, cũng không biết trong đó là thứ gì.

Mục Nghiên Chi đi vào, đôi tay ôm ngực, lẳng lặng dựa và tường nhìn cô gái nhỏ ngồi dưới đất vẻ mặt buồn rầu nhìn đồng quần áo được chất thành quả núi nhỏ ở trước mặt, có chút không hạ thủ được.

“Sao mình lại có cảm giác càng xếp càng loạn vậy nhỉ?” Cô nhỏ giọng nói thầm.

Mục Nghiên Chi nghe vậy, rốt cuộc nhịn không được cười ra tiếng, “Em xem như vậy mà gọi là sắp xếp sao?”

“Sao anh lại ở chỗ này?”

Nguyên Nhị bị dọa giật mình, “Anh muốn hù chết em à!”

Mục Nghiên Chi đi qua, trực tiếp ngồi trên mặt đất, hai chân khoanh lại. Anh tùy tiện cầm lấy một chiếc áo len, dờ khóc dờ cười, “Em cảm thấy thế này gọi là sắp xếp ư? Sao anh lại có cảm giác em đang nhặt rác rưởi vậy nhỉ?”

Nguyên Nhị nổi giận, liếc xéo anh mắt một cái, hùng hổ đem quần áo trong vali lấy ra ngoài. Bởi vì xếp không được tốt cho nên hơi nhăn nhúm.

Mục Nghiên Chi lại không nhịn được cười, “Sao em lại đáng yêu như vậy?”

“Ai da!”

Nguyên Nhị cầm lấy một chiếc áo len ném trên mặt anh, “Anh thật đáng ghét.”

Mục Nghiên Chi cầm áo len lên nhìn, là chiếc áo ngày đó anh mua cho cô, bên trên có một con hổ nhỏ màu hồng nhạt, thực đáng yêu. Cái này là áo đôi tình nhân, cái dành cho nam giờ phút này đang nằm ở trong vali của anh.

“Được rồi.”

Anh không đùa với cô nữa, cũng thôi cười, thanh âm ôn nhu rất nhiều, “Anh giúp em xếp đồ.”

Nguyên Nhị có chút không vui, hỏi anh, “Có phải em rất vô dụng hay không?”

Mục Nghiên Chi xoa đầu cô, “Em biết làm cái này để làm gì chứ, mọi chuyện có anh làm rồi. Em không cần phải học mấy thứ này.”

Trong lòng tràn đầy cảm động, Nguyên Nhị cười tủm tỉm, trong khi Mục Nghiên Chi không hề phòng bị cô liền nhào qua ôm lấy cổ rồi hôn một cái thật mạnh lên mặt anh.

“Anh là tốt nhất.”

Đột nhiên không kịp phòng bị lại được Nguyên Nhị hôn. Mục Nghiên Chi phản ứng rất nhanh, một tay chống ở phía sau lưng cô, một cái tay khác ôm lấy eo cô, sợ cô lộn xộn sẽ ngã.

Nhiệt độ cơ thể dần tăng lên, cánh tay của Mục Nghiên Chi theo bản năng ở bên hông Nguyên Nhị cọ xát hai cái, đầu kết lẩn lộn. Nỗ lực khắc chế nhiệt độ tăng lên kia, anh nâng cô gái của mình dậy rồi bảo cô ngồi sang bên cạnh, thanh âm ần ần trầm thấp. “Trước em cứ ngồi đó đi, để anh xếp đồ giúp em.”

Nguyên Nhị không phát hiện ra sự khác thường của anh, cười tủm tỉm trả lời. “Được.”

Nhiều năm trong bộ đội đã giúp Mục Nghiên Chi dưỡng thành một thói quen sinh hoạt rất tốt, ở phương diện dọn dẹp này càng dễ như trở bàn tay, quần áo của Nguyên Nhị ở trên mặt đất kia không bao lâu đã được anh sắp xếp gọn gàng, nó cũng chỉ chiếm một nửa vali. Mục Nghiên Chi đứng lên nhìn tủ quần áo đang mở ra.

“Anh đang nhìn gì vậy?”

Nguyên Nhị đi theo bóng người cao lớn kia, một cao một thấp cứ như vậy lảng lảng nhìn tủ quần áo nửa ngày. Mục Nghiên Chi duỗi tay lật lật, rồi lấy xuống một chiếc áo lông vũ mỏng. “Mang nhiều hơn hai cái đi! Dù sao chúng ta cũng không biết 6 thời tiết có thể lạnh hơn so với trên mạng nói hay không.”

“Phải mang nhiều như vậy sao?”

Nguyên Nhị nhìn thời tiết bên ngoài cửa sổ. “Trên mạng nói hẳn là không sai đâu.”

Mục Nghiên Chi ngồi xổm xuống, gấp áo khoác bỏ vào vali. “Lo trước khỏi hoạ, đề phòng gió lớn.”

“A! Cũng được.”

Thu dọn quần áo xong Mục Nghiên Chi lại cảm thấy không đúng. “Này? Đồ lót của em đâu?”

“Cái, cái gì?” Nguyên Nhị đỏ mặt.

“Đồ lót của em đấy.”

Mục Nghiên Chi nhìn túi nhỏ bên cạnh, cảm thấy. “Là cái này sao?”

Một tiếng thét chói tai vang lên bên tai. Cô gái nhỏ nhanh chóng muốn cướp lấy cái túi, Mục Nghiên Chi giơ tay lên cao không cho cô được như ý muốn.

Anh vừa chạy vừa kéo khóa bọc nhỏ, đồ ở bên trong quá nhiều, ngay khi khóa được mở ra thì đồ trong túi không cần lời cũng tự động rơi ra ngoài, một mảnh vải màu trắng rơi ra, nhìn qua vừa nhẹ lại vừa mỏng.

“A! Anh còn nhìn quần lót của em.” Nguyên Nhị chạy tới đoạt lấy.

“Sao em có thể nhét đồ lót thành như vậy?” Anh nhìn một túi đồ lót bị nhét đến nhăn dúm dó, miệng bọt biển đều biến hình.

“Em thích.”

Nguyên Nhị nhảy dựng lên, thành công cướp được chiếc túi. Cô đem túi nhỏ ôm trong ngực giống như bảo vệ vật quý. “Em thích như vậy, làm sao nào?”

“Một lần nữa xếp gọn lại đi, nếu không đến lúc cần lại không thể mặc.” Mục Nghiên Chi cười nói.

Nguyên Nhị hừ lạnh một tiếng. “Anh còn quản em.”

Miệng thì là nói như vậy nhưng cô vẫn nghe lời đem đồ lót gấp lại một lần, thấy túi nhỏ không thể nhét được nữa cô lại lấy cái khác. Mắt thấy Mục Nghiên Chi nhìn qua cô lập tức cho anh một ánh mắt sắc như dao sau đó đưa lưng về phía anh, chính là không cho anh xem.

“Nhìn cái gì mà nhìn, không cho nhìn.”

Mục Nghiên Chi ngồi ở trên giường, khoe miệng mang theo ý cười nhàn nhạt nhìn chằm chằm Nguyên Nhị, thấy cô đem những thứ còn lại cho vào vali anh lại nhìn không được tiến lên giúp cô sửa sang một chút, sau khi làm xong thì đóng vali đem khóa kéo lên.

Thấy trên người anh là bộ quần áo đơn giản, Nguyên Nhị nhìn không được hỏi. “Hôm nay anh không cần huấn luyện hả?”

Mục Nghiên Chi lắc đầu. “Không cần.”

Anh duỗi tay về phía cô. “Đi thôi! Cùng em đi tản bộ.”

Nguyên Nhị méo máo, không tình nguyện. “Bên ngoài lạnh lắm.”

Mục Nghiên Chi đi qua nhấc cô khỏi giường rồi đặt ở trên mặt đất, tay nắm tay, nhìn không được giấu cợt. “Không biết là ai muốn đi du lịch ven biển nha. Bây giờ đã không chịu ra bên ngoài vậy tới bờ biển không phải em sẽ ở trong khách sạn trốn cả ngày chứ?”

“Cũng không giống nhau, em đã tỉ mỉ chọn lựa những bộ quần áo xinh đẹp kia, khẳng định là muốn mặc đi ra ngoài.”

“Như vậy à!”

Mục Nghiên Chi nhìn cô. “Nếu không thì bây giờ em cũng thay một bộ, đi ra ngoài thực tập.”

“...”

Nguyên Nhị mới không để ý tới anh. “Lăn...”

Trên sân huấn luyện, nhóm binh lính chỉnh tề mà xếp thành một hình vuông nhỏ, hai hàng thẳng theo chiều ngang, hai hàng thẳng theo chiều dọc, trong miệng hô khẩu hiệu, bùng bùng khí thế.

Một đám người thấy Mục Nghiên Chi cùng Nguyên Nhị dắt tay đi qua thì đều không hẹn cùng lộ ra nụ cười, đi đầu là Lục Giai Minh đang đếm một hai ba, thanh âm vang dội một lần nữa vang lên chỉ có điều lần này không phải là khẩu hiệu.

“Chào Nghiên ca, chào chị dâu.”

Hai người không hẹn cùng dừng bước chân, quay đầu nhìn bọn họ.

“...” Nguyên Nhị thật là bị dọa, chậm rãi vẫy tay với họ.

Mục Nghiên Chi trừng mắt nhìn người đi đầu là Lục Giai Minh.

Đúng là đám nhãi ranh.

Nhưng mà, Mục Nghiên Chi lại khó nén được cao hứng, khoe miệng mang theo ý cười nhàn nhạt. Anh nắm tay Nguyên Nhị đi qua.

Giống như có một nhiệm vụ quân sự khi anh bước vào nơi này, cảm giác lười biếng trên người nháy mắt biến mất, ngay cả eo cũng duỗi thẳng, biểu tình nghiêm túc hơn. Anh trầm mặc một lát rồi lạnh lùng nói: “Làm gì! Muốn tăng thêm huấn sao?”

“Không muốn, chúng tôi chỉ muốn gọi một tiếng chị dâu thôi.” Âm thanh lãnh lốt lại lần nữa vang lên, nói chuyện chính là Lục Giai Minh và một binh lính.

Nguyên Nhị thỉnh thoảng có gặp nhưng không thân mà thôi, cô ngượng ngùng phát phát tay với họ. “A...xin chào mọi người.”

“Chị dâu, tản bộ như vậy thật lãng mạn phải không?” Lục Giai Minh.

“Cậu là cầu độc thân thì biết cái gì.” Mục Nghiên Chi liếc xéo anh ta.

“...” Một đám cầu độc thân.

“Anh Nghiên Chi.”

Nguyên Nhị kéo kéo tay áo của anh, trong lòng rất muốn cười. “Đừng đắc ý như vậy.”

“Hả?”

Mục Nghiên Chi quay đầu nhìn cô. “Anh có bạn gái, đắc ý thì làm sao hả?”

“...”

Nguyên Nhị tròn trĩnh mắt. “Ủ! Đại gia ngài vui vẻ là được.”

“...” Một đám cầu độc thân.

Lục Giai Minh nhìn không được nữa. “Nghiên ca, có thể không cần chơi trò ân ái với chị dâu ở chỗ này không? Rất đa thương người đấy.”

“Hâm mộ, ghen ghét?”

Mục Nghiên Chi nhướn mày, bộ dáng có chút ghê gớm. “Cậu cũng đi tìm một người đi.”

“...” Lục Giai Minh.

Tìm được rồi còn cần ở chỗ này ăn cầu lương sao?

“...” Một đám cầu độc thân.

Bộp một tiếng, khuôn mặt Mục Nghiên Chi nóng lên. Anh quay đầu lại nhìn cô gái nhỏ vô duyên vô có tát mình, mày nhú chặt. “Em vừa làm gì vậy? Tìm chết hả?”

Nguyên Nhị không sợ, đối với anh trừng mắt. “Anh không dám đâu.”

“...” Mục Nghiên Chi.

Bên tai truyền đến tiếng cười khê, anh vừa nhấc đầu liền nhìn thấy một đám binh lính đang cười, biểu tình trên mặt lập tức nghiêm túc. “Cười cái gì? Thật sự muốn tăng thêm huấn luyện sao?”

Anh vừa dứt lời xong lại một tiếng bộp vang lên, cánh tay rắn chắc bị người ta đánh. Cô gái nhỏ giống như một người quân sự nhỏ. “Muốn tức giận thì nhắm vào em nè, anh nhắm vào bọn họ làm gì? Em nói, không cho phép tăng thêm huấn luyện.”

Mục Nghiên Chi còn chưa kịp nói cái gì, một đám người trước mặt lần đầu đem lời của vị lão đại là anh làm lơ.

“Cảm ơn chị dâu, chị dâu thật đẹp.”

“...” Mục Nghiên Chi.

Anh liếc nhìn bọn họ, các cậu cũng dễ nhìn hơn một chút rồi đấy.

Hai người tản bộ xong trở về vừa vặn là thời gian cơm tối, ăn xong cơm tối hai người ở nhà chính cùng các trưởng bối hàn huyên, nói chuyện đính hôn, sau khi kết thúc thì trở lại tòa nhà của mình.

Hôm sau, Nguyên Nhị bị Mục Nghiên Chi từ trong ổ chặn lời ra. Anh hầu hạ cô đánh răng rửa mặt rồi lại tìm quần áo đặt trên giường cho cô, trước khi ra khỏi phòng anh còn xoa xoa đầu, không quên dặn dò. “Nhanh thay quần áo đi, nếu không sẽ không kịp lên máy bay.”

Nguyên Nhị xoa xoa mí mắt sưng vù, uể oải ồ một tiếng, chân vừa muốn nâng lên thì giọng nói của người đàn ông lại vang lên ở bên tai.

“Em đừng nằm tiếp nha.” Mục Nghiên Chi.

“...”

Nguyên Nhị không kiên nhẫn đem chân thả xuống, cầm lấy thú bông bên cạnh ném về phía anh, “Anh thật phiền! Nhanh đi ra ngoài đi.”

Mục Nghiên Chi tiếp được thú bông đặt lên ngăn tủ bên cạnh, cuối cùng còn nhìn cô một cái, vui vẻ xoay người rời đi, thuận đường đóng cửa lại.

“Nhớ phải nhanh lên một chút đấy, đồ lười...” Giọng nói từ bên ngoài truyền đến.

“...”

Nguyên Nhị nhú mày. “Anh thật sự rất phiền.”

Bạn đang đọc truyện *Lỗi Tai Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23

Nguyên Nhị thay xong quần áo thì nhanh chóng xuống lầu, hành lý được chuyển xuống lầu vào đêm trước nay đã không thấy đâu, không cần nghĩ cũng biết là ai đã đem đi rồi. Cô ra khỏi nhà đi tới chỗ đậu xe, Mục Nghiên Chi vừa vặn đem hành lý cất xong, đang đóng cốp xe, khi thấy cô ra tới anh đi qua mở cửa ghế phụ.

"Lại đây đi." Anh nhỏ giọng nói.

"Hi hi."

Nguyên Nhị dè chiếc mũ trên đầu, chạy tới trước mặt anh rồi đứng im, ngửa đầu. "Anh Nghiên Chi."

Mục Nghiên Chi gọi lên khoe môi, cúi đầu hôn lên môi cô một cái. "Lên xe đi."

"Này! Chờ một chút."

Minh Du hô một tiếng, chạy chậm lại đây.

Nguyên Nhị quay đầu lại nhìn. "Mẹ Mực."

"Cầm lấy cái này đi."

Minh Du đưa hai cái hộp được đóng gói cẩn thận tới. "Các con mang theo cái này ăn ở trên xe."

Mục Nghiên Chi cầm lấy, thuận tay đưa cho Nguyên Nhị.

Nguyên Nhị tiếp nhận, nhìn Minh Du cười cười. "Cảm ơn mẹ Mực."

"Trên đường nhớ cẩn thận một chút."

Minh Du phân phó. "Tới nơi thì nhớ gọi điện thoại về."

"Vâng ạ."

"Được rồi mẹ, chúng con cần phải đi rồi."

Chờ Nguyên Nhị lên xe rồi đóng cửa, Mục Nghiên Chi vòng qua đầu xe ngồi vào ghế lái. Vẫy tay tạm biệt với Minh Du xong thì khởi động xe rồi đi.

Trên xe, Nguyên Nhị mở hộp thức ăn ra, bên trong có sủi cảo. Cô lấy chiếc đũa gấp một cái bỏ vào miệng, ăn xong lại gấp lên một cái đưa cho Mục Nghiên Chi. "Anh Nghiên Chi, anh ăn chút đi!"

Mục Nghiên Chi cắn một miếng. "Ừm! Được cô gái nhỏ của mình đút ăn cảm giác đặc biệt ngon."

"Ái chà! Anh Nghiên Chi, hiện tại khả năng nói lời âu yếm của anh lại tăng thêm một bậc rồi nha." Nguyên Nhị cười nói, gấp một cái sủi cảo bỏ vào trong miệng, sau đó lại gấp cho Mục Nghiên Chi. Anh một cái em một cái, hai hộp sủi cảo rất nhanh thì được giải quyết.

Đường đến sân bay một đường thông thuận, rất nhanh hai người đã đến sân bay. Mục Nghiên Chi một tay đẩy hai chiếc vali, một lớn một nhỏ, tay còn lại thì nắm lấy tay Nguyên Nhị. Cô gái nhỏ cười khanh khách, giống như một chú mèo nhỏ ngoan ngoãn đi theo bên cạnh anh.

Bên trong sân bay có rất nhiều người, Nguyên Nhị nắm chặt tay Mục Nghiên Chi đề phòng đi lạc, một cái tay khác còn nắm quần áo của anh.

Mục Nghiên Chi tìm vị trí bảo cô ngồi xuống, còn anh thì đi làm thủ tục, làm xong tất cả thì trở lại dắt cô người yêu của mình chuẩn bị lên máy bay.

Sau khi lên máy bay Nguyên Nhị bắt đầu ngủ, thẳng đến khi máy bay hạ cánh cũng không tỉnh dậy. Mục Nghiên Chi thấy cô ngủ đến nước miếng đều sắp chảy ra, không nhịn được nở nụ cười.

Người trên máy bay đã rời đi không sai biệt lắm. Mục Nghiên Chi bắt đầu đánh thức cô gái của mình dậy.

Nguyên Nhị ô ô hai tiếng, mi mắt hơi hơi rung động, qua một lát đôi mắt chậm rãi mở ra. Bộ dáng mơ màng của cô có chút ngốc manh, nhìn rất là đáng yêu.

"Ừm"

Cô xoa xoa đôi mắt, lên tiếng hỏi: "Chúng ta tới rồi sao?"

Mục Nghiên Chi cười một cái, khom lưng mang giày giúp cô. "Sớm đã đến."

Mang giày xong anh cầm lấy balo đeo lên lưng, đem túi nhỏ của Nguyên Nhị đeo trên cổ, sau đó mới xoay người duỗi tay về phía cô gái đang không muốn đứng lên kia. Bàn tay xòe ra, ngón tay cong cong. "Đi thôi."

Nguyên Nhị chu cái miệng nhỏ, nhìn xung quanh thấy thật sự không có người nữa mới không tình nguyện đưa tay đặt vào lòng bàn tay của người trước mặt. Giây tiếp theo, bàn tay cô được bao bọc bởi bàn tay to lớn kia, nhoáng một cái người được kéo đứng lên.

Bước chân ra khỏi cabin từng cơn gió lạnh ập vào trước mặt. Mục Nghiên Chi đem bàn tay của cô gái bên cạnh nhét vào túi áo của mình, cúi đầu dặn dò. "Đến phía sau anh đi, để anh đi phía trước chắn gió giúp em."

Nguyên Nhị ngoan ngoãn làm theo, cúi đầu nhìn bậc thang dưới chân, thật cẩn thận đi theo phía sau Mục Nghiên Chi. Xuống khỏi máy bay người đàn ông phía trước đột nhiên buông tay cô ra. Khi cô còn chưa kịp phản ứng xem chuyện gì đang xảy ra thì toàn bộ cơ thể đã được bao phủ bởi một làn hơi ấm.

Bầu trời đang có mưa phùn, Mục Nghiên Chi trực tiếp mở rộng áo khoác kéo cô gái nhỏ ôm vào trong. Nguyên Nhị bé nhỏ được chiếc áo khoác rộng lớn bao lấy, vẻ lười biếng trên mặt cô cũng đã sớm biến mất không còn một mảnh, thay vào đó chính là nụ cười hạnh phúc.

Nguyên Nhị biết có anh dẫn đi khẳng định sẽ rất an toàn cho nên cô đơn giản không thèm nhìn đường, ngẩng đầu nhìn sườn mặt người đàn ông của mình. Đột nhiên cô cảm thấy anh giống như một tòa thành vững chắc, không có lúc nào là không che mưa chắn gió giúp cô.

"Anh Nghiên Chi..." Cô nhỏ giọng gọi tên anh.

Mục Nghiên Chi ôm cô đi đường cho nên không tiện cúi đầu, chỉ rừ mắt nhìn cô một cái rồi tiếp tục nhìn đường. Anh nhỏ giọng hỏi: "Làm sao vậy?"

Cô gái nhỏ hơi hơi mỉm cười. "Sao anh lại có thể tốt như vậy nha."

Nghe vậy, Mục Nghiên Chi cũng phải cười theo cô, ngữ khí có chút bất đắc dĩ: "Không đối tốt với em chẳng lẽ lại đối tốt với cô gái khác."

Biết lời này chỉ là vui đùa nhưng Nguyên Nhị vừa nghe vẫn có chút nóng nảy. Cô lấy đầu đụng anh một cái, hung ba ba nói: "Không cho phép."

"Được."

Anh cúi đầu nhanh chóng hôn lên đỉnh đầu của cô. "Không cho."

Nhận hành lý xong Mục Nghiên Chi lập tức lấy một chiếc khăn từ trong vali quàng lên cổ Nguyên Nhị. Chiếc khăn này là của anh, nó rất lớn, cơ hồ đem toàn bộ khuôn mặt của cô che kín, chỉ lộ ra cái mũi cùng đôi mắt to sáng lấp lánh, trên đầu của cô còn đội thêm chiếc mũ len.

Một đôi mắt xinh đẹp chớp chớp, giống như là biết nói. Nguyên Nhị đảo mắt nhìn người đang chuyên chú giúp cô sửa sang lại quần áo, có lẽ là ánh mắt của cô quá mức nóng bỏng, đôi tay đang kéo khóa của người trước mắt bỗng ngừng lại. Mục Nghiên Chi ngẩng đầu đối diện với hai mắt của cô, có chút sững sờ rồi bỗng dưng bật cười.

"Em nhìn cái gì?"

Ngữ khí ôn nhu. "Có phải là anh quá đẹp trai cho nên em vẫn luôn muốn nhìn hay không?"

Nguyên Nhị thu hồi ánh mắt, đôi mắt rừ xuống, muện thanh nói: "Cuồng tự luyện."

Mục Nghiên Chi không tiếp lời, duỗi tay xoa nhẹ đỉnh đầu cô, giây tiếp theo đột nhiên khom lưng xuống.

"A!"

Một tiếng thét chói tai vang lên, Nguyên Nhị vững vàng ngồi ở trên vali. Mục Nghiên Chi buông vòng eo của cô ra, cười tủm tỉm. "Ngồi xong chưa cô gái nhỏ."

Nguyên Nhị hoàn hồn, đứng đưa chân, nụ cười trên mặt sáng lạn vô cùng. Cô duỗi cánh tay huy động. "Được rồi, xuất phát thôi."

Mục Nghiên Chi kéo vali, bên trên là bạn nhỏ Nguyên Nhị đang vui vẻ đóng đưa chân. Nhìn vào giống như chẳng có tí trọng lượng nào, Mục Nghiên Chi dễ như trở bàn tay kéo ra khỏi sân bay.

Bên ngoài có một số taxi đón khách đang đậu ở kia, Mục Nghiên Chi trực tiếp đi đến chiếc xe đang trước mở cửa sau đó ôm Nguyên Nhị nhét vào trong xe, làm xong hết thấy anh mới ra hiệu bảo tài xế mở cửa xe.

Sợ gió lạnh thổi vào trong anh khép hờ cửa rồi đem hành lý bỏ vào cốp xe, cất xong hành lý mới đi tới chỗ cánh cửa khép hờ kia ngồi lên xe.

Báo địa chỉ cho tài xế xong Mục Nghiên Chi mới nghiêng đầu nhìn cô gái đang tò mò ghé vào cửa sổ nhìn ra bên ngoài, qua một lúc anh mới lên tiếng.

Anh duỗi tay nắm vành tai của Nguyên Nhị xoa xoa. "Lỡ tai nhỏ."

"Hà."

Nguyên Nhị quay đầu lại, chớp mắt. "Làm sao vậy?"

Mục Nghiên Chi không lập tức trả lời, nhìn cô nửa ngày lại lắc đầu. "Không có gì. Đúng rồi, em có đói bụng không?"

Anh không đề cập tới thì không cảm thấy gì, nhưng anh nhắc tới cô liền cảm thấy có chút đói bụng.

Nguyên Nhị vuốt bụng nói: "Đói bụng, em muốn ăn bữa tiệc lớn."

Mục Nghiên Chi gật đầu. "Được, đến khách sạn cất xong hành lý anh sẽ mang em đi ăn cơm."

Khu du lịch này rất lớn, bên trong cái gì cần cũng đều có, đủ loại cửa hàng rực rỡ muôn màu, còn có các loại tiệm cơm đặc sắc, tiệm cơm Tây gì đó.

Ở phía trước quầy đăng ký, Mục Nghiên Chi nhận thẻ phòng rồi dẫn Nguyên Nhị lên lầu. Cánh cửa vừa mở ra cô đã hưng phấn chạy vào trong.

Đây là một căn phòng xa hoa có giường lớn. Bên ngoài còn có một cái ban công, từ ban công nhìn ra là biển rộng mênh mông.

Nguyên Nhị ghé vào cửa kính ban công, đột nhiên có điểm không cao hứng. "Đáng tiếc bây giờ không phải là mùa hè, nếu không chúng ta còn có thể bơi lội."

Mục Nghiên Chi đem rương hành lý đặt vào trong góc rồi đi tới phía sau Nguyên Nhị. Anh giang rộng hai tay ôm lấy cơ thể của cô gái vào lòng, cảm đặt lên đỉnh đầu của cô ngửi mùi hương nhàn nhạt.

"Ồ suối nước nóng cũng có thể bơi lội." Anh thuận miệng nói đùa.

"A?"

Nguyên Nhị tin là thật, ở trong vòng tay của anh xoay người lại, ngẩng đầu nhìn anh. "Thật sự có thể chứ?"

"Thật sự." Mục Nghiên Chi vẫn tiếp tục nói đùa.

"Oa! Thật tốt quá."

Cô gái trong lòng cao hứng nhảy cẫng lên, giấy tiếp theo bả vai bị đè lại. Mục Nghiên Chi không lưu tình đánh gãy ảo tưởng tốt đẹp của cô. "Lừa em thôi."

Ách..

"..."

Nguyên Nhị nhón chân, há mồm cắn lên cằm của anh. "Thật đáng ghét."

Vừa dứt lời thì cô nhanh chóng ngồi xổm xuống thoát khỏi vòng tay của Mục Nghiên Chi, bỏ chạy sang bên cạnh.

Mục Nghiên Chi vuốt cằm, xoay người, cười như không cười nhìn cô.

"Anh... anh nhìn cái gì?" Sóng lưng Nguyên Nhị chợt lạnh.

"Em cho rằng anh không dám động vào em?" Mục Nghiên Chi hỏi lại, giọng nói đều lộ ra sự nguy hiểm.

Nói xong anh cất bước đi về phía cô.

Nguyên Nhị lui về phía sau, trốn đến bên kia giường, cùng Mục Nghiên Chi xa xa nhìn nhau. "Anh đừng tới đây, anh còn bước tới em sẽ kêu lên!"

Mục Nghiên Chi chơi ngệnh rồi, cười như không cười nói: "Kêu đi! Để anh nghe xem em kêu như thế nào."

"..." Nguyên Nhị.

Ôi chao! Người đàn ông này từ khi nào thì trở nên hư hỏng như vậy?

Quả nhiên, đàn ông khi yêu đều không được bình thường.

"Đáng ghét."

Nguyên Nhị ngồi xuống giường, trừng mắt nhìn Mục Nghiên Chi. Khuôn mặt còn chưa đỏ nhưng lỗ tai đã đỏ lên rồi, cô tức giận cầm lấy gối đầu ném về phía anh. "Lăn."

Mục Nghiên Chi bắt được chiếc gối, thuận tay ném ở trên giường.

"Em bảo anh nên lăn đi nơi nào?"

Anh cười hỏi, rồi đưa tay chỉ vào mình. "Căn phòng này chính là dùng tiền của anh để thuê."

"..."

Nguyên Nhị càng tức giận, trong phút chốc cảm giác trong lồng ngực có chút buồn bực. Cô hừ lạnh một tiếng, đứng lên hướng Mục Nghiên Chi làm cái mặt quý. "Em đi."

Dứt lời Nguyên Nhị cũng không quay đầu lại cứ như vậy đi đến chỗ cửa phòng. Phía sau truyền đến tiếng bước chân dồn dập, ngay khi cô mới đi được vài bước thì eo đã bị người phía sau ôm lấy. Cô cúi đầu nhìn cánh tay rắn chắc đang đặt trên eo mình.

Nổi tức giận lập tức khó tiêu, Nguyên Nhị vươn ngón tay, không khách khí nhéo cánh tay của anh. Tuy rằng nhiều năm sống ở bộ đội nhưng Mục Nghiên Chi là thuộc về kiểu người ở đâu cũng không đen, cánh tay bị nhéo lập tức đỏ lên.

Bên tai truyền đến tiếng rên, Nguyên Nhị cho rằng anh cảm thấy đau thì có chút hối hận. Tránh thoát cánh tay anh rồi xoay người, thế nhưng lọt vào mắt lại chính là khuôn mặt tươi cười của người đàn ông.

Người này rèn luyện quanh năm, có gian khổ gì mà không ăn qua? Nhéo anh một cái cũng chẳng khác nào là gãi ngứa.

"..."

Lại bị lừa, Nguyên Nhị ủy khuất đỏ đôi mắt. "Anh không thương em, em không cần lý người."

Thấy cô gái nhỏ đem lời mình nói ghi nhớ trong lòng, Mục Nghiên Chi biết mình vui đùa quá mức, nếu bây giờ còn không dừng lại, có khả năng sẽ khiến người bỏ chạy.

"Ừ! Là anh không đúng."

Anh một lần nữa ôm cô gái của mình vào lòng, thấp giọng nhận lỗi. "Thực xin lỗi! Anh chỉ đùa thôi, lỗi tai nhỏ của chúng ta vừa xinh đẹp vừa đáng yêu như vậy, anh làm sao có thể bỏ được. Hơn nữa, của anh còn không phải là của em sao? Dùng tiền của anh thuê phòng đương nhiên cũng đồng nghĩa với em thuê, em muốn ngủ như thế nào thì ngủ như vậy, em muốn làm gì thì cứ làm, anh đều làm cùng em."

Nói xong anh lại cúi đầu hôn lên đôi mắt cô.

"Ai...Ai muốn anh làm cùng em chứ! Thật không biết xấu hổ."

Bạn đang đọc truyện *Lỗi Tai Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

Sau khi dỗ người xong Mục Nghiên Chi liền dẫn cô đi ra ngoài ăn cơm. Kết thúc bữa trưa hai người lại tay nắm tay đi dạo phố rồi mua sắm.

Tuy rằng thời tiết rất lạnh nhưng cũng không gây trở ngại đến sở thích dạo phố của Nguyên Nhị. Cô ở phía trước chọn lựa còn Mục Nghiên Chi ở phía sau xách đồ, sau đó cam tâm tình nguyện đi tính tiền, không đến một lúc thì đã mua được một đống đồ. Mục Nghiên Chi một tay xách vài cái túi, một tay cầm kẹo bông gòn, chân dài một bước lại bước, khoe miệng trước sau vẫn ngậm cười, không rên một tiếng đi theo sau Nguyên Nhị. Anh quả đúng là một người bạn trai mười phần nhị thập tứ hiếu, cũng là bạn trai nhà người ta trong truyền thuyết.

Buổi tối, sau khi ăn cơm xong Nguyên Nhị lại chạy đến tiệm bánh ngọt mua hai cái bánh kem, mới cảm thấy mỹ mãn trở lại khách sạn nghỉ ngơi.

Trở lại phòng khách sạn cô đem bánh kem đặt lên bàn nhỏ, bay thẳng đến trên giường, hai tay giang rộng, tùy tiện nằm trên giường, trong miệng hô to: "Ồi! Một mỏi quá đi."

Mục Nghiên Chi đi vào sau cô, đem túi đồ cất xong anh mới nhìn cô gái nhỏ đang nằm trên giường không có chút hình tượng nào kia, mông nhỏ còn chu lên, tư thế có đủ khôi hài. Anh không nhìn được bật cười, đi qua vỗ lên mông cô một cái.

"Đi tắm rửa trước đi."

Người trên giường giật giật mông, hữu khí vô lực đáp: "Không muốn cử động."

"Ồ..."

Mục Nghiên Chi sờ sờ cằm. "Không muốn động hả...vậy thì... anh giúp em nhé?"

"Cái gì?"

Nguyên Nhị nhanh nhẹn lật người lại, tròn tròn đôi mắt nhìn Mục Nghiên Chi. Mắt thấy anh từng bước tới gần, khoe môi cong lên còn mang theo một chút ý tứ không rõ, bị anh nhìn như vậy lòng tư của cô đều dựng lên cả rồi.

Nhớ tới đoạn đối thoại vừa rồi Nguyên Nhị đột nhiên hiểu rõ. Cô ngồi bật dậy, đôi tay giao nhau che ở trước ngực, vẻ mặt khinh bỉ nhìn Mục Nghiên Chi, giật giật khoe miệng. "Mục tiên sinh, anh cảm thấy anh làm như vậy với một đứa trẻ vị thành niên là thích hợp sao? Hà? Thích hợp sao?"

Mục Nghiên Chi cầm tay vào túi quần, nhún vai. "Anh đã làm gì à?"

Nguyên Nhị hừ một tiếng. "Anh chưa làm nhưng mà anh muốn làm."

Mục Nghiên Chi cười cười, sáng khoái thừa nhận. "Đúng thế thì sao nào? Chẳng lẽ anh nghĩ thôi cũng không được? Hay là...em muốn anh trực tiếp

làm?"

"..." Nguyên Nhị.

Người đàn ông này thật đúng là không có lúc nào nhường cô, quả thực chính là kịch bản chi vương.

Nguyên Nhị mặc kệ anh còn mình thì chạy ra khỏi phòng ngủ, "phanh" một tiếng đóng cửa phòng tắm. Cô điều chỉnh nhiệt độ của nước xông mới nhớ tới mình không lấy quần áo, vừa mở cửa còn chưa đi ra ngoài đã nhìn thấy người đàn ông kia đứng ở bên ngoài phòng tắm, trong tay còn cầm áo ngủ của cô.

Thấy cô đi ra Mục Nghiên Chi đem quần áo đưa cho cô.

Nguyên Nhị khẽ hừ một tiếng, đoạt lấy quần áo chạy phòng tắm đóng cửa lại. Cô đem quần áo đặt trên giá, một đồ vật màu trắng rơi xuống trên mặt đất.

Nguyên Nhị cúi đầu vừa thấy, trong đầu một tiếng ong vang lên, trong nháy mắt khuôn mặt đỏ bừng. Cô ngồi xổm xuống nhặt quần lót, trong miệng còn nhỏ giọng nói thầm "Thật là, lại nhìn quần lót của em"

Hừ! Tên đàn ông háo sắc.

Nguyên Nhị tắm xong cũng đã hơn nửa giờ. Cô mặc một chiếc áo ngủ mềm như bông, bên ngoài khoác một chiếc áo choàng tắm thật dài, tóc dài ướt đầm dề. Cô đưa tay xoa xoa, tùy ý xoa tung ở sau lưng, áo choàng tắm bọc đến gắt gao, đai lưng buộc thành một cái nơ con bướm, khuôn mặt bởi vì nhiệt độ trong phòng tắm mà đỏ đến phẫn nộ.

Nguyên Nhị vừa đi vừa xoa khuôn mặt của mình. "Sao lại nóng như vậy nhỉ?"

Cô nhìn căn phòng trống rỗng trước mặt. "Người đâu rồi?"

Nói thầm xong cô lại dẫm dếp lê nhảy nhót đi qua xem túi đồ mua được, tìm kiếm trong chốc lát cuối cùng lấy ra tới một cái cài đầu hình con thỏ, hai cái tai thỏ dựng lên, phía dưới còn gắn lò xo, vừa cử động nó lập tức rung rung, đáng yêu cực kỳ.

Nguyên Nhị đem cài đầu mang lên, cổ linh tinh quái mà lay động vài cái đầu. Cô đi đến mép giường ngồi xuống, đang tính lấy di động đang sạc ở kia gọi cho Mục Nghiên Chi, điện thoại còn chưa thông thì phía ban công đột nhiên truyền đến âm thanh mở cửa, tấm rèm cửa được người bên ngoài kéo ra. Nguyên Nhị bị dọa sợ, thấy người mà mình đang tìm từ ban công tiến vào, mặt không biểu cảm.

"Anh muốn hù chết em à."

Mục Nghiên Chi liếc cô một cái, cười nhạt không nói lời nào.

Nguyên Nhị nhìn anh, nhúu mày hỏi. "Ánh mắt kia của anh là có ý gì?"

Mục Nghiên Chi nhúu mày, vẫn không nói chuyện.

Nguyên Nhị nhìn thấy anh đi tới chỗ hành lý sau đó mở vali của anh ra, lật lật một lúc thì lấy ra một cái hộp nhỏ, sau đó đứng lên vẫy tay với cô. "Lại đây nào."

Nguyên Nhị nhìn cái hộp nhỏ kia thì biết anh muốn làm gì. Cô đi qua ngồi xuống sofa, ngã người, chân gác lên bàn.

Mục Nghiên Chi đứng bên cạnh, lấy thứ trong hộp ra, đó là một cái máy sấy nhỏ nhỏ. Cắm điện xong thì âm thanh máy sấy vang lên, anh duỗi tay cầm lấy đuôi tóc ướt át của cô, nhẹ nhàng cầm máy sấy thổi vào, sau khi làm khô anh lại cầm lược chải đầu giúp cô.

"Em đó! Cũng không biết chú ý một chút, anh đã nhắc bao nhiêu lần là tóc ướt thì phải làm khô, bằng không về sau già rồi sẽ dễ dàng đau đầu, nhưng em vẫn không nghe lời."

Giọng nói ôn nhu từ phía sau bay tới. Nguyên Nhị mỉm cười quay đầu lại. "Không phải còn có anh sao."

Sợi tóc mềm mại lướt qua lòng bàn tay, Mục Nghiên Chi rũ mắt nhìn vào đôi mắt mang theo ý cười của cô gái nhỏ. Anh cúi đầu, trong không khí anh ngửi thấy mùi hương nhàn nhạt tỏa ra từ người cô, môi mím cách đôi môi phẫn nộ của cô chỉ 1cm, thấp giọng nói: "Em nha."

Trong giọng nói mang theo sủng nịch, giống làn gió ấm thổi vào trong lòng cô gái nhỏ, ấm áp lại dễ chịu.

Khuôn mặt của Nguyên Nhị nóng đến lợi hại, khẩu thị tâm phi mà mắng anh: "Đáng ghét."

Mục Nghiên Chi nắm lấy khuôn mặt của cô rồi xoa xoa, thấy cô không đẩy ra ngón tay lại dờn xuống nắm lấy cằm. Ngón tay mềm mại dán lên khóe môi nhẹ ma sát vài cái, sau đó là hoàn toàn dán sát vào môi cô: "Nhắm mắt lại."

Cô gái nhỏ ừm một tiếng, ngoan ngoãn nhắm mắt.

Người đàn ông hôn rất dịu dàng. Hôn được một lúc thì Nguyên Nhị cảm giác chính mình bị ôm lấy, mông nhấc khỏi sofa rồi ngồi lên đùi của anh. Cô giờ tay chống trên lồng ngực rắn chắc kia, cho dù hôn nhiều lần rồi nhưng cô vẫn cảm thấy khẩn trương.

Miệng cô khẽ mở ra, người đàn ông lập tức xâm nhập vào bên trong, đầu lưỡi câu lấy lưỡi cô, tình tế triển miên.

Một lúc sau Mục Nghiên Chi đột nhiên buông cô gái trong lòng ra, đồng thời đem người bế lên, rồi đi vài bước đem người đặt trên giường sau đó xoay người đi vào phòng tắm, bước chân vội vàng, bộ dáng rất nôn nóng.

Nguyên Nhị ngây ngốc tại chỗ, chờ tới khi có phản ứng mới phát hiện cảm giác vừa rồi có bao nhiêu rõ ràng, cô dám khẳng định chính là cái kia.

Anh cứng rồi.

Cách lớp áo tắm dài cùng áo ngủ cô vẫn có thể cảm nhận được.

Nguyên Nhị che lại khuôn mặt, cảm giác so với vừa rồi càng nóng hơn.

"Ai da! Nóng muốn chết."

Nói xong cô lập tức đem áo choàng tắm trên người cởi ra, tùy tiện vứt trên mặt đất rồi đem chính mình vùi vào chăn bông. Tưởng tượng đến cảm giác vừa rồi, lại nghĩ tới đêm nay sẽ cùng ngủ anh Nguyên Nhị càng không thể bình tĩnh. Cô cuộn tròn rồi nằm nghiêng, cơ thể càng thêm căng chặt.

Vào đúng lúc này lại truyền đến âm thanh mở cửa. Nguyên Nhị nín thở ngưng thần, khăn trương đến độ sắp hô hấp không thuận.

Phía sau truyền đến động tĩnh, chăn trên người bị lôi kéo một chút. Cô cảm thấy trong nháy mắt cơ thể giống như càng nóng.

Đột nhiên, trên cánh tay truyền đến một lực đạo. Nguyên Nhị còn chưa kịp cúi đầu nhìn xem thì đã bị kéo ra phía sau, lưng dán lên một cơ thể ấm áp. Người đàn ông phía sau vùi đầu vào cổ của cô, khuôn mặt dán lên sườn cổ. Nguyên Nhị cảm thấy làn da của mình vừa nóng vừa ngứa, là hô hấp của anh gây nên.

Nguyên Nhị có chút sợ hãi.

"Nghiên, anh Nghiên Chi..."

Cô giờ tay đẩy đầu của anh ra. "Anh có thể...có thể lui ra một chút không?"

Cô vừa dứt lời Mục Nghiên Chi lại giống như đùa dai, ở trên cổ của cô hôn hai cái. "Vì sao?"

"Không vì sao hết, em muốn ngủ." Nguyên Nhị thuận miệng nói ra một lý do.

"Anh ôm em ngủ nhé, dù sao cũng đang lạnh."

Lạnh? Trong phòng đang mở máy sưởi đấy nhé.

Mặc dù biết rõ anh đang nói dối nhưng Nguyên Nhị vẫn không muốn vạch trần, không thể phủ nhận một điều rằng ở trong lòng của anh cô có thể cảm nhận được hơi ấm xưa nay chưa từng có.

Thôi, theo anh vậy.

Anh cũng không làm cái gì quá phận sự, không phải sao?

Cô vỗ vỗ cánh tay đang đặt trên eo của mình, nhỏ giọng nói: "Vậy anh buông tay ra một chút đi."

Mục Nghiên Chi nghe lời thật sự, lực đạo trên cánh tay hơi thả lỏng. Nguyên Nhị cứng đờ xoay người, đem đầu vùi vào lòng của anh, cánh tay thật cẩn thận đặt lên trên eo anh, giây tiếp theo cô cũng cảm nhận được cánh tay ở trên eo của mình lại tăng thêm lực.

Bên tai là giọng nói nhàn nhạt của Mục Nghiên Chi. "Được rồi, ngủ đi!"

Hả? Đột nhiên dễ nói chuyện vậy sao?

Thôi, dù sao cô cũng thật sự mệt mỏi, ngủ thì ngủ vậy.

"Ừ! Ngủ thôi."

.....

Chuyến du lịch lần này là 5 ngày, thời gian ở trên đường là một ngày, chính thức chơi bồi là bốn ngày.

Mấy ngày kế tiếp, bọn họ nơi nơi ăn uống, chụp ảnh gì đó. Có đôi khi hai người sẽ ở trong phòng, trong chốc lát lại đấu võ mồm đấu đến trưa.

mắt, trong chốc lát lại giống như mặt như đường dính vào một chỗ.

Lúc này, bên ngoài mưa nhỏ, hai người ngồi ở sofa ăn bữa trưa khách sạn chuẩn bị.

Mục Nghiên Chi cắt một miếng thịt bò bít tết đưa tới miệng Nguyên Nhị. "A."

Nguyên Nhị cắn một ngụm, lực chú ý lại đặt ở chiếc điện thoại trên tay, mới vừa nuốt xuống lại có một miếng được đưa tới. "Ăn xong đã, đừng cố chơi điện thoại."

Nguyên Nhị cắn miếng thịt bò bít tết, nhắm nháp một lát mới nuốt xuống, cũng không ngẩng đầu lên, hàm hồ nói: "Còn chưa đánh xong đâu, cho em thêm năm phút đồng hồ, em nhất định sẽ đánh tên kia đến một mảnh vải cũng không còn."

Mục Nghiên Chi liếc cô một cái, bất đắc dĩ lắc đầu. "Thật không có biện pháp với em."

"Đúng rồi! Ngày mai rồi đi rồi, tối nay em có muốn đi ngâm suối nước nóng hay không?" Anh lại hỏi.

"Đi, như thế nào không đi?"

"Được."

.....

Chạng vạng, hai người ngồi ở suối nước ấm áp. Nguyên Nhị thoải mái dựa vào lòng Mục Nghiên Chi, nhắm hai mắt lại.

"Anh Nghiên Chi." Nguyên Nhị kêu một tiếng, thanh âm lười nhác.

Mục Nghiên Chi trả lời. "Chuyện gì?"

"Anh nói xem, con của chúng ta sẽ giống ai?"

"Con?"

Mục Nghiên Chi cảm thấy kinh ngạc. "Vì sao lại đột nhiên hỏi như vậy? Có phải...em muốn cùng anh..."

"Này! Anh dừng lại ngay."

Nguyên Nhị tròn mắt, quay đầu lại không khách khí đâm vào ngực Mục Nghiên Chi một quyền. "Anh nói cái gì vậy? Em đang rất nghiêm túc đây."

Thật là, lúc người ta nghiêm túc anh không thể đứng đắn một chút à.

Mục Nghiên Chi giờ tay đầu hàng, "Được...được...được, anh sai rồi."

Bạn đang đọc truyện *Lỗi Tai Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25

Nguyên Nhị mặc một thân áo tắm màu đỏ, làn da trắng mịn của cô càng thêm nổi bật dưới lớp áo tắm. Mục Nghiên Chi cúi đầu nhìn thấy chỗ ngực của cô hơi hơi phồng lên, trong nháy mắt anh cảm nhận được nhiệt độ toàn bộ cơ thể đều dồn về một chỗ.

Anh vội vàng quay đầu, hầu kết lẩn lộn, bàn tay bắt đầu không an phận, năm ngón tay thon dài khớp xương rõ ràng, lòng bàn tay từ cổ của Nguyên Nhị trượt xuống đến xương quai xanh.

Muốn mạng của anh mà, Mục Nghiên Chi âm thầm cảm thán trong lòng.

Thế nhưng anh lại không dám làm ra động tác gì lớn.

Dưới tác dụng của suối nước nóng khuôn mặt Nguyên Nhị trở nên phấn hồng, làm người muốn cắn một cái. Nghĩ vậy Mục Nghiên Chi lập tức không nhìn được, trên mặt của anh mang theo ý cười nhàn nhạt, cúi đầu ở trên khuôn mặt của cô hôn một cái.

"Ngày mai trở về, sau đó là lễ đính hôn của chúng ta." Mục Nghiên Chi nói.

Nguyên Nhị duỗi tay khuấy động mặt nước đang yên tĩnh, mặt nước nổi lên từng làn sóng nho nhỏ, xung quanh suối nước nóng tràn ngập khói trắng, đột

nhien, cô phát ra tiếng thở dài cảm khái.

“Đừng vậy! Bất tri bất giác chúng ta đều đã trưởng thành, mà em...”

Cô chậm rãi ngừng đầu, lọt vào tầm mắt chính là đường cong khuôn mặt của Mục Nghiên Chi. Anh cúi đầu, cùng cô bốn mắt nhìn nhau, trên mặt lộ ra sự tò mò. “Em làm sao?”

Nguyên Nhị cong cong khóe môi, ngửa đầu nhẹ nhàng hôn lên môi môi anh, tựa như lông chim phất qua, tinh tế mềm mại, cô nói: “Mà em trước sau vẫn luôn ở bên cạnh anh. Bất kể là trước đây, hiện tại hay là tương lai, em cũng chỉ muốn ở bên cạnh anh.”

Vĩnh viễn vĩnh viễn...

.....

Trở về sau chuyến du lịch kế tiếp chính là Tết Âm Lịch. Tết Âm Lịch năm nay cũng giống như năm vừa rồi, đêm giao thừa cả gia đình tụ tập ở nhà chính Mục gia, vui vui về về ăn bữa cơm. Bởi vì đều là người thân trong nhà, tất cả mọi người đều biết tin Mục Nghiên Chi và Nguyên Nhị đính hôn, thanh âm chúc mừng không dứt bên tai. Nguyên Nhị cả một đêm đều cảm thấy ngượng ngùng cực kỳ, nhưng mà trong lòng nhiều nhất vẫn là vui vẻ.

Tình yêu được chúc phúc mới tốt đẹp cỡ nào.

Lễ đính hôn được định vào ngày 6 tháng giêng, cũng là sinh nhật Nguyên Nhị.

Từ ngày quyết định đính hôn Minh Du cũng đã tìm được nhà thiết kế lễ phục. Bà trực tiếp gửi ảnh và số đo của Nguyên Nhị và Mục Nghiên Chi cho nhà thiết kế, ngày hôm sau bọn họ cũng đã chọn được kiểu dáng thích hợp. Bộ lễ phục mà Nguyên Nhị sẽ mặc trong lễ đính hôn chính là một bộ váy trễ vai, ren thêm sa mỏng, giống như công chúa trong truyện cổ tích. Còn lễ phục của Mục Nghiên Chi chính là một bộ tây trang màu trắng, bên trong là một chiếc áo somi trắng, cùng với cả vạt màu xám nhạt. Điểm đặc biệt nhất của bộ lễ phục này chính là những chiếc khuy áo, tất cả đều là những chiếc khuy áo kim loại được chế tác hoàn toàn bằng thủ công, mặt trên có ám văn, độc nhất vô nhị.

Nơi tổ chức lễ đính hôn là khu vườn nhỏ bên ngoài đại viện Mục gia. Thực đơn cho buổi tiệc cũng đã được chuẩn bị thỏa đáng, Nguyên Nhị xem qua thành quả trên máy tính, thích đến không chịu được.

“Mẹ Mục, vẫn là mẹ hiểu con nhất.” Cô ôm lấy Minh Du vui vẻ nói.

“Đương nhiên, con là bảo bối của nhà chúng ta cơ mà.”

Bà sờ sờ đầu của Nguyên Nhị, đột nhiên cảm thán. “Cuối cùng mẹ cũng hiểu được một câu, chính là gần quan được ban lộc. Tiểu tử thúi kia của nhà chúng ta hơn 20 năm qua cuối cùng cũng làm được một việc khiến mẹ vui vẻ đó chính là cùng con ở một chỗ.”

“Mẹ...”

Mục Nghiên Chi ở một bên kháng nghị “Đừng nói giống như con không làm được việc gì đúng đắn như vậy. Tốt xấu gì thì lúc đi học con trai của mẹ cũng là một học bá. Hiện tại con còn là một người quân nhân, cũng vì quốc gia mà làm không ít chuyện, ở bên ngoài vừa nhắc đến tên con trai của mẹ thì đều là khen ngợi!”

Việc này Minh Du biết chứ, đối với thế hệ trước mắt thì con trai của bà chính là người có tiền đồ vô hạn, nhưng chính là vì như vậy bà càng thêm lo lắng. Có chuyện gì ngoại trừ Mục Diệc Thâm thì cả nhà đều không biết, mỗi lần Mục Nghiên Chi ra ngoài làm nhiệm vụ bà đều sẽ đi miếu dâng hương, cho dù bà không tin quỷ thần nhưng vì để có một chút yên tâm bà vẫn sẽ làm như vậy, đặc biệt là lúc Mục Nghiên Chi đi làm nhiệm vụ khi vừa mới bắt đầu gia nhập bộ đội, mỗi lần chỉ cần anh rời nhà đến tuyến đầu bà đều sẽ ở ngoài ban công một mình rồi trộm khóc, thẳng đến khi Mục Diệc Thâm phát hiện ra thì bà mới không dám khóc nữa. Bà không muốn trong lúc lo lắng cho con trai lại vô tình làm người nhà lo lắng cho mình.

Minh Du buông tay Nguyên Nhị, xoay người đối mặt với Mục Nghiên Chi, thần sắc ôn nhu rất nhiều. “Con trai, lại đây.”

Mục Nghiên Chi nhanh nhạy nhận ra điều gì đó. Anh đi tới cạnh mẹ của mình, cười đến cả lợ phát phơ. “Sao mẹ lại đột nhiên nghiêm túc như vậy?”

Minh Du nhìn con trai của mình, trong lòng mạc danh cảm động.

Con trai thật sự đã trưởng thành, cũng đã sắp đến tuổi thành gia lập nghiệp.

“Con trai à!” Bà vỗ lên bả vai Mục Nghiên Chi.

Mục Nghiên Chi ừ một tiếng. “Con ở đây!”

“Mẹ không có yêu cầu gì khác, mẹ chỉ cần con từ nay về sau lúc làm nhiệm vụ thì hãy nghĩ tới người nhà, nghĩ tới Nhĩ Đóa. Mẹ biết con có sứ mệnh của mình, có chuyện con muốn làm, nhưng mà con có thể vì chúng ta mà bảo vệ tốt bản thân không? Đây chính là yêu cầu duy nhất của mẹ.”

Tuy rằng chưa làm cha mẹ nhưng Mục Nghiên Chi vẫn có thể hiểu rõ cảm nhận của mẹ mình. Anh nhấp môi, chủ động duỗi tay ôm lấy bà, phát ra lời nói từ nội tâm: “Mẹ, con biết rồi.”

Ngày tổ chức lễ đính hôn Nguyên Nhị ngủ đến 10 giờ sáng. Cô ở trước bàn trang điểm nhìn đôi mắt với hai quầng thâm của mình ở trong gương, kêu rên hai tiếng.

“Đôi mắt của mình sao lại xấu thế này.”

Rốt cuộc là tối hôm qua tâm tình quá mức thấp thỏm, quá mức khản trương thế cho nên cô mới mất ngủ, ở trên giường lăn qua lộn lại tới sau nửa đêm mới ngủ được. Bởi vì giấc ngủ không đủ mới tạo thành quầng thâm mắt.

Minh Du ở ngoài cửa nghe thấy cô kêu thảm thiết, sợ tới mức chạy nhanh đẩy cửa, chạy vào với vẻ mặt hoảng hốt. “Làm sao vậy?”

“A?”

Nguyên Nhị không ngờ rằng bà sẽ đột nhiên xuất hiện ở đây. Cô sửng sốt, sau khi lấy lại phản ứng thì cười một cái, lắc lắc đầu. “Không, không có việc gì đâu mẹ.”

“Sao mẹ lại nghe thấy tiếng con kêu lên?” Minh Du hỏi.

“A... chỉ là... yét hầu có điểm khó chịu cho nên con muốn làm thông giọng một chút mà thôi, thật sự là không có việc gì đâu.” Nguyên Nhị ngượng ngùng giải thích.

“Ồ! Đúng rồi, lễ phục đã được đưa tới đây, trước tiên con hãy mặc thử xem thế nào. Người thiết kế cũng tới, nếu có chỗ nào không thích hợp thì lập tức sửa lại, nếu không... hiện tại mẹ sẽ cho người đưa lễ phục lên cho con.” Minh Du nói.

Nguyên Nhị gật đầu. “Vâng.”

“Vậy con đi rửa mặt đã.” Cô lại nói.

Chờ Minh Du đi ra ngoài Nguyên Nhị mới đi vào phòng tắm rửa mặt, sau khi ra khỏi phòng tắm còn chưa kịp thay quần áo thì cửa phòng đã bị gõ vang.

“Nhĩ Đóa, bây giờ mẹ có thể đi vào không?” Hẳn là nghĩ đến việc Nguyên Nhị đang thay quần áo, Minh Du cố ý dò hỏi.

“Chờ một chút, con xong ngay đây.” Nguyên Nhị cầm lấy áo hoodie mặc vào người, vừa đáp lời vừa lấy ra một cái quần jean.

Thay xong quần áo Nguyên Nhị nhanh chân đi mở cửa. Cô nhìn thía sau Minh Du có vài người, trong đó có một người mặc bộ tây trang rất đặc biệt, khí chất mười phần, cô dám khẳng định người này nhất định là nhà thiết kế. Ngoài ra còn có hai người mặc một thân áo somi quần tây, trong đó có một người đẩy một con ma nơ canh mặc bộ lễ phục mà cô sẽ mặc trong buổi lễ đính hôn, người còn lại xách một chiếc hộp màu đen, cô đã từng thấy qua đó là chiếc hộp đựng đồ trang điểm.

“Nghỉ thức đính hôn không phải là tổ chức vào buổi chiều sao mẹ?” Nguyên Nhị hỏi.

Minh Du gật đầu. “Đúng vậy! Bọn họ tới đây để chuẩn bị, nghỉ thức đính hôn bắt đầu vào lúc 5 giờ cho nên muộn nhất là ăn cơm trưa xong thì sẽ bắt đầu chuẩn bị trang điểm. Dù sao thì cũng không còn bao nhiêu thời gian, chúng ta sao có thể không vội!”

Nguyên Nhị vừa nghe trang điểm cần phải mất mấy giờ đồng hồ trong nháy mắt tinh thần có điểm uể oải. “Lâu như vậy sao.”

Cô còn tưởng rằng chỉ một lát là xong, ngồi liên tục bây giờ khẳng định cô sẽ điên mất.

“Được rồi.”

Minh Du an ủi. “Đây chính là lễ đính hôn, đương nhiên con cần phải thật xinh đẹp, bằng không sau này con sẽ hối hận.”

“Vâng!”

Nguyên Nhị dịch sang bên cạnh nhường đường cho bọn họ vào phòng. “Mọi người vào đi.”

Nguyên Nhị mặc thử lễ phục, có thể là do trong khoảng thời gian này ăn được ngủ ngon cho nên cơ thể có chút béo lên. May mắn là có nhà thiết kế ở đây nên cũng không có gì phải lo lắng, chưa đến một giờ sau chiếc váy đã được sửa xong.

Nguyên Nhị ngượng ngùng nhìn nhà thiết kế rồi cười cười. “Xin lỗi! Đã làm phiền mọi người rồi.”

Nhà thiết kế không giống với vẻ lạnh lùng bên ngoài, ngược lại còn là một người rất dịu dàng. Cô ấy nhìn Nguyên Nhị đỏ tai, cười nói: “Không có việc gì. Em còn chưa qua kỳ phát dục, béo lên cũng là chuyện rất bình thường.”

Nguyên Nhị ồ một tiếng rồi lại tiếp tục thử lễ phục, lúc này vừa vặn tốt.

Thử lễ phục xong đoàn người lập tức đi đến nhà chính dùng cơm trưa, sau đó trở lại tòa nhà phía Bắc bắt đầu trang điểm.

Minh Du ngồi một lúc thì trở về nhà chính, bắt đầu làm chuẩn bị những bước cuối cùng.

Vào lúc 4 giờ chiều Nguyên Nhị cũng đã trang điểm xong. Cô ngồi ở bàn trang điểm đánh giá dung mạo tinh xảo của mình ở trong gương, trong lòng không khỏi cảm thán kỹ thuật trang điểm thật lợi hại.

Cô gái trong gương có mái tóc được tạo kiểu theo phong cách Hàn Quốc, bên tai có những sợi tóc xoắn xoắn rũ xuống, trên đầu còn cài thêm trang sức có gắn những viên thạch anh xinh đẹp, còn có một vài viên ngọc nhỏ tô điểm thêm, ngoài ra một bên đầu của cô còn được cài thêm vài bông hoa nhỏ, vừa xinh đẹp lại thêm vài phần đáng yêu.

Bộ lễ phục trẻ vai hoàn toàn khoe ra đường cong duyên dáng, xương quai xanh xinh đẹp và bả vai trắng nõn của Nguyên Nhị.

“Bảo bối, em thật sự rất thích hợp với bộ lễ phục này. Lúc làm nó chị đã nghĩ khi em mặc vào thì sẽ có bao nhiêu xinh đẹp, không nghĩ tới lúc này so với trong tưởng tượng của chị thì còn đẹp hơn nhiều. Nếu không phải em đang học cao trung thì chị còn đang muốn đem em tới cửa hàng áo cưới của chị làm người mẫu độc quyền đây.” Nhà thiết kế hết lời khen ngợi nói.

Nguyên Nhị được khen đến ngượng ngùng, gờ tay muốn vò đầu nhưng đột nhiên lại nghĩ tới chính mình vừa làm tóc xong, chỉ có thể từ bỏ. Đôi tay nắm lại với nhau, khăn trang đặt ở trên bụng. “Không, không có đâu.”

“Sao lại không! Em là người có khí chất sạch sẽ nhất mà chị từng thấy, cũng là cô dâu xinh đẹp nhất, nói một cách chính xác thì em giống như tiểu tiên nữ vậy. Nếu chị là đàn ông thì chị cũng muốn cưới em về làm vợ.”

Đúng lúc này giọng nói của dì Phương vang lên ở bên ngoài. “Tiểu thư, tôi có thể đi vào không?”

“Đi vào đi!” Nguyên Nhị đáp lại.

Cửa phòng bị đẩy ra, dì Phương mặc một bộ váy liền thân màu đỏ, mang theo ý cười ấm áp đi tới. Khi nhìn thấy bộ dáng sau khi trang điểm của Nguyên Nhị thì phát ra lời khích lệ từ nội tâm.

Bà cũng không quên chính sự, khích lệ xong lại hỏi: “Phu nhân ở bên kia có nói nghi thức sắp bắt đầu rồi, cô có muốn tới nhà chính bên kia chuẩn bị gì không?”

Nguyên Nhị cầm lấy di động nhìn thời gian, đứng lên. “Thời gian cũng không sai biệt lắm, chúng ta đi thôi.”

Dưới chân là đôi giày cao gót không thường xuyên đi. Nguyên Nhị đỡ tay vịn cầu thang, cẩn thận đi xuống lầu, sợ lúc xuống cầu thang sẽ làm bẩn đuôi váy cho nên nhà thiết kế cũng trợ lý vẫn luôn đỡ đuôi váy giúp cô thẳng đến khi ra ngoài mới buông xuống.

Nguyên Nhị đứng ở cửa, tay đặt ở trên bụng, hít một hơi thật sâu.

Hoa cỏ ở cửa bị gió thổi lắc lư phải trái, có thể là bởi vì quá khăn trương cô thể nhưng quên mất cảm giác lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Lỗi Tai Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

“Anh Nghiên Chi.” Giọng nói mềm mại từ sau lưng truyền đến, động tác đeo cà vạt của Mục Nghiên Chi dừng lại. Anh xoay người, trong ánh mắt lóe lên sự kinh ngạc.

Khi nụ hoa quỳnh còn chưa nở liếc mắt một cái bạn sẽ cảm thấy nó rất bình thường, nhưng trong nháy khi hoa nở lại mang cho chúng ta điều bất ngờ lớn.

Mục Nghiên Chi dừng lại một lát, động tác đầu ngón tay càng nhanh hơn. Anh nhanh chóng thắt cà vạt, sau đó bước nhanh mấy bước tới trước mặt cô gái nhỏ, bàn tay gờ lên rồi dừng ở giữa không trung sau đó lại thả xuống.

Thấy anh như vậy sự hồi hộp trong lòng Nguyên Nhị đột nhiên giảm bớt không ít.

“Anh làm sao vậy?”

Cô cười hi hi nhìn khuôn mặt của Mục Nghiên Chi, ánh mắt sáng ngời hiện lên một tia trêu chọc. “Mục đại thiếu gia... đang khăn trương sao?”

Hai chữ khăn trương còn được cô đặc biệt đề cao âm lượng.

Trong lòng cô nghĩ thầm. "Thật khó có dịp được nhìn thấy bộ dáng khăn trương của người đàn ông này."

“Đúng không?”

Nguyên Nhị cười tủm tỉm, xác nhận lần nữa. “Anh khăn trương, nhất định là khăn trương.”

“Khụ khụ.”

Mục Nghiên Chi ho hai tiếng, không được tự nhiên nhìn xung quanh, nhỏ giọng nói. “Nhiều người như vậy em cho anh chút mặt mũi đi.”

Nguyên Nhị chớp chớp mắt, nhỏ giọng đáp ứng: “Được.”

Giây tiếp theo, đột nhiên cô duỗi tay ôm lấy khuôn mặt Mục Nghiên Chi. “Ồi chào! Dáng vẻ khăn trương của anh Nghiên Chi thật đáng yêu.”

“...” Mục Nghiên Chi.

Thật muốn đánh cô, làm sao bây giờ?

Hai người đấu võ mồm liên tục, nhưng khi tới thời khắc quan trọng thì ngay lập tức bày ra bộ dáng đứng đắn. Đầu tiên là Nguyên Nhị khăn trương, sau đó đến Mục Nghiên Chi khăn trương, mà ngay lúc này đây cả hai người đều khăn trương, đôi tay nắm nhau kia đang đồ mồ hôi giữa ngày đông lạnh giá.

Mục Nghiên Chi nhìn bộ lễ phục trên người Nguyên Nhị, lo lắng hỏi. “Thật không sợ cảm lạnh à? Em có muốn mặc thêm một chiếc áo khoác không?”

Nghe vậy Nguyên Nhị mới nghiêng đầu, dùng một loại ánh mắt như đang nhìn người thiếu năng trí tuệ. “Anh thật ngốc.”

Nguyên Nhị rất muốn đánh anh. “Ai lại mặc áo khoác trong trường hợp này. Em đã dán miếng giữ ấm, hơn nữa mặt trời bên ngoài vẫn còn ở đó, nhiệt độ cũng không lạnh như vậy.”

“Được rồi.” Mục Nghiên Chi thỏa hiệp.

Bên ngoài, các vị tân khách đều đã đến đông đủ, buổi lễ đính hôn lấy sự ấm áp làm chủ đạo, những người được mời tới đều là những người thân nhất với Mục gia, cùng với những người anh em của Mục Nghiên Chi. Phía Nguyên Nhị vốn dĩ không có họ hàng, mà cô cũng không muốn phô trương vì thế chỉ mời hai anh em Phương Tiểu Viên và Phương Tuấn Ngạn, hai người cũng coi như là người nhà mẹ đẻ của cô.

Đã đến giờ bắt đầu buổi lễ, chờ các vị khách khứa ngồi vào chỗ Minh Du lập tức bảo người làm đi báo với hai người đang chờ ở nhà chính.

“Được rồi, chúng ta đi thôi.”

Mục Nghiên Chi nhìn Nguyên Nhị. “Chúng ta đi thôi.”

Trong khu vườn nhỏ được trang trí vô cùng ấm áp lại lắng mạn vang lên giai điệu một bài hát tiếng Anh. Các vị tân khách đều đã ngồi vào vị trí của mình, trên sân khấu nhỏ là Mục Quốc Phong cùng hai vợ chồng Mục Diệc Thẩm. Ba người đều mặc một thân lễ phục sang trọng, đứng ở chỗ đó, trên gương mặt hiện từ lộ ra nụ cười vui vẻ.

Các tân khách châu đầu ghé tai, một hồi sau đột nhiên yên tĩnh, sau đó tất cả đồng thời quay đầu lại. Phía sau, hai người mặc lễ phục màu trắng đứng ở nơi đó, liếc mắt một cái đều là tuấn nam mỹ nữ, duyên trời tác hợp. Hai người dựa sát vào nhau, bàn tay trắng nõn của cô gái nhỏ nhẹ nhàng ôm lấy cánh tay Mục Nghiên Chi, trên mặt là nụ cười tràn đầy hạnh phúc. Người đàn ông bên cạnh cúi đầu nhìn cô gái của mình, khoe miệng hiện lên một đạo ý cười nhợt nhạt, mang theo sùng nịnh.

Mục Nghiên Chi nhắc chân cất bước đi phía trước, Nguyên Nhị gắt gao đi theo sau. Hai người sánh vai nhau bước lên sân khấu trong tiếng nhạc lắng mạn cùng ánh mắt chúc phúc của các vị khách, sau đó thì xoay người đối mặt với những người ở phía dưới.

Không biết vì sao, một khắc kia khi bước lên sân khấu Nguyên Nhị bỗng cảm giác nhẹ nhõm, đối mặt với những ánh mắt đầy thiện ý ở phía dưới cô cảm giác những điều tốt đẹp đang vây quanh mình, những đau khổ đã từng xuất hiện nay lại biến mất không còn tăm hơi.

Giọng nói của Mục lão gia tử vang lên bên tai. “...Chờ đợi lâu như vậy cuối cùng những đứa trẻ này cũng đã lớn lên thành người. Chúng tôi vốn định tìm cho Nhĩ Đóa một người chồng tốt không nghĩ tới lại bị tên tiểu tử thối này lừa vào tay...”

Đều là người trong nhà Mục Quốc Phong cũng đã không còn bộ dáng nghiêm túc của ngày xưa, lúc này ông chẳng qua cũng chỉ là một người đang cảm thấy hạnh phúc bởi vì đứa trẻ mà mình nhìn lớn lên từng ngày nay đã tìm được hạnh phúc.

“...Tôi cũng già rồi, hiện tại chỉ mong hai đứa nhỏ sống với nhau thật tốt, lâu lâu dài dài, bạch đầu giai lão. Tôi đây...cũng đã rất vui mừng.”

Bên cạnh, Nguyên Nhị mím môi, đôi mắt hồng hồng, cảm động đến sắp khóc. Cô duỗi tay phải ôm Mục Nghiên Chi cầu an ủi.

Mục Nghiên Chi bật cười, anh đưa mắt nhìn khách khứa đang che miệng cười vì một màn này. Anh bất đắc dĩ ôm cô gái nhỏ, thấp giọng an ủi: “Được rồi, cũng đã là người trưởng thành như thế nào lại thích khóc như vậy? Với lại hôm nay chính là một ngày vui vì vậy em đừng khóc, còn khóc thì xấu lắm.”

“?”

Cảm động gì đó lập tức không còn nữa. Nguyên Nhị tròn tròn đôi mắt nhìn anh. “Anh mới xấu, toàn thế giới anh là người xấu nhất.”

“Được...được...được! Xấu nhất là anh.”

“Vốn dĩ chính là vậy.”

“Ừ! Là vậy.”

Buổi lễ đính hôn tiến hành rất thuận lợi, hai người trao nhẫn xong thì có một chiếc bánh kem lớn từ bên cạnh đây tới, ánh mắt của Nguyên Nhị sáng lên. “Oa! Bánh kem thật đẹp.”

Mục Nghiên Chi nhìn đôi giày cao gót trên chân cô, nhanh chóng duỗi tay đỡ lấy eo. “Cẩn thận một chút, tất cả đều là của em.”

“Vâng.” Nguyên Nhị.

“Mèo nhỏ tham ăn.” Mục Nghiên Chi sùng nịch nói.

Cuối cùng, Nguyên Nhị ăn một miếng bánh lớn còn dận dò di Phương để dành cho cô một ít buổi tối còn ăn.

“Nhĩ Đóa...”

Một giọng nói thanh thúy, lạnh lót vang lên ở sau lưng. Bàn tay đang cầm nước trái cây của Nguyên Nhị cứng đờ, cô quay đầu nhìn với vẻ mặt không dám tin tưởng. Cô thuận tay đem nước trái cây nhét vào trong tay Mục Nghiên Chi, đột nhiên chạy về phía phát ra giọng nói, trong miệng lớn tiếng ồn ào: “Yên Yên.”

Hai cô gái ôm nhau nhảy nhót tại chỗ, trong miệng phát ra tiếng cười sang sảng.

“Yên Yên, cuối cùng cậu cũng trở lại.”

Nguyên Nhị vui vẻ đánh giá người bạn tốt đã lâu không gặp ở trước mắt. “Đề tở xem cậu gầy hay béo nào.”

“Béo béo.”

Hạ Yên nhéo nhéo khuôn mặt của mình. “Cậu xem, khuôn mặt tở toàn là thịt nè.”

“Béo tốt, béo thành heo cũng xinh đẹp.” Nguyên Nhị nói giỡn.

“Lăn.”

Hạ Yên mắt tròn trố, “Cậu mới là heo đấy.”

Nói xong còn cho nhau một ánh mắt, vui vẻ cười.

Nguyên Nhị kìm nén không được sự hưng phấn, nhanh chóng giới thiệu Hạ Yên với Phương Tiểu Viên, Phương Tuấn Ngan. Tính cách của Phương Tiểu Viên và Hạ Yên rất giống nhau, ngồi với nhau một lát thì đã trở thành bạn bè, ngược lại thì Phương Tuấn Ngan sau khi cùng Hạ Yên chào hỏi thì bình tĩnh ngồi nhìn mấy cô gái, cũng không chen vào nói.

Sau khi tiễn khách khứa ra về Mục Nghiên Chi nắm tay Nguyên Nhị từng bước trở lại tòa nhà phía Bắc, đi được nửa đường Nguyên Nhị đột nhiên dừng lại.

Mục Nghiên Chi dừng chân, quay đầu nhìn cô. “Làm sao vậy?”

“Anh Nghiên Chi, em không nghĩ tím hai... tím ấy sẽ đến.”

Cô thật sự không nghĩ tới Trình Diệu đã lâu không xuất hiện kể cả vào dịp tết Âm Lịch thế nhưng lại xuất hiện vào buổi lễ đính hôn của cô, hơn nữa còn nói lời xin lỗi vì chuyện năm đó. Từ trước tới nay cô chưa từng nghĩ tới sẽ có ngày hôm nay.

Kỳ thật cô cảm thấy Trình Diệu cần bản không cần xin lỗi, nhiều năm như vậy cô đã sớm không còn để chuyện đó trong lòng. Cô biết rõ bà ấy rất đau lòng, bởi vì hiểu rõ điều đó cho nên cô không hề có ý muốn trách cứ bà. Lúc Trình Diệu nói ra ba chữ kia cô thấy bộ dáng của bà giống như trút được gánh nặng. Lúc ấy cô đã không nhận được liên ôm lấy bà, cái ôm kia rất ấm áp.

Nguyên Nhị lúc ấy đã nghĩ, nếu không phải mất đi người mình yêu thương thì có lẽ bà ấy đang sống rất hạnh phúc.

Mục Nghiên Chi im lặng nhìn cô hồi lâu, đột nhiên kéo cô ôm vào trong lòng, tay ở phía sau lưng vỗ nhẹ. Cảm xúc của Nguyên Nhị cuối cùng cũng không kìm nén được nữa, cô úp mặt vào lồng ngực của anh khóc đến tê tâm phế liệt.

Cảm xúc bi thương tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh, Nguyên Nhị khóc một hồi rồi cũng dừng lại. Cô nhẹ nhàng đẩy Mục Nghiên Chi ra, vốn định nói lời xin lỗi nhưng nhìn thấy áo sơ mi trắng của anh chỗ đỏ chỗ đen thì lập tức bật cười.

Không cần nghĩ cô cũng biết bộ dáng của mình bây giờ có bao nhiêu xấu xí.

Cô cúi đầu không dám nhìn Mục Nghiên Chi. “Anh đừng nhìn, hiện tại em thật xấu.”

Mục Nghiên Chi làm theo ý của cô. “Được, anh không nhìn.”

Anh sửa lại áo khoác trên người Nguyên Nhị, nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của cô. “Đi thôi, chúng ta trở về nghỉ ngơi.”

“Anh Nghiên Chi.”

“Hả?”

“Cảm ơn anh! Cảm ơn anh đã đối tốt với em.”

Giống như là nghe được một chuyện cười, Mục Nghiên Chi bật cười một tiếng. Anh ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, thở dài một tiếng. “Bởi vì đó là em.”

Cho nên anh mới có thể đối tốt với em như vậy.

Bởi vì em là Nguyên Nhị, bởi vì em là người trong lòng anh.

.....

Sau lễ đính hôn một tuần, học sinh lớp 12 sẽ phải đi học. Hạ Yên quyết định sẽ ở lại trong nước học tập cho nên bây giờ đang phiền não vì vấn đề tìm trường học, dù sao thì cũng chỉ còn mấy tháng nữa là thi đại học. Cô ấy cũng tính toán sẽ tham gia thi đại học trong nước, vì vậy chuyện tìm trường học thật là có điểm khó. Sau những lần thương lượng thì cuối cùng cô ấy quyết định tới trường trung học số 1 của thủ đô.

Bởi vì có Mục gia ra mặt cho nên phía trường học đặc biệt coi trọng. Bọn họ còn tổ chức cho Hạ Yên một buổi thi riêng trước khi nhập học, sau khi có kết quả thì phân lớp.

Quen biết Hạ Yên đã lâu nhưng Nguyên Nhị thật đúng là không biết cô ấy lại thông minh như vậy, chỉ dùng một tuần đã nắm rõ nội dung cơ bản của cao trung trong nước.

Nguyên Nhị nhìn phiếu thành tích trong tay, sợ ngây người. “Yên Yên, cậu cũng quá lợi hại rồi.”

Hạ Yên lật tạp chí trong tay, cười khẽ. “Đây cũng chỉ là một bài thi nho nhỏ, so với những đề bài tớ hay xem ngày thường thì đơn giản hơn nhiều.”

Nguyên Nhị dựng thẳng ngón tay cái. “Trầu.”

Cuối cùng, Hạ Yên được phân tới lớp của Phương Tuấn Ngạn, còn trở thành bạn cùng bàn với cậu ta.

.....

Sau khi trường học chính thức khai giảng, học sinh lớp 12 chính thức bước vào giai đoạn khẩn trương, thấy người chung quanh đều nghiêm túc học tập Nguyên Nhị cũng không dám lơ lửng. Buổi sáng mỗi ngày cô sẽ đọc sách một lát rồi mới đến trường học, từ trường trở về sau tiết tự học cô lại tiếp tục học tập đến đêm khuya.

Trong khoảng thời gian này Mục Nghiên Chi phải ra ngoài làm nhiệm vụ, nhưng mà lúc có thời gian anh vẫn sẽ gọi điện thoại về hỏi thăm tình hình của cô. Nhiệm vụ lần này là bí mật, cô cũng biết anh rất bận, bởi vì mỗi lần trò chuyện hai người chỉ nói vài câu thì đã phải cúp điện thoại.

Mỗi ngày vẫn luôn trôi qua như vậy cho đến đêm trước thi đại học. Nguyên Nhị gửi tin nhắn trong sự hi vọng cuối cùng, cũng mặc kệ Mục Nghiên Chi có khả năng không thể nhận được nhưng cô vẫn gửi tin nhắn WeChat cho anh.

Chỉ là, lần này WeChat vẫn không có hồi âm. Chờ tới nửa đêm Nguyên Nhị mới thất vọng buông di động, kiểm tra xong đồ dùng đi thi rồi uể oải nằm lên giường.

Có phải cô vốn dĩ không nên hy vọng như vậy hay không.

Bạn đang đọc truyện *Lỗi Tai Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Hôm sau, Nguyên Nhị thức dậy sớm rửa mặt thay quần áo sau đó xuống lầu ăn sáng.

"Tiểu thư, cô đã ăn xong chưa? Lão Trương đang chờ ở gara đấy." Giọng nói của dì Phuong từ bên ngoài truyền vào.

Nguyên Nhị uống xong ngụm sữa bò cuối cùng sau đó đứng lên chạy ra ngoài. Dì Phuong vội vàng giữ chặt cô rồi sửa lại cổ áo, còn không quên dặn dò vài câu mới để cô rời đi.

"Giữa trưa cô nhớ phải ăn cơm rồi nghỉ ngơi thật tốt nha." Dì Phuong ở sau lưng lại tiếp tục dặn dò.

Nguyên Nhị vừa chạy vừa giơ phát tay trả lời: "Vâng, cháu đã biết."

Nguyên Nhị chạy tới gần gara thì nhìn thấy chiếc xe hơi màu đen đã lái ra ngoài. Chú Trương đứng ở bên ngoài xe, dưới ánh mặt trời là một khuôn mặt ôn hòa mang theo nụ cười hiền từ. "Tiểu thư, cô tới rồi."

"Chào chú Trương." Nguyên Nhị lên tiếng chào hỏi, khuôn mặt nhỏ dưới ánh mặt trời lại ửng hồng, bên thái dương mang theo vài giọt mồ hôi mỏng.

"Chào tiểu thư."

Chú Trương mở cửa xe. "Cô lên xe đi."

"Vâng."

Nguyên Nhị đi qua, giày tiếp theo lập tức cứng đờ đứng cạnh xe, hai mắt tròn tròn.

Trong xe, liếc mắt một cái liền thấy một đôi chân dài đang vắt chéo lên nhau, một bàn tay to tùy ý đặt trên đùi, ngón tay giữa có một chiếc nhẫn bạc được thiết kế đơn giản càng tôn thêm vẻ đẹp của năm ngón tay thon dài kia.

Chiếc nhẫn kia chẳng phải là nhẫn đính hôn của cô và Mục Nghiên Chi sao?

Sau khi lấy lại tinh thần Nguyên Nhị lập tức cúi đầu nhìn vào trong xe, lọt vào tầm mắt chính là khuôn mặt quen thuộc mà cô chưa được thấy trong mấy tháng qua. Anh vẫn giống như trước chỉ là mái tóc đã được cắt ngắn.

"A! Anh Nghiên Chi." Nguyên Nhị hét lên một tiếng, cô nhanh chóng chui vào trong xe.

Mục Nghiên Chi vội vàng duỗi tay đón lấy cô gái nhỏ, có lẽ trong khoảng thời gian này cô đã vất vả học tập cho nên cơ thể đã gầy đi không ít. "Chậm một chút, anh cũng sẽ không chạy."

"Mới mấy tháng không thấy sao lại gầy nhiều như vậy?"

Mục Nghiên Chi nhíu mày, đưa tay đẩy cô gái nhỏ ra. "Em ngồi nghiêm túc đi đã."

Nhớ tới chú Trương còn ở bên ngoài Nguyên Nhị đỏ cả khuôn mặt, rụt rè thu hồi cánh tay, ngoan ngoãn ngồi nghiêm túc.

"Anh Nghiên Chi, anh về lúc nào vậy?" Trong giọng nói khó che giấu được cảm xúc hưng phấn.

"Nửa đêm hôm qua."

Anh vừa nói vừa néo vòng eo của cô. "Sao lại gầy nhiều như vậy? Có phải là em không ăn uống tử tế hay không?"

"Có mà! Mỗi ngày em đều ăn cơm." Nguyên Nhị nói lời này nhưng lại có chút chột dạ.

Ha ha! Xem anh là đưa trẻ dễ bị lừa vậy sao? Nhìn bộ dạng này anh liền biết là cô đang nói dối.

Anh giơ tay xoa bóp khuôn mặt của cô rồi khẽ hừ một tiếng. "Còn gạt anh."

Nguyên Nhị lén lút nhìn anh một cái, gặp phải ánh mắt tựa như nhìn thấu tất cả của anh cô lập tức né tránh. "Được rồi!"

Cô thành thật khai báo. "Có đôi khi thời tiết quá nóng người lại mệt, em có điểm không muốn ăn uống."

Mục Nghiên Chi không nói tiếp, phân phó chú Trương lái xe.

Anh nghiêng đầu nhìn Nguyên Nhị, đột nhiên giơ tay gõ lên trán cô một cái.

Nguyên Nhị duỗi tay che lại, ngẩng đầu nhìn anh, cũng không rõ vì sao anh lại đánh mình. "Anh Nghiên Chi, anh đánh em."

Ngờ khi ủy khuất lại đáng thương. "Anh không thương em."

Lại diễn.

Mục Nghiên Chi cảm thấy bất đắc dĩ vô cùng, nhưng mà anh lại không nỡ trách cứ cô. "Em đó! Biết rõ anh không chịu nổi khi nhìn em như vậy rồi còn diễn."

Biết anh vừa thấy bộ dạng ủy khuất của cô thì bao nhiêu tức giận đều không thể phát ra nổi.

"Bỏ đi! Sau khi thi xong anh sẽ làm đồ ăn ngon để em bồi bổ cơ thể."

Nói xong, anh nắm lấy vành tai mềm mại của Nguyên Nhị, cười đến vô cùng thoải mái.

.....

Nguyên Nhị thi tại trường của mình, đường đến trường vô cùng thông thuận. Cô tới trường trước giờ thi hai mươi phút, lúc cô chuẩn bị mở cửa xuống xe thì bị Mục Nghiên Chi giữ lại. Khi cô gái ngẩng đầu cũng là lúc người đàn ông cúi đầu hôn lên môi cô một cái, thấp giọng nói: "Cố lên."

"Ừm!"

Nguyên Nhị đỏ mặt, chỉ chỉ bên ngoài. "Em đi đây."

Mục Nghiên Chi không nói gì, mỉm cười gật gật đầu.

Những ngày thi kế tiếp Nguyên Nhị ở trường luôn ra sức giao tranh. Mục Nghiên Chi cũng giống như những vị phụ huynh khác ở bên ngoài trường học yên lặng làm bạn, không có một câu oán hận.

Ngày kỳ thi kết thúc Mục Nghiên Chi thẳng lưng đứng ở cổng trường nhân nhậ nhìn người từ bên trong đi ra, vừa thấy cô gái nhỏ của mình trên khuôn mặt anh lập tức lộ ra vui vẻ.

Ở cổng trường vẫn còn rất nhiều vị phụ huynh khác, Mục Nghiên Chi nghiêm túc dẫn cô gái nhỏ đi vào xe. Vừa lên xe anh đã không kiềm nén được lập tức ôm lấy bảo bối của mình vào lòng, hai bàn tay của anh vờn ra ghế sau, giống như một ảo thuật gia lập tức lấy ra một bó hoa cầm tú cầu màu hồng nhạt phối với hoa hồng màu trắng cùng một vài bông hoa khác, màu sắc thanh nhã thoát tục.

Hương hoa nhân nhậ tỏa ra trong không khí, Nguyên Nhị vô cùng kinh ngạc. Cô vui vẻ duỗi tay ôm lấy bó hoa, mặt mày hớn hờ.

Đây là lần đầu tiên Mục Nghiên Chi tặng hoa cho người khác, vốn còn đang lo lắng liệu cô có thích hay không, nhưng mà khi nhìn thấy bộ dạng cao hứng của cô thì không cần nghĩ cũng biết rõ đáp án. Anh cười cười, cảm thấy lời tư vấn của Lục Giai Minh vẫn rất hữu dụng.

Không có người phụ nữ nào là không thích hoa.

Quả nhiên là như thế.

Nguyên Nhị thiếu chút nữa liền đem mặt vui vào bó hoa. Mục Nghiên Chi thấy dáng vẻ này thì dở khóc dở cười. "Hoa này cũng không phải để ăn."

"Đương nhiên là em biết rồi."

Nguyên Nhị trừng anh. "Em cũng không phải là đứa ngốc."

"Không đúng nha, từ khi nào thì anh trở nên lãng mạn như vậy hả?" Nguyên Nhị nheo mắt lại.

"Ánh mắt này của em là có ý gì."

Mục Nghiên Chi nhăn mi. "Chẳng lẽ anh không thể lãng mạn một lần à?"

Nguyên Nhị sờ sờ cái mũi. "Không phải."

Cô lập tức nói sang chuyện khác. "Không phải là anh muốn cho em ăn ngon hay sao? Chúng ta về nhà thôi."

Mục Nghiên Chi nghiêng đầu nhìn cô một lát, trong giọng nói mang theo ý cười. "Được."

.....

Kết thúc kỳ thi đại học Nguyên Nhị bắt đầu những ngày nghỉ hè, lúc bắt đầu kỳ thi cô đã cố gắng hết sức bây giờ kết quả ra sao thì cũng không có cách nào thay đổi, chỉ có thể để mặc cho số phận. Trong khoảng thời gian này cô chỉ lo ăn uống, có khi sẽ ở nhà chơi game hoặc xem phim truyền hình, có khi sẽ cùng Phương Tiểu Viên và Hạ Yên đi ra ngoài lêu lổng. Lúc Mục Nghiên Chi rảnh rồi cô sẽ cùng anh đi ra ngoài hẹn hò, khi anh huấn luyện cô sẽ ngồi ở trên sân huấn luyện nhìn anh, khi anh ra ngoài làm nhiệm vụ cô sẽ ở nhà chờ anh trở về.

Ngày có kết quả Nguyên Nhị vẫn có chút truong. Cô ngồi trước máy tính do dự nửa ngày cũng không có can đảm xem kết quả, cuối cùng vẫn là Hạ Yên kiểm tra giúp cô, cũng may kết quả so với mong muốn còn cao hơn mấy chục điểm. Nguyên Nhị cao hứng tới mức quơ tay múa chân, tiếng thét chói tai thiếu chút nữa đã lật tung mái nhà. Hạ Yên nhìn cô với vẻ mặt ghét bỏ, cô ấy cầm lấy khăn giấy nhét vào lỗ tai, một lần nữa ngồi trở lại trước máy

tính bắt đầu kiểm tra thành tích của mình. Cô ấy nhìn thành tích, an tĩnh mà gật đầu.

Nguyên Nhị hưng phấn quá mức thiếu chút nữa đã quên xem thành tích của Hạ Yên. Cô vui tươi hơn hờ chạy đến trước máy tính, khi nhìn thấy bảng thành tích kia thì trừng lớn hai mắt.

Cô gầm nhẹ một tiếng, muốn đánh người. "Thật là người so với người muốn tức chết mà. Yên Yên, cậu còn muốn để tớ sống không hả."

Hạ Yên giật nhẹ khoe miệng, nhìn Nguyên Nhị tròn trắng mắt. "Đầu óc cũng không giống nhau, cậu cảm thấy chúng ta có thể so sánh với nhau sao?"

"..."

Nguyên Nhị hít một ngụm khí, hung dữ nói. "Cậu được lắm, gián tiếp nói tớ ngốc. Không được, tớ muốn nói cho anh Nghiên Chi biết cậu khi dễ tớ."

Nói xong cô lập tức móc di động ra, uốn ngực làm bộ chuẩn bị gọi điện thoại.

Gọi cho Mục Nghiên Chi cáo trạng gì đó khó mà làm được.

Hạ Yên từ ghế đứng bật dậy, chạy tới đoạt di động, Nguyên Nhị đem di động che ở trước ngực, nhanh chân bỏ chạy.

"Nguyên Nhị, cậu đứng lại đó cho tớ. Nếu cậu dám gọi điện thoại vậy thì xem tớ có đánh chết cậu không."

"Đứng lại? Tớ bị ngốc mới đứng lại."

Trong phòng tràn ngập giọng nói hùng hùng hổ hổ của hai cô gái, nửa ngày sau thì bị tiếng cười thay thế. Gối và thú bông ở trên giường sớm đã bay tới góc khác, chăn cũng rơi xuống đất hơn một nửa, thùng rác cũng bị đá văng trên mặt đất. Ngay lúc này chỉ có thể dùng bốn chữ để hình dung đó chính là hiện trường tai nạn.

Sau khi đùa giỡn xong hai người nằm ở trên giường thờ hồng hộc, liên tục hít sâu sau đó thì không hện mà cùng cười.

Hạ Yên duỗi tay chọc chọc cô bạn thân của mình.

Nguyên Nhị bắt lấy cánh tay của cô ấy, cười nói: "Làm gì vậy? Cậu lại muốn bắt đầu hả."

"Đừng."

Hạ Yên vẫy vẫy tay. "Mệt chết tớ rồi."

"Thế lực kém như vậy cậu còn không biết xấu hổ mà nói ra." Nguyên Nhị cười nhạo.

"A..."

Hạ Yên tỏ vẻ không ủng hộ. "Cậu không thể nói như vậy, dù sao thì tớ cũng không có một vị hôn phu là quân nhân, thế lực hơi kém cũng chẳng có gì lạ. Nhưng mà nói đi thì cũng phải nói lại, mặc dù thế lực của tớ hơi kém nhưng tớ lại thắng cậu về đầu óc."

"Chuyện này thì có liên quan gì tới việc hôn phu của tớ là quân nhân? Anh ấy cũng không thao tớ."

Bầu không khí đột nhiên yên tĩnh, Nguyên Nhị hậu tri hậu giác phát hiện câu vừa rồi của mình có vấn đề, muốn thu hồi thì đã không còn kịp rồi. Bên tai đột nhiên truyền đến một tiếng cười to, Nguyên Nhị ngồi dậy nhìn người đang cười giống như người ngã ngựa đó kia thì có xúc động muốn đánh cô ấy một trận.

"Thao cậu! Nhĩ Đóa bảo bố à, cậu cũng quá buồn cười rồi. Không được, tớ muốn đem lời này nói cho Mục Nghiên Chi biết, tớ muốn nói với anh ấy rằng vị hôn thê của anh ấy đang bắt nạt vì không được anh ấy thao. Ha ha ha! Cười chết tớ."

Hạ Yên cười giống như điên rồi, ở trên giường lăn lộn.

Mặt của Nguyên Nhị đỏ dần sang tai, nóng bỏng giống như bếp lò.

Cô đưa chân về phía Hạ Yên. Cô ấy nhanh chóng lăn một vòng tránh đi, sau đó thì ngồi dậy cười hi hi làm cái mặt quỷ. "Anh Nghiên Chi, thao...um um um..."

Hạ Yên trừng lớn đôi mắt, một phen đẩy đôi chân của Nguyên Nhị đang lấp kín miệng của mình. "Nguyên Nhị, cậu có thể ghê tởm hơn không? Lời này chính là cậu nói ra chứ đâu phải là tớ."

"Tớ...tớ nói sai, nói sai." Lời này có bao nhiêu không tự tin.

Nói xong Nguyên Nhị thuận tay cầm lấy một con thú bông ném về phía Hạ Yên.

Ừ! Không sai, chính là do cô nói sai, cái miệng nói sai.

"Nói sai cái gì?" Cửa phòng không biết từ khi nào thì bị đẩy ra, một giọng nói mang theo vẻ lười biếng truyền tới, trong giọng nói còn có ý cười nhàn nhạt.

Hai cô gái ở trên giường cứng ngắc quay đầu nhìn về phía người đàn ông đang dựa ở khung cửa. Nguyên Nhị là người có phản ứng trước tiên, cô một chân đá văng Hạ Yên ra, nhảy xuống giường vọt vào lòng người kia. "Anh Nghiên Chi, anh đã về rồi."

"Nguyên Nhị, cậu muốn mưu sát tớ đấy à."

Hai giọng nói đồng thời vang lên, người trước được đáp lại còn người sau hoàn toàn bị xem nhẹ.

"..." Hạ Yên.

Mẹ nó, không ngờ lại phải ăn cầu lương như vậy. Cô chẳng những bị thương thân đã vậy còn bị thương tâm, quả thực chính là mình đầy thương tích.

"Mẹ nó, có vị hôn phu thì ghê gớm lắm sao, có đàn ông thì giỏi lắm sao. Hừ! Tớ cũng không tin với dáng người của Hạ Yên là tớ đây thì sẽ không tìm được bạn trai. Tớ thề, sau khai giảng một tháng nếu vẫn tìm không ra bạn trai thì Mục Nghiên Chi sẽ không phải là Mục Nghiên Chi, Nguyên Nhị sẽ không mang họ Nguyễn. Hừ...hừ...hừ!"

"..." Mục Nghiên Chi.

"..." Nguyên Nhị.

Liên quan gì tới bọn tôi?

Bạn đang đọc truyện *Lỗi Tai Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Ngu ngốc.

Nguyên Nhị cho cô ấy một ánh mắt xem thường sau đó thì mặc kệ. Cô ngừng đầu nhìn khuôn mặt mang theo một tầng mờ hồi mờng của người đàn ông trước mắt, giờ tay ôm lấy cổ của anh rồi nhảy lên, hai chân kẹp chặt chiếc eo không có thịt thừa nào kia.

"Anh Nghiên Chi, cuối cùng anh đã trở lại. Ừm ừm ừm..." Cô đem đầu vùi vào cổ Mục Nghiên Chi mạnh mẽ cọ xát.

Đôi tay của Mục Nghiên Chi ôm lấy đùi của cô. Cổ của anh bị cô cọ đến ngứa ngáy. "Tóc của em, được rồi...em đừng cọ nữa, thật ngứa..."

"Mặc kệ, em muốn cọ. Em cọ chết anh." Nói xong, Nguyên Nhị lại mãnh liệt phe phẩy đầu.

Mục Nghiên Chi dở khóc dở cười, mặc kệ cô náo loạn một lúc rồi mới đưa tay gỡ chân của cô ra khỏi thắt lưng, ôm người thả lại trên mặt đất. "Được rồi, da của anh sắp rớt một miếng luôn rồi nè."

"Hừ! Da anh dày như vậy, rớt một miếng cũng không có việc gì đâu."

"..." Mục Nghiên Chi cúi đầu, cái trán cổ ý đụng vào cô một cái. "Anh cảm ơn em, cảm ơn em đã khen ngợi."

"Ồi chào! Cay đôi mắt a..." Hạ Yên lấy tay che mặt, cười tủm tỉm từ khe hở ngón tay lộ ra một con mắt. "Chắc chắc chắc! Thật là cay mắt."

"Lăn..." Nguyên Nhị.

"Ngứa da?" Mục Nghiên Chi.

Hạ Yên thè lưỡi. "Mùi chua nha."

Cô ấy nói xong liền bỏ chạy, chỉ một lát sau đã không thấy bóng người.

.....

Sau khi biết điểm thi chính là lúc diễn nguyện vọng, Nguyên Nhị có điểm do dự giữa đại học Bắc Kinh và Đại học Nam Kinh. Đại học Bắc Kinh là trường đại học hàng đầu cả nước, còn Đại học Nam Kinh chỉ đứng sau Đại học Bắc Kinh, dựa theo phân số của năm trước thi điểm số của Nguyên Nhị vừa vượt trúng tuyển vào học viện nghệ thuật khoa thiết kế truyện tranh. Nhưng mà nếu muốn đăng ký trường Đại học Bắc Kinh thì có chút mạo hiểm,

còn đối với Đại học Nam Kinh thì không có vấn đề gì. Vẫn luôn suy nghĩ đắn đo, cuối cùng cô lựa chọn đánh cược một phen, quyết định lựa chọn Đại học Bắc Kinh. Cô không muốn rời xa nơi này, không muốn rời khỏi nơi có Mục Nghiên Chi. Ngày thường anh ra ngoài làm nhiệm vụ thì cơ bản hai người gặp nhau không quá vài lần, nếu bây giờ cô rời khỏi nơi này vậy thì càng thêm khó khăn.

Hạ Yên cũng đi Đại học Bắc Kinh nhưng mà là khoa tài chính. Khoa tài chính của Đại học Bắc Kinh cũng là khoa đứng đầu cả nước, điểm so với điểm trúng tuyển của các trường đại học bình thường thì cao hơn không ít, nhưng đối với Hạ Yên mà nói thì dư dả.

Trong khi đó kết quả của Hạ Hàn lại không tốt bằng hai người. Ba Hạ cố ý để cậu ta ra nước ngoài du học, sau khi tốt nghiệp thì trở về nước gia nhập công ty của nhà mình. Nhưng mà Hạ Hàn tựa hồ không quá nguyện ý, cùng ba của mình khắc khẩu một phen, cuối cùng quyết định chờ kết quả rồi nói tiếp.

Trong suốt thời gian kể từ khi nộp nguyện vọng cho tới khi có kết quả Nguyên Nhị đã vô cùng khẩn trương, hậu tri hậu giác được thể nghiệm cảm giác khẩn trương khi thi đại học.

Ngày có kết quả Nguyên Nhị khẩn trương tới nỗi toàn thân ra đầy mồ hôi. Khi đưa tay ấn xác nhận cô đã gạt gao nhắm hai mắt, nhịp tim gia tăng, qua nửa ngày cô từ từ mở mắt ra, tầm mắt chậm rãi dừng ở trên màn hình máy tính, giây tiếp theo trực tiếp từ ghế trên nhảy lên, đôi mắt trừng lớn nhìn màn hình giống như sợ chính mình sẽ nhìn lầm, lại tựa như chiếc màn hình kia sắp bị cô nhìn thấu luôn rồi.

γ ^ _ \

(T?X ?ω?)

┐ — ○

Qua một lúc lâu Nguyên Nhị vứt bỏ con chuột trong tay, chạy ra khỏi phòng cùng với tiếng thét chói tai. Ở bên ngoài, người đàn ông đang ở chỗ cầu thang sau khi nghe thấy tiếng thét chói tai thì sải bước chân chạy như điên lên lầu, lúc tới chỗ rẽ trên cầu thang thì lập tức bị một cỗ trọng lực đâm vào khiến anh phải lui về phía sau vài bước. Anh nhanh chóng phản ứng, một tay chống vách tường, một tay ôm lấy người trong lòng, duỗi chân ra sau, eo duỗi thẳng mới miễn cưỡng không bị té ngã.

Mục Nghiên Chi đỡ cô gái trong lòng đứng ổn định mới cúi đầu nhìn cô nhóc hấp tấp kia, bỗng nhiên anh giơ tay cốc vào đầu cô. "Em làm gì vậy hả? Em không biết chạy nhanh như vậy sẽ rất nguy hiểm hay sao."

Nguyên Nhị ngây ngô, không để ý tới lời Mục Nghiên Chi răn dạy, đôi tay néo hai cánh tay của anh, hưng phấn nhảy vài cái.

"Anh Nghiên Chi, anh Nghiên Chi, em trúng tuyển rồi."

Giọng nói giống như tiếng chuông quanh quẩn ở trên lối đi.

Nói xong, cô trực tiếp đem mặt vùi vào ngực Mục Nghiên Chi, ý cười doanh doanh, khuôn mặt dán lên ngực anh, cách lớp quần áo gián tiếp cô có thể cảm nhận được rõ ràng cơ ngực rắn chắc cùng nhiệt độ cơ thể anh.

"Anh Nghiên Chi, em rất vui."

Mục Nghiên Chi một tay ôm lấy vòng eo cô, nghiêng đầu nhìn cầu thang bên cạnh, trầm mặc một lát đột nhiên cười.

Thôi vậy, cô gái nhỏ đang cao hứng vẫn không nên mừng thì hơn.

Anh âm thầm thở dài, giơ tay xoa mái tóc xù xù kia, ngữ khí ôn nhu: "Ừm! Lỗi tai nhỏ của anh giỏi quá."

Nguyên Nhị ngẩng đầu, cảm chống trên ngực anh, đôi mắt sáng như sao chớp chớp vài cái, khóe môi treo lên nụ cười xinh đẹp, cô hỏi: "Vậy anh có gì để khen thưởng em không?"

"Khen thưởng?" Mục Nghiên Chi cười cười, hỏi: "Em muốn quà khen thưởng gì nào?"

Chờ anh nói xong Nguyên Nhị mới nghiêm túc suy nghĩ, đột nhiên hai tròng mắt bỗng nhiên phát ra ánh sáng. "Anh Nghiên Chi, chúng ta đi bờ biển đi!"

Vừa dứt lời cô lại nói: "Cũng không được, anh bận rộn như vậy nếu làm chậm trễ công việc của anh thì cũng không tốt."

Mục Nghiên Chi nhìn cô, nghe cô làm bầm lầy bầu trong lòng bỗng dưng có chút đau đớn, sắc mặt cũng không tốt lắm.

Anh đau lòng cô, đau lòng vì có những lúc cô hiểu chuyện như vậy.

"Nguyên Nhị." Anh gọi cô một tiếng, thanh âm trầm thấp.

"Hả?" Nguyên Nhị đối diện với đôi mắt của anh, phảng phất cảm nhận được tâm tình anh xảy ra biến hóa, cô có chút lo lắng. "Anh Nghiên Chi, anh làm sao vậy?"

Mục Nghiên Chi không có trả lời, anh trầm mặc một lúc rồi lắc đầu. "Không có gì."

"Trở về thay quần áo rồi chúng ta đi ra ngoài hẹn hò." Mục Nghiên Chi nói.

Nguyên Nhị trả lời "được" rồi nhanh chóng buông Mục Nghiên Chi ra, xoay người chạy về phòng.

.....

Sau khi biết kết quả không lâu thì Nguyên Nhị và Hạ Yên đều nhận được giấy báo trúng tuyển, trong khi đó kết quả của Hạ Hàn thì không giống như nguyện vọng, cuối cùng cậu ta phải thỏa hiệp với ba Hạ, ngoan ngoãn ra nước ngoài du học.

Mà Phương Tiểu Viên trong một năm cuối cùng của cao trung dưới sự giám sát của Phương Tuấn Ngạn cuối cùng cũng trúng tuyển vào đại học Nam Kinh. Còn Phương Tuấn Ngạn không tham gia thi đại học, trực tiếp lấy học bổng toàn ngạch ra nước ngoài du học, vì để làm quen với hoàn cảnh sống cậu ta quyết định xuất ngoại sớm. Ngày cậu ta đi đám Nguyên Nhị đều tới đưa tiễn.

Ngày Hạ Hàn xuất ngoại, ngoại trừ Mục Nghiên Chi đang ở bên ngoài làm nhiệm vụ thì một đám người đều đưa cậu ta đến sân bay. Một nam sinh tuổi làng đã không còn hoạt bát như ngày xưa, đôi mắt với nhóm người trước mặt lại đỏ mắt.

Tuy rằng ngày thường vẫn luôn cùng cậu ta cãi nhau ầm ĩ nhưng mà Nguyên Nhị thật sự xem cậu ta như anh em trong nhà, thấy cậu ta như vậy cô nhịn không được cũng khóc theo.

"Khóc cái gì, tôi còn chưa có chết đâu." Hạ Hàn ghen ngào nói, nói xong thì vung tay lên, cũng không quay đầu lại cứ như vậy rời đi.

Kỳ thật ai cũng hiểu được giây phút chia xa này cũng không phải là vĩnh viễn, nhưng dù sao thì bọn họ cũng ở chung với nhau nhiều năm như vậy, bây giờ khó tránh khỏi có chút không nỡ xa nhau. Hạ Hàn cũng biết mình đã là người trưởng thành rồi, không nên cả lơ phất phơ như trước kia, cho nên cậu mới chịu đáp ứng ba Hạ.

Tiền Hạ Hàn xong Nguyên Nhị cũng chuẩn bị đi trường học báo danh. Mục Nghiên Chi ra ngoài làm nhiệm vụ không biết khi nào mới trở về. Nguyên Nhị bảo di Phương giúp đỡ mình thu thập hành lý, ngày khai giảng sẽ để chú Trương đưa cô đến trường, Minh Du và di Phương cũng đi theo cô. Tuy rằng mọi chuyện cũng đã như vậy, nhưng mà dù sao đây cũng là ngày quan trọng trong cuộc đời của Nguyên Nhị mà người quan trọng nhất lại không thể ở bên cạnh, nói cô không thất vọng là giả, vẫn luôn cảm giác trong lòng vừa thất bại lại trống rỗng.

Nhưng mà cô biết rõ Mục Nghiên Chi có sứ mệnh riêng của mình.

"Nhĩ Đóa, xuống xe thôi." Minh Du khom lưng nhìn vào trong xe, nhìn thấy Nguyên Nhị còn đang ngẩn người. "Nhĩ Đóa, con làm sao vậy?"

"Hả?" Nguyên Nhị lấy lại tinh thần, nhìn Minh Du. "Mẹ Mục, làm sao vậy?"

"Chúng ta tới rồi, nên xuống xe thôi." Minh Du nói.

"Ồ! Đã tới rồi sao?"

Chạy đi chạy lại vài nơi cuối cùng cũng làm xong thủ tục nhập học. Nguyên Nhị cầm tay kéo Minh Du đi tới ký túc xá, phía sau là di Phương và chú Trương đang xách hành lý.

Phòng của Nguyên Nhị ở lầu ba. Cô là người tới sớm nhất, trong ký túc xá không có một bóng người. Chú Trương thả hành lý xuống liền đi xuống dưới lầu chờ, di Phương cầm chậu nước và giẻ lau giúp cô lau dọn phòng, sau đó lại đem từng bộ quần áo treo vào tủ. Minh Du lúi cúi kéo Nguyên Nhị ngồi nói chuyện ở bên cạnh.

"Tóm lại là lúc nào có thời gian thì con nhớ về nhà, bằng không mẹ Mục sẽ rất nhớ con..."

Bà vừa dứt lời thì cửa phòng ký túc bị đẩy ra, từ bên ngoài bước vào bốn người. Phía trước là hai cô gái lớn lên giống nhau như đúc, hẳn là song bào thai, phía sau các cô ấy là một nam một nữ ước chừng hơn 40 tuổi, hẳn là ba mẹ của hai người.

Nói là song bào thai thật đúng là song bào thai, ngay cả động tác cùng ngữ khí nói chuyện đều giống nhau như đúc, hai cô gái không hẹn cùng hướng Nguyên Nhị phất phất tay, sau đó lại đồng dạng nhẹ nhàng trăm miệng một lời. "Xin chào."

Bạn đang đọc truyện *Lỗi Tai Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Cuộc trò chuyện của hai người bị đánh gãy, Nguyên Nhị nhanh chóng chào hỏi với bọn họ. "Xin chào."

Nguyên Nhị đi qua đứng ở trước mặt các cô ấy. “Các cậu cũng là người ở phòng này sao?”

“Đúng vậy.” Một cô gái hơi lùn chỉ vào mình rồi lại chỉ vào cô gái bên cạnh. “Tớ tên là Dương Hiểu Lệ, còn đây là em gái của tớ Dương Hiểu Na. Bọn tớ là chị em sinh đôi.”

Nguyên Nhị cười cười. “Tớ cũng đã nhìn ra. Xin chào các cậu, tớ tên là Nguyên Nhị.” Nói xong, cô lại nhìn về phía cha mẹ của cặp chị em sinh đôi chào hỏi. “Chào chú, dì.”

γ(◡‿◡)

(T?X ?ω?)

┐—○

“Chào bạn học.”

“Đây là mẹ của cậu sao?” Dương Hiểu Lệ chỉ vào Minh Du đứng ở bên cạnh Nguyên Nhị. “Dì ấy thật xinh đẹp, thật có khí chất.”

“Này...” Nguyên Nhị có chút khó xử.

Mẹ của vị hôn phu, người đã nuôi cô lớn cũng coi như là mẹ nhỉ! Cô nhìn Minh Du, đang chuẩn bị nói chuyện thì bà lại đoạt lời trước, giọng nói ôn nhu ở bên tai vang lên. “Đúng vậy! Bảo bối của nhà dì phải làm phiền các cháu cháu cố rồi.”

Nghe vậy Nguyên Nhị lại nhìn bà, trong ánh mắt hiện lên một tia cảm kích.

Minh Du cũng nhìn ra, đưa tay cầm lấy tay cô.

Hai chị em gật gật đầu, trăm miệng một lời: “Dì đừng khách khí.”

Đơn giản giới thiệu qua, hai chị em sinh đôi đi vào phòng bắt đầu dọn dẹp. Nguyên Nhị đã sắp xếp xong xuôi tất cả, cô lại cùng Minh Du nói vài câu rồi tiễn người xuống dưới lầu. Khi cô trở lại ký túc xá thì cha mẹ của cặp chị em sinh đôi cũng vừa vặn rồi đi, lúc này trong ký túc xá chỉ còn lại ba người.

Nguyên Nhị đi đến chỗ của mình cầm lấy quà tặng mà Minh Du đã giúp cô chuẩn bị để tặng cho bạn cùng phòng. Cô lấy quà đưa cho cặp chị em sinh đôi. “Đây là quà gặp mặt, hy vọng các cậu sẽ thích.”

Minh Du giúp cô chuẩn bị chính là quyển sổ tay màu hồng nhạt, được gói bằng một lớp giấy trong suốt, bà ấy còn cẩn thận dính thêm một cái nơ con bướm màu vàng. Bên ngoài quyển sổ tay là một con kỳ lân trắng, sừng của con kỳ lân có ánh sáng màu trắng lấp lánh, rất xinh đẹp. Ngoài ra còn có thêm hai chiếc bút màu hồng nhạt và thẻ kẹp sách, trông vô cùng thiếu nữ.

Hai chị em sinh đôi nhận được quà tặng, vui vẻ cười.

“Thích! Đương nhiên là thích rồi, nhìn quyển sổ này thật sự rất đẹp.” Dương Hiểu Lệ nói.

“Đúng vậy.” Dương Hiểu Na đưa lại gần mũi ngửi ngửi. “Tớ còn ngửi thấy một hương thơm nhàn nhạt nữa. Nguyên Nhị, đồ cậu mua cũng thật tốt quá.”

Nguyên Nhị ngượng ngùng cười. “Là mẹ tớ chọn đấy.”

“Vậy thì ánh mắt của mẹ cậu cũng thật tốt.” Dương Hiểu Lệ giơ ngón tay cái lên.

Nguyên Nhị “ừ” một tiếng. “Tớ cũng cảm thấy vậy.”

Điểm này cô vô cùng tán đồng, bởi vì từ nhỏ đến lớn cô thấy những món đồ Minh Du đều rất đẹp, cũng vì thế khi trong nhà cần mua thứ gì thì mọi người đều sẽ dò hỏi ý kiến của bà.

“Đúng rồi, phòng của chúng ta chẳng phải là có bốn người sao?” Nguyên Nhị hỏi.

Vừa rồi thấy danh sách ở bên ngoài là có bốn người, tên thì cô không nhớ rõ nhưng chỉ biết tên người kia có hai chữ.

Dương Hiểu Na đem quyển sổ bỏ vào ngăn kéo, xoay người nhìn về phía giường ngủ trống không bên cạnh: “Đúng vậy! Cậu ấy tên Đinh Nhụy, nhưng không cùng khoa với chúng ta mà là khoa tài chính.”

Nguyên Nhị nhìn quà tặng trên tay, đi qua đi đặt ở bàn người kia.

Đặt xong lại xoay người đi trở về chỗ của mình.

Sau khi sắp xếp lại tất cả mọi thứ thời gian cũng đã gần giữa trưa, nữ sinh tên Đinh Nhụy vẫn chưa tới. Nguyên Nhị đang chuẩn bị cùng hai chị em Dương Hiểu Lệ đi nhà ăn, vừa ra đến trước cửa thì nhận được điện thoại của Hạ Yên, nói muốn cùng cô đi ăn cơm trưa. Nguyên Nhị nghĩ nghĩ rồi đáp ứng, nhân đây cô cũng muốn giới thiệu hai chị em sinh đôi với cô ấy.

Cả hai đều ở lầu 3, chỉ là Nguyên Nhị thì ở phòng số 3 còn Hạ Yên thì ở phòng số 2. Lúc cô đến dưới lầu thì Hạ Yên cũng vừa lúc xuống dưới.

“Nhĩ Đóa.” Hạ Yên chạy tới chỗ cô.

Nguyên Nhị mỉm cười vẫy tay với cô ấy. “Yên Yên.”

Nguyên Nhị nhanh chóng giới thiệu hai chị em sinh đôi với Hạ Yên, sau đó 4 người kết bạn đến nhà ăn. Ăn xong cơm trưa, bốn người ở trường học đi dạo một vòng, khi đã quen thuộc một chút với hoàn cảnh nơi đây bọn họ mới trở lại ký túc xá.

Ngày hôm sau, nữ sinh tên Đinh Nhụy vẫn chưa tới. Sau khi thay xong quân phục huấn luyện cả ba người trong phòng cùng nhau đến lớp tập trung, lúc này mới biết được Đinh Nhụy trước khi học quân sự một tuần thì xảy ra tai nạn xe cộ, xương đùi bị gãy, người vẫn còn ở bệnh viện.

Ngày hôm qua lúc báo danh bọn họ cũng đã gặp qua chủ nhiệm lớp. Đó là một người đàn ông trẻ ước chừng 30 tuổi, thân hình cao lớn lại thon gầy, diện mạo giống như ánh mặt trời, ngũ quan có chút giống người nước ngoài, trên chiếc mũi cao thẳng là một bộ kính gọng vàng. Hôm nay anh ta mặc một thân áo sơ mi màu trắng và quần tây đen, khi nhìn vào anh ta tựa như một nam thần cấm dục. Nghe nói anh ta đã tốt nghiệp tiến sĩ khi tuổi còn trẻ, cũng đã ở trường dạy mấy năm nay, nhưng đây lại là lần đầu tiên làm chủ nhiệm một lớp.

“Thế này thì cũng quá đẹp trai đi! Nhìn thế nào cũng cảm thấy đẹp trai hơn so với ngày hôm qua.”

Giọng nói mang theo ngưỡng mộ từ bên cạnh truyền đến. Nguyên Nhị quay đầu liền thấy Dương Hiểu Na đang ôm lấy khuôn mặt của mình, vẻ mặt hoa si nhìn người đàn ông trên bục giảng, trong hai mắt tỏa ra ánh sáng tình yêu.

Nguyên Nhị che miệng cười, bất chợt nhìn thấy một bàn tay từ bên phải duỗi lại đây một phen vỗ nhẹ vào miệng Dương Hiểu Na, trong tay còn cầm một tờ khăn giấy, chỉ một lát sau giọng nói đầy ghét bỏ của Dương Hiểu Lệ vang lên. “Phiên em lau nước miếng dùm chị, bản muốn chết.”

Nguyên Nhị sững sốt, sau khi có phản ứng lại không nhịn được bật cười một tiếng.

Giây tiếp theo, đã xảy ra một chuyện mà cô không ngờ tới.

“Vị bạn học nữ kia, lời nói của tôi rất buồn cười sao?”

“???” Nguyên Nhị.

Là nói cô sao?

Nguyên Nhị ngẩng đầu, trong phút chốc đã nhìn thấy mấy chục ánh mắt đang nhìn mình, nụ cười trên miệng biến mất không thấy. Cô đỏ mặt nhìn về phía bục giảng.

Người đàn ông trên bục giảng đứng ở chỗ đó không nhúc nhích, tựa hồ đang đợi câu trả lời của cô.

Nguyên Nhị bất ngờ, có chút không biết làm sao.

Chính là vô cùng xấu hổ, Nguyên Nhị vừa định đứng lên thì cảm nhận được bả vai đột nhiên bị đè lại. Cô nghiêng đầu phát hiện đó là tay của một nam sinh. Khi cô quay đầu nhìn ra sau thì thấy một nam sinh có diện mạo soái khí đang đứng lên, một thân áo đen quần đen, nụ cười trên mặt mang theo một tia xấu xa.

Nguyên Nhị đột nhiên nhớ tới Tống Chiêu, người này cho cô cảm giác rất giống cậu ta.

“Thưa thầy, cô gái nhà người ta là thấy em quá đẹp trai mới nhìn không được.” Người nọ nói.

Trong phòng học một trận cười vang, còn có người ồn ào huýt sáo.

Làm đương sự là Nguyên Nhị cũng phải trợn trắng mắt.

Người này da mặt sao có thể dày như vậy?

Cô quay đầu lại trừng cậu ta một cái, mang theo khuôn mặt không cảm xúc đứng lên. “Thưa thầy, thực xin lỗi. Em cười cũng không phải là vì người phía sau đẹp trai...”

“Tôi tên Tiêu Kỳ.” Nam sinh phía sau đột nhiên lên tiếng cắt ngang.

Nguyên Nhị quay đầu lại trừng cậu ta. “Xin lỗi nhé bạn học, tôi đối với cậu không hề có hứng thú, hơn nữa tôi cảm thấy cậu cũng không đẹp trai chút nào.”

So với anh Nghiên Chi của tôi thì kém hơn nhiều.

Nói xong, Nguyên Nhị quay đầu lại nhìn người trên bục giảng. “Thầy Mạc, từ nay về sau em sẽ không làm ra hành động không lễ phép như vậy nữa.”

Ai cũng không nghĩ tới một cô gái nhìn ngây thơ như thế này lại có khí phách khiến một năm sinh phải xấu mặt trước nhiều người như vậy. Có người biết rõ bối cảnh nhà Tiêu Kỳ không khỏi hít một ngụm khí lạnh.

Nhưng thật ra Tiêu Kỳ một chút tức giận cũng không có, cậu ta cười nhạt rồi ngồi trở lại vị trí của mình.

Gia tộc nhà Tiêu Kỳ ở thủ đô tuy rằng cũng có địa vị nhưng vẫn không đuổi kịp Mục gia. Nhưng mà ở chợ phía Nam thì lại khác, Tiêu gia ở trên thương trường chính là xí nghiệp lớn số một số, ở chợ phía Nam không có người nào không biết, không người có người nào không hiểu. Người vừa rồi hít khí lạnh chính là từ chợ phía Nam tới đây, dĩ nhiên cũng biết được Tiêu Kỳ là phú nhị đại.

Đến cả hai chị em sinh đôi bên cạnh cũng là tới từ chợ phía Nam, vừa rồi khi Nguyên Nhị nói lời kia Dương Hiểu Na đã kéo kéo góc áo nhắc nhở nhưng cô không sợ.

Nói xong, Nguyên Nhị bình tĩnh ngồi xuống, móng mới vừa đụng tới mặt ghế Dương Hiểu Na liền nhích lại gần. “Nguyên Nhị, người phía sau không dễ đắc tội đâu.”

Nguyên Nhị nghiêng đầu nhìn Dương Hiểu Na một cái, cười cười nói: “Không có việc gì, tớ mới không sợ cậu ta.”

Tớ chính là có anh Nghiên Chi rất lợi hại làm chỗ dựa.

Kết thúc buổi họp lớp ngắn ngủi các tân sinh viên nhanh chân đi tới sân thể dục tập hợp. Trong tiếng nhạc các tân sinh viên xếp hàng thành một phương trận, viện nghệ thuật xếp hàng ở phía trước. Trong lớp Nguyên Nhị không tính là rất cao, vì thế đã được xếp ở hàng thứ ba.

Dưới ánh nắng chói chang các bạn học đều phoi đến nheo cả đôi mắt, nhìn xung quanh ngoại trừ dưới gốc cây thì cũng chỉ có trên sân khấu là không có ánh nắng.

Trên sân khấu bày một bộ bàn dài, ở đó đều là người của bộ giáo dục cùng lãnh đạo trường học, phía trước có một nữ sinh cầm microphone, trong tay cầm bản thảo, hẳn là người chủ trì.

Tất cả các bạn sinh viên và lãnh đạo đều đã chuẩn bị xong, đại hội quân huấn chính thức bắt đầu. Người chủ trì đầu tiên đọc một đoạn bài phát biểu, sau đó là tới người của bộ giáo dục cùng lãnh đạo trường học. Cuối cùng, người chủ trì mời giảng viên huấn luyện quân sự lần này lên đài phát biểu mấy câu.

Giây tiếp theo, trên sân thể dục truyền đến một trận xôn xao. Nguyên Nhị nghe được xung quanh có tiếng kinh hô của nữ sinh.

“Oa! Anh quân nhân kia thật trẻ tuổi...”

“Là một anh quân nhân rất đẹp trai...”

“Cậu xem đôi chân dài kia đi, quả thực trong nháy mắt có thể hạ gục nữ sinh toàn trường. Tớ cảm thấy chỉ cần nắm tay anh ta thôi thì tớ cũng có thể mang thai...”

“...” Nguyên Nhị.

Khoa trương như vậy sao?

Nhưng mà nếu đổi lại là anh Nghiên Chi của cô thì có thể lắm.

“Xin mời Mục đoàn trưởng của chúng ta lên sân khấu trò chuyện chuyện cùng mọi người.” Giọng nói của người chủ trì vang vọng toàn sân thể dục. Nguyên Nhị giật mình một cái, đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt thẳng tắp nhìn bóng dáng cao lớn của người đàn ông mang một thân chính khí kia, vẻ mặt không dám tin tưởng.

Trên sân khấu còn không phải là Mục Nghiên Chi mà cô không gặp nhiều ngày rồi sao?

Mục Nghiên Chi... như thế nào lại tới đây?

Đây là thật hay chỉ là ảo giác.

Nguyên Nhị không thể tin được, cúi đầu dùng tay xoa xoa hai mắt của mình rồi lại ngẩng đầu lên. Người kia vẫn còn ở đó, hơn nữa anh còn nhìn thấy cô, ánh mắt không chút nào che dấu dừng ở trên người cô, khóe mắt mang theo ý cười nhàn nhạt khó có thể phát hiện ra.

Không phải ảo giác, quả thật là anh. Anh đã trở lại.

Nguyên Nhị đem mũ cời xuống rồi ngẩng đầu lên, khuôn mặt nhỏ trắng nõn lộ dưới ánh mặt trời. Cô nâng cằm, giống một người chiến sĩ không biết sợ hãi, ánh mắt kiên định, bất di bất dịch đối diện với tầm mắt của Mục Nghiên Chi.

Phút giây này trong mắt hai người chỉ có nhau.

Bạn đang đọc truyện *Lỗi Tai Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 30

Vạt áo bên phải bị người ta kéo kéo. Nguyên Nhị nghiêng đầu nhìn thấy Dương Hiểu Na đang nhìn chăm chăm bộ dáng hoa si của mình rồi cười.

"Nguyên Nhị, không ngờ cậu lại thích quân nhân nha. Nhưng mà cũng phải thôi, anh quân nhân này đẹp trai như vậy không thích mới là lạ."

Không thể tưởng tượng được bộ dáng nhìn không chớp mắt của mình lại bị người khác phát hiện ra. Nguyên Nhị lộ ra nụ cười xấu hổ, nhưng cô lại không muốn phủ nhận.

Cô nhìn về phía sân khấu, hai mắt sáng lên. "Đúng vậy! Anh ấy quả thật rất tuần tú."

"Nếu tớ theo đuổi anh ta không biết anh ta có đáp ứng không nhỉ?" Dương Hiểu Na nói.

Nguyên Nhị cũng không quay đầu lại, nhẹ giọng trả lời vấn đề này. "Sẽ không."

Trong lòng anh ấy chỉ có tớ.

Những lời này đương nhiên cô không thể nói ra.

Hiển nhiên là không nghĩ tới mình sẽ nhận được câu trả lời như vậy. Dương Hiểu Na quay đầu nhìn người đàn ông trên kia rồi lại nhìn về mặt nhu sắc của Nguyên Nhị. Cô ấy cảm thấy cái loại ánh mắt này tựa như đang nhìn người yêu của mình.

Nhanh chóng lấy lại tinh thần, Dương Hiểu Na nói: "Cũng phải, đẹp trai như thế kia khẳng định là thích những đại mỹ nữ có mông có ngực, chúng ta cũng chỉ là những cô gái trước sau như một, tự nhiên sẽ khiến người ta chú ý mất."

"..." Nguyên Nhị.

Nói ai trước sau như một hả!

Nguyên Nhị cúi đầu nhìn ngực của mình, câu vừa xuất hiện trong đầu kia lập tức muốn thu hồi.

Mục Nghiên Chi mặc một thân quân phục đứng trên sân khấu, quân hàm trên vai đặc biệt sáng mắt. Khuôn mặt đoan chính, từ trong ánh mắt lộ ra một cỗ chính khí, tư thế đứng tiêu chuẩn của quân nhân làm cho toàn thân của anh toát ra một loại khí thế bức người. Tất cả đều được anh thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn.

Anh hơi khom lưng ghé vào microphone ho một tiếng, âm thanh kia tự nhiên phát ra một loại khí thế khiến cho các sinh viên dưới sân khấu lập tức im tiếng, tư thế đứng lười nhác cũng trở nên nghiêm túc.

Người xung quanh đều bày ra vẻ mặt nghiêm túc, chỉ có Nguyên Nhị trước sau vẫn mỉm cười nhìn người đàn ông trên kia. Giọng nói của anh vang vọng toàn bộ sân thể dục, tiếng nói trầm thấp mang theo một cỗ khí thế không dung cự tuyệt.

Một Mục Nghiên Chi như vậy đối với Nguyên Nhị mà nói rất là mới lạ. Anh lúc này không hề giống như lúc giáo huấn binh lính của mình, càng không giống như cách anh đối đãi với cô vào ngày thường. Cô cảm thấy anh của lúc này rất có hương vị của một người đàn ông trưởng thành.

Sao lại thích anh nhiều như vậy nhỉ.

Mục Nghiên Chi không nói bao lâu, có lẽ là qua vài phút thì kết thúc. Sau khi nói xong anh còn làm một động tác quân lễ với các bạn sinh viên, trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt của các bạn sinh viên anh cất bước xuống khỏi sân khấu, đi tới đứng ở dưới một góc cây đại thụ.

Đi theo phía sau là cấp dưới của anh. Đa số đều là người Nguyên Nhị quen biết, có mấy người không quen biết hẳn là mới tới. Lục Giai Minh là người đầu tiên có phản ứng, cười khanh khách nhìn về phía cô.

Sau khi đại hội kết thúc, phương trận tách ra nhiều nơi trên sân thể dục. Nguyên Nhị còn nghe được người xung quanh nghị luận về Mục Nghiên Chi, năm phần đều là rất tuần tú, thực mê người.

Tất cả đều là những nữ sinh không đến hai mươi, khó có dịp thấy được một người quân nhân đẹp trai như vậy, khó tránh khỏi tăng thêm đề tài thảo luận.

Huấn luyện viên hướng dẫn lớp Nguyên Nhị chính là người mới tới. Cô cũng không quen biết, chỉ thấy anh ta bày ra vẻ mặt nghiêm túc nhìn sinh viên trước mặt, thanh âm lạnh lốt tự giới thiệu: "Xin chào các bạn học, tôi là Lưu Khải. Mọi người cứ gọi tôi là huấn luyện viên Lưu."

"Xin chào huấn luyện viên Lưu." Các bạn học trăm miệng một lời nói.

Sau đó, Lưu Khải lại nói: "Tôi rất vui khi được dẫn dắt lớp các bạn. Yêu cầu của tôi không cao, chỉ cần mọi người có thể nghe mệnh lệnh, nghiêm túc tập quân huấn thì tôi sẽ không làm khó dễ mọi người. Nhưng mà, nếu mọi người cố tình đối nghịch vậy thì đừng trách tôi không lưu tình."

"Rõ thưa huấn luyện viên Lưu."

Mọi người vừa dứt lời thì Mục Nghiên Chi đã đi tới. Anh vỗ vỗ bả vai Lưu Khải, tầm mắt đảo qua các sinh viên trước mặt rồi dừng trên khuôn mặt đang hồng hồng vì nóng của Nguyên Nhị, rất nhanh anh đã thu hồi tầm mắt: "Lưu Khải, huấn luyện thật tốt."

Nói xong tầm mắt của anh lại lướt qua khuôn mặt Nguyên Nhị, sau đó xoay người rời đi.

Kết thúc lời giới thiệu cũng là lúc quân huấn chính thức bắt đầu. Trên đỉnh đầu là mặt trời chói chang, các bạn sinh viên đứng ở dưới ánh mặt trời một giờ đồng hồ sau đó bắt đầu chạy bộ, chạy xong chính là thời gian cơm chiều, đội ngũ nhanh chóng giải tán.

Ở nhà ăn, xung quanh tất cả đều là tiếng kêu rên của các tân sinh viên.

"Mẹ nó, lúc này mới ngày đầu tiên, cũng không biết khi nào mới kết thúc?"

"Đúng vậy! Rất nhanh thì một chết tó..."

"Cũng không biết đây là ai quy định, sinh viên nhất định phải học quân sự..."

Nguyên Nhị cùng Dương Hiểu Lệ gọi xong cơm thì đi tới chỗ Dương Hiểu Na. Hai người mới vừa ngồi xuống thì bên cạnh Nguyên Nhị đột nhiên có một người ngồi vào, khi nhìn rõ người kia là ai thì cô lập tức nhíu mày.

"Cậu muốn làm gì?" Cô hỏi.

Người tới đứng là Tiêu Kỳ, chỉ thấy cậu ta nở một nụ cười, để lộ ra mấy cái răng trắng tinh. Cậu ta nhìn Nguyên Nhị rồi phát phát tay: "Xin chào bạn học Nguyên Nhị! Tôi chỉ là muốn cùng cậu ăn bữa cơm mà thôi, cũng không muốn làm gì khác."

Nói xong cậu ta lấy chiếc đũa gấp một cái đùi gà bỏ vào khay cơm của Nguyên Nhị. "Bạn học Nguyên Nhị, mời cậu ăn cái này nhé."

Nguyên Nhị sững sốt, nhìn Tiêu Kỳ rồi lại nhìn đùi gà trong khay cơm, giây tiếp theo cô gấp đùi gà trực tiếp ném vào khay cơm của cậu ta. "Xin lỗi bạn học, nhưng mà người ta có câu vô công bất thụ lộc, hơn nữa tôi cũng không thích ăn đùi gà."

"Không thích! Vậy..." Tiêu Kỳ gấp một miếng xương sườn đưa cho cô. "Vậy cậu ăn xương sườn đi."

Nguyên Nhị bình tĩnh dời khay cơm, nói: "Thực xin lỗi, tôi cũng không thích ăn xương sườn."

Tiêu Kỳ chưa từ bỏ ý định, cậu ta buông chiếc đũa, một tay chống cằm, nghiêng đầu nhìn Nguyên Nhị: "Vậy cậu thích ăn cái gì? Chỉ cần cậu nói ra tôi đều có thể mua cho cậu."

Người này sao lại phiền như vậy chứ.

Nguyên Nhị nhíu mày, trung ra vẻ mặt nghiêm túc nhìn cậu ta. "Bạn học Tiêu Kỳ, có thể mời cậu không cần làm phiền tôi được không? Tôi thích ăn cái gì cũng không liên quan tới cậu, tôi thích ăn thì sẽ tự mình đi mua."

Cô lưu ý đến chiếc đồng hồ trên cổ tay cậu ta, đó là một nhãn hiệu quốc tế nổi tiếng. "Bạn học, nếu cậu có tiền thì có thể cầm đi giúp đỡ những người khó khăn. Tuy rằng tôi không nhiều tiền như cậu nhưng chỉ một bữa ăn, một cái đùi gà thì tôi vẫn có thể mua được, cho nên cậu không cần quần lấy tôi thêm nữa có được không? Tôi chân thành cảm ơn cậu."

Nói xong, Nguyên Nhị trực tiếp quay đầu chừa lại cái gáy cho Tiêu Kỳ.

"Mau cút mau cút." Cô âm thầm mặc niệm trong lòng.

"Không sao, tôi sẽ không từ bỏ."

"..." Nguyên Nhị.

Tôi mới không thêm quan tâm cậu có buông tay hay không.

Tiêu Kỳ nói xong câu kia thì rời đi. Nguyên Nhị nhẹ nhàng thở ra, mới vừa ngẩng đầu muốn cùng người đối diện nói gì đó thì tầm mắt lơ đãng đảo qua bên trái, cả người lập tức cứng đờ.

Anh Nghiên Chi? Anh ở đây từ khi nào? Chuyện vừa rồi không phải anh đã thấy rõ rồi chứ?

Nhưng mà cô cũng không có làm cái gì nha. Cô còn cự tuyệt Tiêu Kỳ cơ mà.

Nghĩ vậy, Nguyên Nhị hơi nhếch lên một nụ cười, thế nhưng cái cô nhận được lại là mắt lạnh lùng của Mục Nghiên Chi. Anh chỉ nhìn cô một cái liền cúi đầu.

"..." Nguyên Nhị.

"Cái gì vậy? Tức giận đấy à?" Nguyên Nhị nhỏ giọng nói thầm.

Dương Hiểu Na ngồi ở đối diện vì sự xuất hiện của Tiêu Kỳ vẫn luôn không dám nói lời nào, lúc này mới lên tiếng: "Cậu nói cái gì?"

"Hả? Không, không có gì."

"Đúng rồi, hôm nay sao không thấy Hạ Yên tìm cậu ăn cơm?" Dương Hiểu Na hỏi.

"Cô ấy và bạn cùng phòng đang tạo tình cảm." Nguyên Nhị trả lời.

Nguyên Nhị gấp rau xanh bỏ vào miệng, khi ngước mắt liền thấy Mục Nghiên Chi đứng lên, sau đó thì người cùng bàn cũng đứng lên. Tầm mắt của anh đảo qua trên người cô một lát rồi xoay người, anh cầm khay cơm đi tới chỗ để khay rồi thả xuống. Khi anh đi qua chỗ cô thiếu chút nữa cô đã không nhận được muốn bắt lấy anh để giải thích, nhưng chỉ một giây đồng hồ cô lại từ bỏ.

Cô không xác định liệu Mục Nghiên Chi có muốn để những người khác biết mối quan hệ của hai người hay không, cho nên cô không dám.

Nguyên Nhị quay đầu lại nhìn bóng dáng anh, thờ dài một tiếng.

Chờ tìm cơ hội rồi gọi điện thoại cho anh vậy.

Đột nhiên, mặt bàn bị người ta gõ vài cái. Nguyên Nhị ngẩng đầu nhìn thấy Lục Giai Minh đứng ở bên cạnh.

"Em gái Nhị Đóa đang ăn cơm à."

Thấy anh ta chủ động chào hỏi Nguyên Nhị cũng không thể làm bộ không quen biết, cô đặt chiếc đĩa xuống, gật gật đầu. "Đúng vậy anh Giai Minh."

"Vậy em cứ từ từ dùng cơm nha, anh đi trước đây. Cũng không biết tại sao tâm trạng của lão đại đột nhiên không tốt nữa." Lục Giai Minh nói.

Nguyên Nhị có điểm xấu hổ, cô cũng không thể nói tâm trạng của lão đại nhà anh đột nhiên không tốt là bởi vì thấy em nói chuyện với nam sinh khác.

Cô phát tay tạm biệt. "Tạm biệt anh Giai Minh."

Lục Giai Minh gật gật đầu "Anh đi đây, tạm biệt."

Nguyên Nhị có chút ử rừ cúi đầu, hai bên quai hàm phồng lên giống như cái bánh bao.

"Nguyên Nhị." Dương Hiểu Na gọi cô một tiếng.

"Hả?" Nguyên Nhị thờ hất ra, hỏi. "Làm sao vậy?"

"Cậu quen với vị huấn luyện viên vừa rồi à?"

"Đúng vậy!" Nguyên Nhị gật đầu, uể oải cầm lấy chiếc đĩa chọc chọc khay cơm. "Cùng một đại...tiểu khu."

Dương Hiểu Na "Ồ" một tiếng, "Không thể không nói anh quân nhân này cũng rất đẹp trai."

Nguyên Nhị cười cười, không nói tiếp.

Cô còn phiền não một lát nữa nên giải thích với Mục Nghiên Chi như thế nào đây.

Cơm nước xong thì trở về ký túc xá. Nguyên Nhị ngồi ở chỗ của mình nhìn chằm chằm di động trên bàn phát ngốc thật lâu, sau đó mới chậm rì rì cầm lấy. Cô do dự một lát rồi mở ra WeChat, nhìn lịch sử trò chuyện thì tên của Mục Nghiên Chi đứng đầu tiên. Cô mở khung thoại, cuộc đối thoại của hai người dừng lại một tuần trước.

"Cái gì vậy chứ! Vậy mà không chủ động tìm mình, chẳng lẽ anh ấy không sợ mình tức giận sao?" Nguyên Nhị thì thầm nói, nói xong liền nhớ tới chuyện ở nhà ăn. "Ồi chao! Thật là phiền quá đi."

Giữa giữa nửa ngày cô vẫn quyết định gửi tin nhắn WeChat cho anh.

Nguyên Nhị: Anh Nghiên Chi, em nhớ anh.

Nguyên Nhị: Anh Nghiên Chi, sao anh không nói cho em biết chuyện anh tới trường của em làm giảng viên huấn luyện?

Nguyên Nhị: Anh Nghiên Chi, người lúc này là bạn học của em. Chúng em không thân, em cũng không muốn nói chuyện với cậu ta, nhưng mà cậu ta vẫn luôn quấn lấy em. Anh không cần hiểu lắm, em với người kia thật sự không có quan hệ gì.

Nguyên Nhị: Anh Nghiên Chi, người em thích chỉ có một mình anh. Anh nhất định phải tin tưởng em nha. Em thật sự chỉ thích một mình anh thôi, người đàn ông đẹp trai nhất là anh, toàn thế giới đẹp trai nhất cũng chính là anh.

Nguyên Nhị: Anh Nghiên Chi, em yêu anh muốn chết.

Gửi xong những lời này Nguyên Nhị cảm thấy khát khao được sống của mình chính thức bạo phát.

Tin nhắn WeChat được gửi đi. Nguyên Nhị nhìn chăm chăm vào di động, nhưng nhìn nửa ngày cũng không có tin nhắn gửi tới.

Chẳng lẽ là bận? Nguyên Nhị trầm nghĩ.

Lại nửa giờ qua đi nhưng vẫn không có tin nhắn nào gửi tới.

Nguyên Nhị chờ không được, cầm lấy di động đi đến ban công trực tiếp gọi điện.

γ' ^ ` \

(T?X "?ω?)

└—○

Lần đầu tiên không ai nhận. Nguyên Nhị lại gọi thêm một lần nữa, lúc này đây tiếng chuông vang lên thật lâu cuối cùng cũng thông.

γ' ^ ` \

(T?X "?ω?)

└—○

"Alo!"

Giọng nói từ tính từ microphone truyền tới, không biết vì sao Nguyên Nhị lại cảm thấy ủy khuất. Cô mím môi rồi "Alo" một tiếng, trong giọng nói mang theo tiếng khóc nức nở.

"Anh Nghiên Chi, anh đừng làm lơ em được không?"

Bạn đang đọc truyện *Lỗi Tai Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

Bên ngoài ban công, sắc vàng của ánh hoàng hôn bắt đầu rơi xuống, phía dưới con đường nhỏ thênh thang có vài sinh viên mặc quân phục đi qua. Nguyên Nhị uể oải ghé vào lan can, khuôn mặt nhỏ nhắn dìm chìm đó.

Người đầu kia điện thoại hồi lâu vẫn không trả lời, nhưng Nguyên Nhị biết anh vẫn đang nghe. Qua microphone cô có thể nghe được tiếng hít thở của anh, cô đáng thương cắn cắn môi dưới và khóc.

"Anh Nghiên Chi, nếu anh không để ý tới lời em nói thì em sẽ rất thương tâm." Thanh âm khàn khàn, mang theo giọng mũi.

Đầu kia điện thoại truyền đến một tiếng cười khê, giọng nói của người đàn ông vang lên. "Thương tâm? Em mới đi học mấy ngày thôi mà nhanh như vậy đã có đàn ông đưa tới cửa tới. Nguyên Nhị à, em cũng thật có bản lĩnh."

Nguyên Nhị hít hít cái mũi. "Cũng đâu phải do em gọi tới, hơn nữa em cũng đã bảo cậu ta không cần quấn lấy em rồi, nhưng mà cậu ta không chịu nghe đây chứ."

Mục Nghiên Chi thở ra, ngữ khí quái quái. "Nguyên Nhị à Nguyên Nhị, sao em lại có sức hấp dẫn khiến người ta yêu thích như vậy?"

Cao trung đã như thế rồi, bây giờ mới vào đại học mấy ngày lại tiếp tục như thế.

Nghe thấy lời này Nguyên Nhị đột nhiên muốn cười. Cô mím môi, cố gắng nhịn cười. "Còn không phải là vì em có sức hấp dẫn cho nên anh mới thích em

hay sao."

Mục Nghiên Chi cười nhạo một tiếng. "Hừ."

Lời này nói ra giống như rất có đạo lý.

"Em nói như vậy cũng không sai." Mục Nghiên Chi thở dài. "Nhưng mà cô gái nhỏ của anh có sức hấp dẫn như thế, vậy thì trong 4 năm đại học này khẳng định anh sẽ phải lo lắng rất nhiều."

Nguyễn Nhị cuối cùng cũng bật cười.

"Vậy sau khi em tốt nghiệp thì sao? Chẳng lẽ lúc ấy anh sẽ không lo lắng nữa à?" Cô hỏi.

"Bốn năm sau em chính là vợ của anh rồi, khi đó chúng ta đã có giấy đăng ký kết hôn, còn cần anh phải nhọc lòng hay sao?"

Nghe vậy, Nguyễn Nhị hừ một tiếng, trêu chọc anh: "Nói không chừng ngày mai em sẽ chia tay với anh."

Mục Nghiên Chi tự tin vô cùng. "Em dám sao."

"Ha ha."

"Đúng rồi." Mục Nghiên Chi hỏi: "Vừa rồi em...khóc?"

"???" Cô còn tưởng rằng anh không nghe thấy chứ.

"Không...Không có! Em là người thích khóc như vậy sao?"

Công lực trọn mắt nói nói dối của cô Mục Nghiên Chi sao có thể không nhìn ra. Anh cười cười, chọc thủng tâm tư của cô. "Có khóc, lỗi tai của anh tốt lắm."

"..." Nguyễn Nhị hừ lạnh một tiếng. "Vậy mà anh còn nói thẳng ra."

"Được rồi, không đùa nữa. Bây giờ em đến sân bóng rổ đi." Mục Nghiên Chi.

"Đến đây làm gì?"

"Em tới đây sẽ biết."

"Anh lại muốn...Alo? Alo?" Nguyễn Nhị nhìn màn hình di động, giật giật khoe miệng. "Dám cúp điện thoại của em. Hừ! Để xem lát nữa em có đánh chết anh không."

Nói xong, Nguyễn Nhị hấp tấp trở vào phòng, cầm chìa khóa đi ra ngoài.

"Nguyễn Nhị, cậu làm gì vậy?" Dương Hiểu Na vừa vịn lấy nước từ bên ngoài vào.

Nguyễn Nhị vẫy vẫy tay, vừa đi vừa nói: "Có chút chuyện, một lát tớ sẽ trở về."

.....

Bởi vì còn chưa chính thức khai giảng, các tân sinh viên ban ngày huấn luyện cũng đã đủ mệt, chắc chắn sẽ không đánh bóng rổ, lúc này trên sân bóng rổ không một bóng người. Nguyễn Nhị đẩy cửa, dưới ánh đèn mờ ảo cô cẩn thận đi vào, tầm mắt nhìn xung quanh, khi tới gần cánh cửa cạnh khán đài thì thấy một người đàn ông ngồi trong góc. Anh đang cúi đầu chơi di động, bộ dáng hết sức chuyên chú, cũng không biết là đang xem cái gì.

Nguyễn Nhị cười cười, trong lòng mang tâm tư muốn dọa anh, nhưng mới đi vài bước thì giọng nói của anh từ từ truyền đến. "Em đừng đùa nữa, mau tới đây."

Cô dừng bước chân, hừ một tiếng, nặng nề đạp lên sàn nhà, cố ý tạo ra thanh âm thật lớn, miệng chu lên, tức giận nói: "Anh không thể giả vờ không biết em đang tới hả?"

Mục Nghiên Chi tháo mũ đồng thời ngẩng đầu, lông mày nhướn lên, khoe miệng nhếch lên một nụ cười nhạt. "Em thấy như vậy rất thú vị?"

Nguyễn Nhị gạt đầu. "Thú vị."

Cô đặt mông ngồi xuống bên cạnh anh, hỏi: "Gọi em tới đây làm gì? Muốn tổ chức một buổi đại hội phê bình em sao?"

"Đại hội phê bình?" Mục Nghiên Chi bật cười. "Em gặp qua đại hội phê bình nào chỉ có hai người chưa?"

Mục Nghiên Chi xoa đầu cô, ý cười nơi khoe miệng gia tăng vài phần.

Nguyễn Nhị đẩy tay anh ra,捏 đôi mắt, bĩu môi nói: "Anh không biết lúc anh tức giận có thể lấy một địch mười à?"

Mục Nghiên Chi mày nhú nhú, không biết nên khóc hay nên cười. "Anh thật sự lợi hại như vậy?"

"Đúng vậy." Nguyễn Nhị gật đầu thật mạnh. "Lợi hại cực kỳ."

Mục Nghiên Chi không nói tiếp, anh nhìn vào đôi mắt đen tựa như viên ngọc lưu ly của cô, ở trong không gian mờ ảo đôi mắt ấy vẫn có thể phát ra hào quang làm người khác không thể bỏ qua, người có thứ ánh sáng độc nhất vô nhị ấy thuộc về anh.

Nguyễn Nhị bị anh nhìn chăm chăm thì có điểm không được tự nhiên. Cô cười gượng một tiếng rồi nghiêng đầu qua một bên.

Đột nhiên Nguyễn Nhị nghe thấy âm thanh sần sật. Cô còn chưa quay đầu lại nhìn thì đã ngửi thấy mùi thịt kho tàu thơm ngào ngạt.

Hả? Thịt kho tàu?

Cô đột nhiên quay đầu, lập tức nhìn thấy Mục Nghiên Chi đang cầm một cái hộp giữ ấm đưa tới trước mũi, chỉ thấy anh hít một hơi, trên miệng mang theo ý cười thật sâu, miệng lúc đóng lúc mở. "Ừm! Thơm quá."

"Mẹ Mục làm thịt kho tàu hả?" Nguyễn Nhị cười hì hì, duỗi tay muốn lấy.

Mục Nghiên Chi phản ứng nhanh nhẹn lập tức né tránh. "Làm gì vậy?"

"Hả... Cái này không phải cho em sao?" Cô dùng ánh mắt trông mong nhìn hộp thịt, thiếu chút nữa nước miếng đã chảy ra.

Mục Nghiên Chi nhướn mi, cổ ý nói: "Ai nói là cho em?"

"A?" Nguyễn Nhị trừng mắt, không rõ ý tứ của anh. "Không phải cho em?"

Cô thẳng tắp mà nhìn vào anh, vẻ mặt chờ mong.

Giây tiếp theo, Mục Nghiên Chi lắc đầu, trong miệng lạnh lùng phun ra hai chữ. "Không phải."

"..." Nguyễn Nhị.

Người này đem cô gọi tới sân bóng rổ là để chơi cô đúng không.

"Hừ! Chán ghét." Nguyễn Nhị nói xong thì đứng dậy muốn đi.

Mục Nghiên Chi thấy cô giống như thật sự có chút tức giận, vội vàng giữ chặt cô lại. "Này! Anh nói giỡn thôi mà."

Nguyễn Nhị lạnh lùng nói: "Nhưng em nghiêm túc."

Mục Nghiên Chi vội vàng nói: "Đừng đừng! Lỗi tai nhỏ, anh chỉ muốn vui đùa với em thôi. Được rồi, em tới ngồi nơi này đi, anh đút em ăn."

Nguyễn Nhị cúi đầu nhìn anh

"Xin lỗi đi."

"Được được được." Mục Nghiên Chi giờ đôi tay. "Anh xin lỗi, thực sự xin lỗi."

"..." Nguyễn Nhị. "Đừng ăn nói khép nép như vậy, nếu người khác biết còn nghĩ em giống như cạp mẹ ức hiếp anh."

"Sẽ không, sao có thể như vậy được." Mục Nghiên Chi lôi kéo tay bảo cô ngồi xuống, bản thân thì ghé sát lại cô. "Anh nguyện ý ăn nói khép nép với em thì có vấn đề gì nào? Ai bảo bọn họ không có vị hôn thê chứ."

Nguyễn Nhị cho anh một ánh mắt xem thường, nói giống như có vị hôn thê thì ghé gớm lắm vậy.

Cô dùng khuỷu tay đâm đâm anh. "Thịt kho tàu đâu."

Mục Nghiên Chi cầm lấy hộp thịt kho tàu, dùng đôi đũa gắp một miếng đưa tới miệng Nguyễn Nhị, đáy mắt anh mỉm cười, nhướn mi nói. "Ăn đi."

Nguyễn Nhị há mồm cắn, một bên quai hàm phồng lên. Cô chép chép miệng, hàm hồ nói: "Đúng rồi, sao anh trở về cũng không nói cho em biết, còn thành giảng viên huấn luyện quân sự của bọn em nữa. Hay là anh sợ em biết trước thì sẽ mượn việc công làm việc tư."

Mục Nghiên Chi cười cười. "Nếu anh muốn làm việc tư thì ai có thể ngăn được anh chứ."

Lời này của Mục Nghiên Chi cũng không sai, anh muốn làm việc tư thì không ai có thể ngăn được

Nguyên Nhị ngẫm lại, thật đúng là không có.

"Anh vẫn chưa trả lời vấn đề của em đâu." Nguyên Nhị.

Mục Nghiên Chi không lập tức trả lời, anh chậm rì rì đút cho Nguyên Nhị một miếng thịt kho tàu, rồi nói: "Tối hôm qua anh mới trở về, ghé còn chưa kịp ngồi nóng thì đã nhận được nhiệm vụ này, nghĩ có thể nhìn thấy em anh liền tối."

Anh dừng một chút, không chờ Nguyên Nhị nói tiếp anh đã đưa tay nắm vành tai của cô: "Lỗi tai nhỏ, cảm ơn em đã nhớ tới anh. Anh cũng nhớ em, rất nhớ em."

Giương mặt Nguyên Nhị đột nhiên nóng lên, hơi thở của anh phả lên làn da. Cô quay đầu, còn chưa kịp nói chuyện thì đã bị Mục Nghiên Chi hôn lên đôi môi dính nước thịt của mình. Cô thậm chí còn cảm nhận được đầu lưỡi của anh lướt qua môi mình, sau đó mới rời đi.

Mục Nghiên Chi liếm liếm môi, cười một cách xấu xa nhìn Nguyên Nhị. "Ừm! Hương vị không tồi."

Nguyên Nhị hậu tri hậu giác phản ứng lại, hiểu rõ ý tứ mới hờn dỗi mắng anh một câu, sau đó đoạt lấy đôi đũa gấp một miếng thịt kho tàu nhét vào miệng anh. "Anh ăn đi."

Hai người ngồi ở sân bóng rổ đem một hộp thịt kho tàu giải quyết hết, sau đó lại hàn huyên một lát, cho đến khi thấy sắc trời đã muộn Mục Nghiên Chi mới bảo Nguyên Nhị về ký túc xá.

Nguyên Nhị lưu luyến không thôi, ôm anh một lúc mới chậm rì rì rời đi.

Chờ cô đi xa Mục Nghiên Chi đưa mắt nhìn xung quanh, xác định không có ai mới nhanh chân rời đi.

Ngày hôm sau, trời vừa mới sáng loa phát thanh của trường học đã vang lên âm thanh tập hợp quân huấn. Các bạn sinh viên vội vàng vàng mặc quần áo rồi chạy xuống dưới lầu, sau khi mọi người tập hợp xong huấn luyện viên bắt đầu điểm danh, sau đó thì giải tán đội ngũ, rồi tập hợp lại một lần nữa trong thời gian nhanh nhất.

"Cái này là trò gì vậy, rõ ràng là muốn chơi chúng ta mà." Dương Hiểu Na bực bội cời mũ xuống, bất mãn nói.

Nguyên Nhị xoa xoa đôi mắt, đánh ngáp một cái thật lớn. "Buồn ngủ muốn chết."

"Đừng vậy! Nếu mỗi ngày đều như thế này thì còn muốn để người ta sống không cơ chứ." Dương Hiểu Lệ.

Kết thúc buổi quân huấn mọi người trở về ký túc xá, lúc này cũng không có ai buồn ngủ nữa. Bọn họ rửa mặt rồi sửa lại quần áo, sau đó thì đến nhà ăn.

Thời gian vẫn còn sớm, số sinh viên mặc quân phục tới nhà ăn không nhiều lắm, nhưng rất rạo rức. Số người mặc thường phục rất nhiều, hẳn là các học trưởng học tỷ.

Ba người lấy cơm xong thì tìm vị trí ngồi xuống, bữa cơm ăn được một nửa thì ánh sáng trước mắt đột nhiên bị che đi. Ba người đang nói đùa với nhau đồng thời ngẩng đầu, lọt vào tầm mắt là mấy cái người đàn ông mặc quân phục, trong đó có Lục Giai Minh. Anh ta mỉm cười chào hỏi với mấy nữ sinh. "Buổi sáng tốt lành."

"Xin chào huấn luyện viên." Dương Hiểu Na hồi hồn trước, nói: "Huấn luyện viên, anh có muốn ăn cơm cùng bọn em không?"

Nguyên Nhị ra tiếng muốn ngăn cản, Lục Giai Minh đã vòng qua ngồi vào bên tay trái cô. "Mọi người cùng nhau ăn cơm thì sẽ rất náo nhiệt."

Một bàn ăn có hai hàng ghế, mỗi hàng có bốn chỗ ngồi, vừa hay nhóm Lục Giai Minh cùng đến bốn người. Những người này Nguyên Nhị đều quen biết, hẳn là Mục Nghiên Chi đã nói gì đó cho nên bọn họ đều làm bộ không quen biết cô. Mặt khác, ba người thấy Lục Giai Minh ngồi xuống, cũng nhanh chân ngồi xuống. Chờ bọn họ đều ngồi vào chỗ Nguyên Nhị mới phát hiện còn một vị trí bên tay phải cô.

"..." Tình huống này là như thế nào?

Cô đang cảm thấy nghi hoặc thì nghe thấy Lục Giai Minh ở bên tai hô lên. "Lão đại."

Lão đại?

Nguyên Nhị giật mình một cái, đột nhiên ngẩng đầu đối diện với đôi mắt đen nhánh của Mục Nghiên Chi, trong nháy mắt cả người cứng đờ.

Cô rũ thấp đầu, thành thật ăn cháo trắng trong chén, cảm nhận được bên cạnh có người ngồi xuống, lúc cô còn do dự có nên lớn tiếng chào hỏi hay không thì đã nghe thấy anh hỏi: "Sao em chỉ ăn cháo trắng? Cô gái nhỏ thì không cần giảm béo."

Thanh âm nhàn nhạt, nhìn qua giống như là lơ đãng quan tâm tới cô, nhưng chỉ có Nguyên Nhị biết là anh cố ý, cố ý khiến cho cô chú ý tới.

Nguyên Nhị cứng người, đem cháo trong miệng nuốt xuống rồi chậm rãi ngẩng đầu, trên miệng là một nụ cười khó coi. Cô nghiêng đầu nhìn anh, vẩy vẩy tay. "Xin chào Trưởng quan."

Biểu cảm của Mục Nghiên Chi vẫn đậm đặc, giữa mày mang theo một cổ xa cách, anh gật đầu ừ một tiếng: "Ăn nhiều một chút, em còn nhỏ không cần giảm béo."

Nói xong, anh ngẩng đầu nhìn hai chị em sinh đôi ở đối diện bổ sung thêm "Các em cũng vậy."

"Vâng." Dương Hiểu Lệ.

"Vâng." Dương Hiểu Na.

"Đã biết thưa trưởng quan." Nguyên Nhị.

Trên bàn cơm khí áp có chút thấp. Nguyên Nhị biết mấy người này ngày thường đều rất ẩm ỉ, nhưng có thể là vì bây giờ họ đang ở trường huấn luyện viên cho nên biểu hiện lúc này so với ngày thường thì nghiêm túc hơn, ngay cả ăn cơm cũng thẳng eo. Bình thường những người đàn ông này đều phải huấn luyện số lượng lớn, vì thể lượng cơm bọn họ ăn cũng nhiều hơn gấp hai lần so với mấy cô gái, mỗi người không ngừng cầm một chén cháo lớn, một cái tay khác cầm bánh bao thịt cùng mì xào. Bọn họ cúi đầu, yên lặng ăn sạch đồ ăn trên bàn, ba nữ sinh thấy bọn họ như vậy cũng không tiện để thừa cái gì, tất cả đều ăn sạch phần ăn của mình.

Không biết người bên cạnh có phải cố ý hay không, đôi mắt vẫn luôn dán lên chân Nguyên Nhị. Cô dịch sang bên cạnh anh cũng dịch theo, lúc nào cũng muốn chạm vào cô, cách một lớp quần áo cô vẫn có thể cảm nhận được nhiệt độ trên cơ thể anh truyền tới, nóng giống như một ngọn lửa. Cánh tay của anh cũng vậy, cả một cái bàn lớn như thế nhưng anh vẫn cố tình muốn chạm vào cô, ống tay áo của cả hai đều được xắn lên cao, da thịt không hề có vật cản đung vào nhau, rất nóng.

Đến cuối cùng, Nguyên Nhị không còn cảm thấy anh vô tình nữa mà anh căn bản chính là cố ý.

Hừ! Tên đàn ông thú.

Ăn cơm xong, Lục Giai Minh không thêm giữ bộ dạng nghiêm túc như lúc nãy nữa, bắt đầu vui đùa. Trên bàn cơm áp suất thấp trong nháy mắt biến mất không còn tăm hơi, ngay cả Mục Nghiên Chi thần sắc cũng không còn vẻ nghiêm túc nữa.

Nguyên Nhị nhìn người đàn ông bên cạnh một cái, thiếu chút nữa đã không nhận được vạch trần bộ mặt thật của anh.

Qua một lát, bên ngoài vang lên tiếng còi. Các bạn sinh viên nhanh chóng tập hợp, một ngày quân huấn lại bắt đầu.

Lần quân huấn này kéo dài trong nửa tháng, trong đó có ba ngày là ở giảng đường học tập, thời gian còn lại đều bên ngoài huấn luyện. Một ngày cuối cùng chính là kiểm duyệt, rồi chọn ra lớp ưu tú.

Thời gian trôi qua một tuần, làn da mỗi người tựa hồ đã đen vài phần, nhưng những người này không bao gồm Nguyên Nhị. Đồng dạng đều là phơi nắng thế nhưng những người khác đều đen đi duy chỉ có cô vẫn trắng như cũ.

Trong ký túc xá, Dương Hiểu Lệ cùng Dương Hiểu Na đang than khóc vì mất đi làn da trắng nõn, đồng thời cũng cảm thấy ghen tị với làn da của Nguyên Nhị.

"Nguyên Nhị, sao cậu phơi nắng mà vẫn không đen vậy?"

"Có lẽ là do tớ dùng kem chống nắng chăng?" Nguyên Nhị cầm lấy kem chống nắng đưa cho hai người xem "Cái này dùng khá tốt."

"Đây là nhãn hiệu gì vậy?" Dương Hiểu Na cầm lấy rồi nhìn. "Ồ! Đây là một nhãn hiệu quốc tế nổi tiếng, nghe nói loại này chống nắng vô cùng tốt, chẳng trách cậu lại không đen. Rốt cuộc thì cậu còn bí quyết bảo vệ da nào nữa không? Nếu có thì truyền thụ cho chúng tớ đi."

Đối với chuyện này quả thật Nguyên Nhị không biết nhiều lắm. Cô ngượng ngùng gãi gãi đầu. "Chuyện này sao! Tớ thật sự không biết, cái này là do mẹ của tớ chuẩn bị. Thật ra thì trước khi vào đại học tớ chưa dùng mỹ phẩm bao giờ, nhưng mà mẹ tớ nói con gái trước tiên là phải biết chăm sóc da của mình, cho nên đã mua một đồng lớn mỹ phẩm dưỡng da. Tớ cũng chỉ mới bắt đầu học chăm sóc da mà thôi."

"Thật vậy sao! Vậy cậu là trời sinh đặc biệt rồi." Dương Hiểu Na ôm lấy khuôn mặt Nguyên Nhị, nhìn trái nhìn phải. "Nguyên Nhị, cậu lớn lên thật sự rất đẹp, đặc biệt là đôi mắt. Tớ cảm thấy nó sáng lấp lánh giống như ngôi sao."

Nguyên Nhị được khen đến thẹn thùng, cũng không biết đáp lời như thế nào. Cô nhẹ nhàng đẩy ra Dương Hiểu Na ra, ngượng ngùng cúi thấp đầu. "Không có đâu! Đâu có khoa trương như cậu nói."

"Ồi chào! Cậu đang xấu hổ đấy à." Dương Hiểu Na tiếp tục trêu chọc cô. "Nhìn bộ dáng nũng nịu này trách không được đại thiếu gia Tiêu Kỳ sẽ coi trọng cậu."

Nhắc tới cái tên này Nguyên Nhị lập tức cảm thấy tâm trạng không được tốt, đầu giống như trúng búa chú, trướng trướng, nặng nề. Vì cậu ta cũng không biết cô đã bị Mục Nghiên Chi chế nhạo bao nhiêu lần, cũng không biết cô đã phải dỗ anh bao nhiêu lần rồi. Trong một tuần ngắn ngủn cô giống như đã phải dùng hết tất cả những lời ngon tiếng ngọt trong đời, miệng ngọt đến chính cô cũng không thể tin được.

Ôi chào! Thật là phiền muộn chết.

Nguyên Nhị cho rằng Tiêu Kỳ cũng chỉ thích chơi trò múa mép khua môi, không nghĩ tới cậu ta sẽ động thủ.

Nguyên nhân gây ra chuyện này kỳ thật rất đơn giản, chẳng qua là cậu ta không muốn huấn luyện cho nên đã cùng huấn luyện viên lời qua tiếng lại vài câu, sau đó thì bị huấn luyện viên phạt. Trong lúc nhất thời tính tình đột nhiên bộc phát, cậu ta xông lên đánh huấn luyện viên một quyền, đánh một quyền còn chưa đủ cậu ta còn muốn tiếp tục đánh. Trong quân đội quan trọng nhất chính là kỷ luật và phục tùng mệnh, hiện tại có một người cãi mệnh lệnh còn đánh huấn luyện viên, tự nhiên là sẽ không thể bỏ qua.

Mục Nghiên Chi ở cách đó không xa, thấy tình huống này thì nhanh chóng chạy tới, ý đồ muốn đem Tiêu Kỳ ấn xuống mặt đất. Nhưng Tiêu Kỳ lại linh hoạt né tránh, sau đó xoay người tấn công về phía Mục Nghiên Chi.

Nhìn thấy vị hôn phu của mình bị đánh Nguyên Nhị sau có thể đứng yên bên cạnh. Cô nôn nóng lao vào, tất cả mọi người muốn kéo cô lại nhưng không kịp nữa. Mục Nghiên Chi nhanh chóng phát hiện ra tình huống không đúng, nhưng vừa rồi vì anh phải né tránh Tiêu Kỳ nên hiện đang ngồi xổm trên mặt đất, trong khi đó Nguyên Nhị chỉ cách hai người một khoảng rất gần, lúc anh đứng lên đã không kịp kéo cô ra.

Nguyên Nhị đột nhiên chắn trước mặt Mục Nghiên Chi. Tiêu Kỳ thu tay không kịp một quyền thẳng tắp mà dừng ở trên bụng của cô.

Một tiếng kêu rên vang lên, cô gái nhỏ lao đảo ngã vào lòng người vừa chạy tới.

"Nguyên Nhị..." Mục Nghiên Chi đỏ mắt, tiếng hô vang vọng ở trên sân thể dục rộng lớn. Lúc này ai cũng không dám tiến lên, ở trong ánh mắt lo lắng của mọi người anh dùng đôi tay hơi run run ôm Nguyên Nhị vào lòng giống như che chở bảo bối. Anh ngẩng đầu nhìn Tiêu Kỳ đang ngây ngốc ở kia, sau đó thì xoay người chạy về phía phòng y tế.

Một ánh mắt kia chỉ cần là người ở cách đó không xa đều có thể nhìn rõ. Con người thâm trầm bỗng dưng đỏ bừng, trong mắt hiện lên sự tàn nhẫn giống như muốn ăn thịt người, cũng giống như ác ma bước ra từ địa ngục, làm người sợ hãi.

Xem bộ dáng điên cuồng kia không cần hỏi cũng biết người trong lòng có bao nhiêu quan trọng đối với anh.

Bọn họ...là quan hệ gì?

Những người chứng kiến hết thảy không hẹn cùng thốt ra một nghi vấn.

Bạn đang đọc truyện *Lỗi Tai Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Giờ phút này, chỉ có thể dùng một từ để hình dung cảm giác của Nguyên Nhị đó chính là. “Đau.”

Tuy rằng Nguyên Nhị biết rõ một quyền này đối với mình sẽ gây ra bao nhiêu thương tổn, còn đối với người hàng năm đều ở quân đội như Mục Nghiên Chi thì không tính là cái gì, thế nhưng cô vẫn không thể nhìn anh bị đánh.

Mục Nghiên Chi là người của cô, cô không thể trơ mắt nhìn anh bị đánh. Dùng lời của anh để nói thì chính là chỉ có anh mới có thể bắt nạt cô và cũng chỉ có cô mới có thể bắt nạt anh.

Nguyên Nhị biết Mục Nghiên Chi đang ôm mình chạy. Cô được anh ôm chạy rất nhanh nhưng cô không hề cảm nhận được sự điên cuồng trong đó mà thay vào đó là sự vững vàng.

Nguyên Nhị hé mắt, lọt vào tầm mắt chính là chiếc cằm cương nghị của người đàn ông. Dưới ánh mặt trời chói chang cô thấy anh chảy đầy mồ hôi, chúng giống giống những viên trân châu tỏa sáng.

“Anh Nghiên Chi...em không có việc gì.” Cô gian nan nhếch khóe miệng. “Em không đau.”

Mục Nghiên Chi nhấp nhấp môi, cúi đầu nhìn cô một cái, không rên một tiếng đi vào phòng y tế.

“Bác sĩ ở đâu?” Anh hô to một tiếng.

Một người đàn ông đeo kính, mặc áo blouse trắng ước chừng hơn 30 tuổi từ bên trong đi ra. Anh ta nhét tay ở túi áo, một bộ lông biếng giống như mới vừa ngủ dậy.

Anh ta gỡ gỡ tóc trên đầu, sau đó chậm rì rì đi tới chỗ Mục Nghiên Chi rồi nhìn mắt sắc mặt trắng bệch của Nguyên Nhị. Một lát sau anh ta giờ tay chỉ giường bệnh cách đó không xa, nói: “Trước tiên anh hãy đặt cô ấy lên giường.”

Mục Nghiên Chi kiểm chế xúc động muốn ném người này ra ngoài, hỏi: “Không có bác sĩ nữ sao?”

“À! Hôm nay cô ấy không có ở đây.” Đôi tay đang cảm ống nghe của anh ta dừng lại, hỏi: “Vậy anh có muốn tôi kiểm tra cho cô gái này không?”

Mục Nghiên Chi mím môi, đem người đặt xuống, tuy rằng không tình nguyện nhưng vẫn nói. “Làm phiền anh rồi.”

“Bị thương ở chỗ nào?” Anh chàng bác sĩ hỏi.

Mục Nghiên Chi nhẹ nhàng nhấc vạt áo của Nguyên Nhị lên, trên làn da trắng nõn của phần bụng phía bên phải có một vùng bị ứ máu, so sánh với làn da xung quanh thì có chút ghê người.

“Sao lại như thế này?” Anh bác sĩ nhíu mày, duỗi tay nhẹ nhàng ấn. Nguyên Nhị lập tức kêu một tiếng, tay nắm chặt gối đầu, giấy tiếp theo bàn tay của cô được một bàn tay to nắm lấy, bên tai truyền đến giọng nói ôn nhu của người đàn ông. “Đừng sợ, có anh ở đây.”

Nhìn ra hai người có quan hệ không bình thường, tầm mắt của vị bác sĩ dừng ở trên người hai người vài lần, tuy rằng tò mò nhưng không hỏi ra miệng.

Anh ta nhíu mày, lại hỏi: “Tại sao lại bị thương thành như vậy?”

Mục Nghiên Chi không giải thích chuyện đã xảy ra, chỉ nói trong quá trình huấn luyện không cẩn thận bị thương.

Anh ta gật gật đầu, vừa kiểm tra vừa hỏi Nguyên Nhị mấy vấn đề, cuối cùng nói: “Nhìn bộ dáng này hẳn là bị thương ngoài da, nhưng mà năng lực chịu đựng của con gái không giống nhau, theo tôi thì anh nên mang cô ấy tới bệnh viện chụp CT. Dù sao thì cô ấy bị thương cũng là ở bụng, không biết có thể ảnh hưởng đến nội tạng bên trong hay không.”

Mục Nghiên Chi trầm mặc một lúc mới trả lời. “Được.”

Người kia không nói gì nữa, dịch người sang bên cạnh. Mục Nghiên Chi nhẹ nhàng bế người trên giường lên, nói lời cảm ơn với vị bác sĩ kia rồi ôm người đi ra ngoài.

“Anh Nghiên Chi, em thật sự không đau như vậy đâu. Chúng ta không cần đi bệnh viện.” Nguyên Nhị ngẩng đầu nhìn anh, duỗi tay kéo kéo vạt áo. “Bôi thuốc vào là được rồi.”

Mục Nghiên Chi không đồng ý. “Nghe lời, đừng để anh lo lắng, được không?”

Nói xong anh nhanh chóng đi tới bãi đỗ xe, muốn đi bãi đỗ xe tắt nhiên sẽ đi qua sân thể dục. Nguyên Nhị tuy rằng đang dúi đầu vào ngực Mục Nghiên Chi nhưng cũng không thể phủ nhận sự thật cô đang được anh ôm. Tất cả sinh viên hẳn là đang nghỉ ngơi, lúc đi qua sân thể dục cô mơ hồ nghe được tiếng kinh hô cùng với tiếng thảo luận.

“Anh Nghiên Chi...” Giọng nói rầu rĩ từ trong ngực truyền đến.

Mục Nghiên Chi cúi đầu nhìn cô gái trong lòng mình, hỏi: “Làm sao vậy?”

“Hiện tại hẳn là toàn bộ người trong trường đều biết chúng ta có quan hệ không bình thường.”

“Vậy thì sao?” Mục Nghiên Chi lại nói: “Như vậy càng tốt, bọn họ cũng không dám tùy tiện có ý xấu đối với em.”

Sân thể dục bên này, huấn luyện viên của Nguyên Nhị đang từ trong nỗi khiếp sợ phục hồi tinh thần. Lục Giai Minh đi tới vỗ vỗ bờ vai của anh ta, nói: “Chúng tôi cũng không dám động tới một sợi lông tơ của người kia, thế nhưng hôm nay lại bị thương bởi người của cậu. Cậu nên chuẩn bị tâm lý thật tốt.”

Anh ta nói xong thì xoay người rời đi.

Lưu Khải nỗ lực mà tiêu hóa lời Lục Giai Minh nói, đột nhiên sống lưng chợt lạnh.

Hóa ra lời của các chiến hữu đều là sự thật, Mục đoàn trưởng của bọn họ thật sự nâng niu một cô gái trong lòng bàn tay.

Anh ta đây là dẫm phải cái vận gì a! Vừa tới đây chưa đến hai tuần đã gặp phải chuyện như vậy.

Trời ạ!

Đường đường là một người đàn ông thân cao tám thước, trong nháy mắt có một loại xúc động muốn khóc.

.....

Mục Nghiên Chi mang Nguyên Nhị đến bệnh viện chụp CT, xác nhận không có vấn đề mới mang người trở về trường học. Anh vốn dĩ muốn trực tiếp mang người về nhà nhưng Nguyên Nhị không chịu, cô còn cảm thấy anh đang chuyện bé xé ra to. Mục Nghiên Chi không thắng nổi cô, đành phải đưa người về trường học.

Nếu tất cả mọi điều người biết hai người có quan hệ thì Mục Nghiên Chi cũng chẳng thèm che dấu nữa, anh đơn giản lái xe chạy đến dưới ký túc xá. Chiếc xe việt dã màu đen đầy khí phách hấp dẫn không ít sự chú ý của các sinh viên, Mục Nghiên Chi làm như không phát hiện ra. Anh xuống xe đi đến vị trí ghế phụ mở cửa, kiên nhẫn đợi chờ những việc cần chú ý với cô gái trên xe, nói xong thì chờ người xuống.

Ở cửa ký túc xá, mười phút trước Dương Hiểu Lệ cùng Dương Hiểu Na nhận được điện thoại hiện tại cũng đã đến dưới lầu chờ. Mục Nghiên Chi đem Nguyên Nhị giao cho các cô ấy, nhìn các cô lên lầu rồi mới lái xe rời đi.

Bởi vì buổi chiều xảy ra chuyện Nguyên Nhị một lần đã nổi danh, không ít người đều truyền tin cô cùng anh chàng giảng viên huấn luyện quân sự đẹp trai có quan hệ, thậm chí có người còn đánh đổ bọn họ là anh em hay là quan hệ nam nữ đặc biệt.

Trên đường trở lại ký túc xá các cô bắt gặp không ít ánh mắt tò mò. Nguyên Nhị nhịn cảm giác đau ở bụng, bước nhanh về phòng ngủ, một khắc kia khi cánh cửa đóng lại cô nặng nề thở hắt ra. Dương Hiểu Lệ lo lắng nhìn cô, hỏi: “Cậu đi nhanh như vậy sẽ không có việc gì chứ?”

Vừa rồi không nghĩ việc gì khác, chỉ muốn nhanh chóng trở về phòng cô mới cảm thấy nhẹn đau, lúc này nghe Dương Hiểu Lệ hỏi cô mới cảm thấy chỗ bị thương giống như càng đau.

“Có đấy.” Nguyên Nhị đáng thương hề hề. “Đau, đỡ tở về chỗ đi.”

“Hả? Được.”

Nguyên Nhị cầm gương, xốc áo lên rồi nhìn chỗ bị thương, vừa rồi không tiện khom lưng xem lúc này thấy chính mình cũng bị dọa sợ.

“Sao lại nghiêm trọng như thế này?” Trách không được sẽ đau như vậy.

"Một quyền của Tiêu Kỳ cũng thật tàn nhẫn." Nguyên Nhị nghĩ.

Hai chị em Dương Hiểu Lệ thấy cũng phải hít khí lạnh. Dương Hiểu Lệ nhú mày, ấn tượng trong lòng đối với Tiêu Kỳ lại kém một chút.

“Tiêu Kỳ ngoại trừ thành tích tốt thì thật sự không thấy có chỗ nào tốt nữa.” Dương Hiểu Lệ nói.

Nguyên Nhị nhìn về phía cô ấy, hỏi: “Cậu có ý gì?”

Kế tiếp, hai chị em Dương Hiểu Lệ đem những chuyện mình biết về Tiêu Kỳ nói ra. Nguyên Nhị nghe được cũng phải lắc đầu, cuối cùng chỉ nói một câu nói. “Tra nam, còn không phải là ý vào trong nhà có tiền sao. Tiêu tâm có báo ứng.”

Tuy rằng không biết có báo ứng hay không nhưng Nguyên Nhị biết cậu ta sẽ nhận được một chút giáo huấn.

“Đúng vậy, tra nam.”

“Này! Nguyên Nhị.” Dương Hiểu Na kéo ghế ngồi đối diện Nguyên Nhị. “Cho nên, cậu với người kia rốt cuộc là quan hệ gì?”

“...” Nguyên Nhị khoe miệng khẽ nhếch lên, lộ ra một nụ cười nhàn nhạt. Cô rụt rè hỏi ngược lại: “Nếu tớ nói chúng tớ không có quan hệ gì thì các cậu tin không?”

γ' ^ ^ \

(T?X ?ω?)

└—○

“Không tin.” Dương Hiểu Lệ.

“Không tin.” Dương Hiểu Na.

Ha hả! Không hổ là song bào thai, có đủ đồng lòng.

“Được rồi” Nguyên Nhị thành thật thừa nhận. “Quả thật là có quan hệ, anh ấy là...bạn trai.”

Nguyên Nhị cảm thấy nếu nói là vị hôn phu thì các cô ấy có khả năng sẽ không tiếp thu nổi. Vì thế cô đem quan hệ hai người lui một bước.

Cô chỉ khẩn cầu lời này Mục Nghiên Chi sẽ không biết.

.....

Bởi vì có bệnh án của bệnh viện chứng minh Nguyên Nhị có thể ở trong ký túc xá nghỉ ngơi ba ngày. Ba ngày sau, cô một lần nữa gia nhập huấn luyện.

Thái độ của Lưu Khải đã không còn nghiêm khắc như trước, hồi tưởng lại buổi tối ba ngày trước Nguyên Nhị bị thương chính mình bị Mục Nghiên Chi gọi tới sân huấn luyện hung hăng đánh một lần, cả người vô lực bò trở lại ký túc xá, anh ta thật sự sợ rồi. Chỉ còn lại mấy ngày, phạm là có vận động huấn

luyện kịch liệt anh ta đều bảo Nguyên Nhị ở một bên nghỉ ngơi, sợ nếu còn làm người làm bị thương thì không thể nào giải thích rõ.

Ngày kiểm duyệt, tình huống trên sân thể dục so với lúc đại hội quân huấn còn náo nhiệt hơn, khách quý ngoại trừ lãnh đạo trường học cùng với người của bộ thì còn mời thêm người trong quân đội và một số người nhà sinh viên.

γ' ^ ^ \

(T?X ?ω?)

└—○

Âm nhạc vang lên toàn bộ vườn trường, bộ dáng lười biếng của các bạn học lúc vừa mới bắt đầu quân huấn đã biến mất không còn thấy tăm hơi, dưới ánh nắng chói chang bọn họ đứng thẳng lưng, ánh mắt sáng ngời lại có thần nhìn về phía trước, dưới chân nện từng bước chân cứng cáp mạnh mẽ, lúc hô khẩu hiệu cũng đặc biệt có lực.

Nguyên Nhị đứng giữa đội hình, trong lúc lơ đãng ánh mắt đảo qua cây đại thụ bên cạnh sân khấu, giọng nói quen thuộc làm cô sững sốt, thiếu chút nữa đã sai bước chân. Cô nhanh chóng đuổi kịp tiết tấu.

Hai mắt của Nguyên Nhị sáng như sao, nhìn không chớp về phía trước, trên miệng nổi lên ý cười không dễ dàng phát hiện.

Sau khi kiểm duyệt xong, từng phương trận chỉnh chỉnh tề tề xếp hàng ở phía trước sân khấu, có người đột nhiên tiến lên đánh gãy lời người chủ trì, không biết người kia nói gì mà người chủ trì lại gât gât đầu, không tiếp tục lời vừa nói lúc này mà lại nghiêng đầu nhìn về phía bên phải sân khấu.

“Hôm nay có một người rất đặc biệt tới trường của chúng ta. Người này cả đời chiến tích huy hoàng, từ những năm tháng thanh xuân đến khi tóc trắng xoá ông đã cống hiến rất nhiều cho quốc gia cho chúng ta, cống hiến cả tuổi thanh xuân. Ông là niềm kiêu hãnh của quốc gia và cũng là người sở hữu nhiều chiến tích vĩ đại. Chỉ cần lên mạng tìm kiếm mọi người đều có thể dễ dàng tìm thấy ông, lần đầu tiên nhìn thấy lý lịch kia tôi cảm thấy không thể dùng từ kính nể là có thể hình dung về con người của ông. Nhân đây tôi cũng muốn nói cho mọi người biết ông chính là ông nội của giảng viên huấn luyện lần này tới trường chúng ta, mà ba của vị giảng viên này cũng là một người thủ trưởng khiến người khác phải tôn kính. Tôi tin chỉ cần các bạn biết Mục gia ở thủ đô thì sẽ biết người này. Ông chính là người đứng đầu Mục gia, Mục Quốc Phong, Mục lão tướng quân. Bây giờ, chúng tôi xin mời Mục lão tướng quân lên sân khấu nói vài lời với các bạn tân sinh viên.”

Dưới đài, Nguyên Nhị sớm đã tròng lớn hai mắt.

Trời ạ! Đây là chuyện gì thế này?

Cô nhìn chỗ Mục Quốc Phong đứng, đôi mắt lại tròng lớn một ít.

Là Mục Diệc Thâm và Minh Du, bọn họ đều tới.

Trên đài, Mục Quốc Phong mặc một thân âu phục màu xám đậm. Ông nện bước chân mạnh mẽ đi tới chỗ microphone, tuy rằng trên khuôn mặt ông vẫn mang theo ý cười nhàn nhạt nhưng toàn thân lại toát ra một loại khí thế bức người khó có thể che giấu.

Chỉ thấy ông nhìn chung quanh sân khấu một lần mới bắt đầu nói chuyện. Ông nói không dài nhưng lại giống như một người thầy, từng câu từng chữ đều lộ ra triết lý nhân sinh, có thể làm người ghi nhớ sâu sắc, cuối cùng ông còn khích lệ tuổi trẻ...

“..... Kỳ thật, hôm nay tôi chính là lấy thân phận trưởng bối tới đây để thăm cháu dậu của mình...”

Ông vừa dứt lời mọi người ở đây lập tức vỡ òa.

Cháu dậu Mục gia? Cháu dậu Mục gia vậy mà lại ở chỗ này?

Mục Quốc Phong không để ý tới những thanh âm đó, tiếp tục nói: “Đã rất nhiều ngày tôi chưa được gặp cháu dậu của mình, lúc thấy con bé đi qua trước mặt tôi không khỏi hồi tưởng lại thời thanh xuân của mình. Các bạn học ở đây hãy nhớ nắm chắc thanh xuân của mình thật tốt, khi còn thanh xuân hãy làm một việc có ý nghĩa, đừng để bản thân về sau có cơ hội hối hận.”

Bạn đang đọc truyện *Lỗi Tai Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Mục Quốc Phong tự thân khí thế vô tình tiết lộ đây không phải một lão nhân đơn giản, cùng với những lời người chủ trì vừa nói cộng thêm lời của ông thực sự đã làm cho sinh viên ở bên dưới cảm thấy kính nể.

Ông lộ ra một nụ cười hiền từ giống như một lão giả bình thường, trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt của mọi người ông chậm rãi đi xuống dưới.

Kế tiếp chính là thời gian thảo luận của các vị lãnh đạo để chọn ra danh sách các lớp đoạt giải. Người chủ trì tuyên bố danh sách giải thưởng, những lớp được giải sẽ cử người đại diện lên sân khấu nhận thưởng. Trao giải thưởng xong lãnh đạo của trường sẽ có những lời phát biểu cuối cùng, cũng mong ước các tân sinh viên sẽ có được cuộc sống đại học tốt đẹp.

Sau khi mọi người giải tán Nguyên Nhị một mình đi tới cây đại thụ bên cạnh sân khấu. Cô biết mình làm như vậy không thể nghi ngờ chính là nói cho toàn thể giới biết cô chính là cháu dâu của Mục gia, cũng nói cho bọn họ biết cô là vợ giảng viên huấn luyện quân sự của bọn họ.

Không đúng, còn chưa phải vợ mà là vị hôn thê.

Bọn họ đã có thể vì cô mà xuất hiện ở chỗ này vậy thì cô không có lý do gì để không đi qua đó.

Ở trong ánh mắt tò mò của các tân sinh cô đi tới cây đại thụ, đột nhiên một bóng hình từ bên cạnh chạy tới, trước mắt bao người nắm lấy tay cô. Nguyên Nhị sửng sốt, khi cô nghiêng đầu thì nhìn thấy Mục Nghiên Chi mang theo khuôn mặt tuấn tú đầy mờ hồ.

Bên tai truyền đến âm thanh thảo luận rõ ràng, Nguyên Nhị liếc Mục Nghiên Chi một cái. Cô muốn rút tay lại nhưng không được, nhỏ giọng nói: "Có rất nhiều người đang nhìn đây."

Mục Nghiên Chi nhìn cô rồi gọi lên ý cười nhân nhật, hỏi lại: "Anh nắm tay vị hôn thê của mình là có tội ư?"

"..." Nguyên Nhị.

Hai ông cháu nhà này thật không hổ là người một nhà, phương thức làm việc đều kinh người như nhau. Không đúng, phải là dọa người.

Cô có chút phát sầu, xem ra muốn yên ổn học xong 4 năm đại học quả là có chút khó khăn.

"Đi thôi." Mục Nghiên Chi nắm thật chặt tay cô, nói: "Đừng để ông nội chờ."

Nguyên Nhị hừ một tiếng. "Em là vì ông nội nên mới để anh nắm tay đấy nhé."

"Ừm! Anh sẽ cảm ơn ông."

Đi đến trước mặt mấy người Mục Quốc Phong, Nguyên Nhị lắc tay Mục Nghiên Chi. "Buông ra."

Mục Nghiên Chi cười cười, buông tay cô ra.

"Ông nội." Nguyên Nhị ôm lấy Mục Quốc Phong, cười khanh khách làm nũng. "Ông nội, sao ông tới đây cũng không nói với cháu một tiếng, để cháu còn chuẩn bị tâm lý."

Mục Quốc Phong yêu thương xoa xoa đầu Nguyên Nhị, ý cười lan tràn trên mặt che kín nếp nhăn, thanh âm trung khí mười phần. "Chính là muốn cho Nhĩ Đóa của chúng ta một kinh hi, nếu nói cho cháu biết trước vậy thì đâu thể tính là kinh hi nữa."

Kinh hi? Cô như thế nào lại cảm thấy kinh hách nha.

Nguyên Nhị cười cười, khẩu thị tâm phi lắc lắc đầu.

.....

Những ngày nghỉ chính thức bắt đầu là khi khóa học quân sự kết thúc được một tuần, một bộ phận sinh viên có nhà ở thành phố kế bên đều sẽ về nhà, dư lại đại bộ phận đều là người ở tỉnh ngoài.

Về tới nhà chuyện Nguyên Nhị làm đầu tiên chính là chạy vào phòng tắm tắm rửa một cái, đem cả người đều tắm đến thơm ngào ngạt mới từ trong phòng tắm đi ra. Mục Nghiên Chi không biết đến đây từ lúc nào, bộ quân trang lúc trước nay đã đổi thành quần áo ở nhà. Anh ngồi ở mép giường, hai chân thon dài vắt chéo nhau. Khi thấy cô đi ra anh lập tức đặt cuốn sách trong tay xuống rồi vẫy tay với cô. "Lại đây anh sấy tóc cho em."

Nguyên Nhị thấy anh, cười lên đôi mắt đầy mỉa mai hoặc, chạy tới bàn đọc sách ngồi xuống.

Mục Nghiên Chi đứng lên, đi vài bước lấy máy sấy tóc ở trong ngăn kéo rồi đi đến phía sau Nguyên Nhị. Anh cầm máy sấy bắt đầu sấy tóc cho cô, tiếng gió ở trong phòng vang lên. Mục Nghiên Chi kiên nhẫn giúp cô làm khô tóc, thật giống như đây là chuyện mỗi ngày anh đều làm, thủ pháp thuần thục.

Làm xong Mục Nghiên Chi cất máy sấy rồi trở lại phía sau Nguyên Nhị. Anh đỡ lấy lưng ghế xoay người trở lại, còn bản thân thì ngồi ở mép giường cùng cô mặt đối mặt.

"Mệt sao?" Anh hỏi.

Nguyên Nhị thờ dãi, xoa xoa hai vai. "Mệt! Mệt muốn chết."

Mục Nghiên Chi hừ một tiếng, trong mắt mang theo ý cười. "Đánh cá ba ngày, phơi lưới hai ngày còn có thể mệt chết em sao."

"..." Nguyên Nhị xù lông. "Là do em bị thương, có được không hả? Đó là đãi ngộ đặc biệt của người tàn tật."

Mục Nghiên Chi tức giận đến bật cười, nói: "Ừm! Em là người tàn tật. Vậy xin hỏi người tàn tật này đã đói bụng chưa? Ông nội nói đồ ăn đã làm xong, bảo chúng ta đến nhà chính ăn cơm"

"Ồ!"

Nguyên Nhị đứng lên, đi đến tủ lấy ra một bộ quần áo. Lúc xoay người thấy Mục Nghiên Chi vẫn đang ngồi ở trên giường, không có ý muốn rời khỏi.

Đôi tay cô ôm ngực, hai mắt nhìn anh. "Mục đại thiếu gia, xin hỏi anh còn ngồi ở đây làm gì vậy?"

Mục Nghiên Chi nhún nhún vai, ngẩng khí ngả ngón. "Chờ em thay quần áo! Thuận tiện..."

Còn chưa nói xong Nguyên Nhị đã cầm lấy gấu bông ở trên tủ dùng sức ném về phía anh. "Đi ra ngoài."

Mục Nghiên Chi bắt lấy con gấu tùy tiện ném ra phía sau. Anh đứng lên, đôi tay cầm túi quần, im lặng nhìn Nguyên Nhị với ánh mắt tràn ngập ý vị thâm trường, tâm mắt dừng ở chỗ nào đó trên người cô vài giây, sau đó chậm rì rì sải chân đi ra khỏi phòng.

"???" Nguyên Nhị bị anh nhìn đến không hiểu ra sao. "Ánh mắt kia là có ý gì?"

Nguyên Nhị thay xong quần áo thì đi xuống lầu. Mục Nghiên Chi từ trên sofa đứng lên nắm lấy tay cô đi đến nhà chính, người một nhà vui vui về ăn một bữa cơm. Kết thúc bữa cơm Mục Nghiên Chi mang theo Nguyên Nhị đi ra ngoài tản bộ.

Trên sân thể dục, có rất nhiều chiến sĩ đang chạy chậm trên đường. Không khí ban đêm nóng bức, ngăn không được mồ hôi làm ướt áo thun màu xanh, trên lưng cùng vạt áo phía trước đã biến thành màu xanh lục sẫm.

Bỗng dưng, một hình bóng quen thuộc tiến vào tầm mắt của Nguyên Nhị. Cô lôi kéo Mục Nghiên Chi đi đến đường băng bên cạnh, vui vẻ gọi người kia một tiếng: "Xin chào huấn luyện viên Luru."

Luru Khải dừng lại, đi tới chỗ bọn họ.

"Xin chào Mục đoàn trưởng." Nói xong anh ta lại nhìn Nguyên Nhị. Bởi vì chuyện lần trước anh ta vẫn luôn canh cánh trong lòng, lúc trước ở trong trường học cũng không tiện tới xin lỗi, lúc này về tới nơi của mình anh ta cảm thấy không có gì là không tiện nữa. Anh ta mang vẻ mặt xấu hổ, cười giống như tên nhóc hiền lành. "Xin chào chị dâu, chuyện đó...lúc trước làm cô bị thương tôi thật sự rất xin lỗi, khi đó tôi còn không biết cô...không biết cô là người của Mục đoàn trưởng..."

Nguyên Nhị bị thái độ cung kính của anh ta khiến cho không biết phải làm thế nào. Cô nhanh chóng cắt ngang lời anh ta, mỉm cười nói: "Không có gì! Dù sao cũng không phải lỗi của anh, là một huấn luyện viên thì giáo huấn học sinh cũng là việc nên làm. Với lại tôi còn không phải là vì nhìn thấy cậu ta khi để Mục Nghiên Chi của tôi nên mới như vậy hay sao? Tôi chỉ đang bảo vệ người đàn ông của mình mà thôi, thật sự không liên quan gì tới anh đâu."

Luru Khải vẫn là cảm thấy rất có lỗi. "Nhưng mà việc này dù sao cũng là do tôi mà ra, trách nhiệm chủ yếu vẫn là ở trên người tôi."

"Không sao, vết thương nhỏ mà thôi." Nguyên Nhị theo bản năng muốn kéo vạt áo lên, bỗng dưng có một bàn tay đặt lên tay cô. Nguyên Nhị cúi đầu vừa thấy, nhanh chóng có phản ứng. "A! Cái kia...thật sự không có việc gì."

Nói xong cô lại trộm ngắm người đàn ông bên cạnh.

Khóe mắt Mục Nghiên Chi hiện lên một tia lạnh lẽo, lạnh lùng nói: "Em muốn làm gì?"

"Em..."

"Được rồi." Mục Nghiên Chi đánh gãy lời cô, mắt lạnh nhìn về phía Luru Khải. "Cậu tiếp tục chạy bộ đi."

Không khí đột nhiên xấu hổ. Luru Khải bỗng dưng cảm giác sống lưng chợt lạnh, không dám nói thêm lời nào nữa, bỏ chạy như một làn khói.

"..." Nguyên Nhị giật nhẹ khóe miệng, quơ quơ bàn tay bị Mục Nghiên Chi đang nắm. "Này! Sao anh lại có thể dọa người như vậy?"

"Một khuôn mặt lạnh chết khiếp, làm cấp dưới của anh cũng thật đáng thương." Cô lại nói.

Mục Nghiên Chi cúi đầu nhìn cô, không mặn không nhạt nói: "Sao vậy, chẳng lẽ em còn thích làm công tác tư tưởng à?"

Nguyên Nhị không hiểu rõ ý của anh. "Cái gì mà thích làm công tác tư tưởng?"

Mục Nghiên Chi mỉm môi, thanh âm lãnh đạm giải thích: "Đi an ủi người khác, đã thế em còn quan tâm cuộc sống sinh hoạt hàng ngày, quan tâm tới chuyện tình cảm của bọn họ, còn mang theo tình yêu để cổ vũ bọn họ nữa!"

γ~\

(T?X ?ω?)

└—○

Ôi chào! Chắc chắc chắc, thật là một người đàn ông thích ăn giấm.

"Nói cứ như ngày thường em chưa từng mang tình yêu cô vũ anh vậy." Nguyên Nhị.

Ôm một cái cũng tính là như vậy đi. Rồi còn hôn hôn suốt ngày nữa kia.

Bên tai truyền đến tiếng cười của người đàn ông. Nguyên Nhị quay đầu nhìn lại, dưới ánh đèn cô nhìn thấy khóe miệng người đàn ông khẽ nhếch, lông mày vừa đen vừa dài, sống mũi cao thẳng, môi dày, chiếc cằm cương nghị, ngũ quan của anh từ trên xuống dưới không có chỗ nào là không hoàn mỹ. Người đàn ông hoàn mỹ như vậy lúc này lại đứng ở nơi này khua môi múa mép với cô. Nguyên Nhị ngấm lại cũng muốn cười.

Nghĩ nghĩ, cô thật sự nở nụ cười.

Giây tiếp theo, cô nhón chân hôn lên khuôn mặt của anh.

Mục Nghiên Chi dừng lại, quay đầu nhìn khóe miệng ngậm ý cười của cô gái nhỏ. Bỗng dưng anh nhếch môi, hỏi: "Đang dỗ anh à?"

Nguyên Nhị hào phóng đối diện với ánh mắt của anh, thành thật gật đầu. "Đúng vậy! Dỗ anh nha."

Dỗ một đứa trẻ to xác.

Chỉ là những lời này cô không có nói ra.

Bỗng dưng Mục Nghiên Chi nghiêng người, cúi thấp người về phía Nguyên Nhị. Anh vươn ngón trỏ chỉ vào môi của mình. "Thật sự muốn dỗ anh à? Vậy thì ít nhất em cũng nên hôn vào nơi này."

"Hả? Nhưng mà..." Nguyên Nhị nhìn những người đang chạy trên đường, trên mặt nhiễm ửng đỏ. "Nhiều người nhìn như vậy...a..."

Nói còn chưa dứt lời Nguyên Nhị cảm giác cả người được nhắc lên cao, thân hình ở giữa không trung xoay hai vòng, lưng dán lên thân cây.

Nguyên Nhị sợ tới mức trợn mắt há hốc mồm. Cô ngẩng đầu, lời còn chưa thốt ra khỏi miệng thì đã bị người đàn ông đè lên. Đôi môi ấm áp của anh lập tức bao trùm lấy môi của cô. Anh cường thế xâm nhập vào bên trong, tìm được cái lưỡi mềm mại nhẹ nhàng trên chọc, dây dưa.

Nguyên Nhị ngừng hô hấp, trừng lớn đôi mắt nhìn người trước mặt. Cô muốn giãy giụa nhưng lại phát hiện đôi tay không biết từ khi nào đã bị anh ấn ra phía sau, dùng một tay chế trụ hai cổ tay.

Phía sau, thỉnh thoảng truyền đến tiếng kêu la mạnh mẽ của các chiến sĩ. Nguyên Nhị kinh tâm động phách không dám nhắm mắt, sợ bên cạnh đột nhiên có người tới đây.

Một nụ hôn kết thúc, Mục Nghiên Chi mở hai mắt, thấy một bộ thật cẩn thận của Nguyên Nhị thì lập tức không nhìn được bật cười. Anh cúi đầu mở mở môi cô, nghe tiếng hít thở dồn dập, hỗn loạn kia thì cảm thấy thú vị cực kỳ.

Anh liếm liếm môi, cười hỏi: "Tại sao em lại có thể đáng yêu như vậy?"

Giống như một chú thỏ nhỏ đang sợ hãi.

Nguyên Nhị cắn môi, gợn tay dấn lên ngực anh. "Còn anh sao lại đáng ghét như thế chứ?"

"Ủm! Đáng ghét cũng đáng."

Mấy ngày nay Mục Nghiên Chi không có nhiệm vụ, mỗi ngày ngoại trừ luyện thi thời gian còn lại đều ở cùng Nguyên Nhị. Toàn bộ quân khu tùy thời tùy chỗ đều có khả năng xuất hiện hình ảnh ngọt ngào của bọn họ, quả thực là ngược chết các chiến sĩ độc thân. Vì không chịu nổi cảnh này cho nên có rất nhiều chiến sĩ đã sôi nổi nộp đơn xin được tổ chức một buổi giao lưu kết bạn.

Lần trước đã xin qua nhưng vừa vặn lại có nhiệm vụ cần phải làm, vì thế chuyện này vẫn chưa giải quyết xong. Lần này không có nhiệm vụ trong người Mục Nghiên Chi cũng không tiện thoái thác.

Kỳ thật thủ hạ đã theo anh nhiều năm qua, hay là những người vừa tới không lâu thì anh đều xem bọn họ như anh em cùng nhau vào sinh ra tử. Bọn họ hàng năm đều ở trong bộ đội căn bản không có cơ hội quen biết với cô gái nào, trong khi đó nữ quân nhân lại càng ít, có thể hợp thành một đôi càng không nhiều. Tổ chức buổi giao lưu kết bạn không hẳn là một chuyện xấu.

Mục Nghiên Chi đang suy nghĩ xem mình nên viết báo cáo gửi lên trên như thế nào, hoàn toàn không phát hiện ra có một người đang ngồi xổm trên mặt

đất, từ ngoài cửa trộm lên vào thư phòng.

Bóng dáng nho nhỏ kia di chuyển đến bên chân anh, che miệng cười hề hề giống như trộm.

Bạn đang đọc truyện *Lỗi Tai Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34

“Mục Nghiên Chi, tên khốn kiếp nhà anh mau trả lại mạng cho tôi...”

Âm thanh quái quái từ phía dưới truyền tới. Mục Nghiên Chi sững sốt, cúi đầu vừa nhìn liền thấy Nguyên Nhị giống chú mèo con làm ổ cạnh chân của mình, đang làm mặt quỷ.

“...” Mục Nghiên Chi kéo cô lên. “Em bình thường một chút có được không?”

Anh dịch ghế ra phía sau một chút rồi kéo cô gái nhỏ đứng dậy đặt trên đùi của mình, cái gì cũng không nói trước cho cô một nụ hôn, hôn đủ rồi mới hỏi: “Sao hôm nay lại dậy sớm như vậy?”

Hiện tại mới 8 giờ, anh biết rõ vào ngày nghỉ cô gái nhỏ có thói quen ngủ cho đến khi mặt trời lên cao mới chịu tỉnh dậy.

Nguyên Nhị hừ lạnh một tiếng, trừng mắt nhìn anh. “Đừng nói như thể em là con heo cả ngày chỉ biết ngủ.”

“Em không phải sao?” Mục Nghiên Chi nói giỡn.

“Anh mới heo đâu! Cả nhà anh...” Nguyên Nhị đột nhiên dừng lại. “Không, không đúng.”

Cô đang là vị hôn thê của anh đấy! Bây giờ nói cả nhà anh là heo vậy chẳng phải cô cũng ở trong đó hay sao?

Mục Nghiên Chi nhìn thấu tâm tư của cô, cười hỏi: “Sao em không nói tiếp?”

Nguyên Nhị lắc đầu. “Không nói.”

Cô cũng không phải là heo.

Nguyên Nhị nhảy xuống khỏi người anh, đi đến kệ sách nhìn một lát rồi giơ tay rút ra một quyển sách tranh(*) sau đó đi tới sofa nhỏ bên cạnh ngồi xuống. Khi ngẩng đầu lên cô thấy Mục Nghiên Chi đang nhìn chăm chăm mình, trên miệng mang theo nụ cười nhàn nhạt.

“Anh còn nhìn em làm gì? Mau làm việc đi.” Nguyên Nhị nói.

Nói xong, cô mở quyển sách tranh bắt đầu xem.

Thư phòng yên tĩnh đã lâu, lúc này trong thư phòng chỉ có âm thanh sần sật. Đột nhiên tiếng nói của Mục Nghiên Chi vang lên. “Em thật đẹp!”

Hả?

Nguyên Nhị ngẩng đầu, nhìn về phía người đàn ông đang ngồi làm việc ở bàn đọc sách. Rất nhanh cô liền hiểu được ý nghĩa của câu nói kia, tươi cười nơi khóe miệng giống như lau mặt, ngọt ngào làm sao.

.....

Ngày khai giảng Mục Nghiên Chi tự mình đưa cô về trường học. Lúc hai người đi tới dưới ký túc xá vừa khéo gặp được hai chị em Dương Hiểu Lệ và Dương Hiểu Na. Nguyên Nhị thấy các cô ấy vừa xuống xe thì vui vẻ chạy tới, cho mỗi người một cái ôm.

Phía sau, Mục Nghiên Chi xách theo hành lý đi tới.

Nguyên Nhị đã nói rõ mối quan hệ của cô và Mục Nghiên Chi cho đám người Dương Hiểu Lệ biết, vì thế lúc này nhìn thấy anh bọn họ cũng không kinh ngạc lắm.

“Xin chào Mục đoàn trưởng.”

Mục Nghiên Chi mỉm cười gật đầu. “Chào các em.”

Nói xong, anh nhìn Nguyên Nhị, nhẹ giọng hỏi: “Em tự mình xách hành lý được không?”

Nguyên Nhị lấy hành lý trong tay anh, còn không quên cho anh một cái liếc xéo. “Em cũng không phải là cô gái yếu ớt, được không hả?”

Mục Nghiên Chi mỉm cười, đưa tay sờ sờ khuôn mặt của cô, tiếp tục dặn dò. “Em phải tự chăm sóc mình thật tốt, biết không? Anh muốn sau khi hoàn thành nhiệm vụ trở về sẽ không thấy em gầy đi.”

“Hả? Anh lại phải đi làm nhiệm vụ sao? Nhiệm vụ gì vậy?” Nguyên Nhị.

Mục Nghiên Chi nhấp môi dưới, không có nói tiếp.

Nguyên Nhị hiểu rõ ý của anh, cười nói: “Anh không nói cũng không sao, bí mật quân sự!”

Mục Nghiên Chi xoa đầu cô, tán dương: “Thật ngoan.”

Nguyên Nhị nắm lấy tay anh, ánh mắt dịu dàng hơn, lông mày hơi hơi nhăn lại. Cô nhỏ giọng dặn dò: “Anh phải cẩn thận nhé. Em chờ anh trở về.”

Mục Nghiên Chi yên lặng nhìn vào đôi mắt của cô, một hồi lâu anh mới ừm một tiếng, tiếng nói ôn nhu giống như có thể vắt ra nước. “Em phải luôn nhớ tới anh đây.”

Trong lòng hiện lên sự rung động, Nguyên Nhị dùng sức gạt đầu, kiên định trả lời anh một chữ. "Được."

Nguyên Nhị đứng ở cửa ký túc xá lặng lẽ nhìn chiếc màu đen xe việt dã biến mất không thấy bóng dáng, sự không nỡ bắt đầu lan tỏa ở trong lòng.

Lúc này mới tách ra ngày đầu tiên mà đã như thế này, không biết những ngày kế tiếp phải trải qua như thế nào nữa.

Lúc này, hai chị em ở bên cạnh đã ăn không biết bao nhiêu câu lương rớt cuộc cũng đi tới vô vô bả vai Nguyên Nhị, trăm miệng một lời nói: “Được rồi, rải câu lương cũng một vừa hai phải thôi chứ! Nếu không chúng tớ sẽ bị sặc chết.”

“...” Nguyên Nhị

Cuộc sống đại học chính thức bắt đầu, chương trình học năm nhất không quá nhiều vì thế Nguyên Nhị đã tham gia câu lạc bộ vẽ manga trong trường, phụ trách mảng thiết kế. Trong ký túc xá, cô bạn Đinh Nhụy chậm chạp không tới trường cuối cùng cũng đã báo danh sau 2 tuần khai giảng. Đây là một cô gái nhỏ vô cùng hoạt bát và thoải mái, rất nhanh đã trở thành bạn tốt với những người trong phòng. Vừa khéo chính là Đinh Nhụy lại học cùng lớp với Hạ Yên, quan trọng hơn là tính cách của cả hai vô cùng hợp nhau, vì thế cả một nhóm người rất nhanh đã trở thành bạn tốt.

Mục Nghiên Chi quả nhiên đã ra ngoài làm nhiệm vụ sau ngày khai giảng của Nguyên Nhị. Mỗi ngày cô đều gọi điện thoại và nhắn tin cho anh, thế nhưng hai tuần trôi qua một chút tin tức về anh cũng không có, không biết vì sao trong lòng cô lại có chút bất an.

Nỗi bất an này vẫn kéo dài cho đến khi cô gặp lại Mục Nghiên Chi.

Sau khai giảng, vào mỗi ngày thứ ba và thứ sáu hàng tuần Nguyên Nhị đều có một khóa học tự chọn vào 5h chiều. Mỗi tuần học xong môn tự chọn chú Trương sẽ ở dưới lầu chờ cô, những ngày đó Hạ Yên cũng sẽ rời trường học.

Hạ Yên không ở đại viện, mỗi tuần ba Hạ đều sẽ phái xe riêng tới đây đón cô ấy về nhà.

Hôm nay Nguyên Nhị và Hạ Yên cùng nhau rời ký túc xá đi xuống dưới lầu, nhưng khi xuống dưới hai người chỉ nhìn thấy một chiếc xe, đó là xe của Hạ gia.

“Chú Trương như thế nào còn chưa tới?” Hạ Yên hỏi.

“Không biết.” Nguyên Nhị lắc đầu. “Cũng không biết có phải là do chú ấy gặp phải chuyện gì gấp gáp hay không nữa? Nhưng mà không sao, tớ ở đây chờ thêm một lúc nữa có lẽ chú ấy sẽ tới thôi.”

Hạ Yên đi đến chiếc xe nhà mình mở cửa ghế sau, sau đó quay đầu nhìn về phía Nguyên Nhị. “Nếu không thì để tớ bảo tài xế đưa cậu trở về?”

Nguyên Nhị nhìn thời gian rồi lại nhìn Hạ Yên, lắc lắc đầu. “Không cần đâu. Bây giờ thời gian vẫn còn sớm, tớ chờ một lúc nữa vậy.”

“Vậy cũng được! Tạm biệt.”

“Tạm biệt.”

Chờ xe của Hạ Yên rời đi, Nguyên Nhị đi đến bồn hoa bên cạnh ngồi xuống. Cô cảm lấy di động khoa tay múa chân, thỉnh thoảng có sinh viên đi qua nhìn cô với ánh mắt tò mò.

Hiện tại Nguyên Nhị xem như là một người nổi tiếng trong trường học, có người đem chuyện phát sinh trong lần học quân sự đăng lên diễn đàn của trường, mặt trên còn có đoạn giới thiệu về Mục gia. Với gia thế hiển hách của Mục gia quả thực khiến người khác không thể cường lại, là cháu dâu tương lai của một gia tộc hiển hách như vậy muốn không thành danh cũng khó. Huống chi Mục Nghiên Chi còn có giá trị nhan sắc rất cao, là hình mẫu yêu thích

của biết bao nhiêu cô gái. Hiện tại ở trong trường học người hâm mộ Nguyên Nhị có vô số.

Rất xa, một chiếc viêt đã quen thuộc chậm rãi đi về phía ký túc xá. Nguyên Nhị cúi đầu chuyên chú nhìn đi động nên không phát hiện ra.

Chiếc xe dừng ở đối diện cô, cửa sổ cạnh ghế lái chậm rãi hạ xuống. Bàn tay của người đàn ông đặt ở bên cửa sổ, cảm gác trên cánh tay, con người đen nhánh hiện lên ý cười, anh lẳng lặng nhìn chăm chú vào cô gái đối diện. Cũng không biết cô đang xem cái gì mà lại nhập thần như thế, nhìn qua còn thấy cô đang cười, mi mắt cong cong, khoe miệng nhếch lên một nụ cười ngọt ngào.

Mục Nghiên Chi không lập tức tiến lên mà là cảm lấy đi động nhắm ngay Nguyên Nhị chụp một bức ảnh, rồi mới mở cửa xuống xe. Tay chân anh nhẹ nhàng đi qua, không lên tiếng mà chỉ lẳng lặng đứng ở trước mặt cô gái làm anh tâm tâm niệm niệm nhiều ngày nay.

Nguyên Nhị xem video ngắn xem đến vui tươi hơn hờ, thiếu chút nữa đã cười ra nước mắt. Cô xoa xoa đôi mắt, đột nhiên phát hiện tình huống không đúng.

Hả? Là một đôi ủng quân đội màu đen. Nguyên Nhị lập tức liên tưởng đến cái gì đó, đôi mắt mở to, trong đôi mắt sâu không thấy đáy tất cả đều là ý cười. Cô bỗng dừng ngừng đầu đối diện với ánh mắt sáng như đuốc của Mục Nghiên Chi, bên trong mang theo nhu tình vô hạn.

“A! Anh Nghiên Chi.” Cô hét một tiếng rồi nhảy dựng lên, hai tay ôm lấy cổ Mục Nghiên Chi, trực tiếp treo ở trên người anh.

Mục Nghiên Chi đỡ lấy eo cô, buồn cười nói: “Xem ra em thật sự rất nhớ anh nha.”

“Ừm!” Nguyên Nhị mẫn gật đầu. “Ngẩng lại thì rất là nhớ.”

Nghe vậy, Mục Nghiên Chi vui vẻ tới mức muốn hưng hăng hôn cô một phen, chẳng qua bây giờ hai người đang ở dưới ký túc xá nữ, lại là rõ như ban ngày. Anh cũng chưa thèm khát tới mức không khống chế được mà làm vậy đâu, quan trọng hơn là anh không muốn người khác cảm thấy Nguyên Nhị là một nữ sinh ngà ngời, có thể không màng mọi trường hợp cùng người khác thân mật.

Mục Nghiên Chi đem cánh tay cô gỡ ra, đôi tay nhỏ của cô được bao bọc bên trong bàn tay lớn. Anh khom lưng, cúi đầu dùng cái trán nhẹ nhàng chạm vào cô, cười khê: “Anh cũng nhớ em”

Một lần nữa đứng nghiêm túc, anh nắm tay Nguyên Nhị đi đến chiếc xe. “Chúng ta đi về trước đã.”

“Được...được.” Nguyên Nhị ngồi vào ghế phụ, mang theo tâm tình sung sướng nhìn người đang giúp cô đóng cửa rồi vòng qua đầu xe ngồi vào ghế lái, ánh mắt mang theo ngưỡng mộ. “Anh Nghiên Chi, anh thật đẹp trai.”

Mục Nghiên Chi ngồi vào xe, nghe vậy cũng phải bật cười. Anh thất đại an toàn, nghiêng đầu nhìn cô. “Miệng thật ngọt.”

“Vây... Có cái gì để khen thưởng không?” Nguyên Nhị.

Mục Nghiên Chi khởi động xe, cười nói: “Anh.”

Nói xong thì lái xe rời đi.

Mục Nghiên Chi khó khăn lắm mới trở về, Nguyên Nhị vì để có nhiều thời gian ở chung với anh đã quyết định chạy đến ở tòa nhà phía Đông. Cô mang theo một cái túi nhỏ tới ở phòng bên cạnh phòng của Mục Nghiên Chi.

Di Phương vốn là người chăm sóc Nguyên Nhị, vì thế khi cô chạy đến tòa nhà phía Đông bà cũng muốn đi theo. Chỉ có điều Nguyên Nhị lại nói cô chỉ ở hai ngày rồi sẽ trở về cho nên đã bảo bà không cần đi theo.

Nguyên Nhị là do bà chăm sóc từ nhỏ tới lớn, thấy cô không cho mình đi theo trong lòng tự nhiên có chút chua. Tuy rằng ngoài miệng thì chế nhạo nhưng trong lòng bà vẫn cảm thấy vui mừng thay cô.

"Hai đứa nhỏ đều là người tốt, có thể ở chung một chỗ thật sự là quá tốt rồi." Di Phương thầm nghĩ trong lòng.

Mục Nghiên Chi lần này trở về chưa nói rõ sẽ ở nhà bao lâu, nhưng buổi giao lưu kết bạn do anh xử lý đã định vào ngày 10. Đối tượng được mời đều là những người làm trong đơn vị chính phủ, bệnh viện quân khu.

Hoạt động giao lưu được tổ chức trong sân thao luyện của quân khu, hiện trường được bố trí không khác gì những khách sạn xa hoa, chính là ở trên sân thao luyện dựng một căn nhà tạm thời rồi trang trí. Làm quân nhân thì không nên phô trương lãng phí, hơn nữa kinh phí phía trên cấp xuống cũng có hạn, đại bộ phận đều dùng cho việc chuẩn bị đồ ăn, tài chính quả thực không đủ, cũng vì thế Mục Nghiên Chi đã tự xuất tiền túi ra.

Hôm nay Nguyên Nhị vốn là phải đi học, nhưng không biết cô dùng phương pháp gì mà lại lừa được một tờ nghỉ bệnh ở chỗ bác sĩ.

Sau khi biết chuyện Mục Nghiên Chi cũng không biết nên mắng cô làm vậy, hay là nên khen cô thông minh.

Lúc này Nguyên Nhị đứng ở sau lưng Mục Nghiên Chi, đôi tay ôm ngực, híp mắt, ánh mắt đặt trên người của những cô gái, chàng trai tham gia buổi giao lưu hôm nay.

Mục Nghiên Chi dờ khóc dờ cười, duỗi tay gõ gõ đầu cô. “Ánh mắt gì đây! Người không biết còn tưởng rằng em là mụ la sát.”

Nguyên Nhị liếc anh một cái, tầm mắt một lần nữa dừng ở trên người những cô gái kia.

Cô giương cằm, lộ ra một bộ. “Tôi là người không thể trêu vào”.

“Hừ! Ai bảo các cô ấy đối với người đàn ông của em như hổ rình mồi, bốn tiểu tiên nữ cũng không phải là người dễ chọc.”

Mục Nghiên Chi “Ừm” một tiếng, không phủ nhận điểm này. “Quả thật là không dễ chọc.”

(*) Sách tranh là loại sách có nội dung văn học và được minh họa bằng những tranh vẽ có nội dung, thậm chí là những tác phẩm hội họa thực thụ. Thể loại này khác với truyện tranh và sách có minh họa.

Bạn đang đọc truyện *Lỗi Tai Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

"Hà?" Nguyên Nhị liếc Mục Nghiên Chi. "Anh nói cái gì?"

Mục Nghiên Chi nghẹn cười, lắc lắc đầu. "Không, không có gì."

Cô cũng không nói.

Buổi giao lưu bắt đầu lúc 7 giờ tối, 5 giờ 30 Nguyên Nhị chạy về đại viện Mục gia. Cô chọn nửa ngày mới chọn được một chiếc váy chiffons dài màu trắng, bên ngoài là một chiếc áo khoác mỏng màu hồng nhạt. Ngày thường cô rất lười trang điểm nhưng hôm nay lại phá lệ trang điểm thật xinh đẹp, những món đồ trang điểm của cô cuối cùng cũng có thể phát huy công dụng.

Sau khi hoàn thành xong Nguyên Nhị trở lại sân huấn luyện, trên sân huấn luyện hôm nay không phát bài hát quốc ca như thường ngày mà thay vào đó là một bài hát tiếng anh. Cô nhìn xung quanh thấy mọi chỗ đã ngồi kín người, phỏng đoán người hẳn là đã tới không sai biệt lắm.

Cô nhanh chân chạy đến cạnh Mục Nghiên Chi, thấy anh đang nói chuyện Lục Giai Minh thì ngoan ngoãn chờ anh bên cạnh.

Mục Nghiên Chi cúi đầu mỉm cười nhìn cô rồi tiếp tục cuộc trò chuyện. Kết thúc cuộc trò chuyện Lục Giai Minh lập tức rời đi, lúc này Mục Nghiên Chi mới duỗi tay ôm bả vai cô gái nhỏ, dẫn người sang một bên rồi đánh giá cô từ đầu đến chân, mày hơi nhăn lại. Qua một lúc đột nhiên anh bật cười.

"Em trang điểm xinh đẹp như vậy là muốn đấu với những cô gái kia à, hay là muốn thông đồng với một hai anh đẹp trai?" Mục Nghiên Chi nói.

Ánh mắt anh ngả ngón nhìn Nguyên Nhị, chờ xem cô sẽ trả lời như thế nào.

Nếu cô dám nói phải anh sẽ hung hăng đánh cô một trận.

Thấy Nguyên Nhị vậy mà lại vuốt cằm nghiêm túc tự hỏi, không đợi cô trả lời anh đã muốn đánh người rồi. "A! Em thật đúng là dám..."

"Không muốn." Nguyên Nhị đánh gãy lời anh, lắc lắc đầu. "Em mới không cần những anh đẹp trai kia đâu. Em có anh là đủ rồi."

Khóe miệng Mục Nghiên Chi gọi lên một tia mỉm cười, duỗi tay ôm lấy eo cô kéo người vào trong lòng: "Miệng ngọt như vậy là có ý đồ gì?"

"Không có! Em nói đều là lời thật lòng. Sao vậy, không thích nghe hả?" Cô nhón chân, mở to hai mắt trừng anh. "Hửm?"

Mục Nghiên Chi đè thấp thanh âm, cúi đầu kề sát vào cô, hai khuôn mặt cách nhau chỉ mấy cm, gần đến nỗi có thể cảm nhận được hơi thở nóng hổi của nhau. Nguyên Nhị kinh hoàng đưa mắt nhìn xung quanh, thấy có người nhìn sang bên này khuôn mặt trắng nõn bỗng dưng nổi lên ửng đỏ, khuôn mặt nhỏ kiêu diễm ửng ửng. Mục Nghiên Chi kim nén xúc động muốn hôn cô, duỗi tay nheo nheo gương mặt ấy.

"Thích! Sao có thể không thích cơ chứ." Anh tiếp tục xoa xoa vành tai cô. "Thích vô cùng."

Đôi mắt của Nguyên Nhị hơi hơi nheo lại, vẻ mặt ngạo kiều nhìn người đàn ông miệng đầy lời ngon tiếng ngọt kia. Cô hừ một tiếng. "Xem như anh thức thời."

Mục Nghiên Chi ôm bả vai dẫn cô tới bàn bên cạnh. "Em ngoan ngoãn ngồi đây chờ anh. Có khả năng anh sẽ rất bận, tự em lấp đầy bụng trước đi nhé."

Nói xong anh xoay người rời đi.

7 giờ tối buổi giao lưu đúng giờ bắt đầu. Mục Nghiên Chi đứng một bên lẳng lặng nhìn Lục Giai Minh đang chơi trò chơi ở trên sân khấu, thỉnh thoảng anh cũng sẽ liếc nhìn Nguyên Nhị một cái, thấy cô chưa động đũa anh mới dương cảm ý bảo cô ăn chút gì đi. Nguyên Nhị kinh ngạc phát hiện thức ăn trên bàn đại bộ phận đều là món cô thích ăn.

Anh Nghiên Chi của cô chính là thương cô nhất.

Nguyên Nhị vui vẻ ăn uống thỏa thích, trộm hương Mục Nghiên Chi dựng ngón tay cái rất nhiều lần.

Buổi giao lưu tiến hành thật sự thuận lợi, một nhóm nam nữ độc thân ở trên bàn cơm uống rượu ăn thịt, trò chuyện với nhau rất vui. Có một vài người muốn hỏi số điện thoại của Nguyên Nhị nhưng tất cả đều bị Lục Giai Minh không biết từ nơi nào nhảy ra cự tuyệt.

Thế cho nên, Nguyên Nhị không thể hiểu được sao mình lại trở thành phụ nữ đã có chồng. Nhưng cô cũng không ngại, vừa lúc giúp cô bớt đi một ít phiền toái.

Mục Nghiên Chi ngồi cách một bàn. Có rất nhiều lần Nguyên Nhị thấy các cô gái tiến lên trò chuyện cùng anh, tuy rằng anh vẫn luôn trưng ra biểu cảm lạnh như băng nhưng cô vẫn cảm thấy chua lèm.

Đàn ông đẹp trai chính là phiền toái.

Nguyên Nhị thật không hiểu nổi, rõ ràng những cô gái đó đã thấy những cử chỉ thân mật giữa cô và Mục Nghiên Chi, có một vài cô gái còn hỏi hai người có quan hệ gì, cô cũng đã nói rõ là quan hệ người yêu. Ai ngờ chỉ trong chớp lát những cô gái đó lại đi theo Mục Nghiên Chi.

Hừ! Xem người bạn gái là cô đây chết rồi sao?

Nguyên Nhị không thể nhịn được nữa, thừa dịp bên cạnh Mục Nghiên Chi không có ai nhanh chóng đi qua đặt mông ngồi xuống. "Hừ! Trêu hoa ghẹo nguyệt."

Mục Nghiên Chi im lặng nhìn cô. Anh bỗng cười khẽ một tiếng, đưa tay gấp một con tôm, lột vỏ rồi đưa tới miệng Nguyên Nhị. "A..."

"A..." Nguyên Nhị giống như là đã quên chuyện mình muốn làm, một ngụm cắn con tôm tươi ngon, đang ăn thì đột nhiên dừng lại. "Không đúng!"

"Cái gì không đúng?" Mục Nghiên Chi cảm thấy buồn cười, biết rõ còn có hỏi.

Không đúng không đúng, nơi nào cũng không đúng.

"Hừ! Em rõ ràng là tới mắng chửi anh cơ mà, như thế nào anh mới xum xoe em liền quên mất?"

Mục Nghiên Chi một tay chống cằm, đôi mắt giống như hồ nước sâu mang theo ý cười rõ ràng.

Nguyên Nhị bị nhìn đến hoảng loạn, theo bản năng cách anh xa một chút. "Anh...anh làm gì mà lại nhìn em như vậy?"

"Bởi vì em không nở." Mục Nghiên Chi.

"???" Qua một lúc Nguyên Nhị mới hiểu rõ câu nói kia của anh là có ý gì. Cô "Ồi chào" một tiếng rồi nói. "Anh còn muốn mặt mũi nữa không?"

"Mặt mũi của anh còn không phải là của em sao? Phải hỏi em có muốn hay không mới đúng?"

"..." Nguyên Nhị giật nhẹ khóe miệng.

Buổi giao lưu kết thúc lúc 10 giờ, cũng không biết có phải là nhìn trúng người kia hay không nhưng những cô gái tốt đều muốn Wechat của Lục Giai Minh, có lẽ toàn bộ buổi tối hôm nay anh ta là người thu hoạch nhiều nhất.

Giờ phút này, cái người thu hoạch nhiều nhất kia đang ngồi ở ghế ngây ngô lướt WeChat bắt đầu nói chuyện phiếm với mấy cô gái vừa quen.

Mục Nghiên Chi nhìn dáng vẻ kia thì nhịn không được đi qua đập anh ta một chân. "Biểu tình của cậu có thể đừng ghê tởm như vậy không?"

Lục Giai Minh nhảy dựng lên, vỗ rớt dầu chân trên quần, lớn tiếng ồn ào: "Cái gì mà ghê tởm, tôi đây là xuân phong đắc ý, có biết không hả?"

"Ha ha..." Mục Nghiên Chi cười lạnh: "Cậu đây là lừa rừng thiếu bất tận, xuân phong thổi lại sinh. Thông đồng với nhiều cô gái như vậy cần thận bị lừa rừng thiếu thân, muốn đập cũng không được, tới lúc đó cậu cứ chờ bị thiếu chết đi."

"..." Lục Giai Minh.

Sau khi buổi giao lưu kết thúc được vài ngày Mục Nghiên Chi lại đi ra ngoài làm nhiệm vụ. Lần này vẫn là như lần trước, không rõ ngày về.

Không biết có phải do Nguyên Nhị suy nghĩ quá nhiều hay không, nhưng loại cảm giác bất an lại tới nữa. Cô luôn cảm thấy nhiệm vụ gần đây của Mục Nghiên Chi đều vô cùng thần bí, một câu cũng không đề cập tới. Trước kia lúc anh đi làm nhiệm vụ tuy rằng tin nhắn cô gửi đi cũng phải qua một hai ngày mới có thể nhận được vài câu hồi âm, nhưng không giống như bây giờ một chút tin tức cũng không có, giống như tung tích của anh đều phải dấu

kín.

Nguyên Nhị cảm thấy Mục Nghiên Chi có việc gặt mình.

Ở thư viện, Nguyên Nhị ngồi cạnh cửa sổ, tài liệu trước mặt đã mở ra mười mấy phút, nhưng nói lật trang mà ngay cả một câu cũng không vào đầu.

Di động ở trên bàn rung lên, Nguyên Nhị vội vội vàng vàng cầm lấy, mở ra thì phát hiện đó chỉ là tin tức trên diễn đàn, trong nháy mắt cô giống như quả bóng xì hơi, cả người uể oải.

Nguyên Nhị gửi qua mấy chữ có lẽ rồi đặt điện thoại xuống.

Cô ở lâu ba thư viện, nơi này nhìn ra ngoài cửa sổ có thể thấy lá cây bị gió thổi lay động trái phải, giọt nước mưa không ngừng rơi xuống, bạch bạch rung động.

Nguyên Nhị nhẹ nhàng ghé vào bàn, nhìn ra bên ngoài đến phát ngốc.

Di động lại rung lên vài cái, Nguyên Nhị tưởng là tin tức trên diễn đàn cho nên cũng không quan tâm, thẳng đến khi nó rung không ngừng cô mới cầm lên xem.

"Mẹ Mục, sao mẹ lại gọi điện cho con vào giờ này?"

Nguyên Nhị tiếp điện thoại, đầu kia truyền đến tiếng khóc của Minh Du. Trong lòng cô đột nhiên trở nên căng thẳng, dự cảm bất an ở trong lòng càng ngày càng rõ.

"Mẹ Mục, mẹ làm sao vậy?" Giọng nói run run.

"Nhĩ Đóa, con đến bệnh viện quân khu ngay đi. Nghiên Chi, nó...nó đã xảy ra chuyện."

Anh đã xảy ra chuyện...

Anh đã xảy ra chuyện?

Chân ghế cọ xát thật mạnh trên mặt đất, âm thanh chói tai bỗng dưng vang lên, ai cũng chưa kịp phản ứng đã nhìn thấy một bóng hình chạy qua như một làn gió.

Bạn đang đọc truyện *Lỗi Tai Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Tháng 12, bên tai thỉnh thoảng có cơn gió lạnh thổi qua, thế nhưng khi Nguyên Nhị chạy tới bệnh viện thì mồ hôi đã đầy đầu. Khuôn mặt nhòe bởi vì chạy vội mà ửng đỏ, nhưng đôi môi kia thì đã tái nhợt, còn nhè nhẹ run lên.

Thẳng đến khi đi tới phòng giải phẫu, ở xa xa cô nhìn thấy hai vợ chồng Mục Diệc Thâm ngồi ở kia. Minh Du dựa vào bờ vai rộng của chồng, hốc mắt hồng hồng, mí mắt ướt át, khuôn mặt tiều tụy.

Một Minh Du như vậy là lần đầu tiên Nguyên Nhị nhìn thấy, nhìn qua bà tựa như đã già đi vài tuổi. Một Mục Diệc Thâm luôn luôn thẳng lưng thế nhưng bây giờ lại hơi hơi còng xuống, mái tóc hai bên giống như có nhiều hơn mấy sợi tóc bạc.

Hai mắt của Nguyên Nhị nóng lên, nước mắt nơi khóe mắt không chế không được chảy xuống. Cô cắn môi từng bước đi tới chỗ bọn họ, chỉ mười mấy mét ngắn ngủi lại giống như cách xa mấy trăm mét, dưới chân tựa như mang theo một tảng đá nặng nề, mỗi một bước đi đều vô cùng khó khăn.

"Nhĩ Đóa." Minh Du là người đầu tiên phát hiện ra cô.

Giọng nói khàn khàn bất kham làm lòng Nguyên Nhị run lên. Cô cuống quýt lau nước mắt, hít sâu một hơi đi qua ngồi xổm ở trước mặt Minh Du, hai chân mềm nhũn.

Minh Du nhanh chóng đỡ lấy cô. "Nhĩ Đóa."

Nguyên Nhị trực tiếp quỳ một gối trên mặt đất, tay nắm lấy Minh Du, từng cơn lạnh lẽo từ lòng bàn tay truyền đến. Cô không biết bản thân phải làm thế nào để có thể bình tĩnh lại được, nhưng khi nhìn thấy Minh Du dựa vào Mục Diệc Thâm thì cô biết bản thân mình cần phải kiên cường.

Chủ nhân của bờ vai mạnh mẽ mà cô có thể dựa vào bây giờ đang nằm ở trong kia đối mặt với nguy hiểm. Chính vì vậy cô nhất định phải kiên cường.

"Mẹ Mực, sẽ không có việc gì đâu. Anh ấy đã nói với con cho dù có chuyện gì, cho dù nhiệm vụ có khó khăn bao nhiêu thì anh ấy đều sẽ dùng hết toàn lực để bảo vệ bản thân lành lặn trở lại bên cạnh con, mặc dù bây giờ anh ấy đang nằm ở trong kia nhưng con tin anh ấy. Anh ấy chính là Mực Nghiên Chi, một Mực Nghiên Chi không gì có thể đánh ngã."

Mình Du hai mắt đầm lệ, nước mắt ào ào rơi xuống, đôi mắt đỏ bừng nhìn người trước mặt. Bà dùng sức nắm chặt tay Nguyên Nhị, đôi môi run rẩy hơi mở ra, gian nan phun ra hai chữ. "Cảm ơn."

Đền phòng giải phẫu đột nhiên tắt. Mực Diệc Thâm là người đầu tiên phát hiện. "Giải phẫu kết thúc."

Mình Du chặt vật dùng bàn tay tùy ý lau nước mắt, kéo Nguyên Nhị đứng dậy.

Cửa phòng giải phẫu chậm rãi mở ra, bác sĩ mặc đồ bảo hộ từ bên trong bước ra. Ông ấy tháo khẩu trang, nặng nề thở hắt ra, cả người như trút được gánh nặng.

"Con trai tôi thế nào rồi?" Mực Diệc Thâm hỏi.

"Viên đạn đã được lấy ra, giải phẫu cũng rất thành công, may mắn viên đạn không trúng chỗ hiểm, như vậy cũng coi như trong cái rủi có cái may. Chỉ có điều cậu ấy đã mất máu quá nhiều, đầu cũng chịu va chạm mạnh, vì vậy cần phải nằm trên giường nghỉ ngơi một đoạn thời gian, sau khi xuất viện cũng không thể tiến hành vận động hành kích liệt, cố gắng tĩnh dưỡng thật tốt."

"Cảm ơn bác sĩ." Mực Diệc Thâm nói.

.....

Trong phòng bệnh thỉnh thoảng vang lên tiếng "Tích", nhìn sóng điện tim trên monitor có thể thấy nhịp tim của Mực Nghiên Chi đang rất ổn định. Nguyên Nhị ngồi ở mép giường, nhẹ nhàng cầm lấy tay của anh đặt lên miệng, môi nhẹ nhàng dán lên mu bàn tay lạnh lẽo của anh, ánh mắt nhìn chăm chú vào khuôn mặt tuy tái nhợt nhưng vẫn tuấn lãng như cũ kia.

Mực Diệc Thâm về nhà lấy một số đồ dùng cần thiết cho Mực Nghiên Chi, giờ phút này trong phòng bệnh chỉ có hai người.

Nguyên Nhị cuối cùng cũng không nhịn được nữa, cô áp trán lên mu bàn tay Mực Nghiên Chi rồi nhỏ giọng khóc, một tiếng rồi một tiếng, bên trong mang theo sự sợ hãi.

"Nghiên...Anh Nghiên Chi, em sợ quá, sợ sẽ mất anh."

Cuối cùng cô cũng hiểu được tâm trạng của mẹ vào năm ba mắt.

Sợ! Sợ đến trái tim cũng muốn vọt ra khỏi lồng ngực, sợ đến mức không dám tưởng tượng tới cảnh nếu mất anh thì thế giới của cô sẽ như thế nào.

Nguyên Nhị đem bị thống phát tiết ra, nước mắt kéo dài không ngừng lướt qua gương mặt, cuối cùng hoàn toàn thấm vào khăn trải giường màu trắng ở bên dưới.

Cô khóc rất lâu rất lâu, thẳng đến khi cửa phòng bệnh bị người bên ngoài gõ vang. Cô dùng tay áo lau mặt, rồi nói. "Mời vào."

Cánh cửa được đẩy ra, bước vào chính là một y tá. Cô ấy cảm nhiệt kế đi đến mép giường bắt đầu đo nhiệt độ cho Mực Nghiên Chi. "36.5°C, nhiệt độ cơ thể bình thường. Cô gái nhỏ, em..."

Sau khi nhìn thấy hai mắt đỏ bừng của Nguyên Nhị cô ấy lập tức dừng lại. Hơi ngần người một lúc, sau đó thì cong cong khóe môi nhìn Nguyên Nhị, nói: "Yên tâm đi! Mực đoàn trưởng không có việc gì đâu, chờ thuốc tê hết tác dụng anh ấy sẽ tỉnh thôi. Cát nhân tự có thiên tương, hướng chi đây là các chiến sĩ dùng sinh mệnh bảo vệ chúng ta."

Nguyên Nhị nhìn cô ấy, có chút không xác định hỏi: "Chị... quen anh ấy?"

Cô y tá lắc đầu. "Không tính là quen biết, trước kia chị nghe thấy đồng nghiệp nói ở đại viện có một người lớn lên rất đẹp trai, năng lực rất mạnh, đó chính là Mực đoàn trưởng, Mực đại thiếu gia của Mực gia. Sau này chị cũng đã gặp qua anh ấy ở buổi tiệc giao lưu."

Nguyên Nhị "Ồ" một tiếng, gật gù đầu.

Trách không được cô còn cảm thấy đã gặp qua cô ấy ở đâu rồi.

"Được rồi! Chị không quấy rầy hai người nữa."

"Vâng."

.....

Mực Nghiên Chi ngủ rất lâu, mãi cho đến giữa trưa ngày hôm sau mới tỉnh lại. Lúc anh tỉnh Nguyên Nhị đang đứng ở bên cửa sổ nghe điện thoại, tối hôm

qua thấy cô cả đêm không về ngủ Dương Hiểu Na liền gọi điện tới, sau đó thì nghe cô kể chuyện của Mục Nghiên Chi. Lúc này mới vừa tan học cô ấy có chút lo lắng, lại gọi điện thoại tới an ủi.

"..... Cảm ơn các cậu đã quan tâm." Nguyên Nhị có chút cảm động nói.

"Không có việc gì." Dương Hiểu Na cười cười. "Phía thầy giáo bọn tớ cũng đã nói rõ giúp cậu rồi. Cậu có thể ở đó mấy ngày rồi

trở về trường cũng được, bài tập tớ cũng sẽ ghi chép giúp cậu."

"Cảm ơn các cậu, tớ..."

"Lỗi tai nhỏ..."

Một giọng nói yếu ớt từ phía sau truyền đến, giọng nói của Nguyên Nhị thỉnh thoảng bị chặn lại. Cô đột nhiên quay đầu nhìn người đang mở mắt ở trên giường. Anh đang nhìn chăm chăm vào cô, từng ngón tay thon dài chậm rãi cong lên, nhìn vào giống như đang vẫy vẫy với cô.

Nguyên Nhị không kịp nói lời tạm biệt với Dương Hiểu Na, cô vội vàng cúp điện thoại rồi bước nhanh về phía Mục Nghiên Chi. Cô duỗi tay muốn ôm anh nhưng đột nhiên lại nghĩ tới vết thương của anh nằm ở ngực.

Nguyên Nhị thu hồi cánh tay đã vươn ra, kéo ghế ngồi ở mép giường. Cô đưa tay nắm lấy bàn tay Mục Nghiên Chi, hai tròng mắt dừng ở trên khuôn mặt tái nhợt kia.

"Anh Nghiên Chi, cuối cùng anh cũng tỉnh rồi." Nguyên Nhị vô cùng kích động, trong giọng nói còn mang theo tiếng khóc nức nở.

Mục Nghiên Chi giật giật đầu ngón tay, muốn nắm lấy tay cô nhưng bất lực. Thấy dáng vẻ này của cô anh đau lòng đến nỗi nói không nên lời, khó khăn lắm mới nói được một câu. "Thực xin lỗi."

Thực xin lỗi, là anh không bảo vệ tốt bản thân.

Thực xin lỗi, là anh không tuân thủ lời hứa.

Nguyên Nhị yên lặng mím chặt môi. Đột nhiên cô nghiêng đầu sang một bên, qua một lúc lâu trong phòng bệnh quanh quẩn giọng nói bình tĩnh của cô. "Nếu anh biết như vậy là có lỗi với em vậy thì tại sao anh không bảo vệ tốt bản thân. Chẳng phải anh đã từng nói em là nỗi vướng bận của anh hay sao? Nhưng vì sao khi đối mặt với nguy hiểm anh lại không thể vì em mà ích kỉ một lần?"

Bạn đang đọc truyện *Lỗi Tai Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Nguyên Nhị biết đây chỉ là lời nói khi tức giận, chẳng qua cô nhịn không được mới muốn nói như vậy thôi.

Cô biết, là một quân nhân khi đối diện với nguy hiểm dĩ nhiên sẽ phải xông lên phía trước. Ba của cô chính là như vậy, lưng đeo sứ mệnh quân nhân, cuối cùng dâng hiến cả mạng sống của mình. Từ khi hiểu chuyện có đôi khi cô sẽ nghĩ, nếu năm đó ba có thể ích kỷ một chút thì có lẽ ông sẽ không chết. Ông ấy không chết mẹ cũng sẽ không chết, người một nhà bọn họ vẫn sẽ là một gia đình hạnh phúc.

Nhưng mà, nếu thật sự như vậy có phải ba sẽ cảm thấy hổ thẹn với bộ quân phục mà ông mặc trên người hay không.

Năm đó đến tận cùng đã xảy ra chuyện gì Nguyên Nhị cũng chưa từng tìm tòi nghiên cứu, cô chỉ biết ba của mình đã hy sinh trong một lần làm nhiệm vụ. Mục Diệc Thâm lúc đó là đội trưởng, ông vẫn luôn áy náy đối với chuyện không thể đem đồng đội an toàn về nhà, cũng vì lẽ đó bọn họ mới nhận cô vào Mục gia, cho cô tất cả sự cưng chiều.

Nguyên Nhị nhìn Mục Nghiên Chi, loại ý niệm này lại sinh ra thêm lần nữa, nếu anh ích kỷ một chút có lẽ bây giờ sẽ không phải nằm trên giường bệnh. Lần này là may mắn nhưng lần sau thì sao? Nếu có lần sau thì liệu anh có thể gặp may mắn nữa hay không?

Mục Nghiên Chi ngẩng ngẩng cả người, không thể tưởng tượng được cô sẽ nói những lời này. Sao anh có thể không nghĩ tới cô, trong đầu của anh tất cả đều là hình ảnh về cô, có mười lăm phút nhàn rỗi anh cũng suy nghĩ về cô.

Hiện tại cô đang làm gì?

Cô béo hay là gầy?

Không có anh ở bên liệu cô có bị người khác bắt nạt hay không?

Một khắc kia khi anh ngã xuống, trong đầu không phải là vấn đề liệu bản thân có thể trở về hay không mà là suy nghĩ xem nếu cô không có anh thì phải làm sao?

Nhưng anh không thể vì bảo vệ bản thân mà bỏ qua sự an nguy của các đồng đội, không thể làm điều gì có lỗi với bộ quân phục mà anh đang khoác trên mình.

“Nguyên Nhị...” Mục Nghiên Chi cắn chặt răng, dùng hết sức lực toàn thân nhẹ nhàng cầm tay cô, tiếng nói nghẹn ngào: “Thực xin lỗi.. Thực xin lỗi...”

Nguyên Nhị không dám nhìn anh, cô sợ chỉ cần bản thân vừa nhìn anh thì không thể tức giận được nữa.

“Anh Nghiên Chi...” Thanh âm nghẹn ngào, dễ như trở bàn tay rút tay ra khỏi tay anh. Nguyên Nhị đứng lên đưa lưng về phía anh. “Anh nghỉ ngơi đi, em đi tìm bác sĩ.”

“Nguyên Nhị...”

Cô làm như không nghe thấy tiếng Mục Nghiên Chi gọi, mang theo thái độ trốn tránh chạy nhanh ra ngoài.

Mục Nghiên Chi cả người vô lực, chỉ có thể trơ mắt nhìn bóng dáng đơn bạc của cô, cái gì cũng làm không được.

Vài phút sau, bác sĩ chính mang theo mấy người y tá tiến vào. Nguyên Nhị theo ở phía sau nhưng không tới gần, chỉ đứng ở trong một góc yên lặng nhìn, không rên một tiếng. Biểu tình bình tĩnh kia làm người khác nhìn không ra giờ phút này cô có tâm tình gì.

Sau khi bác sĩ làm kiểm tra đơn giản, vừa lòng gật đầu. Ông nhìn thoáng qua phía Nguyên Nhị. Lúc này cô đã đi tới gần.

“Bác sĩ.” Nguyên Nhị kêu một tiếng, hỏi: “Anh ấy thế nào rồi?”

Cô chung quy vẫn nhìn không được nổi lo lắng đối với anh.

“Hắn là không có gì đáng ngại, giống như ngày hôm qua tôi đã nói, bệnh nhân cần được tịnh dưỡng thật tốt, người trẻ tuổi cơ thể tốt, không lâu nữa là có thể giống như trước kia. Nhưng mà mọi người cần chú ý về chế độ ăn uống của cậu ấy, nên ăn thanh đạm, đặc biệt là mấy ngày nay nên ăn thức ăn dễ tiêu hóa.”

Bác sĩ thấy Nguyên Nhị nhăn mày, vỗ vỗ bả vai an ủi cô. “Yên tâm đi, mạng của các vị chiến sĩ Trung Quốc đều rất lớn.”

Nguyên Nhị gạt gạt khóe miệng, nhẹ nhàng gật đầu. “Cảm ơn bác sĩ.”

Phòng bệnh chỉ còn lại hai người. Nguyên Nhị không nói lời nào, lẳng lặng ngồi ở trên sofa chơi di động. Mục Nghiên Chi nhìn thẳng vào cô, rất nhiều lần gọi tên cô nhưng không được đáp lại.

Cuối cùng, Mục Nghiên Chi đành phải từ bỏ. Bác sĩ cũng đã nói anh cần tĩnh dưỡng một đoạn thời gian, vậy thì anh sẽ tận dụng quãng thời gian này để dỗ cô thật tốt.

Mục Nghiên Chi ở bệnh viện ở nửa tháng. Trong khi đó Nguyên Nhị chỉ xin nghỉ ba ngày, ba ngày kia cô đều ngồi tại bệnh viện. Tuy rằng đang tức giận, nhưng nếu bảo cô không quan anh thì cô làm không được.

Mấy ngày nay Mục Nghiên Chi nói nhiều nhất chính là xin lỗi. Nguyên Nhị nghe thấy được nhưng cũng không tỏ thái độ tha thứ hay là không tha thứ. Cô giống như người câm vậy, cả ngày không nói với anh lời nào, ánh mắt nhìn anh cũng nhàn nhạt, không còn sáng như xưa.

Có một khắc Mục Nghiên Chi cho rằng cô sẽ mặc kệ anh.

Thời gian sau này, ngoại trừ cuối tuần thì những ngày khác Nguyên Nhị đều tan học mới đến bệnh viện, ngày hôm sau sẽ trở lại trường.

Ngày Mục Nghiên Chi xuất viện vừa vặn là cuối tuần. Buổi tối trước ngày xuất viện Nguyên Nhị trực tiếp ở lại bệnh viện, ngủ đến nửa đêm thì cảm thấy bản thân bị di chuyển. Cô mở mắt ra lập tức nhìn thấy khuôn mặt Mục Nghiên Chi ở phía trên. Cô hoảng sợ, vội vàng từ trong lòng anh nhảy xuống khỏi giường.

Nguyên Nhị hung hăng giáo huấn anh một trận, người kia mang theo ủy khuất trở lại trên giường ngủ của mình.

Ngày hôm sau, Nguyên Nhị không thèm nhìn tên đàn ông thói đang ngồi ở trên giường kia, tùy tiện tìm một bộ quần áo ném cho anh.

“Thay đi.” Thanh âm lạnh như băng.

Mục Nghiên Chi nhận lấy quần áo đi vào buồng vệ sinh, lúc ra ngoài Nguyên Nhị đã thu dọn xong hành lý. Anh đi qua vừa muốn nói gì đó thì cửa phòng bệnh mở ra, người tới là Minh Du và chú Trương.

Nguyên Nhị đem hành lý giao cho chú Trương rồi đi ra khỏi phòng bệnh. Minh Du là người từng trải, bà cùng Mục Diệc Thâm lúc còn trẻ tuổi từng có không ít mâu thuẫn, chuyện của hai đứa trẻ này bà sớm đã nhìn ra. Bà còn nghĩ rằng qua mấy ngày thì hai người sẽ hòa hợp, nhưng bây giờ nhìn tình

huống này sợ là một chốc cũng không thể hòa hảo.

Hai đứa nhỏ là bà nhìn từ nhỏ tới lớn, tuy rằng không phải mọi chuyện đều tự tay bà làm lấy nhưng đối với tính cách của hai người bà lại hiểu rất rõ. Mục Nghiên Chi nhìn thì thanh lãnh, nhưng thực chất là một người đàn ông trọng tình trọng nghĩa, còn Nguyên Nhị tuy rằng nhìn qua mềm mại không có gì tính tình gì lớn, nhưng thực chất tính cách có chút quật cường, có đôi khi lại hiểu chuyện đến mức người khác không biết phải làm sao.

Minh Du không biết bọn họ vì chuyện gì mà giận dỗi, nhưng theo suy đoán của bà có khả năng đây không phải là việc nhỏ.

Bà vỗ nhẹ bả vai con trai mình, thở dài nói: “Con trai, có chuyện gì thì phải nghiêm túc nói chuyện. Nhị Đóa không phải là người không nói đạo lý.”

Cái này Mục Nghiên Chi đương nhiên biết, nhưng cô không muốn nghe anh nói.

Anh thở dài, gật đầu. “Con biết rồi.”

Dưới lầu, khi chú Trương cho xe dừng lại Nguyên Nhị lập tức chui vào ghế phụ. Mục Nghiên Chi nhìn cô, cái gì cũng chưa nói, lẳng lặng ngồi ở phía sau. Minh Du ở bên ngoài xe bắt đầu đi thở dài, bà khom lưng ngồi vào ghế sau với con trai.

Tới nhà, Mục Nghiên Chi cho rằng Nguyên Nhị sẽ đi theo anh trở lại tòa nhà phía Đông, nhưng sự thật thì không phải vậy. Cô vừa xuống xe thì trực tiếp trở về tòa nhà phía Bắc. Mục Nghiên Chi không muốn chọc cô tức giận, uể oải trở về tòa nhà của mình.

Buổi tối anh đi tới tòa nhà phía Bắc, nhưng lại phải ăn canh bẻ môn.

Ngày hôm sau là thứ hai, Nguyên Nhị phải về trường học. Mục Nghiên Chi vốn cho rằng sớm chờ ở cửa tòa nhà phía Bắc khẳng định sẽ nhìn thấy cô, nhưng không nghĩ tới cô so với anh còn sớm hơn. Khi anh tới cô đã đi rồi.

Nguyên Nhị vừa đi chính là một tuần. Mục Nghiên Chi gọi không ít cuộc điện thoại nhưng cô đều tùy tiện trả lời rồi cúp điện thoại.

Trong ký túc xá, Nguyên Nhị ánh mắt đại ra nhìn cuộc gọi mình vừa cắt đứt, không biết suy nghĩ cái gì. Đinh Nhụy lại đây vỗ lên bả vai của cô, lo lắng hỏi: “Cậu làm sao vậy? Trong khoảng thời gian này tớ thấy cậu cứ như mất hồn mất vía, có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?”

“Xảy ra chuyện gì?” Cửa ban công vừa vặn mở ra, hai chị em Dương gia đi vào trầm miêng một lời hỏi.

Nguyên Nhị hoàn hồn, im lặng nhìn các cô ấy, đột nhiên lên tiếng hỏi: “Các cậu cảm thấy tớ có phải là người ích kỷ hay không?”

“Hả? Vì sao cậu lại hỏi như vậy?” Đinh Nhụy.

“Đúng vậy.” Dương Hiểu Na nhún nhún mày. “Sao đột nhiên cậu lại hỏi như vậy?”

Tuy rằng mới quen biết Nguyên Nhị không lâu nhưng bọn họ biết cô không phải là người ích kỷ, có đôi khi còn suy nghĩ cho người khác.

Nguyên Nhị đem chuyện cô và Mục Nghiên Chi một năm một mười nói rõ ràng, cuối cùng hỏi: “Tớ sai rồi sao? Có phải tớ không nên giận dỗi với anh ấy? Có phải tớ không nên có những suy nghĩ như vậy?”

Nói xong, Nguyên Nhị lập tức bật khóc. “Nhưng mà ba của tớ chính là như vậy mà ra đi, vĩnh viễn không thể trở về. Mẹ của tớ bởi vì không thắng nổi nỗi nhớ về ông cho nên cũng đi theo.”

Ba người trong ký túc xá đều chấn kinh. Các cô chỉ nghe Nguyên Nhị nói qua cha mẹ đều đã chết, là Mục gia thu dưỡng cô.

Nhưng không nghĩ tới ba của cô lại là một vị liệt sĩ, một người vì nước hy sinh thân mình, mà mẹ của cô...

Khó trách, Mục gia sẽ thu dưỡng cô.

“Nguyên Nhị, cậu không hề ích kỷ. Cho dù cậu có suy nghĩ có ích kỷ thì cũng không sai. Cậu không phải là chiến sĩ trên chiến trường, cậu chỉ là một người bình thường, đương nhiên sẽ hy vọng người mình thích có thể an toàn trở lại. Đổi lại là tớ, tớ cũng sẽ nghĩ như vậy.”

“Đúng vậy! Đinh Nhụy nói không sai, cậu chỉ là một người bình thường, nghĩ như vậy cũng không có vấn đề gì.” Dương Hiểu Lệ.

Dương Hiểu Na cũng gật gật đầu, nói: “Nguyên Nhị, nếu cậu để ý tới anh ta vậy thì trở về nói chuyện nghiêm túc với anh ta đi!”

Nguyên Nhị cúi đầu, trầm mặc không nói. Bả vai vì ức chế mà run rẩy, nước mắt một giọt lại một giọt rơi xuống đôi tay.

Giây tiếp theo, cô cảm nhận được bàn thân rơi vào một lồng ngực ấm áp, mùi hương nhàn nhạt quanh quẩn ở chóp mũi.

“Cảm ơn cậu, Đinh Nhụy.” Cô nghiêng đầu nhìn sang bên cạnh. “Cảm ơn các cậu, Hiểu Lệ, Hiểu Na.”

.....

Thứ sáu, Nguyên Nhị chuẩn bị về nhà tâm sự thật tốt với Mục Nghiên Chi, nhưng không nghĩ tới cô chưa về nhà đã nhìn thấy anh. Cô đứng ở dưới ký

túc xá nhìn chiếc xe việt dã dừng ở trước mặt, bỗng dưng đỏ mắt, cảm giác ỳ ỳ khuất lập tức tuôn trào. Cô cũng không rảnh lo nơi này là cửa ký túc xá, trực tiếp ngồi xổm xuống khóc nức nở.

Cánh cửa chỗ ghế lái mở ra, Mục Nghiên Chi cũng không thèm đóng cửa trực tiếp chạy tới chỗ người kia kéo cô đứng dậy. Anh dẫn người đi tới chiếc xe rồi trực tiếp nhét cô vào ghế phụ, còn bản thân thì vòng qua đầu xe ngồi vào ghế lái sau đó đóng cửa lại. Anh mới vừa xoay người cô gái nhỏ ở ghế phụ đã nhào tới, có thể là sợ đụng tới miệng vết thương cô đột nhiên dừng lại, không dám ôm anh.

Nguyên Nhị ngẩng đầu nhìn anh, một đôi mắt ướt đầm dề, trên mặt còn treo nước mắt, môi dưới bị cô dùng sức cắn, cổ họng phát ra tiếng khóc.

Đừng nói là ngày thường mà ngay cả khi bọn họ đang giận đối nhau Mục Nghiên Chi cũng không chịu nổi dáng vẻ này của cô, nước mắt của cô giống từng cây ngân châm hung hăng đâm vào trái tim anh, làm anh đau đến không thể thở nổi.

Mục Nghiên Chi đau lòng muốn chết, nơi nào còn quản được cái gì mà miệng vết thương, anh duỗi tay kéo người lại đây, gắt gao ôm vào trong ngực.

Bạn đang đọc truyện *Lỗi Tai Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Nguyên Nhị nhìn bản thân mình trong gương rồi lại nhìn quần áo của Mục Nghiên Chi, đột nhiên có chút quẫn bách.

Vừa rồi cô khóc đến kinh tâm động phách.

Có lẽ là do trong nhiều ngày này chịu quá nhiều áp lực nên cảm xúc mới bộc phát, mới có thể không thể khống chế mà gào khóc như vậy. Vừa rồi lúc khóc cô còn cảm thấy không có vấn đề gì, hiện tại khóc xong rồi mới thấy mất mặt cực kỳ.

Cô đem mặt vùi vào hai tay, thấp giọng huhu.

"Khó coi chết đi được..." Cô nhỏ giọng nói thầm.

Mục Nghiên Chi nghe thấy, nhấp môi cười cười. Bàn tay lớn đặt lên đầu cô, trong giọng nói mang theo ý cười. "Không khó coi, lỗi tai nhỏ của anh là xinh đẹp nhất."

Nguyên Nhị nhẹ nhàng lấy một bàn tay ra rồi trộm ngắm Mục Nghiên Chi, thấy anh đang cười trộm cô hừ một tiếng. "Kẻ lừa đảo."

Rõ ràng là khó coi chết đi được, đôi mắt sưng giống như quả hạch đào.

Mục Nghiên Chi không nói tiếp, cười cười rồi khởi động lái xe rồi đi.

Dọc theo đường đi, hai người mỗi người một câu bắt đầu trò chuyện. Mục Nghiên Chi rất nhiều lần muốn nói gì đó nhưng đến cuối cùng vẫn không nói ra, lần này anh bị thương cô đã như vậy rồi, anh không dám nghĩ khi cô biết được chuyện kia thì sẽ như thế nào.

Có khi nào cô sẽ tức giận hay không, tức giận đến mức về sau thật sự không để ý tới anh nữa.

Trở lại đại viện, xe vừa dừng lại Nguyên Nhị lập tức cởi bỏ đai an toàn mở cửa xuống xe. Động tác của Mục Nghiên Chi cũng rất nhanh, anh tắt máy, tháo đai an toàn, mở cửa xuống xe, ở đuôi xe chặn lại bước chân vội vàng của cô gái nhỏ.

Anh giang rộng hai tay trực tiếp chặn đường đi của cô. "Đi nhanh như vậy làm gì?"

Nguyên Nhị ngược mắt nhìn anh, thanh âm nhàn nhạt nói: "Anh quản em làm gì? Dù sao em cũng không nằm trong phạm vi suy nghĩ của anh."

"..." Mục Nghiên Chi cười khổ, không nói hai lời trực tiếp ôm lấy cô gái nhỏ. "Lòng anh nghĩ như thế nào em thật sự không biết sao? Em cần gì phải nói móc anh bằng những lời này."

"Tránh ra..." Nguyên Nhị giãy giụa. "Buông em ra."

"Không bỏ, đánh chết anh cũng không bỏ." Mục Nghiên Chi tăng thêm lực độ ôm sát cô, đem người gắt gao khóa ở trong ngực. "Nguyên Nhị, anh biết em vẫn đang tức giận, nhưng mà em phải nhớ anh là một quân nhân. Khi đã khoác trên mình bộ quân phục thì anh nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ được giao ra, nói thật lòng thì anh cũng không thể chắc chắn 100% bản thân sẽ không bị thương. Trên chiến trường anh phải kể vai chiến đấu với các chiến hữu, anh phải bảo vệ đồng đội của mình."

"Bọn họ là anh em của anh." Mục Nghiên Chi nắm thật chặt cánh tay, phảng phất như muốn đem người trước mặt nhập vào cơ thể của mình. Anh nhìn người trước mặt với ánh mắt cực kỳ nghiêm túc và kiên định. "Mà em chính là mạng sống của anh, không có sự cho phép của em anh tuyệt đối sẽ không

chết. Cho dù có bao nhiêu gian khổ anh cũng sẽ trở lại bên cạnh em, giúp em che mưa chắn gió, cùng làm bạn với em đi qua những năm tháng tươi đẹp trong quãng đời còn lại."

Cuối cùng, Mục Nghiên Chi cũng không nghe được Nguyên Nhị nói ra hai chữ tha thứ, nhưng đổi lại hành động của cô đã nói cho anh biết.

Cô gái nhỏ trong lòng tuy rằng chưa hoàn toàn hết tức giận thế nhưng cô vẫn quan tâm tới anh.

Mục Nghiên Chi ngồi ở sofa trong phòng khách, miệng uống sữa bò mà Nguyên Nhị đã chuẩn bị cho mình, đôi mắt vẫn luôn dừng ở phòng bếp. Phòng bếp một mặt tường toàn là pha lê, anh có thể thấy cô gái nhỏ ở bên trong đi tới đi lui, trong chốc lát lấy dao phay, trong chốc lát nồi sạ, không biết đang mân mê làm cái gì.

Bỗng dưng, cô gái nhỏ hét lên một tiếng, sau đó nhảy loạn lên.

Mục Nghiên Chi từ trên sofa đứng bật dậy, động tác quá lớn miệng vết thương ầm ầm đau.

Anh hòa hoãn lại một lát rồi bước nhanh về phía cửa phòng bếp, khi mở cửa ra một mùi khét từ bên trong bay ra ngoài.

"Em đang làm gì đấy?" Anh bước qua chỗ cô thấy bên trong nôi là một màu đen, nhìn không ra đó là thứ gì, bất chợt anh cảm thấy lạnh cả người.

Anh nuốt nước miếng, có chút không xác định hỏi: "Này...xào quả oliu?"

"..." Nguyên Nhị gạt nhẹ khóe miệng. "Cái này...là rau xà lách hả?"

"..." Mục Nghiên Chi dờ khóc dờ cười.

Anh đang hỏi em vậy mà em còn hỏi ngược lại anh?

"Thôi." Anh cầm lấy nồi sạ trong tay Nguyên Nhị, khuôn mặt tràn đầy bất đắc dĩ. "Để anh làm cho!"

"Nhưng em đã nói sẽ chăm sóc anh mà." Nguyên Nhị tức giận bất bình.

Cô bảo người giúp việc và dì Vương tới nhà chính, kết quả...

"Hay là để em nấu cháo nhé! Tuy rằng em không thể xào rau nhưng vẫn có thể nấu cháo." Nguyên Nhị không phục nói.

Mục Nghiên Chi đồng ý. "Được thôi! Để anh xào thêm hai món ăn."

Nguyên Nhị gạt gạt đầu, xoay người đi lấy gạo nấu cháo. Mục Nghiên Chi cười khẽ, đem thứ đen thui trong nôi đổ đi rồi đi tới tủ lạnh lấy nguyên liệu. Động tác của anh rất nhanh, chỉ một lúc sau thức ăn đã được làm xong, một đĩa dưa leo xào thịt, một đĩa thịt băm hương cá.

Đem đồ ăn đặt ở trên bàn cơm, Mục Nghiên Chi xoay người đi lấy cháo. Nguyên Nhị dùng chính là gạo trắng, rất nhanh thì nấu xong, cô bỏ thêm một chút hạt bắp và thịt mà dì Vương đặt trong tủ lạnh.

Cô cho gia vị vào nôi, đánh trong chốc lát rồi dùng muỗng nhỏ múc một ít ném thử hương vị. "Ừm! Ăn ngon."

Nguyên Nhị xoay người đến quầy tiêu độc lấy ra một cái chén lớn. Mục Nghiên Chi lại đây cầm lấy cái muỗng. "Quá nóng, để anh bưng cho."

Nguyên Nhị "ừm" một tiếng, từ quầy tiêu độc lấy ra hai bộ đồ ăn, vui vẻ đi tới bàn ăn, không chờ Mục Nghiên Chi đi tới cô đã một mình ăn trước.

Hai người ăn uống đặc biệt tốt, một nôi cháo nhỏ cùng hai món ăn đều được giải quyết sạch. Mục Nghiên Chi cầm lấy chén đĩa muốn đi rửa nhưng Nguyên Nhị đã đánh lấy.

"Mục đại thiếu gia, anh phải chú ý nghỉ ngơi đi! Bát đĩa để em rửa."

Nói xong cô bắt đầu thu dọn chén đĩa trên bàn.

Mục Nghiên Chi đứng ở chỗ đó. Nguyên Nhị ngẩng đầu phát hiện đôi mắt đen nhánh của anh đang nhìn chằm chằm mình, trong mắt mang ý cười.

"Anh nhìn cái gì?" Nguyên Nhị hỏi.

Mục Nghiên Chi nhếch khóe miệng, nói: "Xem ra cô gái nhỏ của anh rất có tố chất làm một người vợ hiền đảm đang!"

Nguyên Nhị an tĩnh vài giây, đột nhiên cười một cái, làm một khẩu hình sau đó xoay người đi vào bếp.

Mục Nghiên Chi nhìn bóng dáng của cô, không nhịn được cười.

Anh đương nhiên biết cô bảo anh lần.

Mục Nghiên Chi được phê chuẩn ở nhà nghỉ ngơi hai tháng, nhưng mà ở quân khu đại viện mỗi ngày đều thấy các anh em huấn luyện, lòng sinh ngứa ngáy. Có rất nhiều lần Mục Diệc Thâm bắt gặp anh tập luyện ở trên sân, ông trực tiếp sai người bắt anh về nhà.

Trong khoảng thời gian này Nguyên Nhị đang ôn tập cho kỳ thi cuối kỳ, cả ngày ngâm mình ở thư viện. Mục Nghiên Chi lúc đầu còn gọi điện hỏi cô ở đâu, sau này thì không cần hỏi mà trực tiếp tới thư viện tìm cô.

Vì thế trong khoảng thời gian đó trên diễn đàn của trường học vẫn luôn xuất hiện hình ảnh hai người ở thư viện, rất bắt mắt.

Vào thời điểm này những học trưởng, học tỷ không lên diễn đàn cũng sẽ quen biết Nguyên Nhị.

Những người có tính thích xem náo nhiệt sẽ bắt đầu nhắc lại chuyện xảy ra trong khoảng thời gian học quân sự, đương sự trong chuyện đó là Tiêu Kỳ cũng bị đào lại.

Sau sự kiện lần đó Tiêu Kỳ bị ghi lỗi nặng, toàn trường thông báo phê bình, cũng từ đó cậu ta từ khoa nghệ thuật chuyển tới khoa quản trị. Nghe nói trong nhà vốn cũng muốn cậu ta học khoa quản trị để tương lai tiếp nhận sản nghiệp, nhưng cậu ta lại có tính cách phản nghịch, muốn tự mình chọn công việc theo sở thích. Nhưng kể từ sau sự kiện kia khí thế của cậu ta cũng bị đè ép một nửa, cuối cùng đành ngoan ngoãn nghe theo sắp xếp của người trong nhà.

Rất nhiều lần Nguyên Nhị gặp phải Tiêu Kỳ ở những nơi khác nhau. Chỉ có điều cô không muốn có liên quan gì tới cậu ta, mỗi lần gặp cũng chỉ nhàn nhạt gật đầu lễ phép. Mà Tiêu Kỳ mỗi lần nhìn thấy cô đều muốn chủ động tiến lên nói chuyện, nhưng vừa nhìn thấy thái độ của cô cậu ta lại không có dũng khí.

Lúc này ở thư viện rất nhiều sinh viên, Nguyên Nhị lấy sách vở đặt lên bàn. Cô lật một cuốn sách ra, mới vừa đọc được hai hàng thì bả vai bị người ta vỗ vào.

Cô nghiêng đầu thấy Tiêu Kỳ đứng ở phía sau, bộ dạng muốn nói lại thôi.

Xung quanh có những người biết bọn họ cũng đang chú ý tới, tất cả đang khe khẽ nói nhỏ. Nguyên Nhị không thèm để ý, biểu tình thanh lãnh nhìn Tiêu Kỳ.

"Cậu có chuyện gì sao?" Giọng nói nhàn nhạt, không có cảm xúc.

Nói xong, Nguyên Nhị quay đầu tiếp tục xem sách.

Phía sau, Tiêu Kỳ chần chờ nửa ngày cuối cùng nhỏ giọng nói ra ba chữ. "Thực xin lỗi."

"???" Đại thiếu gia cũng sẽ xin lỗi ư?

Nguyên Nhị kinh ngạc quay đầu lại thế nhưng Tiêu Kỳ không còn ở phía sau nữa. Cậu ta đã sớm chạy trốn chạy chết.

"..." Nguyên Nhị. "Tôi đáng sợ như vậy à?"

Nguyên Nhị không phải là người thích so đo, chuyện kia cũng qua đi lâu như vậy cô sớm đã không còn tức giận, chẳng qua cô không muốn có liên hệ gì với cậu ta, cũng không muốn làm Mục Nghiên Chi không vui, cho nên mới tỏ ra lãnh đạm như vậy. Hơn nữa hình tượng của Tiêu Kỳ so với Mục Nghiên Chi thì có sự chênh lệch vô cùng lớn.

"Tôi cũng không làm gì cậu. Cậu chạy nhanh như vậy làm gì chứ..." Nguyên Nhị nhỏ giọng nói thầm, bên tai bỗng dưng vang lên một tiếng cười khẽ. "Em đang nói gì đấy?"

"Hả?" Nguyên Nhị bị dọa sợ, quay đầu thấy Mục Nghiên Chi cầm tay vào túi quần đứng cạnh cửa sổ bên trái, trên khuôn mặt tuấn tú mang theo ý cười nhàn nhạt, ánh mắt sâu thẳm mang theo ánh sáng mê người cùng với súng nịch. Ánh mặt trời phía sau lưng xuyên qua tấm kính chiếu lên người anh. Anh chậm rãi đi tới, giống như là nhân vật từ truyện tranh bước ra, tuấn mỹ nhưng không chân thật, nhiều năm sống trong bộ đội khiến cho anh có nhiều hơn một tia cường ngạnh, nhưng lại gãi đúng chỗ ngứa. Anh giống như mặt trời rực rỡ, lại như là tuyết trắng ngày đông, đồng dạng làm người trầm mê.

Một Mục Nghiên Chi như vậy làm Nguyên Nhị cũng nhìn không được trầm mê vào trong đó. Xung quanh truyền đến âm thanh hâm mộ của các nữ sinh, lúc này cô mới hồi phục tinh thần.

Nguyên Nhị nhẹ nhàng "hừ" một tiếng, cầm lấy túi đựng bút ném về phía anh. "Làm bộ làm tịch."

Mục Nghiên Chi tiếp được túi đựng bút, tươi cười trên mặt không có dấu hiệu giảm. Anh đi tới kéo ghế bên cạnh cô rồi ngồi xuống, đem túi đựng bút thả lại vị trí cũ, nói: "Chẳng phải em cũng nhìn anh đến say mê đấy à"

"..." Nguyên Nhị tặng anh một ánh mắt xem thường, quay đầu tiếp tục xem sách. "Đừng quấy rầy em."

Mục Nghiên Chi không trả lời. Anh đứng dậy đi tới chỗ giá sách, một lúc sau mới từ chỗ đó chậm rì rì trở lại, một lần nữa ngồi cạnh Nguyên Nhị bắt đầu đọc sách.

Nguyên Nhị liếc anh một cái, rồi đem tầm mắt thả lại trên tài liệu ôn tập.

Sau đó mấy người trong ký túc xá cũng tới, trong đó còn có Hạ Yên. Mấy người lên tiếng chào hỏi với Mục Nghiên Chi, rồi từng người lấy tài liệu bắt đầu ôn tập.

4 giờ chiều Nguyên Nhị bắt đầu đóng sách, cất bút. Cô nhìn người đàn ông đang đọc sách bên cạnh, biểu tình nghiêm túc làm người không nỡ dòm tằm mắt.

Cô nhìn anh một hồi lâu, đột nhiên hỏi: "Anh xem gì mà lại nghiêm túc như vậy?"

Mục Nghiên Chi nghe vậy mới ngẩng đầu nhìn về phía Nguyên Nhị, khóe miệng mỉm cười. Anh cầm lấy quyển sách trên tay, cho cô xem bìa của nó.

"Làm thế nào để nói chuyện yêu đương với nữ thần của bạn..." Nguyên Nhị thiếu chút nữa bật cười. Cô vội vàng che miệng, yên lặng một hồi lâu mới bắt lấy tay anh. "Anh Nghiên Chi, từ khi nào thì anh có sở thích...đặc biệt như vậy?"

Mục Nghiên Chi buông sách, giữ lấy cái đầu của Nguyên Nhị sau đó ghé lại gần cụng vào trán cô, tiếng nói trầm thấp mang theo sự sùng nịch không thể xem nhẹ. "Anh muốn học thêm mấy chiêu để sau này còn dỗ nữ thần nhỏ của anh!"

Nguyên Nhị tựa hồ đã quên xung quanh còn có nhiều người đang nhìn, theo bản năng ôm lấy khuôn mặt Mục Nghiên Chi, vẻ mặt hạnh phúc nói: "Ồi chào! Anh Nghiên Chi của em thật tốt."

"..." Hạ Yên.

"..." Dương Hiểu Lệ.

"..." Dương Hiểu Na.

"..." Đinh Nhụy.

Rải cầu lương như vậy thật sự không có vấn đề gì hả?

Bạn đang đọc truyện *Lỗi Tai Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Kỳ thi cuối kỳ kết thúc, Nguyên Nhị cùng Hạ Yên và mấy người bạn cùng phòng rủ nhau đi tới thị trấn nhỏ cách thủ đô mấy trăm km du lịch mấy ngày rồi mới về nhà. Khi trở lại đại viện Mục gia cô đi thẳng đến tòa nhà phía đông.

"Di Vương..." Cô lên tiếng gọi di Vương đang quét dọn ở kia một tiếng, hỏi: "Anh Nghiên Chi đâu ạ?"

Di Vương mỉm cười, chỉ chỉ trên lầu. "Hắn là ở thư phòng."

"Tiểu thư." Di Vương hạ giọng gọi.

Nguyên Nhị kỳ quái nhìn bà. Cô cũng học theo bà nhỏ giọng hỏi: "Có chuyện gì ạ?"

Di Vương nhìn phía cầu thang, xác nhận không có ai mới nhỏ giọng nói: "Mấy ngày nay tâm tình của thiếu gia không tốt, cô nhanh chóng lên phòng dỗ cậu ấy đi."

"Vì sao tâm tình anh ấy lại không tốt?" Mới vừa hỏi xong Nguyên Nhị giống như hiểu rõ chuyện gì đó. Không chờ di Vương trả lời cô đã nói: "Cháu đã biết."

Trên lầu, cửa thư phòng khép hờ, âm thanh nói chuyện từ khe cửa truyền ra, giọng nói lạnh lùng.

Nguyên Nhị ghé vào cửa, từ khe hở trộm nhìn người bên trong. Người đàn ông đưa lưng về phía cửa, một tay cầm ở túi quần, một bàn tay cầm di động gác ở bên tai, giọng nói của anh thanh lãnh lại trầm thấp. Nguyên Nhị nghe lén trong chốc lát, mặc dù không hiểu những chuyện liên quan tới quân sự.

nhưng mà từ ngữ khí nghiêm túc của anh cô có thể biết đó là chuyện quan trọng.

Nguyên Nhị vốn định lặng lẽ đi vào nhưng cánh cửa trước mặt lại cố tình không chiều lòng cô. Vừa giơ tay nhẹ nhàng đẩy cánh cửa lập tức phát ra một tiếng "két", cô có chút sững sốt.

Cửa hông rồi à? Vậy...

Nguyên Nhị đột nhiên ngừng đầu, lập tức đối diện với ánh mắt của Mục Nghiên Chi. Một đôi mắt đen nhánh lại thâm thúy, như là màu đen trên bầu trời đêm đầy sao. Cô lập tức thất thần.

Người đàn ông đứng tại chỗ nhìn Nguyên Nhị, sau đó lại nói vài câu rồi vội vàng treo điện thoại. Mục Nghiên Chi đi về phía cô gái đang sững sờ ở cửa, biểu tình nhàn nhạt, quả thật nhìn không ra cảm xúc gì. Anh dừng lại ở trước mặt cô gái rồi đột nhiên vỗ lên đầu cô một cái.

Nguyên Nhị hoàn hồn. Cô nhìn người trước mặt rồi nở một nụ cười lấy lòng, hai con mắt sáng long lanh chứa đầy ý cười.

"Anh Nghiên Chi, em đã trở về." Thanh âm thanh thúy như linh.

Mục Nghiên Chi nhìn cô với khuôn mặt không cảm xúc, anh không trở lời cũng không nói lời nào. Đột nhiên anh xoay người đi tới chỗ bàn đọc sách rồi ngồi xuống, trực tiếp xem cô như không tồn tại. Anh cầm lấy điều khiển từ xa chỉnh nhiệt độ điều hòa, sau đó bắt đầu lật văn kiện.

"..." Nguyên Nhị.

Chẳng qua cô cũng chỉ bỏ anh ở nhà một mình rồi đi ra ngoài chơi mấy ngày thôi mà, có đến nỗi phải tức giận như vậy không?

Hừ! Không để ý tới cô phải không? Cô cũng không tin.

Nguyên Nhị không nói lời nào cũng không nháo với anh. Cô trực tiếp lấy ghế ngồi xuống cạnh anh, sau đó lấy di động bắt đầu chơi trò chơi. Cô còn cố ý đem âm thanh mở đến lớn nhất, vừa chơi vừa hưng phấn oa oa kêu lên.

Thình thoảng cô sẽ nhìn lên người đàn ông bên cạnh một cái, xem vẻ mặt của anh giống như hoàn toàn không chịu ảnh hưởng, hết sức chăm chú đọc văn kiện. Trò chơi thắng Nguyên Nhị cố ý cười ha ha, cô giờ lên tay múa máy, cánh tay cô ý hay vô tình đụng tới cánh tay của Mục Nghiên Chi.

Trong phòng mở điều hòa, hai người chỉ mặc một bộ áo quần đơn giản, khi cánh tay cọ qua Nguyên Nhị có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của Mục Nghiên Chi truyền tới. Cô nheo đôi mắt rồi ghé sát vào anh, lúc này mới phát hiện trên sống mũi cao thẳng của anh đã có một tầng mồ hôi mỏng.

Ha ha! Người đàn ông này ngoài mặt thì làm bộ không thèm để ý, kỳ thật trong lòng anh vẫn rất để ý tới cô. Bằng không cũng sẽ không đem nhiệt độ điều hòa chỉnh lên cao như vậy, đây còn không phải là vì sợ cô bị cảm lạnh sao.

"Anh Nghiên Chi..." Nguyên Nhị mềm mại gọi anh một tiếng. Bỗng dưng hôn lên khuôn mặt của anh. "Anh Nghiên Chi, đừng giả vờ nữa, em biết anh nhớ em muốn chết rồi."

Động tác lật văn kiện của Mục Nghiên Chi dừng lại, cánh tay nằm ở giữa không trung vài giây rồi buông xuống. Anh khép văn kiện thả lại ngăn kéo, lúc này mới nghiêng đầu nhìn cô gái bên cạnh, trầm mặc một lúc sau đó nhàn nhạt hỏi: "Em nói với anh là đi chơi mấy ngày?"

Tới cùng là vẫn muốn tính sổ với cô hả?

Nụ cười nơi khóe môi của Nguyên Nhị cứng đờ, sợ hãi giờ lên ba ngón tay. "Ba, ba ngày."

"Vậy em đi mấy ngày?" Mục Nghiên Chi lại hỏi.

Nguyên Nhị thật cẩn thận mở ra một bàn tay rồi lại giờ thêm một ngón tay khác, đồng thời đặt chân xuống sàn nhà, mang theo ma sát của bánh xe dưới chân ghế. "Sáu, sáu ngày."

Thấy sắc mặt của Mục Nghiên Chi lại trầm thêm vài phần Nguyên Nhị vội vàng giải thích. "Vốn dĩ là ba ngày, nhưng mà khách sạn kia rất đặc biệt. Bọn họ bảo nếu ở 5 ngày thì có thể giảm 20%, ước chừng có thể tiết kiệm 1000 tệ. Với lại vé máy bay cũng rất khó đặt, ít nhất cũng phải mất vài ngày mới đặt được. Anh không biết đấy thôi, em thật sự rất muốn trở về bên cạnh anh quân nhân đẹp trai của mình nha..."

Khóe miệng Mục Nghiên Chi giật giật. Anh nâng cằm lên cho cô một ánh mắt, bên trong viết. "Em diễn! Tiếp tục diễn đi."

"..." Nguyên Nhị.

Được rồi! Là cô đang tự biến tự diễn.

Vốn dĩ bọn họ tính toán đi chơi ba ngày sẽ trở về, nhưng mà thị trấn nhỏ thật sự rất đẹp, hơn nữa còn có rất nhiều đồ ăn ngon và nhiều quán bar nhỏ đặc sắc.

Mấy cô gái nhỏ mỗi đêm đều đi tới một quán bar khác nhau uống rượu, nghe nhạc. Cuộc sống miễn bàn có bao nhiêu tiêu dao tự tại, thế cho nên ba ngày liền biến thành sáu ngày.

"Ai da." Nguyên Nhị có điểm khó chịu với thái độ của Mục Nghiên Chi, trực tiếp bất chấp tất cả nói. "Anh muốn như thế nào thì nói thẳng luôn đi."

Nghe vậy Mục Nghiên Chi mới thay đổi thái độ, giống như hai con người hoàn toàn khác nhau vậy.

"Anh muốn như thế nào cũng được?" Anh gọi lên khóe miệng, đầy thâm ý.

Nguyên Nhị phảng phất nghe thấy điều gì đó khác thường. Cô nheo mắt. "Anh Nghiên Chi, anh...đang bắt em?"

Mục Nghiên Chi nhất thời nở nụ cười, hỏi: "Từ khi nào thì em lại trở nên thông minh như vậy?"

Nguyên Nhị liếc xéo anh một cái, tức giận nói: "Lúc nào em cũng thông minh, có được không hả?"

Mục Nghiên Chi cũng không phủ nhận, anh mỉm cười tiến về phía cô.

Nguyên Nhị phòng bị nhìn anh đang vươn đôi tay tới. Cô muốn trốn, kết quả mông vừa rời khỏi ghế thì đã bị người kia ôm eo, trực tiếp nhấc lên.

Mục Nghiên Chi giống như bế một đứa trẻ, đem cô bế tới bàn đọc sách rồi trực tiếp đặt người nằm trên bàn.

"Anh, anh muốn làm...um... um...um..."

Hồi lâu, trong thư phòng chỉ còn lại tiếng thờ đốc dồn dập.

Nguyên Nhị thiếu chút nữa đã cho rằng mình muốn chết, ngực kịch liệt đập phồng, cô hoãn nửa ngày mới bình ổn lại. Ánh sáng trong phòng sáng ngời, khuôn mặt cô gái nhỏ đỏ toàn bộ, sắc đỏ vẫn luôn kéo dài đến vành tai và cổ, nhìn qua giống như vừa uống xong vài chai rượu trắng.

Vừa lấy lại hô hấp khuôn mặt của Nguyên Nhị lại bị ôm lấy, hơi thở ấm áp của người đàn ông lần thứ hai đánh úp tới, khuôn mặt của anh gần trong gang tấc.

"Lại đến nữa hả." Thanh âm khàn khàn, mang theo một tia gọi cảm.

Vừa dứt lời, Nguyên Nhị còn chưa kịp phản ứng thì làn môi ướt át kiều diễm lần thứ hai bị che kín. Nụ hôn giống như che trời lấp đất, dần dần khiến cô trầm luân vào trong đó.

Ngày đó, hai người ở thư phòng thiếu chút nữa đã lau súng cướp cò. Khi Nguyên Nhị lấy lại tinh thần thì thân trên đã không còn một mảnh vải, hai quả đồi nhỏ trước ngực phập phồng lên xuống, toàn thân đều là dấu vết của người đàn ông để lại. Cúc quần jean cũng đã mở ra, khóa kéo bị kéo xuống một nửa.

Nguyên Nhị hoảng loạn mặc quần áo, che khuôn mặt giống như quả cà chua chạy trời chạy chết.

.....

Mặc dù Nguyên Nhị vẫn tiếp tục ở tại tòa nhà phía đông nhưng Mục Nghiên Chi phát hiện một điều, mấy ngày nay ngoại trừ lúc ăn cơm thì chỉ cần hai người ở cùng một chỗ, chỉ cần anh có hành động nhỏ nhỏ, cô gái nhỏ sẽ trưng ra vẻ mặt phòng bị nhìn anh, bộ dáng giống như đang nhìn một tên xấu xa, tội ác tày trời. Điều này làm cho Mục Nghiên Chi vô cùng sầu não, không biết nên làm gì bây giờ.

Nói đến cùng anh cũng chỉ là một tên tiểu tử huyết khí phương cương, nhất thời không khống chế được, muốn làm cái gì liền làm cái đó.

Nhưng mà, anh cũng không hối hận.

Bạn đang đọc truyện *Lỗi Tai Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40

Cuối tháng 1 ở thủ đô, giữa không trung có những bông tuyết bay lá tả, Nguyên Nhị cùng Hạ Yên ở hoa viên nhỏ đắp người tuyết. Hai người bọc đến kín mít, chỉ có đôi mắt và cái mũi lộ ở bên ngoài, mũi bị đông lạnh đến hồng hồng.

Nguyên Nhị ở bên cạnh nhặt hai nhánh cây cắm lên đầu người tuyết, sau đó lại vọt vào nhà tìm khắp tủ lạnh cũng không thấy cà rốt, cuối cùng cầm lấy hai quả ớt màu đỏ làm mũi cho người tuyết.

Chỗ cây cột trước cửa vẫn luôn có một bóng người cao lớn dựa ở đằng kia. Anh lẳng lặng nhìn cô gái nhỏ đang chơi vui vẻ trên nền tuyết trắng, biểu tình nhàn nhạt, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Nguyên Nhị đứng lên, lúc nhìn thấy anh cô có điểm bất ngờ sau đó lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, nhưng rất nhanh đã thu hồi lại.

Cô ngồi xổm xuống cùng Hạ Yên tiếp tục đắp người tuyết thứ hai.

Phía sau truyền đến động tĩnh, Nguyên Nhị quay đầu lại nhưng chỉ thấy bóng dáng Mục Nghiên Chi rời đi. Anh đi rất nhanh, lúc cô chưa kịp phản ứng thì

đã không thấy bóng dáng của anh đâu nữa.

Qua hai ngày nữa chính là Tết Âm Lịch, hai ngày này đa số thời gian Nguyên Nhị đều ngồi tại nhà chính giúp đỡ mọi người trang trí, chuẩn bị đồ tết, buổi tối mới có thể trở lại tòa nhà phía đông. Ngày đó, sau khi xảy ra chuyện kia cô vẫn nghĩ có nên trở lại tòa nhà của mình hay không, nhưng lại sợ Mục Nghiên Chi sẽ hiểu lầm gì đó cho nên cô không dám.

Chuyện ngày đó phát sinh quá đột ngột Nguyên Nhị có điểm không biết làm sao, chạy trốn cũng chỉ là phản ứng theo bản năng chứ không phải là vì cô không vui khi bị anh chạm vào. Ngược lại, cô còn có loại cảm giác khinh phiêu phiêu, rất mới lạ.

Vẫn chưa nghĩ ra nên đối mặt với Mục Nghiên Chi như thế nào, vì thế mấy ngày nay Nguyên Nhị cố ý hay vô tình vẫn có chút kiêng kỵ đối với anh. Tuy rằng anh biểu hiện giống như không có chuyện gì, nhưng cô biết anh có chút khác thường, nói vậy có lẽ là anh đã hiểu lầm rồi.

Mục Nghiên Chi ra ngoài tới 12 giờ vẫn chưa thấy trở lại, gọi điện thoại thì anh nói là đi ra ngoài làm việc, thái độ rất có lệ.

Nguyên Nhị có thể nghe ra tâm tình anh không được tốt.

Cũng không biết là thật sự có việc muốn làm, hay là bởi vì thái độ của cô đối với anh có sự thay đổi cho nên mới làm anh không cao hứng.

Nguyên Nhị nằm ở trên giường, do dự thật lâu cuối cùng vẫn gửi một tin nhắn trong nhóm chat.

Nguyên Nhị: Các tỷ muội, tớ có một vấn đề nan giải khó giải quyết, không biết các tỷ muội có thể làm cố vấn giúp tớ được không?

Trong nhóm chat có tổng cộng sáu người, bao gồm Nguyên Nhị và ba người bạn cùng phòng, ngoài ra còn có Hạ Yên và Phương Tiểu Viên.

Phương Tiểu Viên tính cách vốn dĩ rất được người khác yêu thích, mới vào nhóm mấy ngày đã trở thành bạn tốt với những người còn lại.

Nguyên Nhị vừa gửi tin xong phía dưới lập tức bắn ra một đồng dấu chấm hỏi, sau đó bùm bùm mỗi người một câu. Nguyên Nhị xem xong, suy nghĩ một lát mới đỏ mặt kể lại chuyện ngày đó, sau đó lập tức đặt câu hỏi.

Nguyên Nhị: Các cậu nói xem, có phải khi đã có bạn gái thì những người đàn ông kia đều muốn làm chuyện đó hay không?

Giây tiếp theo, Phương Tiểu Viên nói một câu làm Nguyên Nhị thiếu chút nữa thì phun máu.

Phương Tiểu Viên: Đàn ông có bạn gái hay không thì đều muốn làm chuyện kia. Đây là nhu cầu sinh lý.

Hạ Yên: Hahaha! Hóa ra anh họ của tớ lại háo sắc như vậy. Thì ra cấm dục gì đó đều là gạt người.

“...” Nguyên Nhị.

Nguyên Nhị: Nếu để anh ấy biết cậu nói như vậy khẳng định sẽ đánh chết cậu.

Hạ Yên gửi một tin nhắn thoại tới.

“Hahaha! Cậu không dám nói đâu, để anh ấy biết cậu kể cho bọn tớ nghe chuyện anh ấy cự tuyệt, cậu cảm thấy có thể trốn thoát sao?”

“...” Nguyên Nhị xấu hổ nói. “Quả thật chạy không được.”

“Tớ nói này Nhị Đóa! Nếu cậu cảm thấy có lỗi với anh ấy thì hãy chủ động một chút đi, có những người không quen biết còn có thể lăn giường với nhau nữa kia, huống chi hai người cũng đã đính hôn rồi. Chỉ cần không làm ra mạng người thì các cậu muốn làm như thế nào cũng sẽ không có ai quản.”

“...” Nguyên Nhị trợn trắng mắt. “Cậu có thể đừng nói đến ghê tởm như vậy không?”

Tục ngữ nói ba người phụ nữ ngồi lại một chỗ sẽ thành một cái chợ, trong nhóm lại có sáu cô gái quả thực là náo nhiệt vô cùng.

Cuối cùng, phong cách nói chuyện trong nhóm biến hóa khôn lường, một đám cô gái nhỏ còn gửi một vài bức tranh dung tục tới nói là dành riêng cho Nguyên Nhị.

Lúc trong nhóm không dễ dàng gì mới có thể yên tĩnh thì đã là chuyện của một giờ sau. Nguyên Nhị nhìn thời gian thấy kim đồng hồ đã chỉ 12 giờ. Cô cố ý không đóng cửa phòng là muốn nghe động tĩnh ở dưới lầu, nhưng đêm đã khuya một tiếng động cũng không có. Mục Nghiên Chi vẫn chưa trở về.

Nguyên Nhị xuống lầu ngồi ở phòng khách, đợi nửa giờ cũng không thấy người trở về. Bỗng dưng cô đứng dậy chạy lên lầu, lúc chạy xuống trên người có nhiều thêm một chiếc áo khoác lông vũ, chiếc áo cơ hồ bao kín cả người. Cô đi tới cửa thay giày đi tuyết, sau đó ngồi chờ bên ngoài cửa.

Đêm khuya tĩnh lặng, trên bầu trời là những bông tuyết đang rơi. Nguyên Nhị ngồi ở bậc cửa vờ tay đón những bông tuyết nhỏ rơi xuống, rất nhanh chúng đã hòa tan giữa lòng bàn tay của cô.

Giờ phút này Nguyên Nhị cảm thấy đầu óc đặc biệt thanh tĩnh, nhớ tới lời Hạ Yên lên nói với cô lúc trước, trên mặt lộ ra nụ cười nhạt.

Đúng vậy! Người mình thích có gì phải sợ chứ.

Tuyết rơi xuống càng lúc càng lớn. Nguyên Nhị vẫn luôn ngồi ở bậc cửa nghĩ xem lát nữa nên nói gì, bất tri bất giác đã nửa giờ trôi qua. Gió lạnh thổi qua gương mặt, Nguyên Nhị rút tay ra khỏi túi áo, kéo chặt mũ trên đầu.

Càng ngày càng lạnh, Nguyên Nhị không chịu được nữa, đứng lên vừa định vào nhà thì nhìn thấy trên con đường nhỏ cách đó không xa đột nhiên xuất hiện một bóng người. Người tới mặc áo khoác đen, trên đầu đội mũ len. Nguyên Nhị nhìn kỹ lập tức mỉm cười.

Là anh, anh đã trở lại.

Người tới hẳn là thấy cô gái nhỏ đứng ở cửa, nên bước nhanh hơn, cuối cùng trực tiếp chạy tới.

"Sao em lại ở chỗ này?" Mục Nghiên Chi giờ tay sờ sờ khuôn mặt Nguyên Nhị, sau khi chạm vào làn da lạnh lẽo kia anh lập tức chau mày, sắc mặt không quá đẹp, ngữ khí cũng mang theo một tia phẫn nộ. "Trời lạnh như vậy em còn đứng ở nơi này làm gì, em không biết lạnh à? Nhờ may bị cảm thì làm sao?"

Anh nhẹ nhàng vỗ rớt tuyết trên người Nguyên Nhị, lại nói: "Em vẫn là trẻ con à? Sao không biết tự chăm sóc mình vậy hả, nếu anh không ở nhà thì phải làm thế nào với em đây?"

"Cái gì..." Nguyên Nhị buồn bực hỏi anh: "Cái gì mà anh không ở nhà?"

Mục Nghiên Chi nhấp môi, không lên tiếng giải thích. Anh ôm bả vai cô dẫn người vào nhà.

Vào phòng, anh đưa Nguyên Nhị tới chỗ cầu thang rồi nói. "Đã khuya rồi, em nên đi ngủ đi!"

Nói xong anh không đi lên lầu mà lại đi tới nhà bếp. Nguyên Nhị thấy anh bỏ mặc mình thì nóng nảy. "Anh Nghiên Chi..."

Bước chân của Mục Nghiên Chi dừng lại. Anh quay đầu nhìn Nguyên Nhị, trái tim bỗng run rẩy.

Cô gái nhỏ lẻ loi đứng ở chỗ cầu thang, mũ trên đầu đã được tháo xuống, toàn bộ khuôn mặt lộ ra ngoài, một đôi mắt ướt dầm dề đang dần dần đỏ lên. Cô dùng lực cắn môi dưới, bộ dáng ủy khuất lại đáng thương.

Cô nhìn Mục Nghiên Chi, nửa ngày không nói lời nào, sau đó chớp chớp đôi mắt, giấy tiếp theo từng giọt nước mắt trông suốt chảy ra.

Mục Nghiên Chi nhất thời luống cuống, một bước chân trái dài đem Nguyên Nhị ôm vào lòng, đôi tay của anh đặt sau gáy rồi dùng sức ấn đầu cô vào ngực mình.

"Khóc cái gì mà khóc, anh chỉ muốn đi lấy ly nước ấm cho em thôi mà."

Cô gái nhỏ ở trong ngực anh giật giật, trực tiếp đem nước mắt lau trên quần áo anh. Cô ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt anh, hít hít mũi, thanh âm rầu rĩ. "Anh, anh nói thật sao?"

"Thật." Mục Nghiên Chi thở dài, thái độ mềm hơn rất nhiều. Anh buông cô ra, rồi lại nắm lấy tay cô. "Em nhìn xem, tay lạnh như vậy, sờ vào giống như khối băng."

Mục Nghiên Chi ôn nhu xoa nắn bàn tay nhỏ của cô, muốn đem hơi ấm của mình truyền cho cô một ít. Anh cúi đầu, động tác trong tay vẫn đều đặn: "Sau này không cần ở bên ngoài chờ anh, đã đến giờ thì em cứ ngủ trước, không cần chờ anh, còn có..."

"Anh Nghiên Chi..." Nguyên Nhị ra tiếng đánh gãy lời anh.

Mục Nghiên Chi ngược mắt nhìn cô gái trước mặt. "Làm sao vậy?"

Nguyên Nhị chớp chớp mắt, ủy khuất hỏi: "Anh Nghiên Chi, có phải là anh...ghét bỏ em hay không?"

Mục Nghiên Chi nhất thời không kịp phản ứng, qua một lúc mới lắc đầu phủ nhận, ngữ khí kiên định. "Không có khả năng."

Anh sao có thể sẽ ghét bỏ cô. Cho dù ghét bỏ toàn thế giới cũng không có khả năng ghét bỏ cô.

"Nhưng mà...vì sao anh không chịu nói với em anh đã đi đâu? Vì sao lại lãnh đạm với em như vậy?" Nguyên Nhị hít sâu một hơi, tiếp tục nói: "Anh Nghiên Chi, có phải là bởi vì...em, em cự tuyệt anh hay không? Anh Nghiên Chi, không phải em không muốn, chỉ là...chỉ là..."

Chỉ là thẹn thùng, còn có một chút sợ hãi, hơn nữa cô cũng không biết đáp lại như thế nào thôi.

Dù sao thì cô cũng chưa từng có kinh nghiệm trong chuyện này.

Sau này trốn tránh anh cũng chỉ là vì thẹn thùng, từ trước tới nay cô chưa bị ai nhìn qua chỗ kia, còn...hôn.

Mục Nghiên Chi há miệng thờ dốc, một câu cũng nói không nên lời.

Anh một lần nữa ôm lấy cô, hồi lâu lắm lắm nói. “Còn không phải là vì... em trốn tránh anh à.”

Trong giọng nói tràn ngập oán trách, giống như một đứa trẻ đang oán giận với mẹ của mình vì món đồ chơi yêu thích bị người ta đoạt lấy.

Đột nhiên, khoe miệng anh nhếch lên một độ cong khó có thể phát hiện. “Bởi vì em trốn tránh anh, cho nên anh mới không dám tới gần em.”

“Em...” Nguyên Nhị vẻ mặt co quắp, đẩy anh ra rồi quay người đi. “Em...em...”

Cứ em mãi, cuối cùng nửa câu cũng nói không nên lời.

Mục Nghiên Chi tiến lên phía trước một bước, từ phía sau ôm lấy Nguyên Nhị. Anh cúi đầu, cằm để gác trên vai, đôi môi ấm áp dán lên vành tai mềm mại của cô gái nhỏ, môi nhẹ nhàng đảo qua, sau đó hơi hơi mở ra ngậm lấy vành tai ấy.

Nguyên Nhị run lên, giãy giụa một phen nhưng không tránh thoát người phía sau, nhịp tim đập gia tốc.

“Nghiên...anh Nghiên Chi, anh đừng...đừng như vậy.” Lời này nói ra chẳng có chút tự tin nào, không hề có tính thuyết phục.

Cực kỳ không thích loại thái độ né tránh này của cô. Mục Nghiên Chi hít sâu một hơi, quyết định tấn công.

Anh mở miệng, lúc này hoàn toàn ngậm lấy vành tai cô gái nhỏ, đầu lưỡi giết giết. Anh cứ treu đùa vành tai của cô tới lúc nóng lên, bộ dáng giống như nhắm nháp trân phẩm.

Một loại cảm giác xa lạ ngoi lên, cơ thể Nguyên Nhị không chịu nổi chế mà run rẩy, hai chân mềm nhũn, thiếu chút nữa thì trượt xuống.

Mục Nghiên Chi nhanh tay đỡ lấy, lồng ngực phập phồng dính sát vào cơ thể mềm mại của cô gái, trong nháy mắt máu toàn thân dồn về nơi nào đó, thiếu chút nữa anh đã vứt bỏ lý trí.

Đôi tay anh ôm lấy Nguyên Nhị, một lần nữa vùi đầu vào cổ, hô hấp từng chút từng chút phả vào làn da của cô. Bàn tay anh trượt xuống dưới rồi từ từ vén áo lên. Có lẽ cô gái trong lòng anh đã cảm nhận được một bàn tay dán trên bụng nhỏ của mình.

Nguyên Nhị đè tay anh lại, thấp giọng khẩn cầu. “Anh Nghiên Chi, đừng. Đây là phòng khách.”

Nghe vậy, Mục Nghiên Chi nhếch khoe miệng. Anh cười cười, đôi môi dán lên gương mặt của Nguyên Nhị, khàn khàn nói: “Vậy có phải...chỉ cần không ở đây thì nơi nào cũng có thể phải không?”

Bạn đang đọc truyện *Lỗi Tai Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41-1

Đêm khuya, ở bên ngoài có từng cơn gió lạnh thổi qua, tuyết rơi càng ngày càng nhiều. Từng bông tuyết rơi trên mặt đất, rất nhanh trên mặt đất đã đọng lại một lớp tuyết thật dày.

Âm thanh nói chuyện ở trong phòng đột nhiên biến mất, xung quanh trở nên đặc biệt yên tĩnh, dưới ánh đèn vàng ấm áp hai bóng hình một cao một thấp vẫn luôn dựa sát vào nhau, giữa hai người không một khe hở. Trong căn phòng yên tĩnh bọn họ có thể nghe thấy được tiếng hít thở của nhau, càng ngày càng nặng, càng ngày càng gấp.

Bỗng nhiên, giọng nói của cô gái nhỏ đánh tan bầu không khí yên tĩnh.

"Anh...anh cảm thú." Nguyên Nhị nuốt một ngụm nước miếng, sợ hãi nói.

Nghe vậy người đàn ông ở phía sau cũng phải bật cười, giống như vừa nghe xong một chuyện cười.

"Treu chọc em tí thôi mà!" Mục Nghiên Chi buông cô gái của mình ra sau đó nắm lấy bờ vai của cô xoay người đối mặt với mình. Anh đưa tay nheo nheo chiếc mũi của cô, nói: "Em đó! Anh không biết mình nên làm thế nào với em mới tốt nữa?"

Giọng nói khàn khàn vẫn luôn quanh quẩn ở chỗ cầu thang. Nguyên Nhị nhìn đôi mắt sáng ngời của anh, thật lâu sau mới hỏi: "Anh Nghiên Chi, anh không muốn sao?"

Mục Nghiên Chi ngăn người, ngay sau đó thì lập tức hiểu rõ ý cô. Anh nhăn nhăn mày, biết rõ còn có hỏi nói: "Anh muốn cái gì?"

Khuôn mặt trắng nõn của Nguyên Nhị vừa hết ửng hồng ngay lập tức lại có dấu hiệu nóng lên. Cô cúi đầu nhìn đôi gầy của mình, phía trên còn mang

theo vết nước mờ nhạt, hẳn là dấu vết của bông tuyết.

Cô trầm mặc thật lâu, giọng nói mềm mại lại rầu rĩ truyền đến. "Muốn...muốn cái kia!"

Mục Nghiên Chi tiếp tục giả ngu, cố ý hỏi: "Cái nào?"

Nguyên Nhị cắn cắn môi, hai giây sau đột nhiên ngừng đầu, đập vào mắt chính là ý cười nơi khóe miệng của người đàn ông. "Mục Nghiên Chi, anh thật đáng ghét."

Nói xong thì thở phì phì chạy lên lầu.

Mục Nghiên Chi đi hai bước, lười biếng dựa vào tay vịn cầu thang, ngẩng đầu nhìn bóng dáng chạy trốn của cô gái nhỏ, ý cười nơi khóe miệng ngày một gia tăng.

Tiếng bước chân dồn dập ngừng lại, sau đó là âm thanh đóng cửa. Mục Nghiên Chi thẳng lưng đứng ở cầu thang, không nhịn được bật cười ra tiếng, cười vô cùng sáng khoái.

Anh buồn cười lắc lắc đầu, đột nhiên cảm thấy bất đắc dĩ.

Vốn đang rất muốn động vào cô, nhưng bây giờ nghĩ lại thì anh không muốn mọi chuyện diễn ra nhanh như vậy.

.....

Đêm giao thừa ở đại viện Mục gia vô cùng náo nhiệt. Cả gia đình sau khi ăn cơm xong thì xem tivi, nói chuyện phiếm, có người lại chơi mạt chược.

Nguyên Nhị ở trong phòng bếp hỗ trợ cắt trái cây, cẩn thận sắp trái cây vào đĩa.

"Cần giúp đỡ không?"

"Hả?" Nguyên Nhị quay đầu thấy Mục Nghiên Chi lười biếng dựa vào cửa nhà bếp. Anh mỉm cười bước tới cạnh cô, duỗi tay cầm lấy cái đĩa trái cây lớn nhất.

"Đi thôi."

Nguyên Nhị cầm lấy hai cái đĩa nhỏ đi theo sau. "Chờ Em."

Mục Quốc Phong thở phì phì rời khỏi bàn mạt chược sau khi thua đám người trẻ tuổi mấy ván liên tiếp, vừa lúc thấy Nguyên Nhị từ trong phòng bếp đi ra ông nhanh chóng túm chặt tay cô. "Nhĩ Đóa, mau tới giúp ông báo thù."

Lúc này Mục lão gia từ tựa như một đứa trẻ, nhìn cô gái nhỏ nhà mình rồi lại hást hàm, trừng mắt nhìn mấy người trên bàn mạt chược. Đó đều là con cháu của Mục gia, ngày thường nếu không phải những thành phố khác thì chính là ở nước ngoài, chỉ có Tết Âm Lịch mới có thể trở về đoàn tụ.

Những năm gần đây Nguyên Nhị gặp được bọn họ không quá vài lần, cho nên cũng không thân. Cô nhìn qua rồi gật gật đầu xem như chào hỏi.

Mục Quốc Phong lấy đĩa trái cây trong tay Nguyên Nhị đưa cho người giúp việc, sau đó nắm tay cô đi đến bàn mạt chược ấn người ngồi vào chỗ.

"Ông nội, cháu không được đâu." Nguyên Nhị vội vàng nói.

Mục Quốc Phong ý bảo người giúp việc lấy thêm một chiếc ghế, rồi ngồi xuống bên cạnh Nguyên Nhị. "Nhĩ Đóa, cháu có thể làm được mà, nhanh giúp ông nội báo thù đi."

"Này..." Nguyên Nhị có chút khó xử. "Cháu...cháu không biết nhiều lắm đâu."

"Không sao, ông nội sẽ dạy cháu."

"..." Nguyên Nhị.

.....

Nguyên Nhị bị buộc phải ngồi lại bàn mạt chược, dưới sự hướng dẫn của Mục Quốc Phong cô đã trở thành người thắng lớn. Mục Quốc Phong vui vẻ đem số tiền thắng được đều cho cô. Nguyên Nhị là một cô nhóc tham tiền, đếm tiền xong thì muốn đi tìm Mục Nghiên Chi.

Minh Du vừa vịn từ trên sofa đứng lên, Nguyên Nhị hỏi: "Mẹ, anh Nghiên Chi đâu?"

"Nó bảo là muốn đi ra ngoài một lát, đợi lúc nữa sẽ trở về." Minh Du.

"Ồ."

Một lát sau các trường bối bắt đầu phát tiền li xì. Nguyên Nhị nhận lấy tiền li xì từ tay mọi người, cô phát hiện tiền li xì năm nay so với năm ngoái thì nhiều hơn. Tuy rằng cảm thấy nghi hoặc nhưng cũng không hỏi nhiều.

Cô nghĩ có thể là do thân phận thay đổi.

Cánh cửa đột nhiên được mở ra, Mục Nghiên Chi từ bên ngoài bước vào, phong trần mệt mỏi, một thân khí lạnh.

"Anh Nghiên Chi..." Nguyên Nhị cầm một chồng bao li xì chạy tới.

Mục Nghiên Chi đuổi tay ngăn cô lại. "Trước đừng tới đây, trên người anh lạnh."

Nói xong, anh cởi áo khoác đặt vào ngăn tủ cạnh cửa. "Được rồi, lại đây nào."

Anh giang rộng hai tay, cô gái nhỏ lập tức nhào vào lòng anh cọ cọ, giờ bao li xì trong tay lên, hài lòng nói: "Anh Nghiên Chi, nhờ phúc của anh có khả năng em sẽ phát tài trong năm nay."

Mục Nghiên Chi nhìn bao li xì trong tay cô, cười nhạo nhéo nhéo gương mặt. "Lợi hại lắm."

"Vậy thì xin hỏi vị tiểu tiên nữ vừa có chút phát tài này có thể mời người đàn ông là tôi đây ăn một bữa cơm hay không?" Anh hỏi.

Nguyên Nhị giờ giờ bao li xì, hào phóng đáp ứng. "Được nha."

Đột nhiên, cô nhớ tới gì đó, hỏi: "Đúng rồi, vừa nãy anh đi đâu vậy?"

Mục Nghiên Chi nhướn mày, cố ý trêu chọc cô. "Muốn biết?"

Nguyên Nhị gật gật đầu. "Muốn."

Mục Nghiên Chi dắt cô đi, lướt qua đại sảnh trực tiếp lên lầu hai.

"Chúng ta đi đâu?" Nguyên Nhị vừa đi vừa hỏi.

"Đợi lát nữa em sẽ biết." Mục Nghiên Chi cố lộng huyền hư. "Tóm lại sẽ không làm em thất vọng."

Đối diện cửa sổ của thư phòng lầu hai là một bãi đất trống. Mục Nghiên Chi dẫn cô vào thư phòng rồi đi tới trước cửa sổ, từ phía sau anh ôm lấy eo cô, cầm gác trên đỉnh đầu.

Nguyên Nhị từ cửa sổ nhìn ra ngoài, trên bãi đất trống có một vài người. Cô liếc mắt một cái liền nhận ra, là người trong trung đoàn của Mục Nghiên Chi.

"Bọn họ đang làm..."

Cô chưa nói xong đã bị ánh lửa lập lòe trên bãi đất trống cắt ngang. Vài giây sau, một tiếng nổ lớn vang lên, trên bầu trời xuất hiện một bông hoa với đầy màu sắc rực rỡ.

Nguyên Nhị không dám tin tưởng mở to hai mắt, nhìn pháo hoa chiếu sáng cả một vùng trời, lộ ra nụ cười vui vẻ.

Từng tiếng pháo hoa vang lên liên tiếp không ngừng, trên bầu trời xuất hiện một chùm lại một chùm, đủ loại hình dạng, đủ màu sắc.

Cuối cùng, trên bầu trời xuất hiện mấy trái tim màu đỏ thật lớn, trái tim ấy được bao bọc bởi những vòng tròn từ lớn tới nhỏ.

"Cái này..." Cổ họng nóng lên, lời tới bên miệng nhưng không thể thốt ra. Nguyên Nhị chậm rãi quay đầu, ngửa đầu nhìn vào đôi mắt sáng như sao của Mục Nghiên Chi.

Anh mỉm cười, đôi tay giờ lên, lòng bàn tay nhẹ nhàng lướt qua cánh môi hồng nhuận của cô. "Nguyên Nhị, anh yêu em."

Vừa dứt lời anh lập tức cúi đầu hôn lên môi của Nguyên Nhị. Cánh môi ấy vừa mềm mại lại mang theo mùi hương nhàn nhạt của son môi. Anh cạy mở đôi môi của cô rồi từ từ xâm nhập vào bên trong, tìm được đầu lưỡi thì không thể kháng cự liều chết dây dưa.

Nguyên Nhị thiếu chút nữa thì hít thở không thông, dùng lỗ mũi hít vào một hơi.

Động tác của Mục Nghiên Chi càng ngày càng tàn nhẫn, cuối cùng còn cắn lên đầu lưỡi cô.

Nguyên Nhị bị đau, đuổi tay đẩy anh, nhưng với sức lực này của cô thì Mục Nghiên Chi cũng coi như không có gì.

Hồi lâu, anh mới rời khỏi đôi môi đầy quyền rũ ấy, vè mặt chưa đã thèm.

"Lỗi tai nhỏ..." Mục Nghiên Chi.

Nguyên Nhị bị anh hôn đến có chút mơ hồ, hai tròng mắt ướt đầm dề, như là bao phủ một tầng hơi nước.

Cô xấu hổ vô cùng, mơ hồ hỏi: "Chuyện...Chuyện gì?"

Mục Nghiên Chi duỗi tay mon trón hàng mi thật dài của cô, thanh âm trầm thấp mang theo sự quyến luyến nồng đậm: "Em thì sao?"

"Em?" Nguyên Nhị trong lúc nhất thời không theo kịp suy nghĩ của anh, nhưng rất nhanh cô đã biết anh đang hỏi điều gì.

Cô nhẹ nhàng bước lên phía trước, ôm lấy eo của Mục Nghiên Chi, khuôn mặt vùi vào lồng ngực ấm áp ấy, bên tai là nhịp tim đập vững vàng, từng nhịp từng nhịp đầy mạnh mẽ.

"Em cũng vậy." Thanh âm rầu rĩ nhưng vô cùng kiên định.

Ngoài cửa sổ, trên bầu trời đột nhiên rơi xuống từng bông tuyết. Tuyết trắng rơi lên cửa kính, rất nhanh ở đó đã trở thành một mảnh trắng xóa.

Trong thư phòng, Mục Nghiên Chi ôm chặt cô gái của mình vào lòng. Anh nhìn một mảnh trắng xóa kia nhưng không cảm nhận được một tia lạnh lẽo nào, ngược lại anh còn cảm thấy trong lòng nóng lên giống như bị lửa đốt.

.....

Bạn đang đọc truyện *Lỗi Tai Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41-2

Tết Âm Lịch năm nay Nguyên Nhị lấy thân phận là cháu dâu, con dâu Mục gia đi theo các trưởng bối trong nhà ra ngoài chúc tết. Trong khi đó Mục Nghiên Chi lại nhận được nhiệm vụ tại thành phố kế bên vào ngày mùng 1. Buổi chiều mùng 1 anh đã phải đi rồi, lúc trở về đã là ngày mùng 6.

Tết Âm Lịch, tất cả mọi người đều trở về, ngay cả Hạ Hân cũng đã trở về. Toàn bộ đại viện quân khu đặc biệt náo nhiệt, đám người Phó Tân An tổ chức một buổi tụ họp, gọi các bạn nhỏ trong quân khu tập trung ở một chỗ, cùng nhau ăn bữa cơm rồi đi ra ngoài ca hát gì đó.

Tết Âm Lịch qua đi, đoàn người lại bắt đầu bận rộn. Mục Nghiên Chi trở về không được mấy ngày thì phải đi công tác đi, nói là đi học tập và tham gia một hội nghị rất quan trọng, ngày Nguyên Nhị khai giảng anh cũng không trở về.

Mục Nghiên Chi đi cũng đã hai tuần, mỗi ngày anh đều rất bận rộn, chỉ có buổi tối mới có thể gọi điện thoại hoặc là gọi video nói chuyện phiếm với Nguyên Nhị.

Ngày Mục Nghiên Chi trở về trong lòng Nguyên Nhị tính toán sẽ cho anh một kinh hỉ.

Nhưng mà không nghĩ tới chờ cô ở nhà lại là một tin tức mà cô không thể tiếp nhận nổi.

Nguyên Nhị vừa tan học thì trực tiếp ở cổng trường bắt xe về nhà, lúc về đến nhà phát hiện bên ngoài có một chiếc xe quân dụng xa lạ.

Cô xuyên qua tiền viện, chưa đi vào nhà chính thì đã nghe thấy được tiếng gầm gừ từ bên trong truyền ra.

"Quý xuống."

Nguyên Nhị vừa nghe đã biết đây là giọng của Mục Quốc Phong. Cô hốt hoảng chạy vào nhà.

Trong phòng khách, Mục Quốc Phong ngồi trên sofa, có một người đang quỳ trên mặt đất. Nguyên Nhị liếc mắt một cái thì nhận ra tới đó là Mục Nghiên Chi, mặc dù anh đang quỳ nhưng sống lưng vẫn thẳng tắp, mắt nhìn phía trước, một thân ngạo cốt.

Nguyên Nhị mở to hai mắt nhìn, không thể tin được.

Mục Quốc Phong tuy rằng đối với Mục Nghiên Chi vẫn luôn nghiêm khắc nhưng chưa bao giờ bắt anh phải quỳ, thế nhưng ngay lúc này ông lại đang tức giận bắt anh quỳ xuống, có thể thấy chuyện lần này không hề đơn giản.

Phóng tầm mắt nhìn cô phát hiện trong phòng khách còn có hai vợ chồng Mục Diệc Thâm và hai người đàn ông trung niên mặc quân phục, nhìn quân hàm trên vai có thể biết đây không phải là một nhân vật bình thường. Bên cạnh bọn họ còn có một người trẻ tuổi, hẳn là cấp dưới của hai người kia.

Bầu không khí trong phòng khách ngột ngạt đến mức làm người khác hít thở không thông. Mọi người đều trầm mặc, ánh mắt của bọn họ không hện cùng nhìn người đang quỳ ở kia, mây nhuất chặt.

Nguyên Nhị cũng không dám thở mạnh. Cô cứ lẳng lặng đứng ở cửa không dám tiến lên, thẳng đến khi dì Phương bung trà từ trong phòng bếp đi ra mới phát hiện ra cô.

“Tiểu thư, cô đã về rồi.” Dì Phương nhìn cô, trong ánh mắt để lộ sự lo lắng.

Nguyên Nhị há miệng thờ dốc, cái gì cũng không nói được. Cô đã nhận ra, tâm sinh bất an.

Một tiếng gọi của dì Phương đã thu hút sự chú ý của mọi người, bọn họ đưa mắt nhìn về phía Nguyên Nhị, ngay cả người vốn không nhúc nhích kia cũng phải quay đầu nhìn cô. Anh nhíu chặt mày, cặp mắt đen nhánh tràn ngập cảm xúc phức tạp và bất an.

Rất nhanh anh đã quay đầu đi, có chút giống như đang trốn tránh điều gì đó.

Cô chưa từng thấy anh như vậy.

Nguyên Nhị hít sâu một hơi, chậm rãi đi qua, nhưng cô cảm nhận mỗi một bước của mình đều vô cùng nặng nề. Cô không biết đã xảy ra chuyện gì, không biết Mục Nghiên Chi sao lại nhìn mình như vậy.

“Ông nội...” Cô gọi Mục Quốc Phong một tiếng rồi lại cúi đầu. Lúc này Mục Nghiên Chi đã khôi phục thành bộ dáng giống như lúc cô vừa vào cửa, anh nhìn phía trước, môi mím chặt. Nhìn anh như vậy nổi bất an trong lòng cô càng lúc càng lớn, một lần nữa nhìn về phía Mục Quốc Phong, cô hỏi: “Ông nội, đã xảy ra chuyện gì vậy? Vì... Vì sao...”

Không đợi Nguyên Nhị nói hết lời Mục Quốc Phong hừ lạnh một tiếng, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Mục Nghiên Chi.

“Chuyện gì?” Ông giờ cây gậy trong tay lên rồi chỉ vào Mục Nghiên Chi. “Cái tên hỗn trướng này vào nửa năm trước vậy mà lại trình báo cáo, muốn xin điều đến bộ đội đặc chủng. Nếu không phải bên trên có thông báo thì chúng ta cũng chẳng hay biết gì.”

“Bộ... Bộ đội đặc chủng?” Giọng nói của Nguyên Nhị run lên.

Bốn chữ này ở trong sinh mệnh của cô cũng không có hồi ức gì tốt đẹp. Cô đã từng lấy làm vinh dự khi có một người ba là bộ đội đặc chủng, nhưng đó chỉ là chuyện khi còn nhỏ. Sau khi trưởng thành cô đã hiểu rõ một chuyện, tuy bộ đội đặc chủng là một thân phận rất vinh dự nhưng đó cũng là thân phận phải đối mặt với những chuyện nguy hiểm nhất, những nơi nguy hiểm nhất trên thế giới.

Trong những trận mưa bom bão đạn bọn họ luôn là những người đứng đầu chiến tuyến, nhiệm vụ nguy hiểm đối với bọn họ mà nói chỉ là chuyện thường ngày. Mỗi một lần làm nhiệm vụ đều có thể biến thành nhiệm vụ cuối cùng trong cuộc đời của họ.

Ba của cô chính là như vậy.

“Nghiên... anh Nghiên Chi...” Cô cong lưng, đỡ lấy bàn trà chậm rãi ngồi xổm xuống. “Là... thật sao?”

Giọng nói của cô run rẩy giống như một con lông chim không có trọng lượng, nhẹ nhàng lướt qua mặt hồ mang theo cơn sóng, nhưng chỉ cần một cơn gió thổi qua thì không biết sẽ bị thổi đến nơi nào.

Mục Nghiên Chi không dám quay đầu lại, sợ khi nhìn thấy bộ dáng của cô anh sẽ từ bỏ tất cả.

Tầm mắt bắt đầu mờ hồ, Nguyên Nhị nhắm mắt rồi lại mở ra, tiếp tục hỏi. “Anh Nghiên Chi, ông nội nói đều là thật sao?”

Mục Nghiên Chi chung quy vẫn đánh không lại cô. Anh nhắm hai mắt, nhẹ nhàng gật đầu. “Là thật.”

“Vì sao? Vì sao anh không nói cho em biết, nếu...” Nguyên Nhị đứng lên, cảm xúc đột nhiên kích động. “Nếu hôm nay em không trở về có phải anh tính trước khi đi một ngày mới chịu nói với em hay không?”

“Nhĩ Đóa...” Thấy thế, Minh Du tiến lên đỡ lấy cô, ôm bà vai an ủi. “Nhĩ Đóa, con đừng như vậy.”

Mục Nghiên Chi không trả lời. Anh mím môi, từ đầu đến cuối không dám nhìn cô gái bên cạnh.

Mục Quốc Phong đứng lên, cây gậy trong tay nặng nề gõ xuống sàn nhà.

“Mục Nghiên Chi, cháu trưởng thành cánh cứng rồi có phải không? Chuyện quan trọng như vậy mà cháu lại giấu mọi người tự mình quyết định, cháu có biết chuyện đó có bao nhiêu nguy hiểm hay không, tùy thời đều có khả năng sẽ phải bỏ mạng ở nơi nào đó. Ông bảo cháu đền đáp tổ quốc nhưng không bảo cháu vì quốc gia mà toi mạng.” Mục Quốc Phong tức giận đến phát run.

“Nhĩ Đóa thì sao? Cháu đi rồi thì con bé phải làm thế nào? Chẳng lẽ cháu muốn con bé mỗi ngày đều sống trong lo lắng liệu cháu có thể an toàn trở về hay không sao? Cháu thật sự muốn mỗi ngày trôi qua con bé đều phải lo lắng ư? Mục Nghiên chi à Mục Nghiên Chi, cháu làm sao có thể bỏ được? Cháu đó! Tâm thật tàn nhẫn. Cháu không phải... không phải không biết...”

“Cháu sẽ không, cháu nhất định sẽ trở về.” Mục Nghiên Chi lên tiếng đánh gãy lời ông.

Anh sẽ không giống ba của cô, anh nhất định sẽ trở về.

“Có phải cháu nhất định phải đi hay không?” Mục Quốc Phong biết rõ tính cách Mục Nghiên Chi, một khi đã quyết định thì sẽ không thay đổi. Ông nheo mắt nhìn anh, đầu lòng chất vấn.

Mục Nghiên Chi rũ mắt nhìn mặt đất, thái độ noi đây mắt vẫn kiên quyết như cũ.

“Vâng.”

“Nhĩ Đóa...”

Một tiếng thét kinh hãi cùng với giọng nói của Mục Nghiên Chi đồng thời vang lên. Anh đột nhiên ngẩng đầu, chỉ kịp thấy một góc áo của Nguyên Nhị biến mất ở cửa cùng với bóng dáng Minh Du đuổi theo.

Anh trầm mặc, chung quy vẫn nhìn không được lập tức đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Tai Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Trên con đường nhỏ bên ngoài đại viện Mục gia, bộ dáng bỏ chạy của Nguyên Nhị giống như không muốn sống nữa. Minh Du dùng hết toàn lực đuổi theo phía sau nhưng cũng không thể đuổi kịp cô.

"Nhĩ Đóa, quay lại..." Minh Du chống tường thở hổn hển, ánh mắt vẫn luôn nhìn về phía bóng dáng sắp biến mất ở đằng kia rồi hô to một tiếng, cuối cùng cũng nói không hết lời.

Đột nhiên, phía sau truyền đến tiếng bước chân dồn dập. Minh Du còn chưa kịp quay đầu thì đã thấy một bóng dáng màu đen chọt lóe qua, nhìn lại thì phát hiện Mục Nghiên Chi đang đuổi theo.

Minh Du dựa vào tường, lo lắng nhìn hai người càng chạy càng xa.

Hy vọng sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Mục Nghiên Chi sai bước chạy như bay, ra sức muốn đuổi theo cô gái nhỏ đã chạy xa. Có rất nhiều lần anh nhìn thấy cô thiếu chút nữa thì té ngã vì chạy quá nhanh, mỗi lần như vậy trái tim anh đều vọt tới cổ họng giống như sắp nhảy ra ngoài.

“Nguyên Nhị, dừng chạy.” Mục Nghiên Chi mở miệng hô to. “Nguyên Nhị, mau dừng lại.”

Anh cắn chặt răng, chạy càng nhanh.

Nhưng mà...

Tiếng thắng xe bỗng dưng vang lên, có thể mảnh khảnh của cô gái nhỏ quay cuồng vài vòng trên mặt đất, sau đó đụng phải thân cây mới dừng lại được.

Cánh cửa chiếc xe quân dụng mở ra, ba người mặc quân phục từ trên xe bước xuống chạy về phía Nguyên Nhị.

“Nguyên Nhị...”

Mục Nghiên Chi rống lên một tiếng, hai mắt trong phút chốc tràn ngập tơ máu, ánh mắt thô bạo, giờ phút này toàn thân anh

toát ra khí lạnh làm người sợ hãi.

Ba người binh sĩ kia đồng thời quay đầu lại, liếc mắt một cái liền nhận ra Mục Nghiên Chi, sau đó trên mặt ba người không hẹn cùng lộ ra hoảng sợ.

Bọn họ đã đoán được mình vừa đụng vào ai, không một tia chần chờ trong đó có một người gọi điện thoại cho bệnh viện quân khu.

Sau đó bọn họ gặp được Mục Nghiên Chi, Mục gia đại thiếu mà họ chưa từng thấy qua.

Sắc mặt của ba người trở nên tái nhợt. Bọn họ trở mắt nhìn bóng người cao lớn đang chạy như bay tới đây, “bịch” một tiếng hai đầu gối nặng nề quỳ trên mặt đất. Một bàn tay lộ khớp xương đang run rẩy nâng đầu cô gái trên mặt đất rồi nhẹ nhàng xoay người lại, trên trán của cô là chất lỏng đỏ tươi, vô cùng chói mắt. Trên tảng đá ven đường còn mang theo vết máu.

Mục Nghiên Chi muốn kêu lên nhưng lại phát hiện cổ họng giống như bị chặn lại, một chút âm thanh cũng không thể phát ra nổi. Anh nuốt nuốt nước miếng, như là dùng hết sức lực toàn thân mới phát ra âm thanh, giọng nói khàn khàn bất kham, giống như bị nghiền qua.

“Cứu... xe cứu thương.” Anh nghẹn ngào nói. “Gọi bác sĩ tới đây nhanh lên...”

“Tôi đã gọi...” Nói chuyện chính là người vừa gọi điện thoại.

Mục Nghiên Chi đỏ mắt nhìn cô gái trên mặt đất, tầm mắt không đành lòng dừng ở trên miệng vết thương của cô.

Anh không dám di chuyển cô.

Máu trên trán không ngừng chảy ra. Mục Nghiên Chi trực tiếp cởi chiếc áo khoác mỏng nhẹ nhàng ấn miệng vết thương.

“Nguyên Nhị, kiên trì một lát. Cầu xin em...”

“Anh cầu xin em, ngàn vạn lần không thể có việc gì.”

“Anh xin em...”

.....

Tại bệnh viện quân khu thủ đô.

Trong căn phòng đơn thoải mái, Nguyên Nhị yên tĩnh nằm trên chiếc giường có nệm trắng xóa. Trên đầu của cô quán một lớp băng gạc thật dày, một khuôn mặt vốn nên phấn nộn giờ phút này không hề có huyết sắc, tái nhợt đến làm người đau lòng, nhìn yếu ớt giống như búp bê sứ dễ vỡ.

Mục Nghiên Chi đẩy cửa đi vào, trong tay cầm một cái phích nước nóng.

Anh ngồi ở mép giường nhìn khuôn mặt của Nguyên Nhị, trong lòng sớm đã hung hăng mắng chính mình ngàn lần, vạn lần.

Nếu anh nói cho cô biết sớm có phải sẽ không xảy ra chuyện như ngày hôm nay hay không?

Chỉ tiếc trên thế giới này không có nếu như, bởi vì ai cũng không dự đoán được kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì.

Trong đầu, một màn tai nạn xe cộ kia còn rõ ràng trước mắt. Lồng ngực Mục Nghiên Chi đau từng cơn từng cơn, trái tim giống như bị đâm một nhát, máu chảy đầm đìa.

Bàn tay to lớn của anh nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của Nguyên Nhị, giống như muốn mượn cách này để truyền hơi ấm cho cô.

Bỗng dưng, đôi tay đang được anh nắm lấy giật giật. Anh đột nhiên ngẩng đầu, lọt vào mắt chính là lông mi của hơi hơi rung động của Nguyên Nhị, vài giây sau mí mắt giật giật, đôi mắt chậm rãi mở ra.

“Nguyên Nhị, em tỉnh rồi.” Vẻ căng thẳng trên mặt Mục Nghiên Chi cuối cùng cũng giảm bớt, còn lộ ra vẻ tươi cười.

Nguyên Nhị vẫn còn mơ mơ màng màng, đôi mắt nhìn trần nhà trắng xóa. Bên tai là giọng nói hưng phấn của người đàn ông, qua một lúc cô mới nhớ ra chuyện gì đó, chậm rãi quay đầu.

“Đau...” Cô vừa cử động trên đầu lập tức truyền đến cơn đau nhức.

“Đừng nhúc nhích.” Mục Nghiên Chi nhẹ nhàng đỡ bờ vai của cô, sau đó ghé lại gần. “Đầu của em đang bị thương, trên người còn có rất nhiều vết thương. Em ngàn vạn lần không thể lộn xộn.”

“Em... em làm sao vậy?” Cô chỉ nhớ rõ một trận đau nhức đánh úp tới, sau đó thì mất đi ý thức.

“Em bị đụng xe.” Mục Nghiên Chi sờ sờ khuôn mặt ấy, bỗng dưng, hốc mắt đỏ lên. “Thực xin lỗi, nếu không phải tại anh thì em cũng không xảy ra chuyện ngoài ý muốn.”

Nếu không phải tại anh thì cô sẽ không bỏ chạy, sau đó cũng sẽ không bị gặp tai nạn, là anh có lỗi với cô.

Nơi đáy lòng sinh ra bao nhiêu sự áy náy thì lòng anh bị dày vò bấy nhiêu.

Nguyên Nhị nhẹ nhàng chớp mắt, một đôi mắt đỏ lên càng tôn lên khuôn mặt tái nhợt. Cô nhúu nhúu mày, đôi môi khô nứt hơi hơi rung động.

Mục Nghiên Chi cảm thấy trái tim mình bị nhéo đau. Thấy cô như thế anh vội hỏi: “Sao vậy? Có phải là rất đau không? Để anh đi gọi bác sĩ.”

“Không...” Vạt áo bị người trên giường nắm lấy.

Mục Nghiên Chi cúi đầu nhìn, rồi khom lưng ghé vào mép giường: “Anh gọi bác sĩ tới kiểm tra giúp em, chờ một chút sẽ không đau nữa.”

“Không cần.” Nguyên Nhị cự tuyệt. “Em không có việc gì.”

“Nhưng...” Mục Nghiên Chi vẫn rất lo lắng.

“Anh Nghiên Chi...” Nguyên Nhị.

Mục Nghiên Chi “Ừm” một tiếng, “Em nói đi.”

“Anh...có thể đừng đi được không? Có thể đừng rời khỏi em được không?”

Cô không muốn anh làm chuyện nguy hiểm như vậy. Cô không muốn anh rời đi, cô càng không muốn...anh sẽ giống như ba của mình.

Không, không được.

“Anh Nghiên Chi, em cầu xin anh. Anh đừng đi có được không.” Nguyên Nhị tựa như đã dùng hết sức lực toàn thân, đau khổ cầu xin.

Từng giọt nước mắt thi nhau rơi xuống, rất nhanh đã làm ướt những sợi tóc bên tai.

Mục Nghiên Chi một chữ cũng không nói, thần sắc phức tạp vô cùng, trong nháy mắt anh cảm thấy trái tim như bị dao cứa.

Anh ngồi vào mép giường, kề sát Nguyên Nhị. Khuôn mặt anh nhẹ nhàng dán lên mặt cô rồi cọ cọ, một bên sườn mặt dính những giọt nước mắt lạnh lẽo.

Anh ngồi dậy, vuốt tay lau đi những giọt nước mắt ấy, cổ họng chua xót nói ra ba chữ. “Thực xin lỗi...”

Nguyên Nhị sững sờ, thân thể suy yếu không biết lấy đâu ra sức lực đột nhiên đẩy tay Mục Nghiên Chi ra, kéo cái chăn che đầu. Chỉ một lát sau trong chăn truyền tới tiếng khóc rống, một tiếng lại một tiếng, tê tâm liệt phế.

Mục Nghiên Chi biết tình huống của cô bây giờ không thích hợp như vậy, nhưng mà anh không có biện pháp.

Anh không có cách nào để cô không khóc, càng không có cách nào lừa cô.

Mục Nghiên Chi mím môi, một đôi mày kiếm gắt gao nhăn lại, nhăn thành nếp gấp.

Đúng vào lúc này cửa phòng bệnh bị đẩy ra, bước vào chính là Minh Du và dì Phương. Hai người mang theo quần áo và đồ dùng sinh hoạt tới đây.

Mục Nghiên Chi nắm chặt tay, nhịn xuống xúc động muốn ôm cô từ trên giường dậy, anh đi về phía Minh Du. “Mẹ, dì Phương.”

Minh Du gật gật đầu, vỗ vỗ bả vai con trai mình ý bảo anh đi ra ngoài trước.

Nguyên Nhị chỉ lo khóc, cái gì cũng nghe không thấy.

Minh Du thờ dài, đi đến giường bệnh rồi ngồi xuống, tay nhẹ nhàng xoa xoa lên.

Nguyên Nhị vốn đã không có sức lực, lại vừa khóc, thân mình càng hư nhược hơn. Minh Du chỉ dùng một chút lực đã dễ dàng xoa xoa lên, thấy cô gái dưới chăn khóc đến rồi tỉnh rồi mù bà chau mày, đau lòng muốn chết.

“Nhĩ Đóa” Bà thấp giọng gọi.

Nguyên Nhị cứng ngắc, chậm rãi ngừng khóc.

“Mẹ...” Ngữ khí ủy khuất, khó chịu.

“Nhĩ Đóa, mẹ có thể hiểu tâm trạng của con, nhưng điều quan trọng bây giờ chính là con phải nghỉ ngơi thật tốt. Trước tiên không cần nghĩ tới chuyện khác, chờ con khỏe lại chúng ta sẽ chậm rãi nói chuyện.” Minh Du vỗ vỗ mu bàn tay của Nguyên Nhị, thờ dài một tiếng.

Minh Du lại an ủi Nguyên Nhị một hồi lâu, thẳng đến khi cô mệt mỏi chìm vào giấc ngủ bà mới đi ra khỏi phòng bệnh.

Ngoài phòng bệnh, Mục Nghiên Chi không rời đi mà vẫn luôn ngồi ở bên ngoài. Minh Du vừa ra đi liền thấy bộ dáng nhưu chặt mày của anh.

Hiểu con không ai bằng mẹ. Minh Du biết con trai của mình đang suy nghĩ cái gì.

Bà đi qua đi ngồi cạnh Mục Nghiên Chi, tay vỗ vỗ bờ vai của anh, nói: “Con trai, mẹ sẽ không ngăn cản con đi làm chuyện mà con muốn, nhưng mẹ cũng không muốn Nhĩ Đóa đau lòng, khổ sở. Chờ sức khỏe con bé tốt lên rồi hai đứa hãy tâm sự với nhau.”

Mục Nghiên Chi cúi đầu nhìn mặt đất, không rên một tiếng.

Không biết qua bao lâu anh mới gật gật đầu. “Vâng.”

“Mẹ, mẹ đi về trước đi! Con ở chỗ này trông chừng cô ấy là được rồi.” Mục Nghiên Chi nhàn nhạt nói.

Minh Du cũng không lưu lại. “Ừ, ngày mai mẹ sẽ tới. Đúng rồi! Nhi Đóa vừa ngủ xong, con cũng đi vào nghỉ ngơi đi.”

“Vâng.”

Mục Nghiên Chi ở bên ngoài ngồi thêm một lúc mới nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào. Anh đứng ở mép giường nhìn người đang ngủ say, một lúc sau mới đi đến sofa nằm xuống. Chiếc sofa khá dài nhưng đối với người cao chân dài như Mục Nghiên Chi mà nói thì rõ ràng là khá ngắn, đôi chân có một phần ba lộ ở bên ngoài sofa.

Đêm tối từ từ, Mục Nghiên Chi nằm ở trên sofa nhìn người trên giường, thẳng đến nửa đêm mới dần dần đi vào giấc ngủ.

Hôm sau, bức màn phòng bệnh mở ra, thời tiết bên ngoài rất tốt, ánh mặt trời ấm áp chiếu vào trong phòng. Nguyên Nhị từ từ tỉnh dậy, khi cô nghiêng đầu liền thấy trên sofa có một người đàn ông co ro nằm ở đó, trên người anh không có chăn mà chỉ có bộ quần áo mỏng manh.

Nghỉ ngơi cả một đêm Nguyên Nhị cảm thấy thoải mái hơn nhiều. Tuy rằng vết thương trên người vẫn còn đau, đặc biệt là đầu, nhưng cũng không đến mức không dậy nổi. Một tay cô chống giường, xóc chân rồi xuống giường đi đến sofa, ánh mắt âm thầm nhìn dung nhan của người đang yên tĩnh ngủ kia. Động tác của cô rất nhẹ, ngay cả người có tính cảnh giác cao như anh cũng không phát hiện ra cô tới gần.

Nguyên Nhị xoay người đi tới giường bệnh cầm lấy cái chăn, một lần nữa đi tới sofa. Cô duỗi tay chạm chạm khuôn mặt Mục Nghiên Chi, có chút lạnh lẽo.

“Cũng không biết lấy chăn mà đắp.” Cô nhỏ giọng lầm bầm.

Thở dài trong lòng một tiếng, Nguyên Nhị mở chăn nhẹ nhàng đắp lên người Mục Nghiên Chi.

Mới vừa buông tay thì người trên sofa đột nhiên mở mắt, bốn mắt nhìn nhau. Nguyên Nhị quay đầu trốn tránh, xoay người muốn bỏ đi nhưng chân mới vừa bước đi đã bị người phía sau ôm eo. Mục Nghiên Chi kéo cô ngồi lên đùi mình.

Sau lưng truyền đến một trận tê dại, trán của Mục Nghiên Chi kề vào cổ Nguyên Nhị, hô hấp xuyên qua chiếc áo bệnh nhân phả lên làn da mẫn cảm của cô.

Nguyên Nhị rụt rụt vai, muốn gỡ cánh tay anh ra. “Anh... anh buông em ra.”

“Không.” Mục Nghiên Chi buộc chặt cánh tay. “Không buông.”

Bạn đang đọc truyện *Lỗi Tai Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43

Nghĩ đến trên người cô còn có vết thương Mục Nghiên Chi lập tức giảm lực đạo. Nguyên Nhị đã nhận ra, cũng không gây giụa nữa.

Cô khăn trương bắt lấy cánh tay Mục Nghiên Chi, mười ngón bám chặt vào da thịt, thiếu chút nữa thì đâm sâu vào bên trong da thịt. Người phía sau không rên một tiếng, tùy ý để cô phát tiết.

Hồi lâu Nguyên Nhị buông tay ra, cúi đầu vừa thấy làn da cánh tay hồng hồng.

Nguyên Nhị cảm nhận được một tia không biết làm sao. “Cái đó... Thực xin lỗi.”

Mục Nghiên Chi mím môi, không trả lời, qua một lúc anh gọi cô một tiếng. “Lỗi tai nhỏ...”

Dừng một lát anh mới nói tiếp: “Anh biết em đang sợ điều gì, nhưng em hãy tin anh, nhất định anh sẽ không như vậy, vĩnh viễn sẽ không như vậy. Anh chỉ cần hai năm, hai năm sau anh sẽ ở chỗ này, nơi nào cũng không đi, chỉ ở bên cạnh em. Bây giờ anh chưa đủ cường đại, anh muốn bản thân lớn mạnh hơn để sau này mỗi một ngày trôi qua đều có thể làm hậu thuẫn vững chắc cho em, có thể che mưa chắn gió giúp em. Em phải tin rằng anh nhất định sẽ trở về.”

Một câu hứa hẹn lọt vào lỗ tai, xuyên qua màng nhĩ chạy thẳng vào đáy lòng, thế nhưng Nguyên Nhị không có cách nào để bản thân không sợ hãi. Đôi mắt của cô hàm chứa nước mắt, dùng sức lắc đầu. “Không cần, em không cần, không cần...”

“Nguyên Nhị! Em đừng khóc, đừng khóc được không? Em như vậy khiến anh cảm thấy bản thân là một tên khốn, từ đầu tới cuối đều là một tên khốn.”

Nguyên Nhị giờ tay nắm lên cánh tay anh, khóc lóc lên án. “Anh chính là, chính là một tên khốn, anh. . .rõ ràng anh biết nhưng vì sao còn muốn đi. Anh không biết, anh không biết em có bao nhiêu sợ hãi. . .sợ anh. . .”

Chết.

Chữ này làm thế nào cô cũng không thể nói ra khỏi miệng.

“Sẽ không.” Mục Nghiên Chi xoay người cô lại, cái tay của anh giữ lấy gáy rồi ấn đầu cô vào ngực mình, lỗ tai dán lên vị trí trái tim của anh. “Em nghe đi, trái tim của anh có phải đang đập hay không? Em phải nhớ kỹ âm thanh này, về sau âm thanh này chỉ thuộc về em, mặc kệ là hiện tại hay là tương lai nó đơn giản chỉ đập vì một người, nó chỉ thuộc về một người. Lỡ tai nhỏ, chờ anh hai năm, chờ anh trở về cưới em để em làm bà Mục.”

Nguyên Nhị không lên tiếng. Cô vẫn luôn trầm mặc, một lúc sau đột nhiên nghẹn ngào. “Anh. . .lúc trước anh cũng nói như thế nhưng cuối cùng vẫn bị thương. Anh có biết khi em nhìn thấy anh nằm ở trên giường bệnh đã có bao nhiêu đau lòng hay không? Anh có biết hay không? Rốt cuộc thì anh có biết hay không hả. . .” Nguyên Nhị vừa khóc lóc kể lể, vừa nâng tay nắm ngực anh.

Mục Nghiên Chi mím môi, yên lặng thừa nhận. Từ đầu tới đuôi anh không rên một tiếng, tùy ý để cô đánh lên người, thẳng đến khi cô gái nhỏ mệt mỏi anh mới thấp giọng dỗ cô.

Anh cầm lấy bàn tay vừa đánh mình kẻ sát vào miệng, sau đó nhẹ nhàng thổi thổi. “Có đau hay không? Anh thổi thổi giúp em, thổi xong thì sẽ không đau nữa.”

Nói xong anh lại nghiêm túc thổi khí.

Nguyên Nhị chớp hai mắt ướt át, ngẩng đầu nhìn bộ dáng nghiêm túc của anh, trái tim bỗng cảm thấy mềm nhũn. Cô nhìn anh, đột nhiên phụt cười một cái.

“Anh có bị ngốc không vậy?” Nguyên Nhị hỏi.

Mục Nghiên Chi nghe vậy mới ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt nhu nhược đáng thương của cô, hả một tiếng đầy nghi hoặc. “Em nói cái gì?”

Nguyên Nhị nhìn chằm chằm ngực anh nhỏ giọng hỏi, tiếng nói trở nên khàn khàn sau khi khóc, mang theo giọng mũi nũng nịu đậm. “Bị em đánh thì hẳn là anh đau mới đúng, anh thổi tay của em làm gì?”

Mục Nghiên Chi cong cong khóe môi, nhàn nhạt nói: “Thịt anh dày như vậy đánh cũng không sao, da em mềm mại anh mới không nỡ để em chịu đau.”

“Da dày cũng sẽ đau.” Nguyên Nhị nhỏ giọng lầm bầm.

Mục Nghiên Chi đang thổi khí cũng phải dừng lại. Anh buông tay cô, đáy mắt hiện lên một tia giao hoạt, cố ý hỏi: “Em nói cái gì?”

“Không có.” Nguyên Nhị lắc đầu phủ nhận. “Em không. . .không nói gì.”

Mục Nghiên Chi ôm sát cô, hai khuôn mặt dán vào nhau, không lưu tình chọc thủng lời cô nói. “Anh biết cho dù em tức giận nhưng vẫn sẽ quan tâm anh.”

Nghe vậy Nguyên Nhị vừa bực mình vừa buồn cười, nghiêng đầu chỗ khác không nhìn anh.

Mục Nghiên Chi muốn xem biểu tình của cô nhưng cô lại cố ý xoay qua chỗ khác.

Thấy thế anh bắt đầu dĩ thử dài, duỗi tay xoay đầu Nguyên Nhị. “Lỡ tai nhỏ. . .”

“Đau. . .” Khuôn mặt cô gái nhỏ nhăn lại.

Mục Nghiên Chi hốt hoảng, tưởng mình làm đau cô. “Thế nào rồi? Muốn gọi bác sĩ không?”

“Đau.” Nguyên Nhị vẻ mặt đau khổ nói.

Là thật sự đau, không chỉ là đầu mà toàn thân đều đau.

“Đau muốn chết.” Nguyên Nhị.

“Thật sự?” Mục Nghiên Chi khản trương cực kỳ, trực tiếp bế cô đặt lên giường, xoay người đi tìm bác sĩ.

“Này! Anh Nghiên Chi. . .” Nguyên Nhị gọi anh lại.

Mục Nghiên Chi dừng chân, quay đầu nhìn cô, mày nhíu chặt. “Làm sao vậy? Rất đau à? Anh lập tức đi tìm bác sĩ.”

“Đừng! Anh Nghiên Chi, em không có việc gì.” Nguyên Nhị nhanh chóng giải thích. “Em nói vậy, chỉ đau một chút thôi à, thật sự không có việc gì.”

Tuy rằng vẫn tức giận chuyện anh giấu mình gia nhập bộ đội đặc chủng, nhưng khi nhìn thấy anh khăn trương trong lòng Nguyên Nhị vẫn không tránh khỏi một trận vui mừng.

Cô ngồi ở trên giường, vươn hai tay về phía Mục Nghiên Chi. “Anh Nghiên Chi, anh đừng đi. Em muốn ôm một cái.”

Mục Nghiên Chi đứng bất động tại chỗ, mím môi như suy tư gì đó.

Nguyên Nhị thấy anh bất động thì chu miệng, thúc giục nói: “Nhanh lại đây nào, em không thoải mái, cầu an ủi.”

Mục Nghiên Chi sao có thể làm ngơ với bộ dáng làm nũng của cô, đặc biệt là cô còn vì mình mà bị thương. Lúc này nếu cô muốn sao trên trời thì anh cũng sẽ nghĩ cách hải xuống cho cô.

Đàn ông à! Mặc dù ngày thường luôn cứng rắn, nhưng khi đối diện với người mình yêu thương thì trái tim dù cứng rắn tới đâu cũng sẽ không thể chịu được một đòn tấn công từ cô ấy, chỉ một lúc thì tan rã.

Mục Nghiên Chi nhẹ nhàng thở dài một tiếng, đi qua ôm lấy cô, nhẹ nhàng ấn người vào lòng mình. “Em đó! Thật là không có biện pháp với em”

.....

May mà chiếc xe kia lúc ấy chạy với tốc độ chậm cho nên Nguyên Nhị bị thương không nghiêm trọng. Tất cả đều là vết thương ngoài da, nghiêm trọng nhất chính là vết thương trên đầu, tuy rằng miệng vết thương rất sâu nhưng cũng không gây chấn động não. Chỉ là vẫn phải khâu, ngày sau có khả năng sẽ để lại sẹo, nhưng bác sĩ cũng đã nói qua mặc dù có sẹo nhưng cũng không phải lo lắng, sau này tìm một bệnh viện thẩm mỹ xử lý một chút là ổn.

Không có gì trở ngại Nguyên Nhị ở bệnh viện ở ba ngày thì ồn ào muốn xuất viện. Mấy ngày nay Mục Nghiên Chi đối với cô luôn nói gì nghe nấy, bây giờ đã không có biện pháp làm trái ý cô, chỉ có thể giúp cô làm thủ tục xuất viện.

Trên xe, chú Trương ở phía trước lái xe còn hai người thì ngồi ở phía sau. Sau khi lên xe, Nguyên Nhị vẫn luôn nhìn ra ngoài cửa sổ, khuôn mặt nhỏ tái nhợt nay đã khôi phục hồng nhuận như ngày xưa. Cô không rên một tiếng, không biết suy nghĩ cái gì.

Ngoại trừ thỉnh thoảng nghe được tiếng còi ô tô ở bên ngoài thì toàn bộ thời gian bầu không khí trong xe vẫn luôn yên tĩnh. Mục Nghiên Chi nắm tay Nguyên Nhị, thỉnh thoảng liếc nhìn cảm xúc của cô, không có ý định quấy rầy.

Giống như từ ngày kia anh đối với Nguyên Nhị trở nên thật cẩn thận, sợ mình không cẩn thận sẽ làm cho tâm tình của cô không tốt, hoặc sẽ khiến cho cô tự làm bản thân bị thương.

Khuôn mặt đầy máu của cô ngày hôm ấy đời này anh chỉ nhìn một lần vậy là đủ rồi. Anh không cam đoan nếu lại xảy ra chuyện như vậy thì anh liệu có thể phát điên hay không.

Phía trước đèn xanh chuyển thành đèn đỏ, chiếc xe chậm rãi dừng lại. Mục Nghiên Chi quay đầu nhìn cô gái bên cạnh, đầu cô dựa vào cửa kính, ánh mắt nhìn dòng người đi lại bên ngoài. Đột nhiên cô nhìn thấy một người mẹ dắt hai đứa trẻ sinh đôi, khuôn mặt mang theo biểu tình nhợt nhạt rồi cuộc cũng lộ ra một tia ý cười điềm tĩnh động lòng người, chỉ là băng gạc trên trán có chút chườm mắt.

“Anh Nghiên Chi...”

Mục Nghiên Chi nhìn đến thất thần, thẳng đến khi Nguyên Nhị nhẹ nhàng lên tiếng anh mới phục hồi tinh thần. Anh nắm chặt tay cô, nhỏ giọng hỏi: “Làm sao vậy?”

Nguyên Nhị không quay đầu lại, cũng không lập tức trả lời.

Đèn đỏ đã chuyển thành màu xanh, chiếc xe chậm rãi khởi động. Một giây kia khi chiếc xe lẩn bánh giọng nói của cô từ từ truyền đến. “Anh đi đi! Em chờ anh.”

Mục Nghiên Chi ngây ngẩn cả người, bộ dáng kinh ngạc nhìn vẻ mặt đạm nhiên của cô gái nhỏ, đã quên mất việc phải phản ứng.

“Anh Nghiên Chi, em biết cho dù em không đồng ý thì anh vẫn sẽ không chịu thay đổi quyết định. Mấy ngày nay em không nói tới chuyện này chính là trong lòng còn mang theo một tia hy vọng, hy vọng rằng anh sẽ đổi ý. Thế nhưng khi anh không nói bất cứ điều gì thì em đã biết anh nhất định sẽ đi, cho dù em đau khổ cầu xin anh cũng vẫn sẽ đi, một khi đã như vậy chỉ bằng em buông tay.”

“Nguyên Nhị...” Mục Nghiên Chi gọi cô một tiếng, vừa muốn nói gì đó thì đã bị cắt ngang.

“Trước hết anh hãy nghe em nói xong đã.” Nguyên Nhị quay đầu lại, một đôi mắt mang theo hơi nước, mang theo quật cường, “Anh Nghiên Chi, em cho anh thời gian 2 năm. 2 năm vừa đến nếu anh không trở về em sẽ không chờ anh nữa, nhất định sẽ không.”

Những lời này không phải nhất thời xúc động, là mấy ngày nay cô đã trải qua vô số lần giằng giụa để đưa ra kết định.

Hai năm sau thật sự sẽ không chờ anh sao? Cô nghĩ sẽ không.

Nói như vậy chẳng qua chỉ muốn cho anh chút áp lực mà thôi.

Mục Nghiên Chi nhìn đôi mắt của cô, liều mạng muốn từ trong ánh mắt cô nhìn ra một tia dao động, đáng tiếc anh vẫn không nhìn ra.

Anh biết cô đang nói thật.

Chuyện tương lai ai cũng không có cách nào đoán trước, nhưng mà hiện tại anh có thể cho cô một lời hứa hẹn. Tuy rằng không thể đảm bảo trăm phần trăm sẽ thực hiện được nhưng anh không thể không hứa.

Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời Mục Nghiên Chi không thể xác định kết quả của lời hứa mà mình đưa ra.

“Được.”

“Còn có.” Nguyên Nhị cố nén nước mắt, hít hít cái mũi lại nói: “Anh nhớ rõ hai năm sau phải trả cho em một Mục Nghiên Chi hoàn hảo, thiếu cánh tay que chân em sẽ không...”

Cuối cùng cô vẫn không nhịn được bật khóc, nói không được nữa.

Mục Nghiên Chi một giây cũng không thể chò, duỗi tay đem cô ôm vào lòng. Anh hôn hôn đỉnh đầu của cô, sau đó lại cúi đầu đặt một nụ hôn lên đôi tai của cô.

Anh nhẹ nhàng giữ lấy cái ót, đôi môi hơi hơi mở ra, vọng lại thanh âm nặng nề. “Anh hứa sẽ trả cho em một Mục Nghiên Chi hoàn hảo, còn cho em một Mục Nghiên Chi đẹp trai nhất, cho em một Mục Nghiên Chi yêu em nhất. Anh vĩnh viễn, vĩnh viễn là anh Nghiên Chi của em, mà em vĩnh viễn là cô gái nhỏ anh yêu nhất.”

Đôi mắt đen kịt của Mục Nghiên Chi chứa đầy nhu tình mật ý, mà sự nhu tình kia cũng chỉ dành cho một người. Anh quyết định cả đời chỉ yêu một mình cô.

Bạn đang đọc truyện *Lỗi Tai Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44

Điều lệnh Mục Nghiên Chi nhận được sẽ có hiệu lực vào một tháng sau, điều này có nghĩa là một tháng sau anh sẽ rời thủ đô. Có lẽ anh sẽ phải đi tới một quốc gia có muôn vàn nguy hiểm.

Bọn họ không biết bao lâu có thể gặp mặt một lần, một tháng, mấy tháng, thậm chí là nửa năm cũng gặp không quá một lần.

Nguyên Nhị không muốn nghĩ nhiều, nhưng cô có thể khẳng định một việc, chỉ cần anh có thể trở về thì cô sẽ chờ.

Thời gian hai năm nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không ngắn, nhưng cũng đủ để hai người khảo nghiệm tình cảm của nhau.

Một tháng này cả hai đều rất ấn ý, ai cũng không nhắc tới chuyện rời đi.

Một tháng này mọi người cũng đã chấp nhận chuyện Mục Nghiên Chi phải đi là sự thật, ngay cả người phản đối mãnh liệt nhất là Mục Quốc Phong cũng đã chấp nhận.

Biết anh sắp đi, người không bao giờ nhúng tay vào việc của anh là Mục Quốc Phong lần đầu tiên vận dụng quyền lực chính mình, cho nên trong một tháng này anh không nhận được bất cứ nhiệm vụ gì. Nếu đổi lại trước kia anh đã sớm tìm Mục Quốc Phong lý luận, nhưng mà lúc này đây anh cái gì cũng không làm, lựa chọn nghe lời ông.

Bởi vì Mục Nghiên Chi ở nhà cho nên trong một tháng này chỉ cần không tiết học thì Nguyên Nhị sẽ ở nhà, mà lý do cũng chỉ vì muốn có thêm nhiều thời gian ở cùng anh.

Một tháng rất nhanh qua đi, trước khi Mục Nghiên Chi rời đi một ngày Nguyên Nhị không đi tới trường học, hai người dậy thật sớm, giống như ngày xưa đi ra ngoài hẹn hò, đi dạo phố, ăn cơm, còn đi một chuyến đến công viên giải trí.

Lúc rời công viên giải trí đã là buổi chiều. Sau khi lên xe Nguyên Nhị đột nhiên ghé lại gần ghé lái rồi ôm lấy cánh tay Mục Nghiên Chi. “Anh Nghiên Chi, em muốn ăn đồ ăn do anh làm, nếu không...”

Nguyên Nhị không nói ra, nhưng trong lòng hai người đều biết rõ cô muốn nói điều gì.

Nếu không... cũng không biết khi nào mới có cơ hội ăn những món do anh làm.

Mục Nghiên Chi nghiêng đầu nhìn cô, “ừm” một tiếng rồi cúi đầu hôn lên trán của cô. “Anh sẽ làm cho em.”

Rời công viên trò chơi hai người đi tới siêu thị. Một tay Mục Nghiên Chi nắm tay Nguyên Nhị, tay còn lại đẩy xe mua sắm, thân hình cao lớn hấp dẫn không ít ánh mắt.

Một đôi vợ chồng già đi phía sau nhìn hai người. Bà lão cảm thán một câu. “Đôi vợ chồng nhỏ này thật xứng đôi.”

Lời này vừa đúng lúc Nguyên Nhị nghe thấy được, lập tức đỏ mặt. Mục Nghiên Chi đang lựa chọn rau dưa, vừa nhấc đầu liền nhìn thấy bộ dáng xấu hổ của cô, không cầm hờ: “Sao mặt em lại đỏ như vậy?”

Rõ ràng là anh không nghe được lời vừa rồi của bà lão kia.

Nguyên Nhị cười khẽ, lắc lắc đầu. “Không...không có việc gì!”

Mục Nghiên Chi không tin. “Thật sự không có việc gì?”

Nguyên Nhị lại lắc đầu. “Thật không có việc gì.” Cô kéo kéo tay Mục Nghiên Chi bắt đầu làm nũng: “Anh Nghiên Chi, mua đồ ăn vặt cho em đi.”

Mục Nghiên Chi nhíu mày, vốn muốn cự tuyệt nhưng tưởng tượng đến việc không có cơ hội mua đồ ăn cho cô trong một thời gian dài anh liền đáp ứng. “Được!”

“Em muốn mua thật nhiều.”

“Được.”

Mua xong nguyên liệu nấu ăn Mục Nghiên Chi mang theo Nguyên Nhị quét sạch một lần khu vực đồ ăn vặt, sau khi mua nguyên liệu nấu ăn thì xe đẩy hàng vẫn còn rộng rãi, kết quả từ khu đồ ăn vặt đi ra xe đẩy hàng đã đầy ắp, tất cả đều là đồ ăn vặt với đủ loại màu sắc.

Đồ ăn vặt đựng trong năm cái túi mới hết, cộng thêm nguyên liệu nấu ăn thì tổng cộng có sáu cái túi mua hàng.

Một mình Mục Nghiên Chi xách hàng, một bàn tay ba cái túi, đi tới bãi đỗ xe. Nguyên Nhị lảng lảng đi theo bên cạnh, giống như một người vợ nhỏ ngoan ngoãn.

Cô duỗi tay ôm lấy cánh tay đầy cơ bắp rắn chắc của anh, cười nói: “Anh Nghiên Chi thật là lợi hại.”

Mục Nghiên Chi cúi đầu nhìn cô, cười nhạo một tiếng.

“Vẫn luôn lợi hại như vậy.” Anh đắc ý nói.

Rời khỏi siêu thị, Mục Nghiên Chi lái xe chạy về phía quán khu. Đi được nửa đường Nguyên Nhị đột nhiên bảo dừng xe. Anh có điểm bất đắc dĩ, chỉ có thể đem xe dừng lại, mới vừa dừng xong đã thấy cô gái nhỏ nhảy xuống xe, hướng cửa hàng tiện lợi cách đó không xa chạy tới, hai phút sau lại chạy ra.

“Em làm gì vậy?” Mục Nghiên Chi buồn cười hỏi.

Nguyên Nhị không nhìn anh, cúi đầu thắt dây an toàn. “Mua chút đồ.”

“Mua cái gì? Vừa rồi ở siêu thị sao không mua?” Mục Nghiên Chi.

“Quên mất.” Nguyên Nhị ngẩng đầu nhìn anh, cố ý ghét bỏ nói: “Sao anh lại dong dài giống như ông già vậy hả, nhanh lên đi, trở về nấu ăn.”

Mục Nghiên Chi nhạt nhẽo cười một cái, một lần nữa khởi động xe.

Ở tòa nhà phía đông, dì Vương bị Nguyên Nhị đuổi tới nhà chính bên kia, bên này chỉ còn lại cô và Mục Nghiên Chi.

Anh làm đầu bếp chính còn cô ở bên cạnh làm trợ thủ.

Rất nhanh ba món ăn được làm xong, sườn chiên tỏi, tôm cay, canh đậu mằm, canh thịt nấu nấm, mùi thơm nồng đậm từ phòng bếp bay ra. Nguyên Nhị lấy đồ ăn đặt lên bàn, Mục Nghiên Chi bung bát canh nóng bỏng đi tới.

Một bữa cơm ăn hơn một giờ, hai người đem đồ ăn trên bàn tiêu diệt hết. Nguyên Nhị dành rửa chén, lần này Mục Nghiên Chi không ngăn cản ngược lại còn còn giúp cô cầm chén đĩa đi vào, sau đó đứng ở bên cạnh cầm khăn lông lau khô nước rồi bỏ vào quầy tiêu độc.

Hai người không nói chuyện, trong phòng bếp chỉ có tiếng nước chảy.

Đột nhiên, động tác trên tay Nguyên Nhị dừng lại. Cô há mồm, thanh âm nhàn nhạt gọi một tiếng. “Anh Nghiên Chi...”

Mục Nghiên Chi liếc nhìn cô. Lúc này đôi mắt cô gái nhỏ rũ xuống, từ bên cạnh có thể nhìn thấy hàng lông mi thật dài, liên tục chớp chớp giống hai cây

quạt nhỏ.

Anh mềm giọng "ừm" một tiếng, hỏi: "Làm sao vậy?"

Nguyễn Nhị ngẩng đầu, nhỏ giọng nói: "Sau này chúng ta vẫn sẽ như thế này đúng không? Ngẫu nhiên anh sẽ nấu cơm em rửa chén, giống như một đôi vợ chồng trẻ bình thường."

Mục Nghiên Chi nhìn chăm chú cô gái nhỏ bên cạnh, ánh mắt hiện lên một tia áy náy, qua một lúc anh thả khăn trong tay xuống, tiến lên hai bước ôm lấy cô. "Ừm! Nhất định sẽ như vậy."

Rửa xong chén hai người ngồi ở phòng khách xem phim. Nguyễn Nhị chọn một bộ phim tình cảm, Mục Nghiên Chi cùng xem với cô.

Xem xong phim đã hơn 10 giờ tối, hai người lên lầu từng người trở về phòng tắm rửa.

Nguyễn Nhị tắm rửa xong thì ra ngoài, đi tới cách vách tìm Mục Nghiên Chi. Mới đi tới cửa cô nhớ tới cái gì đó, lại quay vào phòng mở cái túi nhỏ hôm nay vừa mua, từ bên trong lấy ra một cái hộp nhỏ hình vuông màu đỏ.

Cô nhìn chằm chằm nó nháy mắt đỏ cả khuôn mặt, nuốt nuốt nước miếng, nhanh tay nhét vào trong túi áo ngủ.

Nguyễn Nhị đứng tại chỗ hít sâu vài hơi, ánh mắt đột nhiên trầm trầm, như là đưa ra quyết định quan trọng. Cô xoay người, bước chân kiên định đi về phía cửa.

Cứ như vậy đi!

.....

"Cốc cốc cốc..."

Động tác tháo khăn tắm của Mục Nghiên Chi dừng lại, vốn định bảo người bên ngoài chờ một chút nhưng không biết vì sao lời nói lại thay đổi. "Vào đi."

Nói xong anh cúi đầu nhìn mắt khăn tắm phía dưới, cong cong khóe môi, như là nổi lên ý niệm xấu xa nào đó.

Bên ngoài, Nguyễn Nhị một tay cầm ở túi áo, vật trong tay bị cô bóp đến biến hình, chân chờ một lát mới chậm rì rì đẩy cửa phòng, cô ghé đầu quan sát bên trong một lượt mới đi vào.

"Anh Nghiên Chi..." Khi nhìn thấy người đang đứng ở đằng kia, giọng nói của Nguyễn Nhị thỉnh thoảng im lặng. Cô nhìn thấy thân dưới của anh chỉ quấn một chiếc khăn tắm, còn những nơi khác đều lộ ở trong không khí, cơ bắp trên lưng hiện lên rõ ràng, rắn chắc mạnh mẽ.

Nguyễn Nhị kinh hô một tiếng, vội vàng dời tầm mắt.

Mục Nghiên Chi mỉm cười, xoay người thấy sắc mặt cô gái nhỏ ngượng ngùng, ý cười nơi khóe miệng bắt đầu gia tăng.

Anh nhìn Nguyễn Nhị, trong ánh mắt mang theo ý vui đùa, qua một lúc anh vươn tay về phía cô. "Lại đây."

"Hả?" Nguyễn Nhị ngoái đầu nhìn lại, thấy Mục Nghiên Chi đưa tay ra trong nháy mắt hiểu được ý tứ của anh. Cô cắn môi, chậm rãi đi qua, tay nhẹ nhàng đặt vào lòng bàn tay anh. Cô ngược mắt nhìn sắc mặt cười như không cười của anh: "Làm... làm gì?"

Mục Nghiên Chi không trả lời, anh rũ mắt nhìn tay Nguyễn Nhị, giây tiếp theo bàn tay anh nắm lấy bàn tay mềm mại giống như không xương của cô, dùng sức kéo người vào lòng.

"A!" Nguyễn Nhị theo bản năng ôm lấy anh, ngẩng đầu hỏi: "Anh... anh muốn làm gì?"

Mục Nghiên Chi ôm lấy eo cô, cúi đầu hôn lên môi của người trước mắt một cái rồi rời khỏi, hỏi ngược lại: "Em nói đi?"

Ánh mắt Nguyễn Nhị lập loè, thu hồi cánh tay đang ôm Mục Nghiên Chi sau đó chống lên ngực của anh, dưới bàn tay là cơ bắp cứng rắn như thiết của người đàn ông, nhiệt độ nóng rực. Cô sợ tới mức rút tay về, nhưng vào một giây kia cánh tay lại bị giữ, lòng bàn tay một lần nữa lại chạm vào lồng ngực của anh.

"Anh... anh làm... làm gì vậy hả?" Nguyễn Nhị lắp bắp nói.

"Em nói... ừm? Đây là cái gì?"

Mục Nghiên Chi khẽ nhún mảy, từ trong túi áo của Nguyễn Nhị lấy ra một đồ vật giơ trước mắt, khi nhìn rõ cái kia thì trực tiếp ngây ngẩn cả người.

Đây đây đây...

Vốn muốn xoa xoa chỗ thịt mềm mại bên hông để chiếm một chút tiện nghi, nhưng không nghĩ tới sẽ có một kinh hi lớn như vậy.

Này thực rõ ràng, là cô cố ý chuẩn bị đi! Nếu không vì sao trong túi áo lại có bao cao su?

Đột nhiên, anh nhớ tới lúc chiều khi đang trên đường về nhà cô đột nhiên vọt vào cửa hàng tiện lợi.

Hắn là cô đã mua lúc ấy đi! Trách không được anh không phát hiện ra cô mua thứ gì, hóa ra là được giấu kín rồi.

Trong lòng nổi lên từng trận vui mừng, thì ra cô gái nhỏ của anh cũng rất chủ động.

Ý cười nơi khóe miệng ngăn không được. Mục Nghiên Chi thấy người trong lòng đã sợ ngậy người khi nhìn thấy thứ kia, hoàn toàn quên mất phản ứng. Không đợi cô lấy lại tinh thần anh đã cúi đầu ngậm lấy môi cô rồi cạy mở. Anh ném bao cao su lên giường rồi giờ tay giữ lấy cái gáy của cô bắt đầu tiến quân thần tốc, tùy ý càn quét hương vị ngọt ngào trong miệng.

Nguyên Nhị ăn đau lập tức kêu ra tiếng, cảm nhận được trong miệng có vị tanh của máu cô nhanh chóng đưa tay đẩy cái người đang hôn mình một cách tàn nhẫn kia.

Mục Nghiên Chi rời khỏi khoang miệng, môi nhẹ nhàng dán ở trên môi, khóe miệng hơi hơi gợn lên.

Nguyên Nhị ngược mắt, đối diện với ánh mắt tràn đầy dục vọng của anh.

Cô mím môi căng thẳng, “Anh...”

Mục Nghiên Chi cong cong khóe môi “ừ” một tiếng, ngay sau đó lại ngậm lấy đôi môi bị anh hôn đến sưng đỏ của Nguyên Nhị. Hít một hơi thật sâu, ánh mắt của anh lúc này đã thay đổi, trở nên làm người sợ hãi, như lang như hổ.

Nguyên Nhị cảm thấy bản thân sẽ bị anh ăn tươi nuốt sống.

“Đừng... đừng như vậy.” Cô rụt rụt cổ, môi khẽ run. “Em... em sợ.”

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Tai Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Mục Nghiên Chi cảm thấy cô gái nhỏ trong lòng mình bây giờ giống như một chú thỏ đang sợ hãi, làm người muốn yêu thương, nhưng cũng khiến cho người ta muốn khi dễ.

Anh cong cong khóe môi, cố ý hỏi: “Vậy em muốn như thế nào? Hửm?”

Tiếng nói trầm thấp lại khàn khàn, mang theo tia ẩn nhẫn, kèm với hơi thở nguy hiểm.

Nguyên Nhị đối diện với ánh mắt của anh, từ trong đáy mắt của anh có thể nhìn thấy mạch nước ngầm. Cô cúi đầu nhẹ nhàng tựa vào lồng ngực trần trụi của người đàn. “Anh... anh nhẹ nhàng một chút.”

Giọng nói mềm mại có chút rầu rĩ từ ngực truyền đến. Mục Nghiên Chi biết bản thân đã không thể nhẫn nhịn được nữa, chỗ kia sớm đã ngo ngoe rục rịch.

Anh cũng không biết mình còn chờ cái gì, chỉ là...

Thôi! Mong ước bao lâu nay cuối cùng cũng được toại nguyện, thịt thỏ cũng đã đưa tới bên miệng nào có đạo lý lại không ăn.

Đột nhiên anh nhẹ nhàng “ừm” một tiếng, một bàn tay đưa xuống phía dưới kéo chiếc khăn tắm rơi xuống mặt đất. Anh xoa xoa cô gái nhỏ rồi nắm lấy đôi tai mềm mại đáng yêu kia, thấp giọng nói: “Lỗ tai nhỏ, em cúi đầu nhìn xem”

Nghe vậy, Nguyên Nhị nghe lời cúi đầu xuống. “Nhìn cái gì... a...”

“Này này này...” Cô đột nhiên ngẩng đầu, bưng kín mặt. “Anh... anh làm gì đấy!”

Mục Nghiên Chi một mặt thản nhiên nói: “Sợ cái gì, đợi chút nữa nó sẽ làm em sung sướng”

“...” Nguyên Nhị.

“Nhưng... nhưng mà... a...”

Không không cho cô cơ hội tiếp tục nói chuyện Mục Nghiên Chi bế cô sai bước đi tới giường, hai người song song ngã vào chiếc giường mềm mại, đệm giường hăm xuống một vùng, khăn trải giường nháy mắt nhún dùm đó.

Mục Nghiên Chi xoay người, đôi tay chống trên giường, từ trên cao nhìn cô gái ở phía dưới. Cô mở to hai mắt nhìn, hiển nhiên vẫn chưa kịp phản ứng với những gì xảy ra. Anh cũng không cho cô thời gian để lấy lại tinh thần, cúi đầu nặng nề ngăn chặn môi cô...

Tuy rằng là một người trẻ tuổi huyết khí phương cương, nhưng có lẽ vì đây là lần đầu tiên của Nguyên Nhị cho nên Mục Nghiên Chi tận lực cẩn thận làm tốt mỗi một động tác. Anh hôn lên da thịt của cô, trong sự đối đãi dịu dàng của anh thì một chút lý trí của cô gái nhỏ từ từ tan rã cuối cùng hòa tan vào sự dịu dàng của anh.

Thẳng đến khi bên tai vang lên tiếng đồ vật bị xé rách Nguyên Nhị đột nhiên mở to hai mắt, nhìn người đàn ông vẫn luôn bình tĩnh giờ phút này đang luống cuống tay chân, vẻ mặt nóng mang áo cho lão nhị của mình.

Nguyên Nhị bị dọa, vội vàng nghiêng đầu sang một bên.

Sao cô lại cảm thấy kích cỡ của thứ kia dường như đã khác so với vừa rồi? Cũng quá lớn rồi.

Mục Nghiên Chi nhận thấy được sự thay đổi của Nguyên Nhị, động tác trên tay càng nhanh. Anh một lần nữa đề lên người phía dưới sau đó cúi thấp đầu cắn vào chiếc cổ của cô.

Nguyên Nhị kêu rên thành tiếng, sau đó thì nghe thấy Mục Nghiên Chi thấp giọng nói bên tai: “Thế nào? Có vừa lòng không?”

Nguyên Nhị giật mình một cái, vừa muốn nói thì một cơn đau trong nháy mắt bao phủ cả người cô.

“A... đau quá...” Hốc mắt nháy mắt trở nên ướt át, từng giọt nước mắt từ từ chạy ra.

Mục Nghiên Chi đau lòng vô cùng, cố nén cổ xúc muốn từ bỏ. Anh nhẹ nhàng ôm lấy Nguyên Nhị rồi nhỏ giọng trấn an, sau đó lại dịu dàng hôn lên đôi môi của cô, mồ hôi trên mặt tựa như tất cả đều bị anh lau sạch. Cô gái nhỏ dưới thân vẫn không nhúc nhích, vẻ mặt thống khổ.

“Thực xin lỗi...” Mục Nghiên Chi.

Nguyên Nhị ừm một tiếng, tùy tiện nói: “Không... không sao.”

Mục Nghiên Chi sùng sốt, đột nhiên cong cong khóe môi cười một tiếng.

Vào lúc mấu chốt sao lại trở nên khách khí như vậy.

Bỗng dưng, Nguyên Nhị không thoải mái vặn vẹo thân mình. Mục Nghiên Chi cảm thấy có một loại cảm giác khác thường xông thẳng lên trán.

Giây tiếp theo anh cũng không có tâm trạng để ý cái khác nữa, kế tiếp anh điên cuồng lặp lại cùng một động tác.

Trong phòng, âm thanh của đàn ông và phụ nữ đan xen nhau, không khí chung quanh càng ngày càng loãng. Con kích tình qua đi, hai người không hẹn cùng hít từng ngụm không khí, ngực kịch liệt đập phập phồng.

Chờ hô hấp ổn định lại Mục Nghiên Chi một tay chống đỡ cơ thể, rũ mắt nhìn người đã mềm nhũn thành một vùng nước ở dưới thân. Trên trán của cô đầy mồ hôi, những sợi tóc ướt át dán lên khuôn mặt, ánh mắt mê ly không hề tiêu cự, hiển nhiên là vẫn chưa thoát ra khỏi dư vị vừa rồi.

“Lỡ tai nhỏ, anh muốn...” Mục Nghiên Chi muốn nói lại thôi.

Nguyên Nhị nghe vậy thì thanh tĩnh không ít. Cô không dám nhìn vào ánh mắt Mục Nghiên Chi lúc này, bởi vì không cần nhìn cô cũng đã cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của anh.

Cô trộm rũ mắt, chỉ liếc mắt nhìn một cái đã sợ tới mức phải thu hồi ánh mắt ngay lập tức.

Người đàn ông này tinh lực cũng quá dồi dào, cơn đau trên người cô chưa hoàn toàn biến mất anh lại bắt đầu.

Nhưng nghĩ qua đêm nay anh sẽ phải rời đi và không biết khi nào có thể về cô lại không nỗ lực tuyệt.

Nguyên Nhị cắn môi dưới, gương mặt ngưng gât gât đầu.

Được sự cho phép của cô Mục Nghiên Chi lập tức hành động.

Lần này kết thúc đã 2 giờ sáng. Mục Nghiên Chi ôm chặt cô gái đã xụi lơ ở trong ngực, cúi đầu hôn từ đỉnh đầu xuống cái trán, cái mũi, đôi môi, chiếc cằm rồi từ từ đi xuống dưới, sau đó lại từ từ hôn lên phía trên, một lần lại một lần, mang theo nồng đậm đau lòng càng không nở.

Nếu có thể anh rất muốn đóng gói cô rồi mang theo bên người.

Nhưng mà đây cũng chỉ là một ý niệm vui đùa.

Có thể là do khó chịu Nguyên Nhị ngủ không được ngon giấc, mày găt gao nhủu chặt. Mục Nghiên Chi buông cô ra, tay chân nhẹ nhàng xuống giường đi vào phòng tắm lấy khăn lông nhúng nước ấm, rồi lại nhẹ nhàng đi ra ngoài. Anh quỳ gối trên giường, dịu dàng lau toàn thân giúp Nguyên Nhị, lau xong thì ôm lấy cả người cô và chần đặt lên sofa.

Anh mang tới một bộ khăn trải giường sạch sẽ trải lên giường, sau đó mới đặt cô gái nhỏ lên còn mình thì đi tắm rửa.

Nguyên Nhị mệt cực kỳ, ngủ đến say sưa, toàn bộ quá trình đôi mắt cũng chưa mở ra lần nào.

Mục Nghiên Chi rũ mắt nhìn chăm chú dung nhan cô gái nhỏ đang an tĩnh ngủ, lúc sau mới mang theo sự không nỡ nhắm mắt bắt đầu ngủ.

Sáng sớm hôm sau Nguyên Nhị trong lúc ngủ mơ bị đánh thức, trong lúc mơ màng cô để mặc Mục Nghiên Chi điên cuồng một lần trên người mình, cuối cùng thì kiệt sức, không thể động đậy.

Lúc trời sắp sáng Nguyên Nhị nỗ lực nâng mí mắt nặng trĩu nhìn người bên cạnh.

Thấy thế Mục Nghiên Chi giơ tay nhẹ nhàng che lấy đôi mắt cô, ở bên tai lẩm bẩm: “Ngủ đi! Lúc đi anh sẽ gọi em”

Nghe được lời này Nguyên Nhị cũng kiên trì không được nữa, mí mắt nặng trĩu cuối cùng cũng buông xuống, hai mắt nhắm lại, rất nhanh đã nghe thấy tiếng hô hấp đều đều của cô, nhanh chóng tiến vào giấc ngủ.

Mục Nghiên Chi nhủu mảy, môi mông hé mở không tiếng động nói một câu, môi găt gao mím thành một cái thẳng tắp, thần sắc ngưng trọng.

Thật xin lỗi.

Anh đang nói xin lỗi.

.....

Nguyên Nhị đột nhiên bừng tỉnh, phản ứng đầu tiên của cô chính là sờ sờ vị trí bên cạnh.

Độ ẩm dưới lòng bàn tay tựa như lòng cô, từ từ lạnh xuống.

Cô chịu đựng cả người không khoẻ, cắn răng từ trên giường bò dậy, lúc mặc xong quần áo đang muốn chạy xuống lầu thì di động vang lên, cầm lấy vừa thấy là Mục Nghiên Chi gọi tới.

Cô nhắc máy còn chưa nói gì thì đã nghẹn ngào. “Nghiên. . .anh Nghiên Chi, anh ở đâu? Anh chờ em một lúc được không? Em đi tìm anh.”

Nghe thấy cô nói chuyện còn mang theo khóc nức nở Mục Nghiên Chi đột cảm thấy chua xót. Anh vốn định không muốn để cô nhìn mình rồi đi, nhưng chung quy vẫn không đành lòng cự tuyệt.

Microphone truyền đến một tiếng thờ dài, sau đó là giọng nói bất đắc dĩ. “Đến cổng lớn đi.”

Nguyên Nhị cúp điện thoại, mang dép lê, giống như người điên chạy ra ngoài.

Ngoài cửa lớn, một chiếc quân dụng màu xanh dừng ở đó. Nguyên Nhị liếc mắt một cái thì thấy được người đàn ông của mình đứng ở đuôi xe, bên cạnh anh là một người đàn ông khác. Cô nhận ra người này, hôm Mục Nghiên Chi nhận được điều lệnh người này cũng đã xuất hiện ở Mục gia. Mục Diệc Thâm và Minh Du cũng ở đó, không biết hai người đang nói gì với Mục Nghiên Chi, chỉ thấy anh nhủu mảy găt găt đầu, từ khẩu hình có thể nhìn ra anh nói một chữ “được.”

Nguyên Nhị dừng lại một lát rồi đột nhiên chạy tới. Cô làm lơ tất cả những người đây người thẳng tắp lao vào lòng người đàn ông của mình. Mục Nghiên Chi sớm đã nhìn thấy, anh mỉm cười vững vàng đón lấy cô.

“Không cần gấp như vậy, anh nói chờ em thì sẽ chờ.”

Nguyên Nhị ôm chặt lấy anh, đầu dùng sức lung lay vài cái. “Anh găt em, thiếu chút nữa thì anh đã lên đi rồi.”

Mục Nghiên Chi hít sâu một hơi, tay ở trên lưng cô vỗ nhẹ, nhỏ giọng nói xin lỗi: “Thực xin lỗi! Anh sai rồi, anh không nên lên đi. Chẳng qua là anh không muốn nhìn thấy bộ dáng thương tâm khô sở của em”

“Nhưng mà anh làm như vậy em sẽ càng thêm khổ sở.” Nguyên Nhị nhỏ giọng lên án, trong thanh âm mang theo tiếng khóc nức nở rõ ràng.

Mục Nghiên Chi biết cô lại muốn khóc, nhanh chóng nâng đầu cô lên, ngón tay cái nhẹ nhàng lướt qua khóe mắt, tiếp tục dỗ: “Ừm! Cho nên thực xin lỗi, sau này anh sẽ không như vậy nữa.”

Nguyên Nhị cắn cắn môi, nhìn anh một lát mới găt đầu. “Em tha thứ cho anh.”

“Khụ khụ. . .”

Bên cạnh truyền đến hai tiếng ho nhẹ. Nguyên Nhị ngẩn tò te, lúc này mới nhớ ra xung quanh còn có những người khác, cô ngượng ngùng nhéo vạt áo Mục Nghiên Chi, lui ra phía sau một bước kéo giãn khoảng cách giữa hai người.

Cô rụt rè nhìn người đàn ông vừa phát ra tiếng ho nhẹ, lộ ra một nụ cười xấu hổ.

Đối lập với sự không được tự nhiên của cô thì vẻ mặt của Mục Nghiên Chi lại thản nhiên hơn, bộ dáng của anh giống như không có việc gì, còn vuốt tay xoa đầu tóc xù xì của cô, ánh mắt sùng nịnh: “Được rồi, anh phải đi đây, nếu không sẽ không kịp lên máy bay.”

“Em đó!” Anh cúi người, tầm mắt song song với Nguyên Nhị. “Ngoan ngoãn nghe lời ba mẹ, ngoan ngoãn đi học, ngoan ngoãn ăn cơm, nếu như ngày anh trở về mà thấy em gầy đi thì em sẽ biết tay anh. Còn nữa, em không thể thông đồng với mấy tiểu thối tươi khác, nếu không em càng chết chắc rồi.”

Nguyên Nhị giật giật khoe miệng, liếc xéo anh mất một cái. “Em mới không như vậy đâu! Em mới không cần người khác, em có anh là đủ rồi...”

Vừa dứt lời người đàn ông trước mặt đột nhiên cúi thấp xuống, Nguyên Nhị cảm giác trên môi nóng lên, nhưng độ ẩm rất nhanh đã biến mất.

Nguyên Nhị ngẩng đầu thấy Mục Nghiên Chi liếm liếm khoe môi, môi mỏng lúc đóng lúc mở.

Anh nói: “Chờ anh, nhất định anh sẽ trở về.”

.....

Mục Nghiên Chi đi rồi, ngồi máy bay rời khỏi thủ đô.

Bên này thủ đô, có lẽ ngoại trừ Mục Quốc Phong và Mục Diệc Thâm thì không có người nào biết anh được điều tới quân khu nào, được điều tới đơn vị đội bộ đội đặc chủng nào, có lẽ là cơ mật cho nên bọn họ không thể nói ra.

Chỉ có điều Nguyên Nhị mơ hồ đoán được đó không phải một địa phương bình thường.

Chuyện này đồng nghĩa với việc nhiệm vụ của bọn họ cũng không hề bình thường.

Rất có thể họ sẽ phải đối mặt với những nguy hiểm vượt xa tưởng tượng của cô.

Tuy rằng từ nhỏ đã sinh hoạt trong môi trường quân đội, tai nghe mắt thấy những chuyện liên quan tới quân đội nhưng cô không có mộng tưởng của một quân nhân, cũng không có loại tình cảm thâm hậu dành cho đất nước.

Nhưng mà người đàn ông của cô thì có.

Anh có vậy thì cô sẽ tận lực ủng hộ anh.

Anh nói nhất định sẽ trở về, vậy thì cô sẽ tin tưởng anh.

Anh nói phải chờ anh, vậy thì cô nhất định sẽ chờ anh.

Tương lai ai cũng không có cách nào đoán trước được, vậy cứ sống tốt với hiện tại.

Thay vì phải hối hận về sau, thì tốt hơn hết là không nên cho mình cơ hội để hối hận.

Màn hình di động sáng lên, trong khung trò chuyện của cô và Mục Nghiên Chi có một tin nhắn lẳng lẳng nằm đó.

Cho dù có bao nhiêu khó khăn trên con đường phía trước anh cũng sẽ đánh sập tất cả, vì em mang vinh quang trở về, chờ anh.

Bạn đang đọc truyện *Lỗi Tai Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Giữa tháng 6, kỳ thi cuối kỳ đã tới gần. Mỗi ngày Nguyên Nhị đều ngâm mình ở thư viện.

Mục Nghiên Chi đã rời đi hai tháng, thời gian đầu cứ hai ba ngày anh sẽ gọi điện thoại về, sau đó thì biến thành một tuần một lần, nhưng trong tháng này Nguyên Nhị không nhận được cuộc gọi nào của anh. Lúc đầu khi cô thử gọi cho anh không phải tắt máy thì chính là không có ai nghe, cô nghĩ anh nhất định rất bận, cũng biết bộ đội hạn chế dùng di động, đặc biệt là bộ đội đặc chủng. Có đôi khi một chiếc điện thoại cũng có thể để lộ vị trí của bọn họ.

Thời gian sau Nguyên Nhị không gọi cho anh nữa, mỗi lần chỉ có thể chờ anh gọi tới.

Nhưng mà một tháng này tin tức gì cũng không có.

Nguyên Nhị buông bút trong tay, nhìn màn hình di động tối thui, nặng nề thở dài.

Cô ghé vào bàn nhìn khung cảnh tươi đẹp ngoài cửa sổ, thân ảnh kia xuất hiện ở trong đầu, vút đi không được.

"Không biết anh thế nào rồi, không biết anh có bị thương hay không." Nguyên Nhị trầm nghĩ.

Các sinh viên bắt đầu tới thư viện học tập, Nguyên Nhị đem di động điều chỉnh thành chế độ rung.

Bỗng dưng di động trong tay rung lên. Cô ưỡn oai ngồi dậy, không chút để ý nhìn màn hình di động.

Giây tiếp theo hai mắt trừng lớn, vẻ mặt không thể tin được.

Cô cầm lấy di động, sợ mình hưng phấn quá mức sẽ gây chú ý với người khác, cô vừa chạy ra bên ngoài vừa nhận cuộc gọi.

"Nghiên... anh Nghiên Chi..." Nguyên Nhị thở hồng hộc.

Bên kia điện thoại đầu tiên là trầm mặc, sau đó đột nhiên truyền đến một tiếng cười khẽ.

Nguyên Nhị đứng ở cửa thư viện thờ hồng hộc, nghe thấy một tiếng cười khẽ cô nhú mày. "Anh cười cái gì?"

Mục Nghiên Chi cười thêm một tiếng, hỏi: "Nhớ anh như vậy à?"

Nguyên Nhị đánh chết cũng không thừa nhận. "Ai... ai nhớ anh chứ, thật không biết xấu hổ."

"Em đó!" Mục Nghiên Chi hừ một tiếng, tiếp tục nói: "Nếu em không nhớ thế sao lại vội vàng từ thư viện chạy ra ngoài nhận điện thoại?"

Nguyên Nhị vẻ mặt kinh ngạc. "Sao anh biết em ở thư viện?"

"Sắp thi cuối kỳ rồi, ngoại trừ thư viện em còn có thể đi chỗ nào?" Mục Nghiên Chi buồn cười hỏi lại.

Anh không cần đoán cũng đã biết.

Nguyên Nhị bĩu bĩu môi, ngồi xuống bậc thang ở cửa thư viện. Ánh mặt trời rất chói mắt, cô cúi đầu tránh đi, trầm mặc một lát mới lên tiếng hỏi: "Anh Nghiên Chi, anh... nhớ em không?"

Không đợi người bên kia điện thoại trả lời, cô lại lập tức nói: "Có phải anh cũng giống em không, nhớ anh nhiều như vậy? Em thật sự... rất nhớ rất nhớ anh."

Mục Nghiên Chi lắng lắng nghe giọng nói mềm mại cô, nhắc lên nỗi nhớ trong lòng anh.

Anh ngồi trên sân huấn luyện, ngắm nhìn bờ biển rộng mênh mông, qua một lát rốt cuộc cũng "ừm" một tiếng.

"Nhớ, rất nhớ. Mỗi lần rảnh rỗi đều sẽ nhớ em."

Bao nhiêu nhiệt huyết ngoại trừ dùng trên chiến trường, dư lại cũng chỉ đủ cho cô.

Cuộc điện thoại này không kéo dài bao lâu, đại khái cũng hơn mười phút, nhưng so với vài phút trước kia thì nhiều hơn không ít.

Chỉ có điều đã một tháng hai người không trò chuyện, hơn mười phút sao có thể đủ.

Cúp điện thoại xong đôi mắt của Nguyên Nhị đỏ lên. Cô nhìn điện thoại đã tắt yên lặng chảy nước mắt, một lát sau mới vuốt tay lau đi.

Cô ngửa đầu nhìn bầu trời, hít sâu một hơi chống đầu gối đứng dậy.

"Được rồi! Mình phải tiếp tục nỗ lực."

Anh đang nỗ lực sao cô có thể lười biếng?

.....

Kỳ thi cuối kỳ thuận lợi trôi qua, Nguyên Nhị ở trong trường học thêm mấy ngày mới thu dọn đồ trở lại đại viện.

Thời tiết rất nóng, khi Nguyên Nhị trở lại tòa nhà phía Bắc đi Phương từ trong bếp nhô đầu ra, trong tay cầm một cái muỗng.

“Tiểu thư, tôi nấu chè đậu xanh giải nhiệt, cô có muốn ăn bây giờ luôn không?”

“Được ạ!” Nguyên Nhị gật đầu, chỉ chỉ trên lầu. “Cháu lên lầu cất hành lý đã.”

“Được! Tôi sẽ chuẩn bị một bát cho vào tủ lạnh, lát nữa mát rồi cô hãy ăn.”

“Vâng.”

Từ sau khi Mục Nghiên Chi rời đi cô liền dọn về tòa nhà của mình, ngẫu nhiên mới qua tòa nhà phía Đông ngồi trong phòng Mục Nghiên Chi một lát.

Sau này thậm chí cô còn lấy một vài bộ quần áo của anh đặt ở phòng mình, đặt ở ký túc xá. Cô nghĩ, nếu đã không gặp được người vậy thì hãy để những nơi cô sống có một vài thứ liên quan tới anh đi.

Nguyên Nhị biết đây gọi là nhìn vật nhớ người.

Nhưng mà, như vậy cũng tốt hơn là không có gì để nhớ về anh.

.....

Kỳ nghỉ hè đặc biệt dài, nó kéo dài hơn hai tháng. Nguyên Nhị ở nhà rồi sinh chán nản, cô đơn giản lôi kéo Hạ Yên đi tiệm cà phê làm việc bán thời gian. Thời gian làm việc từ 10h sáng tới 5h30 chiều, mỗi tuần có thể nghỉ ngơi một ngày.

Hai người đều là lần đầu tiên làm việc nhưng thắng ở sự thông minh, rất nhanh đã có thể làm tốt công việc.

Nguyên Nhị chụp một ly cà phê tự mình pha rồi gửi cho Mục Nghiên Chi, nhưng mấy ngày đi qua một chút tin tức cũng không có.

Nguyên Nhị cách mấy ngày lại gửi tin nhắn cho anh nhưng đều bật vô âm tín, thẳng đến ngày khai giảng vào tháng 9, hơn hai tháng trôi qua một chút tin tức về anh cũng không có.

Nguyên Nhị hốt hoảng, không biết có phải anh xảy ra chuyện gì hay không.

Tâm tư của cô Minh Du liếc mắt một cái là nhìn ra, kỳ thật bà cũng rất lo lắng. Cuối cùng bà nhìn không được đành bảo Mục Diệc Thâm tìm hiểu chút tin tức của Mục Nghiên Chi, vài ngày sau bọn họ nhận được tin anh vẫn mạnh khỏe, chỉ là đang chấp hành nhiệm vụ bí mật, gần đây không thể liên lạc về nhà.

Sau khi nhận được tin anh mạnh khỏe Nguyên Nhị thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng Nguyên Nhị không nghĩ tới Mục Nghiên Chi không thể liên lạc về không đơn giản là đoạn thời gian kia mà ngay cả sau này cũng không có. Cô không nhận được tin nhắn hay điện thoại từ anh, thậm chí toàn bộ Mục gia đều không nhận được, chỉ có thể cách mấy tháng mọi người mới biết được tin tức của anh từ chỗ quân đội.

Lúc này Nguyên Nhị liền nghĩ. "Vẫn sống là tốt."

Nguyên Nhị gọi cho anh vô số cuộc điện thoại, nhưng mỗi lần chỉ có âm thanh máy móc lạnh lẽo nhắc nhở đã tắt máy.

Có đôi khi cô thậm chí còn hoài nghi có phải anh đã quên lời hứa rồi hay không, đã quên có một người đang chờ anh.

Nếu không thì nhiệm vụ gì có thể khiến anh mất liên lạc thời gian lâu như vậy.

Nhưng ý tưởng này mỗi lần cũng chỉ chợt lóe qua trong đầu rồi nhanh chóng biến mất.

Cô tin anh.

.....

Thời gian hai năm thấm thoát trôi qua. Nguyên Nhị một lần rồi một lần thất vọng, thời gian ước định sớm đã trôi qua thế nhưng người kia vẫn chưa trở về, chậm chạp không thấy bóng dáng.

Đoạn thời gian ấy ai cũng có thể thấy được tâm trạng Nguyên Nhị đang trầm xuống. Đi học thì thất thần, ăn cơm ăn được một nửa sẽ đột nhiên dừng lại, ngồi yên không nhúc nhích, có đôi lúc đang ngồi sẽ đột nhiên rơi nước mắt.

Những người kia đều sợ tới mức phải thay phiên nhau ở cùng cô giống như trực ban.

Bầu không khí như vậy kéo dài vài tháng, cuối cùng cũng kết thúc vào mùa hè năm thứ hai.

Một ngày kia Mục gia nhận được một phong thư, bên ngoài phong thư màu trắng không có lấy một chữ. Khi mở ra bên trong chỉ có một tờ giấy mỏng manh, mặt trên có hai chữ cứng cáp.

Mạnh khỏe.

Chỉ đơn giản hai chữ nhưng người ở đây vẫn có thể nhận ra là do Mục Nghiên Chi viết.

Đây là bức thư đầu tiên anh tự tay viết sau hơn hai năm xa nhà.

Chỉ có hai chữ cũng đủ để nói cho mọi người biết anh vẫn sống, mọi thứ vẫn tốt.

Nhưng mà, ai sẽ tin tưởng anh thật sự tốt đây?

Nếu như mọi chuyện đều tốt thì không có lý nào trong hai năm qua anh không thể về thăm nhà lấy một lần, không có lý nào đến một cuộc điện thoại cũng không thể gọi.

Kể từ ngày đó trên khuôn mặt Nguyên Nhị một lần nữa xuất hiện vẻ tươi cười.

Chỉ có điều trong nụ cười của cô còn mang theo một tia ưu sầu.

Tất cả mọi người đều nói cô thay đổi, trở nên trầm mặc hơn.

Nhưng chỉ có bản thân Nguyên Nhị biết bản thân mình không hề thay đổi. Cô vẫn là Nguyên Nhị trước kia.

Chỉ là cô đã trưởng thành, cũng trở nên kiên cường hơn. Cô sẽ không vì một chút việc nhỏ mà cáu kỉnh, cũng biết suy nghĩ kỹ rồi mới làm.

Bạn đang đọc truyện *Lỗi Tai Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47

Chỉ một cái chớp mắt một năm nữa lại trôi qua.

Nguyên Nhị đã tốt nghiệp đại học trở thành một người biên tập nhỏ cho một tờ tạp chí, đồng thời còn vẽ truyện tranh trên mạng. Cô cũng được xem là một tác giả truyện tranh có chút danh tiếng, biệt danh lỗi tai nhỏ, Weibo có gần mười vạn fans.

Truyện tranh của cô luôn là thể loại ám áp và có chút hài hước. Nam nữ chính ở dưới ngòi bút của cô luôn đẹp đến mức làm người khác không dời tầm mắt ra được.

Nam chủ dưới ngòi bút của cô đều có một đặc điểm chung, chính là cặp mắt đặc biệt có thần, lúc nhìn người yêu của mình tựa như có thể nhìn ra thứ gì đó bên trong.

Bọn họ đều suy nghĩ, trên thế giới này có thật sự tồn tại một đôi mắt như vậy hay không.

Weibo của Nguyên Nhị ngày thường ngoại trừ cập nhật truyện thì chính là cập nhật một ít hình ảnh mỹ thực, nghiêm nhiên trở thành một blogger mới.

Cô chưa bao giờ để lộ bản thân trên mạng, lâu như vậy cũng chỉ đăng ảnh chụp đôi mắt, chính vì thế không có người nào biết cô trông như thế nào. Họ chỉ biết cô có một đôi mắt xinh đẹp, linh động.

Biết thân phận của Nguyên Nhị chỉ có một vài người thân cận bên cạnh.

.....

Nguyên Nhị từ phòng chủ biên đi ra, trở lại vị trí của mình. Cô vừa ngồi xuống người bên cạnh đã nhìn lại đây, chân giẫm mạnh lên mặt đất chiếc ghế đã chạy tới.

Nguyên Nhị bị dọa, quay đầu lại. "Hiểu Lệ..."

Người bên cạnh chính là Dương Hiểu Lệ. Dương Hiểu Na cũng vào tạp chí này nhưng lại ở bộ phận quảng cáo.

Dương Hiểu Lệ thấy Nguyên Nhị đi ra còn ử rử cụp đuôi, muốn tiến lên an ủi.

Cô ấy thấy bộ dáng ủy khuất của Nguyên Nhị thì nóng nảy, lập tức hỏi: "Làm sao vậy? Chủ biên mắng cậu?"

Nguyên Nhị cắn môi không nói lời nào, cô lấy tài liệu trên bàn đưa cho Dương Hiểu Lệ. Cô ấy mở ra, vừa thấy thì hiểu rõ.

"Cái này không phải là do Ôn Tuyết phụ trách sao? Như thế nào lại đẩy cho cậu?" Dương Hiểu Lệ vẻ mặt tức giận, bỗng đứng lên.

Nguyên Nhị biết cô ấy muốn đi đâu, lập tức giữ chặt. "Đừng đi, tớ không muốn cậu vì tớ mà cãi nhau."

"Nhưng mà..."

"Hiểu Lệ." Nguyên Nhị đánh gãy cô ấy, lắc lắc đầu. "Không sao, tớ có thể thu phục."

Dương Hiểu Lệ trừng mắt nhìn Ôn Tuyết đang mang về mặt đắc ý ở cách đó không xa "Hừ" một tiếng, tức giận bất bình ngồi xuống, đem tài liệu trong tay dùng sức ném trên mặt bàn. "Còn không phải ý mình là con gái của giám đốc hay sao? Có gì đặc biệt hơn người."

Nguyên Nhị thờ dãi. "Đúng vậy!"

"Nguyên Nhị, tớ không rõ vì sao cậu phải nhẫn nhịn cô ta như vậy! Bối cảnh của cậu so với cô ta thì mạnh hơn nhiều, tùy tiện động ngón tay cô ta cũng chết chắc rồi."

Biết Nguyên Nhị không hy vọng người khác biết thân phận của mình, Dương Hiểu Lệ ghé bên tai cô nhỏ giọng nói.

Nghe cô ấy nói xong Nguyên Nhị cong cong khóe môi, lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

Nụ cười kia giống như là vừa nghe xong một chuyện cười.

"Cậu đang nói gì vậy! Tớ làm gì có bối cảnh." Nguyên Nhị nói.

"Sao lại không có, Mục gia ở thủ đô có ai không biết chứ? Huống chi cậu còn là hôn thê của Mục Nghiên..."

Thanh âm đột nhiên biến mất, Dương Hiểu Lệ che miệng mình, ánh mắt phức tạp.

Cô ấy cẩn thận quan sát phản ứng của Nguyên Nhị, thấy thần sắc cô không có gì đặc biệt lập tức nhẹ nhàng thờ ra.

Một năm nay ai cũng không dám nhắc tới Mục Nghiên Chi trước mặt Nguyên Nhị.

Dù là vậy thì ai cũng có thể nhìn ra được Nguyên Nhị vẫn luôn đợi anh.

Cô ấy đã từng thấy Nguyên Nhị lên nhìn ảnh chụp của Mục Nghiên Chi ở trong ví tiền, nhìn đến xuất thần, sâu trong mắt là nỗi nhớ vô hạn, người khác nhìn thấy cũng phải rung động.

"Nguyên Nhị..." Dương Hiểu Lệ vẻ mặt xin lỗi. "Thực xin lỗi."

Nguyên Nhị liếc nhìn cô ấy, lắc đầu nhàn nhạt nói: "Không sao."

Xem đi, hiện tại cô đã có thể bình tĩnh nói một tiếng không sao.

Quay đầu lại, cô thần thái tự nhiên mở tài liệu trước mặt, phảng phất như vừa rồi chưa xảy ra chuyện gì.

"Vậy...giữa trưa chúng ta đi chỗ nào ăn cơm? Sáng nay tớ chưa ăn gì, hiện tại sắp chết đói rồi." Dương Hiểu Lệ nhanh chóng chuyển đề tài.

"Tùy tiện, tớ thế nào cũng được." Nguyên Nhị.

"Ồ!" Dương Hiểu Lệ lấy di động, mở phần mềm xem xung quanh có quán ăn nào mới mở không, lướt trong chốc lát như phát hiện ra gì đó, đem điện thoại phóng tới trước mặt Nguyên Nhị. "Cậu xem, cửa hàng thịt nướng này mới mở chưa được mấy ngày nhưng được đánh giá khá cao, chúng ta đi ăn thử một lần được không?"

Nguyên Nhị dùng bút, đưa mắt nhìn. "Ừm! Cũng được."

Dương Hiểu Lệ thu hồi di động, vừa mở hướng dẫn vừa nói: "Tớ hỏi Hiểu Na có đi hay không, cậu có muốn rủ thêm Hạ Yên và Đinh Nhụy không?"

"Được!" Nguyên Nhị cầm lấy di động, mở WeChat gửi tin nhắn cho Hạ Yên.

Nguyên Nhị: Yên Yên, giữa trưa muốn ăn cơm chung không?

Gửi xong, cô lại gửi cho Đinh Nhụy một cái.

Công ty của Hạ Yên ở tòa nhà khác cách đây 100m. Đinh Nhụy cũng ở gần đây, cho nên bọn họ thường xuyên tụ tập với nhau.

Hai người rất nhanh đã trả lời, đều rảnh.

Giữa trưa, ở cửa hàng thịt nướng.

Nguyên Nhị và hai chị em Dương Hiểu Lệ tới trước, Hạ Yên cùng Đinh Nhụy vẫn chưa tới.

Gọi xong đồ ăn, Nguyên Nhị đứng lên chỉ chỉ đường cái đối diện. "Tớ đi đối diện mua son dưỡng môi."

"Cẩn thận một chút." Dương Hiểu Na nói.

Nguyên Nhị: "Ừ! Đã biết."

Bên ngoài, đang là thời gian tan tầm cho nên người và xe cộ ở trên đường đặc biệt nhiều. Nguyên Nhị đứng ở vạch đường, vừa chú ý tín hiệu đèn giao thông, vừa lơ đãng nhìn xung quanh.

Đột nhiên cô giống như đã chịu phải kinh hách, hai mắt mở to, há miệng thê nhưng trước sau vẫn không phát ra âm thanh.

Là anh, nhất định là anh.

Cô cứng đờ cả người, nhưng rất nhanh đã lấy lại tinh thần.

Chỉ một cái chớp mắt tiếng thắng xe chói tai vang lên, tiếp đó là tiếng mắng chửi của một người đàn ông. Nguyên Nhị không quan tâm những gì đang diễn ra, một lòng muốn chạy về phía đối diện.

Bỗng dưng cánh tay của Nguyên Nhị bị giữ chặt, người kia cường ngạnh kéo cô trở lại.

"Đừng kéo tôi." Cô hét lớn một tiếng, liều mạng tránh thoát khỏi người kia nhưng cổ mãi vẫn không thoát ra được.

"Đừng." Cô nhìn bóng đá càng đi càng xa ở phía đối diện, tan vỡ hô to: "Đừng đi."

Giây tiếp theo cô rõ ràng nhìn thấy thân ảnh màu đen kia tạm dừng lại, sau đó bước chân càng nhanh hơn, chỉ một lát đã biến mất ở trong dòng người.

Không cần đi...

Trong nháy mắt cả người Nguyên Nhị giống như mất hết sức lực, cơ thể mềm nhũn ngã ngổ trên mặt đất, trong miệng lẩm bẩm cùng câu nói.

Cầu xin anh, đừng đi...

"Nguyên Nhị, cậu làm sao vậy? Cậu có biết như vậy rất nguy hiểm hay không..."

Người vừa rồi túm chặt Nguyên Nhị chính là Đinh Nhụy vừa vắn đi ngang qua. Cô ấy vốn dĩ đang cúi đầu nhìn di động nhưng đột nhiên nghe được tiếng hét, vừa ngẩng đầu đã thấy Nguyên Nhị lao về phía trước, chỗ vạch đường có mấy chiếc xe buộc phải dừng lại thò đầu ra mắng to, nhưng cô vẫn tiếp tục chạy về phía trước, thấy một chiếc xe lao nhanh đến Đinh Nhụy không chút suy nghĩ lao ra kéo cô trở về.

Hiển nhiên, Đinh Nhụy đã bị hành động điên cuồng của Nguyên Nhị dọa sợ, sắc mặt có chút trắng bệch. Cô ấy không dám tưởng tượng giữa con đường ngựa xe như nước này nếu Nguyên Nhị cứ điên cuồng như vậy sẽ có kết quả gì.

Đinh Nhụy ngồi xổm cạnh Nguyên Nhị, vừa muốn răn dạy vừa muốn đỡ cô dậy. Chỉ là lời răn dạy không thể nào thốt ra được khi nhìn thấy khuôn mặt đầy nước mắt cùng biểu tình đau khổ của Nguyên Nhị.

Trong lòng Đinh Nhụy lộp bộp một cái, nháy mắt hiểu rõ vì sao vừa rồi Nguyên Nhị lại điên cuồng như vậy.

Cô ấy đứng lên, nhón chân, tầm mắt lướt qua đám đông đang vây quanh nhìn về phía đối diện.

Không có, không có người kia.

Đinh Nhụy ngồi xổm xuống ôm Nguyên Nhị đang suy sụp tinh thần vào lòng. Cô ấy nhẹ nhàng vỗ về lưng cô bạn của mình, lẩm bẩm bên tai. "Cậu nhìn lầm rồi, không phải anh ta, không phải là anh ta."

"Không phải, không phải..." Nguyên Nhị thấp giọng lẩm bẩm, đột nhiên bắt lấy tay Đinh Nhụy, ánh mắt đặc biệt kiên định. "Tớ sẽ không nhận sai. Chính là anh ấy, nhưng tại sao anh ấy đã trở về thế nhưng không về nhà, vì sao không tìm tớ..."

Đinh Nhụy thật sự là không biết nên làm gì bây giờ, chỉ có thể cầu cứu. Vừa định gọi điện cho Dương Hiểu Na thì nhận được cuộc gọi, khi cô ấy chưa kịp nghe mấy máy thì hai chị em Dương gia đã chạy tới. Có vài người đẩy đám đông đang vây xem ra, thấy người ngồi dưới đất thì không khỏi lộ ra lo lắng.

Đinh Nhụy vội vàng đánh hàng chữ trên di động rồi đưa cho Dương Hiểu Na.

Dương Hiểu Na vừa thấy liền hiểu.

Có thể làm Nguyên Nhị biến thành người như vậy ngoại trừ anh ta thì các cô cũng không thể nghĩ ra người nào khác.

Các cô ấy cái gì cũng chưa nói, đỡ Nguyên Nhị đi vào cửa hàng thịt nướng. Qua một lát Nguyên Nhị cũng đã bình tĩnh lại.

Cô bung ly nước uống hai ngụm nước rồi đặt xuống, ngược mắt nhìn người đối diện, miễn cưỡng cong cong khóe miệng.

Nụ cười ấy so với khóc còn khó coi hơn.

"Tớ không có việc gì." Nguyên Nhị lắc lắc đầu, cười khề "Có lẽ là tớ đã nhìn lầm rồi."

Vài người muốn nói lại thôi, cuối cùng ai cũng không đề cập tới chuyện vừa rồi.

Ăn cơm xong, Nguyên Nhị xin tổng biên tập nghỉ nửa ngày. Hạ Yên lo lắng cho cô cũng vội vàng xin nghỉ. Cô ấy đưa Nguyên Nhị về Mục gia, thấy cô vào nhà mới yên tâm rồi đi.

Nguyên Nhị không trở lại tòa nhà phía bắc mà là đi tới nhà chính.

Trong phòng bếp, Minh Du đang làm đồ ngọt ở đó, nghe thấy phòng khách truyền đến tiếng bước chân bà đi ra ngoài nhìn thử. Nhìn thấy Nguyên Nhị đang thay giày ở cửa bà gọi một tiếng, vẫy tay với cô.

"Nhĩ Đóa! Mẹ đang làm đồ ngọt, con tới giúp mẹ nếm thử ngọt độ xem đã vừa chưa."

Nguyên Nhị cắt xong giày thì đi vào phòng bếp.

Minh Du lấy một chén nước đường đưa cho Nguyên Nhị, "Đường phèn hàm tuyết nhĩ mẹ vừa nấu xong vẫn còn nóng."

Nguyên Nhị vâng một tiếng rồi nhận lấy.

Cô ngồi xuống, nếm thử một miếng, gật gật đầu. "Ăn rất ngon."

Minh Du cũng lấy một chén, ngồi xuống bên cạnh.

"Hôm nay sao lại trở về sớm như vậy?" Minh Du hỏi.

Cái tay cầm muỗng của Nguyên Nhị dừng một chút, nói: "Con có điểm không thoải mái nên đã xin nghỉ."

Vừa nghe cô nói không thoải mái Minh Du khản trương lên. "Chỗ nào không thoải mái, có muốn gọi bác sĩ tới kiểm tra hay không?"

Nguyên Nhị mỉm cười một cái, lắc đầu. "Không cần đâu mẹ. Chắc là do nghỉ ngơi không tốt nên mới vậy, lát nữa con ngủ một giấc thì không có việc gì nữa."

"Được rồi!"

Ăn xong Nguyên Nhị chuẩn bị trở lại tòa nhà phía bắc, mới vừa đứng lên Minh Du đã gọi cô. "Nhĩ Đóa."

Nguyên Nhị quay đầu nhìn Minh Du. "Có chuyện gì vậy mẹ?"

Minh Du chần chờ, từ trong túi áo móc ra một phong thư đưa cho cô.

Nguyên Nhị nhìn phong thư, ngẩn người, một lát sau mới chậm rì rì nhận lấy.

"Anh ấy có nói cái gì không?" Nguyên Nhị hỏi.

Minh Du lắc đầu, bất đắc dĩ nói. "Không có."

Không có.

Có nghĩa là bên trong vẫn giống như trước kia, chỉ có hai chữ.

Mạnh khỏe.

Nguyên Nhị nhìn phong thư màu trắng trong tay, hồi lâu nhẹ nhàng gật đầu. "Vâng."

Cô đem phong thư niết ở lòng bàn tay, xoay người rồi đi.

Thư như thế này Nguyên Nhị tổng cộng có năm phong, tất cả đều bị cô giấu ở ngăn kéo phía dưới.

Cô không dám mở ra xem.

Minh Du nhìn bóng dáng gầy yếu của Nguyên Nhị, nặng nề thờ dài.

Con trai à, rốt cuộc thì khi nào con mới trở về?

Hôm sau, Nguyên Nhị cứ theo lẽ thường đi làm. Dương Hiểu Na thấy cô cũng không đề cập chuyện ngày hôm qua, trực tiếp hỏi cô có phải là không thoải mái hay không.

Nguyên Nhị gật đầu, nói: "Ngủ không tốt."

Tối hôm qua cô mơ thấy anh, mơ thấy anh bị bắn, cả người ngã xuống vũng máu.

Sau đó tỉnh dậy, một đêm chưa ngủ.

Dương Hiểu Na rất lo lắng cho cô, nhỏ giọng nói: "Nếu không thì hôm nay cậu cũng xin nghỉ rồi về nhà nghỉ ngơi đi."

Nguyên Nhị lắc lắc đầu, cự tuyệt nói: "Không cần đâu. Công việc trên tay vẫn chưa hoàn thành, nếu tớ tiếp tục xin nghỉ tổng biên sẽ đánh chết."

Dương Hiểu Na nhìn văn phòng tổng biên tập, thấy tổng biên vừa vặn từ bên trong đi ra cô ẩy rụt vai nói vậy thôi rồi nhanh chóng trở lại vị trí của mình.

.....

Đào mất ngày quốc khánh cũng đã tới, dựa theo quy định của quốc gia là nghỉ bảy ngày, nhưng công việc ở văn phòng rất nhiều, có nhiều người chỉ nghỉ ngơi hai ba ngày đã đi làm trở lại.

Nguyên Nhị cũng là một trong những người đó.

Minh Du vốn dĩ muốn thừa dịp quốc khánh mang Nguyên Nhị đi ra ngoài giải sầu, nhưng bị cô cự tuyệt.

Từ khi Mục Nghiên Chi rời đi bọn họ đặt mọi sự quan tâm lên người Nguyên Nhị, đối tốt với cô đến mức không có cách nào để hình dung.

Nguyên Nhị biết bọn họ đều muốn bù đắp cho cô, bù đắp những gì Mục Nghiên Chi thiếu cô.

Nguyên Nhị giờ tay xoa xoa thái dương, hít sâu một hơi, mở máy tính bắt đầu công việc.

.....

Cuối tuần Nguyên Nhị cùng Hạ Yên hẹn nhau đi dạo phố. Cô một mình lái xe ra cửa, lúc đi qua sân huấn luyện từ xa xa đã nhận ra Lục Giai Minh từ trên xe bước xuống.

Cô dừng lại, hạ cửa sổ.

"Anh Giai Minh."

Lục Giai Minh nghe tiếng gọi thì quay đầu lại, thấy ở ghế phụ lộ ra gương mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt của cô gái nhỏ, anh ta đi qua.

Ba năm, anh ta không còn bộ dáng cả lo phát phờ giống như ngày xưa, cả người thành thực ổn trọng hơn rất nhiều.

Anh ta giờ tay tùy ý gác trên cửa sổ, thuận miệng hỏi: "Em gái Nhị Đóa đi ra ngoài dạo phố à?"

Nguyên Nhị gật gật đầu. "Vâng! Có hẹn với Hạ Yên."

"Vậy em nhớ lái xe cẩn thận." Lục Giai Minh dặn dò.

Nguyên Nhị trả lời "Vâng."

Hai người nói thêm vài câu, Nguyên Nhị nhìn thời gian sợ không kịp vội vàng nói tạm biệt với Lục Giai Minh.

"Khoan đã." Lục Giai Minh gọi một tiếng, từ trong túi móc ra một tờ giấy ném cho Nguyên Nhị. "Cất kỹ, đêm nay về nhà hãy mở ra xem. Nhớ kỹ, đêm nay về nhà xem xong thì hủy đi, anh Giai Minh cho em một kính hi."

Nói xong, Lục Giai Minh vẫy vẫy tay rồi trở lại quán doanh.

Nguyên Nhị không hiểu ra sao nhìn bóng dáng anh ta, sau đó đem tầm mắt dừng ở tờ giấy trong tay, do dự nửa ngày cuối cùng không mở ra.

Cô đem giấy cất đi, một lần nữa khởi động xe rồi đi.

Buổi tối, Nguyên Nhị trở lại đại viện đã gần đêm khuya. Cô xuống xe, đi chưa được mấy bước thì giống như là nhớ tới cái gì đó, đột nhiên quay trở lại mở cửa vurun người vào xe lấy tờ giấy Lục Giai Minh đưa.

Trở về phòng, cô ngồi trên giường thong thả mở tờ giấy trong tay.

Trên giấy có hai hàng chữ to đặc biệt bắt mắt.

Hàng thứ nhất: Đã trở lại.

Hàng thứ hai là một địa chỉ.

Đôi tay cầm tờ giấy đột nhiên run rẩy, sau đó vài giọt nước mắt lớn rơi trên mặt giấy, dòng chữ nhòe ra.

Nguyên Nhị biết đây là có ý gì.

Anh Nghiên Chi của cô cuối cùng cũng trở về.

Hơn ba năm cuối cùng cô cũng chờ được anh trở về.

Có bao nhiêu đêm cô nhìn ánh trăng lẻ loi bên ngoài cửa sổ chờ đợi anh trở về.

Mặc dù thời gian hai năm đã qua đi nhưng cô vẫn chờ đợi như cũ.

Nỗi nhớ trong lòng trôi qua từng ngày, cũng nhiều lên từng ngày, làm cô không có biện pháp thừa nhận.

Cô nhớ anh, nhưng đồng thời cũng oán hận anh.

Anh sao lại có thể...sao lại có thể chẳng quan tâm tới cô trong những năm gần đây?

Mặc dù chỉ cần viết tên của cô thôi cô cũng đã cảm thấy mỹ mãn lắm rồi.

Nhưng mà một lần cũng không có.

Bao nhiêu lần, cô nhìn ảnh của Mục Nghiên Chi rồi nói. "Chỉ cần anh trở về cô có thể không so đo với anh bất cứ điều gì."

Nhưng mà anh vẫn không trở về.

Mỗi một lần hy vọng là một lần thất vọng, khiến Nguyên Nhị không dám nghĩ nữa.

Đột nhiên, Nguyên Nhị đem tờ giấy trong tay vo thành một cục, ném thật mạnh lên mặt đất.

Cô nằm lên trên giường, kéo chăn qua đỉnh đầu.

Rất nhanh trong phòng vang lên tiếng khóc mang theo ản nhẫn.

Dưới chăn, cô gái nhỏ kịch liệt run rẩy.

Cô cắn răng, tay dùng sức nhéo chăn.

Đã trở lại thì như thế nào? Cô sẽ không dễ dàng tha thứ cho anh.

Đúng vậy, không dễ dàng tha thứ.

Bạn đang đọc truyện *Lỗi Tai Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48

Đào mất một cái cũng đã tới tháng 12, thời tiết lạnh buốt. Lúc này Nguyên Nhị đang đứng ở trước cửa khách sạn nơi tổ chức buổi yến tiệc. Hôm nay cô mặc một bộ váy cúp ngực màu trắng, chiều dài đến bắp chân, nửa người trên được bộ lễ phục ôm sát, để lộ chiếc cổ thon dài, xương quai xanh cùng bờ vai tuyệt đẹp. Phong cảnh trước ngực như ẩn như hiện, chiếc eo thon một bàn tay cũng có thể ôm hết, phía dưới bộ lễ phục xòe ra, lộ ra nửa đôi chân trắng nõn tinh tế.

Trong khách sạn có bật điều hòa nhưng Nguyên Nhị vẫn cảm nhận được bầu không khí lạnh lẽo, cô dẫm lên chiếc giày cao gót màu trắng bạc trẻ trung, dậm dậm chân tại chỗ, đôi tay chà xát cánh tay đang nổi da gà.

Lễ phục và giày là Minh Du chuẩn bị giúp. Nguyên Nhị vốn dĩ chỉ muốn mặc một chiếc váy đơn giản mà thôi, thế nhưng Minh Du biết cô phải tham gia buổi tiệc thường niên của văn phòng thuộc tập đoàn Bùi thị cho nên đã chuẩn bị riêng cho cô một cái váy.

Nguyên Nhị vốn có mang theo một chiếc khăn choàng để lúc nào cởi áo khoác bên ngoài ra thì có thể dùng khăn choàng lên người cho đỡ lạnh, nào ngờ lại để quên trên xe. Cô đã định trực tiếp mặc áo khoác đi vào, nhưng khi thấy mọi người ở đây đều mặc tây trang và váy cô vẫn quyết định cởi áo khoác giao cho cho nhân viên khách sạn. Cô ngồi một lát cảm giác nhiệt độ vẫn lạnh lẽo, đang chuẩn bị gọi điện thoại nhờ Dương Hiểu Na mang giúp mình một chiếc khăn choàng thì đúng lúc này di động vang lên, là chú Trương gọi tới.

Ông nói là phát hiện khăn choàng bị bỏ quên trên xe, bây giờ đang đem tới cho cô.

Sợ chú Trương không biết mình ở chỗ nào, Nguyên Nhị trực tiếp đứng ở cửa chờ.

Mười mấy phút mà thôi nhưng cô cảm thấy thời tiết càng thêm lạnh.

Đang chuẩn bị trở về sảnh yến tiệc thì phía sau truyền đến giọng nói của chú Trương. "Tiểu thư."

Nguyên Nhị quay đầu, nhanh chóng chạy tới nhận lấy khăn choàng từ tay chú Trương, hạ giọng nói: "Chú Trương, khi ở bên ngoài chú không cần gọi cháu là tiểu thư đâu, trực tiếp gọi tên của cháu là được rồi."

Từ khi đi làm Nguyên Nhị vẫn luôn tự mình lái xe, hôm nay nghĩ có khả năng sẽ phải uống rượu mới bảo chú Trương đưa đi.

Nguyên Nhị thích cuộc sống kín đáo, sợ người khác biết thân phận của mình cho nên không cho chú Trương và di Phương gọi mình là tiểu thư khi ở bên ngoài nữa.

Chỉ là chú Trương đã gọi như vậy trong nhiều năm rồi, giờ muốn thay đổi thì cũng phải có thời gian nếu không sẽ có chút khó khăn.

Chú Trương cười cười, nói: "Tôi lại quên mất."

"Không sao, lần sau chú để ý một chút là được." Nguyên Nhị cười khẽ. "Chú về trước đi."

Chú Trương nhìn thời gian, không yên tâm nói: "Tiểu thư, hay là tôi ở dưới lầu chờ cô nhé! Một mình cô trở về tôi không yên tâm."

Nguyên Nhị lắc lắc đầu: "Không cần, chẳng phải chú đã nói con gái của chú hôm nay sẽ về nhà sao? Chú trở về với con gái đi, cháu ở nơi này chú không cần lo lắng."

"Được rồi, Tiểu..." Chú Trương ngưng ngưng cười một cái. "Nhĩ Đóa."

"Vâng!"

Nguyên Nhị xoay người trở lại buổi yến tiệc, ngồi vào vị trí vừa rồi.

Cô cúi đầu chơi di động, hoàn toàn không phát hiện chủ bàn cách đó không xa có một người đàn ông tuổi trẻ đang nhìn cô. Anh ta lộ ra nụ cười ý vị thâm trường, ánh mắt sắc bén giống như đang nhìn con mồi của mình.

Buổi họp thường niên kết thúc, Nguyên Nhị đi lấy áo khoác của mình rồi cùng Dương Hiểu Na vai sỏ vai rời đi.

Nhà của hai người không cùng đường, cách nhau cũng phải 2 giờ đi đường. Nguyên Nhị không làm phiền Dương Hiểu Na, lập tức cự tuyệt đề nghị muốn đưa cô về nhà của cô ấy.

Tới dưới lầu, sau khi hai người tạm biệt nhau Nguyên Nhị lấy di động mở ứng dụng gọi xe, đang chuẩn bị đặt xe thì một tiếng còi vang lên. Cô nghiêng đầu nhìn lại, thấy một chiếc Bentley màu đen dừng ở phía sau.

Ở trong ánh mắt nghi hoặc của Nguyên Nhị cửa sổ xe chậm rãi hạ xuống, một khuôn mặt tuấn tú xuất hiện ở trong tầm mắt của cô.

Một đôi đẹp mắt đào hoa mang theo ý cười nhàn nhạt, lẳng lặng nhìn Nguyên Nhị, sau một lúc lâu anh ta đẩy cửa xuống xe, đi đến trước mặt cô.

Nguyên Nhị lui về phía sau hai bước, ánh mắt cảnh giác. "Anh muốn làm cái gì?"

"Tôi không muốn làm gì, chỉ muốn kết giao bằng hữu thôi." Người đàn ông cười khẽ, vươn tay tới. "Xin chào, tôi là Bùi Dập. Dập trong rục rờ."

"???" Nguyên Nhị không bắt tay với anh ta, lắc đầu đầu nói: "Xin lỗi, tôi không quen anh."

Người đàn ông tên Bùi Dập tựa hồ không thể tin được cô sẽ không biết mình, gần như không thể phát hiện mà trở mặt, chỉ ngăn ngụt một giây lại khôi phục thành bộ dạng tự tin ban đầu, tự giới thiệu. "Xin chào, tôi là Bùi Dập, là tổng tài tập đoàn Bùi thị. Vừa rồi tôi có xuất hiện ở trên sân khấu, cô còn nhớ rõ không?"

Tổng tài Bùi thị? Vậy chẳng phải là ông chủ lớn của cô sao?

Nhưng mà cũng không liên quan tới cô, dù sao thì ngày thường bọn họ căn bản không có cơ hội gặp nhau.

Nguyễn Nhị lắc lắc đầu, biểu tình thanh đạm. Cô nghĩ nghĩ rồi nói thật: "Không phát hiện, có khả năng lúc ấy vừa khéo tôi đang đi toilet."

"..." Bùi Dập.

Thật đúng là vừa khéo.

"Không sao." Bùi Dập lắc đầu, từ trong túi lấy ra một tấm danh thiếp màu đen đưa qua, ôn hòa nói: "Cô hãy cầm lấy cái này, đây là danh thiếp của tôi."

Nói xong anh ta đem danh thiếp nhét vào trong tay Nguyễn Nhị, tự mình tuyên bố. "Từ giờ trở đi chúng ta chính là bằng hữu."

"..." Nguyễn Nhị.

Ai là bằng hữu của anh.

Nguyễn Nhị không nói gì, cúi đầu ẩn đi động vài cái rồi lại ngẩng đầu muốn phôi sạch quan hệ, còn chưa kịp nói gì để phôi sạch quan hệ thì Bùi Dập tiếp tục nói. "Chỉ có một mình cô thôi sao? Lên xe đi, tôi đưa cô về nhà. Đêm khuya tỉnh lặng con gái về nhà một mình không an toàn."

Nói xong anh ta mở cửa xe, làm cái thủ thế mời. "Vị tiểu thư này, xin mời."

Nguyễn Nhị nhàn nhạt nhìn thoáng qua trong xe, xoay người nhìn chiếc xe taxi vừa dừng lại. Cô chạy tới mở cửa lên xe rồi đóng cửa, động tác lưu loát dứt khoát, hoàn toàn không cho Bùi Dập cơ hội cản mình.

Sống hai mươi mấy năm, lần đầu tiên Bùi Dập gặp phải một cô gái sẽ cự tuyệt mình.

Anh ta ngây ngẩn cả người, sau khi hoàn hồn thì chỉ còn nhìn thấy ánh đèn màu đỏ ở đuôi xe mà thôi.

Bùi Dập cười khẽ, lắc đầu ngồi trở lại trong xe.

"Đi thôi!" Anh ta nói với tài xế.

"Vâng."

Bùi Dập nhìn ngoài cửa sổ, như suy tư gì đó.

Cô gái này cũng có điểm thú vị đấy chứ.

Chú ý tới cô là khi ở cửa sảnh yến tiệc. Lúc đi ngang qua đó anh ta nghe thấy một người đàn ông trung niên gọi cô là tiểu thư, tiếp theo lại nhìn thấy bộ dáng lén lút đáng yêu của cô, bất giác đã hấp dẫn sự chú ý của anh ta.

Anh ta chú ý đến vị trí ngồi của cô, là thuộc về văn phòng bên kia, hẳn là nhân viên của văn phòng tạp chí.

Được thôi! Nếu cô không muốn nói cho tôi biết tên của cô là gì vậy tôi đành phải tự mình đi điều tra.

.....

Tại khu căn cứ của bộ đội đặc chủng ở một nơi xa xôi, một chiếc xe việt dã chậm rãi dừng lại trước văn phòng bộ chỉ huy. Bốn cánh cửa xe mở ra, từ trên xe bước xuống bốn người, cầm đầu là một người đàn ông có thân hình cao lớn, ngũ quan thâm thúy, biểu tình lạnh băng.

Là anh, là Mục Nghiên Chi đã biến mất ba năm.

Anh nhìn mấy người đàn ông đứng ở văn phòng, sải bước đi qua. Nhìn người đàn ông trung niên ở giữa rồi làm động tác quân lễ. "Báo cáo thủ trưởng, nhiệm vụ đã hoàn thành."

Phía sau, ba người còn lại không hẹn cùng giờ tay làm động tác quân lễ.

"Báo cáo thủ trưởng, chúng tôi đã trở lại." Trăm miệng một lời.

"Tốt, tốt..." Người đàn ông vừa lòng gật đầu, thờ dài một tiếng chậm rãi nói: "Nghiên Chi à! Ba năm qua đã vất vả cho cậu rồi."

"Không vất vả."

"Ừm! Quả đúng là tuổi trẻ đầy hứa hẹn. Đúng rồi, đơn xin chuyển công tác của cậu được đã giao lên rồi, bao giờ có kết quả thì chưa rõ. Cậu có muốn trong thời gian này sẽ suy nghĩ lại không, có nhất thiết phải trở lại thủ đô không?"

Mục Nghiên Chi không chút suy nghĩ, thái độ kiên quyết nói: "Không cần, tôi đã nghĩ kỹ rồi."

"Được rồi!"

.....

Ký túc xá căn cứ, Mục Nghiên Chi từ trong phòng tắm đi ra, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng đập cửa.

Anh đi qua mở cửa, nhìn thấy là người của căn cứ, nhân nhạ hỏi: "Có chuyện gì sao?"

Người tới lấy ra một phong thư đưa cho anh. "Mục đội, anh có thư. Một tháng trước có người gửi đến quân khu, quân khu sai người đưa lại đây."

Mục Nghiên Chi cúi tay tiếp nhận, không lập tức mở ra xem, nhân nhạ nói. "Cảm ơn."

Trở lại phòng, anh ngồi xuống giường chậm rãi đem thư giở lên trước mặt, khi nhìn thấy cái tên trên phong thư đôi anh tay run lên, ánh mắt khiếp sợ.

Cô...làm thế nào cô biết được anh ở chỗ này?

Bạn đang đọc truyện *Lỗi Tai Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49

Ba năm, hơn một nghìn ngày trôi qua. Bao nhiêu lần ở bên bờ sinh tử cuối cùng anh đều vượt qua.

Nhưng giờ phút này, khi nhìn thấy cái tên quen thuộc ấy thì bao nhiêu cứng rắn đều sụp đổ.

Ngón tay thon dài hơi hơi nắm chặt, phong thư nhấn lại một góc.

Cảm nhận được phong thư trong tay có chút gồ ghề, Mục Nghiên Chi nhíu mày nhìn nó, môi dùng sức mím thành một đường thẳng tắp. Anh chờ đợi lúc lâu rồi hít sâu một hơi để tinh thần hăng hái thêm mới mở thư ra.

Anh mở phong thư, đưa mắt nhìn vào trong thì có một màu hồng nhạt đập vào mắt.

Đây là cái gì?

Bỗng dưng nhịp tim anh tăng nhanh, trong lòng cảm nhận được điều bất an.

Mục Nghiên Chi nhanh chóng lấy thứ bên trong ra, vừa nhìn đã biết đây là một tấm thiệp mời.

Mặt trên tấm thiệp mời có hoa văn màu trắng, ở đó có dán hình con bướm, dây buộc thiệp được thắt thành nơ bướm.

Mục Nghiên Chi bỗng cảm thấy nghi hoặc, không biết vì sao Nguyên Nhị lại gửi cho mình tấm thiệp mời này. Anh nhanh chóng mở tấm thiệp ra.

Khi anh mở ra thì có một con bướm màu trắng rơi xuống, đồng thời thấy được phía trên là tên cô dâu chú rể.

Tiêu Kỳ & Nguyên Nhị.

Mục Nghiên Chi khiếp sợ nhìn hai cái tên trên thiệp mời. Anh gắt gao nhìn chăm chăm, còn lấy lòng bàn tay dùng sức xoa lên tên Nguyên Nhị vài cái, tựa hồ muốn đem cái tên kia xóa mất.

Giả, nhất định là giả.

Xoa đến khi lòng bàn tay đỏ lên, cuối cùng anh cũng dừng lại.

Đột nhiên Mục Nghiên Chi phần nộ vứt bỏ tấm thiệp, cúi tay nhặt tờ giấy lúc nãy rơi xuống rồi mở ra xem, trên mặt giấy to như vậy chỉ viết năm chữ.

Em không cần anh.

"Em... Không cần anh?"

Năm chữ đau đớn đâm vào mắt anh.

Hai mắt bỗng dưng đỏ lên, giống như máu tươi.

Mục Nghiên Chi cúi đầu, đôi tay tùy ý đặt ở trên đùi, ngón tay vô lực buông lỏng, trang giấy một lần nữa rơi xuống mặt đất.

Tầm lung vẫn luôn thẳng tắp giờ phút này hơi hơi chùng xuống. Mục Nghiên Chi cứ ngồi như vậy ở mép giường, không nhúc nhích, không rên một tiếng, không khí xung quanh tựa hồ ngưng đọng lại. Bên trong phòng đột nhiên bốc lên hàn khí làm người khiếp sợ.

Bỗng dung một giọt nước bất ngờ rơi trên mặt đất khô ráo, chính xác là nơi đôi mắt rơi xuống.

Vài phút sau Mục Nghiên Chi đột nhiên đứng dậy, bàn tay vung lên, đồ vật trên bàn đều bị quét xuống đất. Anh nhắc chân, táo bạo đá bay cái bàn, nó quay cuồng vài vòng rồi nặng nề đập vào vách tường, phát ra tiếng vang lớn, chân bàn đứt gãy tách ra khỏi mặt bàn.

Tiếng vang lớn đã gây sự chú ý tới phòng bên cạnh, người đến là cấp dưới của Mục Nghiên Chi. Anh ta không kịp gõ cửa đã vội vàng vội từ bên ngoài đẩy cửa ra, khi nhìn thấy cảnh tượng bên trong thì bị dọa, tầm mắt vừa chuyển đã thấy Mục Nghiên Chi đem tất cả đồ vật nhét vào vali, sau đó thô bạo đóng vali lại.

Anh xách vali, tựa như không nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của người đứng ở cửa trực tiếp lướt qua, bước chân vội vàng.

“Mục đội...”

Mục Nghiên Chi làm như không nghe thấy, nhanh chóng rời đi.

Người phía sau đuổi theo, một phen túm chặt anh. “Mục đội, anh làm sao vậy? Ngày mai còn có buổi tuyên dương, bây giờ anh xách hành lý là muốn rời khỏi đây sao?”

Mục Nghiên Chi dừng lại, quay đầu lại nhìn người kia, hai tròng mắt đen nhánh chứa đầy sương lạnh, toàn thân phát ra hàn khí làm người khác không khỏi sợ hãi.

“Lý Tiến, đừng cản tôi.” Thanh âm lạnh băng.

Lý Tiến được điều làm cấp dưới của Mục Nghiên Chi sau khi anh vào quân đội, mới đầu anh ta cảm thấy không phục cái người so với anh ta còn ít tuổi hơn này, nhưng dần dần anh ta đã bị thuyết phục bởi tính cách mạnh mẽ đến tàn nhẫn của anh, không phải tàn nhẫn đối với người khác mà là tàn nhẫn với bản thân.

Bất kể nhiệm vụ có bao nhiêu nguy hiểm thì Mục Nghiên Chi vẫn là người đầu tiên xông vào trận chiến, anh luôn đặt sự an toàn của những người đồng đội lên trên hết. Anh ta cũng biết bối cảnh của Mục Nghiên Chi, biết anh căn bản không cần làm như vậy, chỉ cần một câu là có thể được dành được danh dự và quyền lực mà người thường phải nỗ lực rất nhiều. Chỉ là anh đã không làm như vậy, anh lấy thân mình xông vào nguy hiểm, hoàn thành những nhiệm vụ bất khả thi.

Nếu không phải như vậy thì ba năm nay anh ta cũng sẽ không cam tâm tình nguyện cùng Mục Nghiên Chi đi làm chuyện nguy hiểm kia.

Lý Tiến biết mình khuyên không được Mục Nghiên Chi, nhưng mà lại cảm thấy nghi hoặc khi một người luôn bình tĩnh như anh vì sao lại đột nhiên mất khống chế.

“Mục đội, qua ngày mai là anh có thể rời đi, cũng không còn bao nhiêu thời gian nữa.” Lý Tiến khuyên bảo.

Chưa được phê chuẩn mà tự ý rời căn cứ, đây là trái với quân kỷ. Lý Tiến tuyệt nhiên sẽ không để anh làm như vậy.

Mục Nghiên Chi híp híp mắt, giọng nói sắc bén như một con dao, khàn khàn bất kham. Anh nhìn đôi tay đang giữ mình, nói: “Buông tay.”

“Không buông.” Lý Tiến không chịu.

“Tôi bảo cậu buông tay.” Mục Nghiên Chi nhin không được hét lớn một tiếng, một phen hất tay Lý Tiến ra.

Lý Tiến bị hất ra, lập tức tiến lên, ý đồ muốn khuyên bảo: “Mục đội, không thể.”

Mục Nghiên Chi đỏ mặt, vẻ mặt thô bạo, một chân đem Lý Tiến đá văng. “CMN! Nếu tôi còn không đi thì vợ của tôi sẽ kết hôn với người khác đấy.”

Rống xong Mục Nghiên Chi xoay người sang chỗ khác, quyết tuyệt rời đi.

Quản cái gì mà quân kỷ, quản cái gì mà kỷ luật. Hôm nay ai cũng không giữ được anh.

Ai dám ngăn cản anh liền đánh kẻ đó.

Cô gái nhỏ mà anh yêu thương sắp không còn nữa rồi. Anh còn muốn vinh dự làm chết tiệt gì nữa.

Dưới lầu, Mục Nghiên Chi đạp đổ thùng rác ven đường, khi thùng rác ngã xuống thì có thể nhìn thấy nó đã bị lõm thành một lỗ thật sâu, cơ hồ sắp thành sắt vụn.

“CMN! Cái gì mà tuyên dương cơ chứ.”

.....

Sân bay, Mục Nghiên Chi kéo vali đi vào bên trong. Anh đi đến quầy bán vé mua vé của chuyến bay sớm nhất, là chuyến bay sau bốn giờ nữa.

Mua xong vé máy bay anh đi đến chỗ nghỉ dành cho khách, lẳng lặng ngồi ở một góc, quay đầu nhìn bầu trời bên ngoài.

Bây giờ đã là hoàng hôn, bầu trời bên ngoài bị ánh hoàng hôn nhuộm một sắc vàng. Thời gian qua đi bầu trời cũng dần tối, sắc vàng bị một màu đen thay thế, mấy ngôi sao nhỏ chợt lóe chợt lóe, ở trên bầu trời đêm đặc biệt loá mắt.

Trên chiếc áo khoác Mục Nghiên Chi đang mặc có dính bụi bẩn nhưng anh cũng không thèm để ý.

Bụi bẩn này là do lúc nãy anh trốn trong khoang xe tải dùng để chở như yếu phẩm hàng ngày trong căn cứ, một đường xóc nảy. Anh ở trong thùng xe oi bức hơn hai giờ, lại đi nhờ phương tiện công cộng hơn một giờ mới đến được sân bay.

Anh cúi đầu nhìn vé máy bay trên tay, môi dùng sức mím chặt.

Nguyên Nhị, em hãy chờ anh.

Bốn giờ sau, người không bao giờ tự ý rời căn cứ là Mục Nghiên Chi đã ngồi trên máy bay trở lại thủ đô.

Chuyến bay kéo dài 3 giờ, cuối cùng an toàn hạ cánh ở sân bay thủ đô.

Lúc này đã hơn nửa đêm.

Mục Nghiên Chi ra khỏi sân bay, ở ven đường bắt một chiếc xe taxi, báo địa chỉ của đại viện.

.....

Tại đại viện Quân khu, chiếc xe taxi chậm rãi dừng ở ngoài cửa lớn. Mục Nghiên Chi xuống xe, xoay người đi vào trong. Tuy rằng anh rời đi đã nhiều năm nhưng quân khu biến hóa không lớn, người đứng gác là binh sĩ lâu năm trong đại viện, liếc mắt một cái liền nhận ra anh.

“Mục..... Mục đoàn trưởng, anh đã về rồi!”

So sánh với vẻ mặt không dám tin tưởng của binh sĩ kia thì Mục Nghiên Chi bình tĩnh một cách dị thường, gật gật đầu. “Ừ! Đã trở lại.”

Nói xong Mục Nghiên Chi đi vào sân lớn của Mục gia, sợ kinh động người bên trong anh trực tiếp đi tới bức tường gần tòa nhà phía bắc rồi nhảy qua.

Anh móc chìa khóa mở cửa vào nhà.

Một khắc cũng không thể chần chừ, Mục Nghiên Chi lên lầu đi vào phòng cô gái nhỏ mà anh vẫn luôn tâm tâm niệm niệm ba năm.

Trong phòng, Nguyên Nhị nghiêng người nằm ở trên giường, trong lòng ôm một con gấu bông. Cô ngủ thật sự say, hoàn toàn không phát hiện ra trong phòng nhiều thêm một người.

Trong phòng có ánh đèn, Mục Nghiên Chi đứng ở mép giường, một đôi mắt sắc bén từ trên cao nhìn vào cô gái trên giường. Cô vẫn xinh đẹp như xưa, chỉ là nhìn qua so với lúc anh đi thì gầy hơn, mái tóc dài cũng cắt ngắn không ít, xoa tung trên chiếc gối đầu màu trắng.

Mục Nghiên Chi vươn tay về phía cô, nhưng khi sắp chạm vào khuôn mặt của cô thì đột nhiên dừng lại, cứ như vậy một lát anh liền thu hồi cánh tay.

Nhìn khuôn mặt thon gầy cùng với chiếc cằm nhon nhọn của Nguyên Nhị anh bỗng cảm thấy trái tim giống như bị nhéo mạnh.

Sao em lại không nghe lời như vậy! Không phải đã nói sẽ ăn cơm thật nhiều sao?

Mục Nghiên Chi ngẩng đầu lên, hầu kết lẫn lộn vài cái, hơi nước nơi hốc bị anh cường ngạnh nuốt trở về.

Nhưng khi nghĩ tới tấm thiệp mời kia sự đau lòng của anh lại bị thay thế bởi sự phẫn nộ.

Nếu đó là sự thật thì có lẽ anh sẽ điên mất!

.....

Buổi sáng ngày hôm sau, di động đặt ở đầu giường vang lên. Nguyên Nhị duỗi tay cầm lấy, nhìn thấy là đồng hồ báo thức. Cô tắt chuông sau đó nhắm mắt lại chuẩn bị tiếp tục ngủ.

Bỗng dưng, cô nhận thấy điều không thích hợp.

Sau vài giây sau, cô xóc chân ngồi dậy nhìn về chiếc ghế bên cạnh.

Khi nhìn thấy người ngồi ở kia trong nháy mắt Nguyên Nhị lập tức thanh tỉnh, một đôi mắt trừng lớn, ánh mắt ngoại trừ khiếp sợ thì không còn gì khác.

Hai giây sau, cô nhảy xuống giường, cứ đứng im như vậy nửa ngày, một bước cũng không dám bước lên phía trước.

Mục Nghiên Chi nhìn cô, cuối cùng đứng lên. Anh chậm rãi tiến lên, trong tay cầm thiệp mời cô gửi cho mình.

Anh dừng lại trước mặt Nguyên Nhị, giờ cầm thiệp mời lên.

Anh nhìn vào đôi mắt của cô giống như muốn nhìn thấy thứ gì đó khác ngoài vẻ khiếp sợ, nhưng cuối cùng vẫn không nhìn ra điều gì.

Giây tiếp theo, trong phòng vang lên giọng nói trầm thấp của người đàn ông. “Em có ý gì?”

Bạn đang đọc truyện *Lỗi Tai Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50

Căn phòng lâm vào yên tĩnh, hai người đối diện nhau không nói một lời.

Nguyên Nhị dùng sức cắn răng, thu liễm cảm xúc khiếp sợ.

Cô nhìn thiệp mời trong tay Mục Nghiên Chi ngây người một lúc, sau khi lấy lại tinh thần cô vội vàng nghiêng đầu sang một bên không dám nhìn thẳng vào anh, cố ý che dấu sự chột dạ nơi đáy mắt.

Nguyên Nhị kiểm chế xúc động muốn nhào về phía Mục Nghiên Chi, đôi tay ở sau lưng run nhè nhẹ, hai tay dùng sức nắm lấy nhau, bởi vì dùng sức các khớp xương cũng trở nên trắng bệch.

Nguyên Nhị làm ra vẻ trấn định, cảm hơi hơi giờ lên, quật cường nói: “Em muốn kết hôn.”

Trong lời nói không có chút tự tin nào.

Mục Nghiên Chi không phát hiện ra. Anh kìm nén tức giận nơi đáy lòng, cầm tấm thiệp ném thật mạnh trên mặt đất, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn cô gái nhỏ trước mặt.

Hầu kết lẩn lộn, âm thanh phát ra giống như cổ họng bị chặn lại, thấp đến có chút âm trầm. “CMN anh còn chưa có chết đâu! Em còn muốn kết hôn với ai?”

Cơ thể Nguyên Nhị bất giác run rẩy, nhưng cô vẫn không thềm nhìn anh như cũ, nhàn nhạt nói: “Phía trên không phải đã viết rõ ràng rồi sao? Anh không có mắt để nhìn à!”

Mục Nghiên Chi giống như nghe xong một chuyện cười, đột nhiên thần sắc thay đổi, khóe miệng giương lên, cười nhạo một tiếng.

Anh không lập tức trả lời, mà lại nheo đôi mắt đánh giá sừng sững cô gái nhỏ. Mãi một lúc sau anh tựa như đã nhìn ra điều gì đó từ hàng mi đang rung động của cô.

A! Cô gái này chơi cũng thật lớn nha!

“Tiêu Kỳ?” Mục Nghiên Chi bật cười một tiếng, tiếp tục cố ý trào phúng. “Nguyên Nhị à Nguyên Nhị, phẩm vị của em từ khi nào thì trở nên kém như vậy, đã quên lúc trước em có bao nhiêu chán ghét cậu ta rồi sao?”

Nguyên Nhị hung dữ trừng mắt nhìn anh, mạnh mẽ nói: “Sau này em mới phát hiện ra anh ta rất tốt, như vậy không được hả! Vừa cao vừa soái, còn có tiền, chủ yếu là anh ta rất thích em.”

“Hả?” Mục Nghiên Chi mang theo áp bức tiến về phía trước một bước. “Có soái, có cao bằng anh không?”

Nguyên Nhị lui về phía sau một bước. “So...so với anh thì có tiền hơn.”

Mục Nghiên Chi cười lạnh một tiếng, tiếp tục tiến về phía trước một bước. “CMN có tiền thì có gì đặc biệt hơn người, luận về đánh nhau cậu ta có thể đánh thắng được anh sao? Cậu ta cũng chỉ là một con gà bệnh, em có tin anh sẽ vạ đầu của cậu ta xuống không?”

Nguyên Nhị lui về phía sau một cái, rút cuộc cũng chịu quay đầu nhìn thẳng vào đôi mắt anh.

Người đàn ông trước mặt vẫn là người của ba năm trước đây, chỉ là càng thêm thành thực hơn.

Ngũ quan càng thêm thâm thúy, hai mắt càng thêm sắc bén, mũi giống như cao hơn so với trước...

Nguyên Nhị bỗng nhiên cảm thấy anh trở nên thành thực như vậy giống như càng hấp dẫn cô.

Ý thức được chính mình thất thần Nguyên Nhị rất nhanh khôi phục lại.

Cô vươn ngón trỏ, hung hăng chọc vài vào lồng ngực rắn chắc của Mục Nghiên Chi. “Đúng vậy! Anh so với anh ta thì đánh nhau giỏi hơn, nhưng mà CMN là ai bỏ mặc em ba năm chẳng thêm quan tâm tới? Dù sao anh cũng chưa bao giờ xem em là vị hôn thê của mình.”

Nếu có thì vì sao một chữ cũng không nhắc tới cô?

Nói xong cô chặt vật quay mặt đi, hốc mắt nóng lên.

Mục Nghiên Chi sững sờ, tầm mắt dừng ở sườn mặt của cô, lâm vào suy nghĩ sâu xa.

Anh biết mình nợ Nguyên Nhị rất nhiều, cũng biết giữa hai người từ nay về sau sẽ có khúc mắc trong lòng.

Anh sẽ không nói bản thân có bao nhiêu vĩ đại, vì quốc gia mà phải trả giá bao nhiêu. Anh cũng sẽ không nói cô không hiểu chuyện, không báo cô nên làm như thế này nên làm như thế kia. Đối với quốc gia anh là một người quân nhân và anh đang làm những gì mình nên làm, nhưng đối với cô mà nói anh chỉ là người đàn ông bình thường, khi cô mềm yếu cũng chỉ mong anh có thể ở bên làm chỗ dựa vững chắc, khi cô gặp nguy hiểm cũng chỉ mong anh có thể bảo vệ chu toàn.

“Nguyên Nhị...” Ngữ khí ôn nhu.

Mục Nghiên Chi gọi cô một tiếng, trong lòng tràn ngập cảm xúc hỗn loạn phức tạp. Anh chậm rãi duỗi tay về phía cô, ngón tay ấm áp nhẹ nhàng chạm vào cổ tay của cô.

Nguyên Nhị hừ lạnh một tiếng, dùng sức hất ra. “Anh tránh ra, đừng chạm vào em.”

“Lỗi tai nhỏ...” Mục Nghiên Chi chưa từ bỏ ý định, lại kêu một tiếng.

Trong căn phòng yên tĩnh, thanh âm trầm thấp gần như nghẹn ngào.

Cực kỳ mỏng manh.

Nguyên Nhị nghe anh cầu xin, lạnh mặt nói. “Đừng gọi em như vậy, em đã không phải Nguyên Nhị của trước kia, không phải chỉ cần anh nói hai câu thì sẽ ngoan ngoãn thỏa hiệp.”

Ba năm, thời gian thấm thoát trôi qua, có rất nhiều chuyện đã không còn như năm xưa.

“Anh biết.” Mục Nghiên Chi tiếp tục đi lên phía trước đi, anh nói: “Anh cũng thay đổi, trở nên càng yêu em hơn. Chính là có một việc vĩnh viễn sẽ không thay đổi, đó chính là yêu em, bất kể thế giới này biến hóa ra sao anh cũng chỉ yêu một người.”

Lời thâm tình tựa như câu thần chú chui vào tai Nguyên Nhị rồi từ từ đánh vào trái tim.

Nguyên Nhị gắt gao néo vạt áo. Cô hít sâu một hơi, kim nén chưa xốt nơi đáy mắt, trong lòng nghĩ muốn cách anh thật xa, đôi chân cũng vô thức di chuyển.

Cô vẫn luôn lui về phía sau, thẳng đến khi lưng chạm vào mặt tường lạnh băng mới dừng lại, không đường thối lui.

Tiếng bước chân gần như không thể nghe thấy vang lên. Nguyên Nhị thật cẩn thận ngước mắt, lúc này Mục Nghiên Chi đã đi tới trước mặt.

Bỗng dưng, anh lại tiến lên phía trước một bước.

Trong nháy mắt khoảng cách giữa hai người tựa hồ đã sắp dán vào nhau, góc áo đóng đưa đụng chạm.

Nguyên Nhị bất an nhìn anh. “Anh...anh muốn làm gì?”

Nói xong cơ thể của cô chuẩn bị dịch sang một bên, ai biết động tác của người đàn ông trước mặt lại càng nhanh hơn.

Mục Nghiên Chi nâng đôi tay, hai bàn tay chống trên vách tường, dễ như trở bàn tay đem người vậy ở trong lòng. Anh rũ mắt nhìn cô, mí mắt tựa hồ đang suy nghĩ sâu xa gì đó.

Sau một lúc lâu đôi tay anh đột nhiên hạ xuống. Đôi tay ấy chuẩn xác bắt lấy tay Nguyên Nhị, đầu rũ thấp xuống, mặt vùi vào chiếc cổ thơm mát của cô.

Anh hít sâu một hơi, nỗ lực hưởng thụ mùi hương nhân nhạc trên người Nguyên Nhị, mùi hương kia vẫn giống ba năm trước, tươi mát lại ngọt ngào.

Đây là sữa tắm hương cam mà cô thích nhất.

Nguyên Nhị luống cuống tay chân, vừa định tránh thoát thì nghe thấy bên tai truyền đến giọng nói của người đàn ông.

“Không cần kết hôn với người khác có được không? Anh cầu xin em, lỗi tai nhỏ của anh.”

Mặc dù biết đó là giả nhưng anh vẫn muốn cầu xin cô.

“Đòi này chỉ gả cho một người là anh thôi có được không? Anh cầu xin em. . .”

.....

Mục Nghiên Chi đứng ở lối đi nhỏ, một tay chống mặt tường, hơi hơi khom lưng, cặp đùi rần chắc kẹp chặt lại. Ánh mắt thâm trầm nhìn chằm chằm cánh cửa bị khóa chặt ở trước mặt, bỗng dưng đâm một quyền thật mạnh lên vách tường.

Trên mu bàn tay gân xanh nhô lên.

Nhớ tới vừa rồi Nguyên Nhị công kích vào chỗ yếu ớt của mình sắc mặt anh lại trầm thêm một ít, ần ần tức giận, cuối cùng đều bị anh đè ép xuống.

Ai bảo anh mắc nợ cô chứ!

Con đầu giữa hai chân giảm hơn phân nửa, Mục Nghiên Chi một lần nữa thẳng lưng, mặc kệ người trong phòng có nghe thấy không, nói: “Lỗi tai nhỏ, anh sẽ chờ em hết giận, bất kể là bao lâu anh vẫn sẽ chờ.”

Nói xong, anh đứng lại một lát rồi mang theo tâm trạng uể oải rời đi.

.....

Mục Nghiên Chi đột nhiên trở về khiến tất cả mọi người hoảng sợ. Minh Du còn không dám tin tưởng nhéo mình rất nhiều lần. Mục Nghiên Chi bắt đầu đi về tay bà mới ngừng lại được.

Minh Du đỏ mặt, tiến lên ôm lấy con trai mấy năm không thấy. Bà lẳng lặng ôm anh trong chốc lát, bao nhiêu lời răn dạy đều nói không nên lời.

Cuối cùng, bà chỉ nói bốn chữ.

Trở về thì tốt.

Sau đó Mục Quốc Phong gọi Mục Nghiên Chi vào thư phòng, hai người ở bên trong gần một giờ, cuối cùng chỉ có Mục Nghiên Chi đi ra. Lúc ra về mặt anh mệt mỏi, tay ở huyết thái dương xoa xoa vài cái, rồi thở dài một tiếng.

Mục Quốc Phong đã biết chuyện anh tự ý trở về, đầu tiên là giáo huấn một trận sau đó lại bảo anh nói chuyện thật tốt với Nguyên Nhị, nhanh chóng bàn chuyện hôn sự.

Chỉ là Mục Nghiên Chi càng đau đầu hơn. Nguyên Nhị bây giờ đang tức giận như vậy, bao giờ mới tha thứ anh cũng không biết càng miễn bàn tới chuyện hôn sự.

Đây chính là một vấn đề khó khăn không nhỏ!

So với vấn đề gặp phải khi chấp hành nhiệm vụ còn muốn khó hơn!

.....

Bởi vì Mục Nghiên Chi trở về các trường bồi tập trung ở nhà chính Mục gia ăn một bữa cơm, tiếp đó là một trận hỏi han ân cần, cuối cùng các mọi người mới rời đi.

Vốn dĩ bởi vì chuyện của Nguyên Nhị mà phải gấp gấp trở về suốt đêm, lúc ở trên máy bay thì lo lắng đến không ngủ được, tiếp đó lại ở trong phòng ngồi một đêm chờ cô người yêu của mình tỉnh lại, lúc này đã là 3 giờ chiều. Mục Nghiên Chi đã không chớp mắt suốt 20 giờ, đôi mắt mệt mỏi không thôi.

Mục Nghiên Chi trở về tòa nhà phía đông, nằm ở căn phòng xa cách ba năm. Trong không gian quen thuộc anh cảm thấy thoải mái hơn, nhắm mắt lại không đến một lát đã ngủ rồi.

Chờ Mục Nghiên Chi tỉnh lại đã là 7 giờ tối. Bên ngoài là một mảnh đen nhánh, trong phòng cũng không có ánh đèn, đồng dạng một màu đen. Anh nằm ở trên giường một lát, đưa tay sờ soạng.

Mục Nghiên Chi nghiêng người, duỗi tay mở đèn đầu giường.

Bóng tối trong phòng nhảy mất bị ánh đèn màu vàng ấm áp thay thế. Anh thấy được cửa phòng bị người từ bên ngoài chậm rãi đẩy ra.

“Ai?” Về mặt anh cảnh giác.

Bên ngoài, dì Vương đẩy cửa tiến vào, thấy Mục Nghiên Chi đã tỉnh, cười hỏi: “Thiếu gia, cậu muốn ăn cơm bây giờ luôn không?”

Mục Nghiên Chi xoa xoa mũi, ừm một tiếng. “Cháu đi rửa mặt đã.”

“Được, tôi xuống lầu chuẩn bị một chút.”

Mục Nghiên Chi xốc chăn xuống giường, ở tủ quần áo tìm một chiếc áo len màu đen, một cái quần dài thay vào, lại cảm thêm áo khoác.

Dưới lầu, dì Vương đã chuẩn bị xong đồ ăn. Anh đi qua ngồi xuống, tùy tiện ăn một chút rồi buông đũa.

Dì Vương từ trong phòng bếp ra tới vừa vặn nhìn thấy. “Thiếu gia, cậu chỉ ăn một chút như vậy là đủ rồi sao?”

Mục Nghiên Chi ừm một tiếng, nhàn nhạt nói. “Đủ rồi.”

Nói xong, anh đứng dậy đi ra ngoài.

Dì Vương đứng ở bên cạnh bàn, nhìn bóng dáng anh tựa hồ đã nhận ra gì đó.

Bà nhíu mày, thấp giọng lầm bầm: “Sao tôi lại có cảm giác thiếu gia không quá thích hợp nhỉ?”

Mục Nghiên Chi đi tòa nhà phía bắc, chẳng qua vẫn phải ăn canh bẻ môn.

Anh mặc áo khoác ngồi ở cửa, lúc sờ sờ túi áo mới nhớ tới di động vẫn đang ở căn cứ cách xa ngàn dặm, được bảo quản ở phòng thiết bị thông tin. Lúc đi quá vội vàng cho nên anh đã quên trộm di động trở về.

Nhưng mà lấy về cũng không biết có thể dùng được hay không, dù sao cũng đã để ở đây nhiều năm, còn số điện thoại thì có lẽ không có vấn đề gì. Mỗi tháng anh đều nhờ người nạp tiền điện thoại hộ mình, cho nên dây số chắc vẫn dùng được.

Ngồi một lát Mục Nghiên Chi đứng lên nhìn căn phòng sáng đèn trên lầu, cười khẽ rồi xoay người rời đi.

Anh đi ra khỏi đại viện Mục gia, đang định đi tìm đám Lục Giai Minh thì một chiếc xe hơi màu đen đã đi về phía anh, dừng lại ở trước mặt.

Cửa xe bốn phía mở ra, phía trước là Phó Tân An và Lục Giai Minh, phía sau là Dịch Thần và Hạ Hàn mới về nước không lâu.

Anh em tốt tuy rằng mấy năm không gặp nhưng phần tình nghĩa một chút cũng không giảm bớt, ngược lại giống như càng nặng hơn.

Năm người đàn ông nào là ôm ấp, nào là vỗ tay, chào hỏi qua rồi lên xe.

Xe hơi quay đầu chạy ra khỏi quân khu.

Bạn đang đọc truyện *Lỗi Tai Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

Tại một quán bar xa hoa truy lạc của trung tâm thành phố, trong một góc ở lầu hai có mấy người đàn ông cao lớn đang ngồi trong một căn phòng nhỏ được ngăn cách bởi tấm kính trong suốt.

Xuyên qua tấm kính trong suốt có thể nhìn thấy rất nhiều người với muôn hình muôn vẻ ở đại sảnh, trên bàn bày đủ các loại rượu.

Trên sân khấu có một cô gái cầm đàn ghi-ta tự đàn tự hát, tiếng ca thanh thúy, cảm giác có chút linh hoạt kỳ ảo.

Dịch Thần nâng cằm nhìn cô gái trên sân khấu, cười nói: "Thật xinh đẹp, giọng hát này cũng dễ nghe đấy chứ."

Nói xong, anh ta ra cổ ý hay vô tình nhìn Phó Tân An, thấy người kia đang trầm tư thì bổ sung thêm: "Trách không được người nào đó nhất định phải tới nơi này."

Người nào đó quay đầu nhìn Dịch Thần một cái, ánh mắt lạnh lùng, một giây sau giống như không có việc gì thu hồi tầm mắt.

Đang lúc Dịch Thần cho rằng anh ta lười đi để ý tới mình thì người nào đó lại nói chuyện. "Xem ra cậu rất muốn hẹn tôi đánh nhau một trận nhì."

"..." Trong nháy mắt khuôn mặt Dịch Thần biến sắc, lấy lòng nói: "Đừng mà! Phó đại gia, tôi còn muốn sống lâu trăm tuổi, chịu không nổi lần lộn!"

Nghĩ đến cú đâm đầy tàn nhẫn của Phó Tân An trong buổi tập thể hình gần đây, Dịch Thần nhin không được lạnh sống lưng, trên trán toát mồ hôi lạnh.

Phó Tân An lạnh lùng cười một tiếng, cầm lấy cái ly tiếp tục uống rượu, tầm mắt một lần nữa nhìn về phía sân khấu bên dưới kia.

Dịch Thần giật nhẹ khóe miệng, không dám chế nhạo tiếp.

Anh ta quay đầu nhìn người đàn ông đang rầu rĩ ngồi một góc uống rượu kia, đứng dậy đi qua.

"Này!" Anh ta ngồi xuống cạnh Mục Nghiên Chi, khuỷu tay dựa vào người anh, nói: "Nghiên ca, sao cậu lại rầu rĩ như vậy. Nói cho anh em biết chuyện gì đã xảy ra đi."

Mục Nghiên Chi quay đầu nhìn nhậ nhìn Dịch Thần, cái gì cũng chưa nói. Anh mím môi, cầm lấy ly rượu đưa tới miệng, ngửa đầu một hơi uống sạch ly chất lỏng màu nâu.

Rượu mạnh lướt qua yết hầu, nơi đó giống như bị lửa đốt, hầu kết kịch liệt lẫn lộn, trên mặt Mục Nghiên Chi vẫn không đổi sắc.

Ngay lúc này Lục Giai Minh cũng từ toilet trở lại, thấy thế mới kéo ghế ngồi ở trước mặt Mục Nghiên Chi rồi nhìn chăm chăm anh. Anh ta cầm lấy bình rượu rót vào ly trên tay Mục Nghiên Chi, hỏi: "Nói đi! Rốt cuộc là có chuyện gì? Trở về cũng không nói một tiếng, đã vậy còn luôn rầu rĩ không vui. Người không biết còn tưởng rằng cậu bị phụ nữ vút bỏ đấy."

Nói xong anh ta cảm nhận được một ánh mắt lạnh lẽo bắn về phía mình, ngẩng đầu liền chạm phải ánh mắt của Mục Nghiên Chi, anh ta giật thót một cái.

Anh ta lập tức hít một ngụm khí lạnh, vội vàng bưng kín miệng mình.

Này...đây là nói trúng rồi? Thật đúng là miệng quạ đen.

Nhưng mà, không phải chứ!

Anh ta buông tay, vừa rụt cổ vừa cẩn thận hỏi: "Thật...thật sự bị vút bỏ...a..."

Lời nói tim chết còn chưa xong, trên chân truyền đến một cơn đau. Lục Giai Minh nhe răng trợn mắt nhìn Dịch Thần đang dùng chân dẫm lên ngón chân của mình, không tiếng động nói một câu.

Tim chết hả!

Dịch Thần vội vàng lắc đầu.

Không muốn, tôi muốn sống lâu trăm tuổi.

Bỗng dưng, một bàn tay vươn qua trước mặt hai người. Bọn họ thấy Mục Nghiên Chi cầm lấy bình rượu, miệng ngậm lấy miệng chai ngửa đầu uống.

"Này..."

Dịch Thần cùng Lục Giai Minh nhìn đến ngây người, đều là anh em mặc chung một cái quần lớn lên, trước nay chưa thấy qua bộ dáng anh uống rượu như vậy.

Mới ngắn ngủn vài giây bình rượu bị uống mất một phần ba.

Vài giây sau lại bắt đầu uống.

Thấy Mục Nghiên Chi uống rượu giống như không muốn sống nữa, Dịch Thần nhanh chóng đề tay anh lại. "Nghiên ca, rượu không phải uống như vậy. Cậu uống như vậy rất dễ say."

Lục Giai Minh gạt đầu mạnh liệt, chen vào nói: "Đúng vậy! Nghiên ca, không nên uống như vậy. Nếu cậu thật sự muốn uống vậy thì để các anh em uống cùng cậu, nhưng mà chúng ta nên dùng ly để uống."

Nói xong anh ta cúi tay lấy đi chai rượu trong tay Mục Nghiên Chi.

Mục Nghiên Chi buông lỏng tay, cơ thể ngã về sau, đầu dựa vào vách tường sau lưng, toàn thân tựa như bị bao phủ bởi một lớp ưu sầu, hai mày gắt gao nhăn lại.

Anh ngước mắt nhìn ánh đèn chói mắt trên trần nhà, nặng nề thở dài một hơi.

Dịch Thần cũng thở dài, tay đặt trên vai Mục Nghiên Chi ra sức vỗ vỗ. "Nghiên ca, có phải cậu lại cãi nhau với Nhĩ Đóa hay không? Cậu yên tâm đi,

Nhĩ Nóa vẫn là người của cậu. Mấy năm gần đây mấy anh em chúng tôi vẫn nhìn chăm chăm cô ấy giúp cậu, những ong bướm ngoài kia căn bản không có khả năng tới gần cô ấy."

Mục Nghiên Chi mím môi, nói: "Tôi không lo lắng cái này."

"Vậy cậu lo lắng cái gì?" Lục Giai Minh.

"Tôi lo lắng chính là..."

Mục Nghiên Chi cúi đầu, đem thiệp mời cùng cuộc chạm mặt với Nguyên Nhị vào buổi sáng nói ra. Nghe xong mấy người đàn ông đều ngẩng ngẩng cả người, người vẫn luôn nhìn dưới lầu là Phó Tân An cũng quay đầu lại rồi giờ ngón tay cái về phía Mục Nghiên Chi.

"Nhìn không ra nha, thật không ngờ em gái Nhĩ Đóa lại là một người phụ nữ cường hãn đấy."

Lục Giai Minh phục hồi tinh thần, đồng tình gật gật đầu. Anh ta nhìn về phía Mục Nghiên Chi, thử nói: "Vậy cái kia của cậu...ừm...không có việc gì chứ?"

Mục Nghiên Chi đen mặt, đá anh ta một cái. "Tôi đánh chết cậu."

"Ha ha! Xem bộ dạng này khẳng định là không có vấn đề gì." Lục Giai Minh không nhịn được cười, lại nói: "Nhưng mà cũng phải nói thật, mấy năm nay em gái Nhĩ Đóa đã cường hãn hơn so với trước kia. Còn nhớ rõ có một lần tôi thấy cô ấy ở trên đường cái thiếu chút nữa đã đánh nhau với đàn ông rồi, sau khi tôi chạy tới mới biết được tên kia chính là ăn trộm. Nhĩ Đóa là muốn giúp người ta bắt trộm"

Nghe vậy, Mục Nghiên Chi nhún mày càng chặt.

Thấy thế Dịch Thần cho Lục Giai Minh một ánh mắt. Lục Giai Minh nhận được lập tức câm miệng.

Dịch Thần quay đầu nhìn Mục Nghiên Chi, nói: "Nghiên ca, em gái Nhĩ Đóa tức giận cũng phải thôi, dù sao cô ấy cũng không biết cậu đã phải trải qua những gì. Có hiểu lầm thì nên nói ra, với lại ai mà biết được chuyện kia sẽ kéo dài như vậy chứ."

"Các cậu đều biết?" Mục Nghiên Chi hỏi.

Dịch Thần gật đầu. "Ừm! Đã biết, ngày hôm qua vừa vặn đi qua văn phòng của ba. Vì tò mò tôi đã lật văn kiện trên bàn của ông ấy, lúc ấy tôi nhìn thấy điều lệnh của cậu, phía trên tư liệu có ghi chuyện này."

"Vậy ông nội thì sao?" Mục Nghiên Chi hỏi.

"Chuyện này..." Dịch Thần chần chờ một lúc, nói: "Cậu cũng không phải không biết quan hệ của ba tôi và lão gia tử nhà cậu. Bọn họ vừa là thầy vừa là bạn, sao có thể không nói với ông nội của cậu chứ, nhưng mà vì an toàn của các mọi người thì chắc hẳn ba tôi cũng chỉ nói cho một mình ông của cậu biết chuyện này thôi. Dù sao thì chúng ta cũng không biết đám người kia còn tàn dư hay không, càng không biết bọn chúng có thể tới tìm các cậu báo thù hay không. Quốc gia chúng ta tuy rằng lớn nhưng muốn tìm Mục gia thì không khó."

Mục Nghiên Chi đương nhiên biết chuyện này, muốn tìm được Mục gia quả thật không khó.

Nhưng mà...

"Nếu thật sự có tàn dư thì chắc hẳn cũng không biết thân phận của tôi, không có người nào biết tôi họ Mục, những người từng gặp qua tôi đều đã bị bắt."

Dịch Thần tựa như nhẹ nhàng thở ra. Anh ta ừ một tiếng, còn nói thêm: "Em gái Nhĩ Đóa khẳng định là không biết chuyện này, nói cách khác nếu cô ấy biết thì đau lòng vì cậu còn không kịp nữa là, sao có thể tức giận với cậu chứ."

Đúng vậy! Nếu cô biết sao có thể tức giận với anh.

Bỗng dưng anh nhớ tới tấm thiệp mời mà Nguyên Nhị gửi tới nhằm chọc giận mình kia thì thờ dãi một hồi.

Đêm nay, cũng không biết anh đã thờ dãi bao nhiêu lần.

Mục Nghiên Chi xoa xoa thái dương, bất đắc dĩ nói: "Tôi sợ sẽ dọa cô ấy."

Những hình ảnh mưa bom bão đạn, máu tươi đầm đìa anh không muốn để cô biết.

.....

Đêm khuya, Dịch Thần và Lục Giai Minh mỗi người một bên đỡ Mục Nghiên Chi đã say bí tỉ từ quán bar ra ngoài. Mục Nghiên Chi khi thì như một người đàn ông thành thực lúc lại biến thành một đứa trẻ, trong miệng liên tục gọi tên Nguyên Nhị, cơ thể vận vẹo, xoắn xít.

Từ quán bar đi đến chỗ đậu xe cũng chỉ 20m, nhưng Dịch Thần và Lục Giai Minh đều đã thờ hồng hộc.

Mục Nghiên Chi bị ném vào ghế sau, còn chưa ngồi ổn định thì đột nhiên anh đẩy Lục Giai Minh đang chuẩn bị lên xe ra rồi nhảy xuống xe. Anh ngồi xổm bên cạnh xe nôn đầy đất.

Lục Giai Minh hoảng hốt, lập tức nhảy ra xa, chờ Mục Nghiên Chi nôn xong anh ta mới đi tới.

Anh ta vỗ nhẹ lên lưng Mục Nghiên Chi, nói: "Bảo cậu uống thoải mái cậu đúng là uống thoải mái thật, uống nước cũng không phải uống như vậy!"

Anh ta thở dài, cầm lấy khăn giấy và nước mà Lục Giai Minh đưa cho rồi giúp Mục Nghiên Chi lau miệng, sau đó thì đưa nước tới miệng. "Nào, súc miệng đi."

Mục Nghiên Chi mở miệng uống nước nhưng không nhả ra, trực tiếp nuốt.

Dịch Thần "này" một tiếng, ý bảo Lục Giai Minh lại đây. "Điу cậu ta lên xe."

Lúc này, Phó Tân An cũng đã thanh toán xong đang từ quán bar đi ra, thấy bọn họ đứng ở cạnh xe thì hỏi: "Làm sao vậy?"

Lục Giai Minh giờ giờ cầm, nhìn một bãi trên mặt đất ý bảo Phó Tân An nhìn qua, sau đó thì cái gì cũng hiểu rõ.

"Đi thôi! Đưa cậu ta trở về."

Nôn xong Mục Nghiên Chi đột nhiên trở nên an tĩnh, sau khi hợp lực đem anh nhét vào trong xe những người khác cũng lên xe.

.....

Ở phòng ngủ chính tại tòa nhà phía bắc, Nguyên Nhị nằm trên giường trần trọc nửa giờ, vẫn như cũ một chút buồn ngủ cũng không có.

Cuối cùng cô đành ngồi dậy, dựa vào đầu giường.

Ánh mắt đại ra nhìn phía trước, trong mắt tiêu cự tan rã, không biết suy nghĩ cái gì.

Qua nửa ngày cô đột nhiên xoay người, một tay chống đỡ cơ thể, một cái tay khác mở ngăn kéo tủ đầu giường rồi thò tay vào bên trong lấy ra một khung ảnh, trong khung ảnh là bức ảnh ngày đính hôn của cô và Mục Nghiên Chi.

Trên ảnh chụp khi đó không thể nghĩ ngờ là ngày hạnh phúc nhất cô.

Hai người trẻ tuổi yêu nhau, lẳng lặng gắn bó bên nhau, trên mặt là nụ cười hạnh phúc và tốt đẹp. Đôi mắt giống như ngôi sao đang phát ra ánh sáng, tựa như có thể chiếu sáng những thứ xung quanh.

Nhưng giờ phút này, Nguyên Nhị nhìn bức ảnh trong lòng đều là sự phức tạp.

Cô gửi cho Mục Nghiên Chi tấm thiệp mời kia chẳng qua chỉ muốn phát tiết nỗi bất mãn trong lòng, muốn chọc tức anh, muốn anh hiểu được tâm trạng tồi tệ của mình.

Không cần kết hôn với người khác, có được không? Anh cầu xin em..

Bên tai vẫn quanh quẩn lời cầu xin đầy đau khổ của anh. Cô biết ngoại trừ cô ra thì anh chưa bao giờ cầu xin ai như vậy.

Nói thật, khi nghe anh cầu xin như vậy có một khắc cô thật sự muốn ôm lấy anh rồi nói. "Già, đều là già, thật ra em vẫn luôn đợi anh trở về." Nhưng giây tiếp theo, cô lại cảm thấy không thể dễ dàng tha thứ cho anh như vậy.

Nếu dễ dàng tha thứ vậy thì quãng thời gian cô chờ đợi tính là cái gì?

Nhưng mà nghĩ từ một góc độ khác thì cô vẫn cao hứng, ít nhất anh đã hoàn chỉnh trở lại, không thiếu cánh tay thiếu chân.

Bỗng dưng chuông điện thoại vang lên đánh vỡ bầu không khí yên tĩnh. Nguyên Nhị duỗi tay lấy di động, thấy người gọi chính là Lục Giai Minh thì nhúu mày.

Bây giờ cũng đã 1 giờ sáng, trẻ thế này anh ta còn gọi điện thoại cho cô làm gì?

Suy nghĩ một chút, cô giống như đoán được gì đó.

Giây tiếp theo cô nhận điện thoại.

"Anh Giai Minh, trẻ thế này anh tìm em có chuyện gì sao?"

"Nhĩ Đóa, mau xuống lầu đi." Lục Giai Minh nôn nóng nói. "Ở chỗ anh có người ồn ào muốn tìm em, anh chỉ có thể đem cậu ta mang lại đây."

"Lỗi tai nhỏ, em mau ra đây..."

Bên kia điện thoại truyền đến một giọng nói quen thuộc, thanh âm hàm hồ, như là không quá thanh tỉnh.

Nguyên Nhị trầm mặc nửa ngày, lúc đang chán chờ lại nghe thấy tiếng mắng chửi của Dịch Thần, cuối cùng cô vẫn nhẹ nhàng vâng một tiếng, cúp điện thoại rồi xuống lầu.

Cô vừa đi vừa thở dài.

Đêm khuya mưa say hay là khổ nhục kè?

Bạn đang đọc truyện *Lỗi Tai Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52

Phòng khách có ánh đèn mờ nhạt. Nguyên Nhị đi xuống lầu, mở cửa ra đã thấy người đàn ông của mình đang được người ta nâng đỡ, hai mắt anh nhắm nghiền, hẳn là say đến không nhẹ.

Đây hình như là lần đầu tiên cô thấy anh say thành cái dạng này.

Cô nhìn Mục Nghiên Chi rồi liếc nhìn hai người còn lại, cuối cùng gật gật đầu.

Nguyên Nhị dịch người sang bên cạnh nhường đường cho bọn họ đi vào, nhàn nhạt nói: “Vào đi!”

Dịch Thần cùng Lục Giai Minh thả người xuống sofa, căn bản là không cho Nguyên Nhị cơ hội nói chuyện lập tức bỏ chạy như một làn khói.

Nguyên Nhị bất đắc dĩ nhìn người nằm trên sofa, thở dài một tiếng. Cô đóng cửa cho kỹ rồi đi trở lại sofa, một mùi rượu gay mũi xông thẳng vào lỗ mũi. Cô nhíu mày, nhìn Mục Nghiên Chi trong chốc lát rồi xoay người đi lên lầu, chưa đến một lúc lại xuất hiện chỗ cầu thang, trong tay còn cầm theo một chiếc chăn. Cô đi xuống lầu đem chăn đắp lên người anh, cầm điều khiển từ xa bật điều hòa trong phòng khách lên.

Nguyên Nhị ngồi xổm cạnh sofa lẳng lặng nhìn người đàn ông ấy, phảng phất như muốn nhìn thấu con người anh.

Cánh tay bất chợt vươn ra, khi sắp chạm vào người Mục Nghiên Chi thì bất ngờ dừng lại. Nguyên Nhị nháp môi yên lặng thu hồi tay.

Khuôn mặt của Mục Nghiên Chi vì rượu mà ửng đỏ, hơi thở phun ra ấm áp vô cùng. Nguyên Nhị tới gần, nhưng hơi thở nóng bỏng kia khiến cô phải lùi lại, trái tim ping ping nhảy lên.

Cô hít sâu một hơi, đứng dậy rời đi.

Bỗng dưng cánh tay bị giữ chặt, Nguyên Nhị kinh ngạc rũ mắt nhìn, thấy người vốn đang ngủ say kia nay đã mở mắt. Một đôi mắt đen hơi mê mang sau khi uống rượu, mơ màng ngược mắt nhìn cô, đột nhiên cô nhìn thấy đôi mắt của Mục Nghiên Chi đỏ lên, một giọt nước mắt trong suốt từ khóe mắt chảy xuống.

Cái gì anh cũng chưa nói, chỉ là yên lặng nắm lấy cổ tay của cô.

Mục Nghiên Chi như vậy giống như một đứa trẻ chịu ủy khuất, làm người đau lòng.

Nguyên Nhị trong lòng chấn động, hoảng hốt dời tầm mắt. Cô biết mình đang sợ hãi, sợ nếu còn nhìn anh thì sẽ tha thứ.

“Anh... anh ngủ đi!”

Cô dùng sức tránh thoát khỏi tay Mục Nghiên Chi, một cái tay khác che lại chỗ vừa bị anh nắm lấy, vội vàng chạy trốn.

Sau khi âm thanh đóng cửa biến mất, phòng khách khôi phục một mảnh yên tĩnh. Mục Nghiên Chi ngồi dậy, cúi đầu dùng tay bưng kín khuôn mặt, đôi môi mím thành một đường thẳng, một lúc sau bá vai run rẩy, từng giọt nước mắt nóng bỏng chảy ra từ kẽ ngón tay.

Đêm đông rét lạnh, mặc dù có hơi ấm từ điều hòa nhưng cũng không làm tan nổi cô tịch và nỗi đau trên người anh.

Ngay lúc này anh tự hỏi có phải bản thân đã làm sai hay không.

Nhưng anh biết nếu thời gian quay lại một lần bản thân mình vẫn sẽ làm như vậy. Anh muốn bản thân cường đại hơn, cường đại đến mức có thể bảo vệ Nguyên Nhị cả đời chu toàn, không cần dựa vào sức mạnh hay thậm chí là quyền lực của người khác.

.....

Hôm sau, Nguyên Nhị tỉnh dậy lập tức xuống dưới lầu nhìn thử. Người trên sofa sớm đã rời đi, chiếc chăn kia đã được gấp gọn gàng đặt vào một góc sofa.

Di Phuong từ phòng bếp đi ra, thấy cô thất thần thì hỏi: “Tiểu thư, cô đứng ở chỗ đó làm gì vậy?”

Nguyên Nhị hoàn hồn, lắc lắc đầu. “Không có việc gì.”

“Vậy cô nhanh lên lầu thay quần áo rồi xuống sáng, nếu không bữa sáng sẽ nguội mất.” Di Phuong nói.

Nguyên Nhị nói: “Vâng.”

Về phòng rửa mặt, thay quần áo xong thì xuống lầu. Nguyên Nhị ăn sáng rồi ra cửa đi làm.

Đi gần đến gara từ xa xa Nguyên Nhị thấy một người đàn ông đang đứng ở đuôi xe việt dã. Anh đang cúi đầu, trầm mặc nhìn mũi chân của mình, không biết suy nghĩ cái gì. Cô sừng sốt một lát rồi hít sâu một hơi, trên mặt khôi phục lại biểu tình nhàn nhạt tiếp tục bình tĩnh đi đến gara. Cô trực tiếp lướt qua trước mặt anh, ngay cả một ánh mắt cũng không phân cho anh.

“Nguyên Nhị.”

Giọng nói trầm thấp từ phía sau truyền đến. Nguyên Nhị khựng lại nhưng rất nhanh lại làm như không có việc gì tiếp tục đi tới chỗ để xe.

Phía sau, Mục Nghiên Chi yên lặng đuổi kịp, thẳng đến khi đi tới chỗ xe của Nguyên Nhị thì anh mới duỗi tay lôi kéo vạt áo cô.

Động tác mở cửa xe của Nguyên Nhị dừng lại nhưng cô cũng không quay đầu, hỏi: “Không biết Mục đại thiếu gia có chuyện gì?”

Đối mặt với thái độ này của cô Mục Nghiên Chi yên lặng thở dài trong lòng, nhỏ giọng nói: "Đề anh đưa em đi, được không?"

Nguyên Nhị không chút suy nghĩ liền cự tuyệt. Cô gạt cái tay đang giữ vạt áo của mình, sau đó kéo cửa xe. “Không nhọc lòng Mục đại thiếu gia, tôi có xe của mình, cũng sẽ tự lái xe.”

Nói xong cô vội vàng ngồi vào trong xe, “Phanh” một tiếng dùng sức đóng cửa xe.

“Nguyên Nhị...”

Giọng nói của Mục Nghiên Chi bị chặn lại bên ngoài. Nguyên Nhị kìm nén xúc động muốn quay lại nhìn anh, vội vàng khởi động xe rồi đi, nhưng mà mới đi được mấy mét cô liền nhận không được từ kính chiếu hậu nhìn thoáng qua.

Hai tay của anh buông thõng xuống, cả người không nhúc nhích nhìn về phía cô, chung quy vẫn là nhìn không được, một khắc kia khi cô thu hồi tầm mắt đôi mắt cũng đỏ lên, hình ảnh anh rơi lệ vào tối hôm qua hiện lên trước mắt.

Cả ngày hôm nay Nguyên Nhị đều mất hồn mất vía, luôn vứt đồ bừa bãi, cả một ngày gây ra không ít sai lầm nhỏ, bị tổng biên tập mắng vài lần.

Dương Hiểu Lệ nhìn không được nữa: “Nguyên Nhị, hôm nay cậu làm sao vậy? Cứ kỳ kỳ quái quái, ngày hôm qua tớ cảm thấy cậu có chút quái quái rồi nhưng vẫn nhìn không hời, chỉ là hôm nay cậu thật sự là quá kỳ quái. Cậu nói thật cho tớ biết đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Nguyên Nhị thả cây bút trong tay xuống, ngả người dựa lưng vào ghế.

“Hiểu Lệ...” Cô cất tiếng gọi rồi xoay ghế nhìn Dương Hiểu Lệ. “Anh ấy đã trở lại.”

“Anh?” Dương Hiểu Lệ vẽ mặt nghi hoặc, sau một lúc lâu đột nhiên hiểu được Nguyên Nhị nói tới là ai. “Mục Nghiên Chi? Anh ta trở về lúc nào?”

“Ngày hôm qua.” Nguyên Nhị nói.

“Cái gì?” Dương Hiểu Lệ kinh hô, “Vậy sao hôm qua cậu không nói?”

Nguyên Nhị ngẩng đầu liếc cô ấy, miếu máo. “Tớ không biết nên nói như thế nào, tớ vẫn đang tức giận.”

Dương Hiểu Lệ trầm tư, gật gật đầu. “Đã hiểu.”

Nói hai cái năm kết quả đại bại ba năm, nếu đổi lại là cô gái khác thì cũng sẽ tức giận.

Nếu đổi lại là cô ấy thì đã sớm đánh cho tên đàn ông kia một trận, sau đó thì đá cho một cái bay thật xa rồi nhắm mắt làm ngơ.

“Vậy...” Dương Hiểu Lệ chần chờ.

Nguyên Nhị nhú nhú mày, hỏi: “Sao vậy?”

“Vậy cậu...tính tha thứ cho anh ta sao?”

Nguyên Nhị than ngắn thở dài, duỗi tay rút gối ôm ở sau lưng đặt ở trước ngực, cảm gác lên trên, tầm mắt bay xa nhìn vào một góc, trầm mặc nửa ngày mới chậm rì rì nói: “Tớ không muốn tha thứ cho anh ấy dễ dàng như vậy, nhưng mà tớ cũng không muốn anh ấy đau lòng. Cậu không biết đâu, ngày hôm qua thế mà tớ lại nhìn thấy anh ấy khóc, trong ánh mắt đều là cầu xin, anh ấy cầu xin tớ tha thứ...”

Nguyên Nhị còn đem chuyện thiệp mời giả nói ra.

Dương Hiểu Lệ rất kinh ngạc khi biết cô làm như vậy, nghe cô nói xong còn giờ ngón tay cái lên. “Nguyên Nhị à Nguyên Nhị, cậu cũng đủ tàn nhẫn đó nha! Đến chuyện làm thiệp giả mà cậu cũng có thể nghĩ ra được, lợi hại.”

“...” Nguyên Nhị.

“Nhưng mà.” Dương Hiểu Lệ vẽ mặt tò mò. “Trên thiệp mời cậu viết tên ai?”

“Cái này...” Nguyên Nhị xấu hổ cười. “Tiêu... Tiêu Kỳ.”

Dương Hiểu Lệ sững sốt, đột nhiên phụt một cái cười. “Cậu không thể viết tên những người khác à!”

“Tiêu Kỳ rất kém cỏi sao?” Nguyên Nhị hỏi lại.

Hiện tại Tiêu Kỳ đã sớm không còn là Tiêu Kỳ của trước kia. Bây giờ anh ta đã là tổng tài của một công ty con trong nhà. Nếu nói trước kia Tiêu Kỳ là một phú nhị đại chỉ biết lang thang, vậy hiện tại anh ta chính là một người nổi nghiệp thông minh tháo vát. Chính là thời thế tạo anh hùng, năm ba đại học năm ấy chủ nhân của Tiêu gia cũng chính là ba của Tiêu Kỳ đột ngột phát bệnh, đứng ở bên bờ sinh tử. Chủ nhân ngã xuống, giá cổ phiếu của Tiêu gia cũng giảm mạnh, có một số cổ đông yêu cầu bầu người thay thế. Là Tiêu Kỳ, là anh ta đã đứng vững dưới ngàn vạn áp lực, trong tay cầm cổ phần của cha mẹ và của mình chính thức trở thành đại cổ đông. Sau đó chuyện thần kỳ đã xảy ra, trong thời gian ba tháng ngắn ngủi anh ta đã đem giá cổ phiếu của công ty cứu lại.

Chuyện này liên tục xuất hiện trên tạp chí kinh tế và tin tức tài chính trong mấy ngày liền, nhóm người Nguyên Nhị cũng có cái nhìn khác về Tiêu Kỳ.

Không thể tin được một người đã từng là một tên ăn chơi trác táng làm người chán ghét, sẽ có một ngày đột nhiên biến thành một kỳ tài trong thương giới. Có lẽ cũng không phải đột nhiên mà anh ta vốn là một người rất thông minh, chỉ là không biết cách sử dụng trí thông minh đó đúng nơi, chính thời thế thay đổi làm anh ta không thể không đem tài trí thông minh dùng vào việc chính đáng.

Sau này hai người ngẫu nhiên gặp lại, một lần nữa lại có liên lạc. Sau khi ba Tiêu Kỳ khỏi bệnh thì một lần nữa tiếp quản công ty, Tiêu Kỳ cũng về trường học. Trong vòng một năm hoàn thành các chương trình học, sau khi tốt nghiệp thì chủ động xin vào một công ty con ở Bắc Kinh để nhậm chức.

Hiện tại, hai người vẫn thường xuyên liên lạc, thỉnh thoảng sẽ hẹn nhau ra ngoài ăn cơm.

Nguyên Nhị biết Tiêu Kỳ đối với mình có ý, nhưng cô đã nói cho anh ta biết rõ trong lòng cô chỉ có Mục Nghiên Chi. Nếu còn muốn làm bạn bè thì không cần làm một số việc phá hư quan hệ bạn bè của họ.

Tiêu Kỳ cũng không phải là Tiêu Kỳ trước kia. Hiện tại anh ta cũng là một khiêm khiêm quân tử, sẽ không làm chuyện vượt rào.

Muốn mượn tên của anh ta là bởi vì cô thật sự không nghĩ ra bên cạnh mình có người đàn ông nào mà Mục Nghiên Chi cũng biết hay không, hơn nữa cũng sẽ không thật sự phá hư quan hệ của hai người.

Dương Hiểu Lệ nghĩ nghĩ, lắc đầu. “Bây giờ Tiêu Kỳ quả thật không kém. Nói thật, nếu không phải đã biết trước anh ta thích cậu có khả năng tớ sẽ theo đuổi.”

“...” Nguyên Nhị liếc xéo cô ấy một cái. “Dương Hiểu Lệ.”

“Được được được, tớ không nói nữa.”

Đột nhiên di động đặt ở trên bàn vang lên. Nguyên Nhị thấy tên người gọi không khỏi cảm thấy buồn cười.

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền tới.

Nguyên Nhị cầm lấy di động, quơ quơ trước mặt Dương Hiểu Lệ. “Có muốn tớ nói với anh ta biết là cậu muốn theo đuổi anh ta không?”

Dương Hiểu Lệ giật nhẹ khóe miệng, khoa trương kéo dài âm điệu: “Lăn...”

Nguyên Nhị nhận điện thoại, giọng nói lười biếng từ đầu kia truyền đến. “Mỹ nữ, tôi có vinh dự được mời cô ăn bữa tối hay không?”

Nguyên Nhị cười cười, hỏi: “Hôm nay lại bàn thành công một hợp đồng lớn à?”

Tiêu Kỳ cũng cười, nói: “Thông minh.”

“Được thôi! Tôi rất sẵn lòng đi ăn cùng anh.” Nguyên Nhị nhìn Dương Hiểu Lệ bên cạnh, nói: “Có muốn gọi Hiểu Lệ không?”

“Gọi!” Tiêu Kỳ sáng khoái đáp ứng. “Lát nữa tôi sẽ gửi địa chỉ cho cô.”

“Được.”

Cúp điện thoại, Nguyên Nhị nhấn tin vào nhóm chat bảo với mọi người rằng Tiêu Kỳ mời ăn cơm. Trong nháy mắt toàn bộ mọi người đều gửi tin nhắn tới, sôi nổi đáp ứng.

Chỉ có một mình Phương Tiểu Viên gửi một cái icon đầy ủy khuất, phía sau còn thêm một câu “Các cậu đều là người xấu”.

Nguyên Nhị nói với cô ấy vài câu sau đó thì gọi điện cho dì Phương bảo buổi tối sẽ không trở về ăn cơm.

Cô nghe thấy dì Phương áp a áp ứng, hỏi: “Dì Phương, làm sao vậy?”

“Chuyện đó... Tiểu thư.”

“Hà?”

“Đêm nay, thiếu... thiếu gia tự mình xuống bếp.”

Bạn đang đọc truyện *Lỡ Tai Nho Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

#LoTaiNhoCuaAnh_KhauManNgu

#Chuong 53

Nghe thấy lời này Nguyên Nhị cảm thấy rất bất ngờ, nụ cười nơi khóe miệng dần dần thu liễm.

Cô trầm mặc một lúc, nhàn nhạt nói: “Dì Phương, dì bảo anh ấy trở về đi.”

Nguyên Nhị không cho dì Phương cơ hội nói chuyện, nói xong lời tạm biệt thì trực tiếp cúp điện thoại.

Nguyên Nhị nhìn đi động thất thần, đột nhiên đi động rung lên vài cái. Cô lấy lại tinh thần rồi nhìn màn hình, là tin nhắn WeChat Tiêu Kỳ gửi tới, vừa mở ra thì nhìn thấy đó là địa chỉ của một nhà hàng, còn kèm theo một câu “Không gấp không về.”

Giống như mọi lần, anh ta đều sẽ nói không gấp không về.

Nguyên Nhị cười khẽ, đem địa chỉ gửi vào nhóm chat cho những người bạn của mình.

Nửa giờ sau chính là thời gian tan tầm, Nguyên Nhị tranh thủ thời gian sắp xếp lại tài liệu trước khi tan ca. Cô xoay người thì phát hiện Dương Hiểu Lệ đã thu dọn đồ đạc xong, balo cũng đã mang trên lưng.

Dương Hiểu Lệ ngẩng đầu thấy Nguyên Nhị đang nhìn mình thì cười: “Nhanh lên nào! Cậu còn ngồi ở chỗ đó làm gì. Chờ một chút nữa thì sẽ kẹt xe đấy.”

“Ồ.” Nguyên Nhị đáp lời rồi nhanh chóng thu dọn đồ đạc.

Đi ra khỏi văn phòng hai người nhìn thấy Dương Hiểu Lệ đã chờ ở cửa thang máy. Khi cô ấy nhìn thấy các cô thì vui vẻ vẫy tay. “Nhanh tới đây đi, thang máy sắp lên tới nơi rồi.”

“Tới ngay đây.”

Nguyên Nhị phụ trách lái xe, cùng hai chị em Dương Hiểu Lệ xuất phát đi đón Hạ Yên và Đinh Nhụy, sau đó mới dựa địa chỉ Tiêu Kỳ gửi đi tới.

30 phút sau các cô đi tới một quán thịt nướng kiểu Hàn. Dừng xe xong Hạ Yên liếc mắt một cái thì thấy Tiêu Kỳ đang ngồi ở chiếc bàn lớn.

Tiêu Kỳ mặc một thân tây trang định chế, tuy mái tóc được cắt rất ngắn nhưng cũng không ảnh hưởng tới khuôn mặt anh tuấn của anh ta.

Mấy cô gái xinh đẹp cùng nhau xuất hiện quả thật đã hấp dẫn không ít ánh mắt. Tiêu Kỳ lập tức phát hiện ra, anh ta quay đầu nhìn ý bảo các cô đi qua đây.

Tiêu Kỳ sớm đã gọi xong đồ ăn, các cô gái vừa ngồi xuống thì một bàn thịt tươi ngon, hải sản được mang lên, bên cạnh đó còn có nước trái cây.

Các cô gái vui vẻ ăn, rất nhanh thì đồ ăn trên bàn đã được giải quyết một nửa. Khi Nguyên Nhị đi toilet trở lại trong chén có nhiều thêm mấy con tôm nướng và thịt bò.

Chờ cô ngồi xuống Tiêu Kỳ lại lấy thêm nước trái cây, nhỏ giọng nói: “Ăn nhanh lên, đợi chút nữa nguội đi thì không ngon nữa.”

“Được.”

“Ồi chào!” Dương Hiểu Na nhìn qua, ngữ khí đột nhiên quái quái, tầm mắt ái muội đảo qua trên người Nguyên Nhị và Tiêu Kỳ. “Tiêu đại soái ca đối với người đẹp Nguyên Nhị của chúng ta thật dịu dàng nha.”

Đôi tay đang gấp thịt bò của Nguyên Nhị khựng lại, không được tự nhiên nhìn Tiêu Kỳ một cái. Khi đang chuẩn bị nói gì đó thì anh ta so với cô mở miệng càng nhanh hơn.

“Tôi nói này Dương đại mỹ nữ, nếu ngày thường cô đối với tôi dịu dàng một chút thì có lẽ tôi cũng sẽ đối với cô càng dịu dàng hơn!” Anh ta cười tủm tỉm nói.

Dương Hiểu Na “hử” một tiếng, nói: “Tôi cũng không phải hồng nhan tri kỷ của anh, lấy cái gì để đối xử dịu dàng với anh.”

Tiêu Kỳ cười to vài tiếng, cầm lấy rượu trên bàn uống một hơi cạn sạch.

Vài người nói nói cười cười, một bữa cơm ăn kéo dài tới hai giờ, lại ngồi thêm một lát khi ra ngoài đã 9 giờ tối. Tiêu Kỳ có tài xế đón đưa, Nguyên Nhị vốn dĩ lái xe tới cho nên một chút rượu cũng chưa uống, còn mấy người khác đều đã uống rượu, trong người mang theo hơi say.

Nguyên Nhị lái xe đưa bọn họ về nhà rồi mới trở về đại viện.

Ở tòa nhà phía Bắc, Nguyên Nhị mở cửa vào nhà. Lúc này di Phuong đã đi ngủ, trong nhà vẫn còn hai chiếc đèn đang được bật lên. Cô đứng ở huyền quan thay giày rồi chậm rãi đi tới chỗ cầu thang, trong phòng khách rất yên tĩnh, một tiếng vang rất nhỏ cũng có vẻ đặc biệt rõ ràng. Cô nghe thấy âm thanh cọ xát, đưa mắt nhìn xung quanh thì phát hiện trên sofa có một người, cơ thể cao lớn cuộn lại trên sofa.

Nguyên Nhị đứng tại chỗ, xa xa nhìn người kia, do dự nửa ngày cuối cùng vẫn chậm rãi tới gần.

Khi cô đứng lại mí mắt người đàn ông cũng run rẩy vài cái rồi chậm rãi mở ra. Anh hé mắt, khi tầm mắt chạm đến đôi chân mảnh khảnh của cô trong nháy mắt trở nên tỉnh táo.

Đột nhiên Mục Nghiên Chi ngước mắt, trong phút chốc bốn mắt nhìn nhau.

Không nghĩ tới anh sẽ đột nhiên tỉnh lại, Nguyên Nhị bị dọa sợ, bộ dáng ngốc ngốc. Mục Nghiên Chi vội vàng đứng lên, theo bản năng muốn ôm cô nhưng khi đôi tay giơ ra thì đột nhiên dừng giữa không trung, qua một lát thì thả xuống.

Anh nhét tay vào túi quần, thấp giọng cười một cái, ngữ khí ôn hòa nói: “Em đã về rồi đấy à.”

Nguyên Nhị nghe ngữ điệu sung sướng của anh, chần chờ một lát mới gật đầu. “Ừm! Anh ở chỗ này làm gì?”

Được cô đáp lại Mục Nghiên Chi giống như càng vui vẻ. “Anh đang đợi em trở về! Đói không? Có muốn ăn gì hay không, anh làm...”

“Không cần.” Nguyên Nhị trực tiếp cắt ngang lời của anh, đoán được anh muốn nói gì cô vội vàng cự tuyệt nói: “Em không đói bụng. Em muốn nghỉ ngơi, anh về trước đi.”

Nói xong cô xoay người đi đến cho chỗ cầu thang, Mục Nghiên Chi lẳng lặng nhìn bóng dáng của cô, đột nhiên gọi một tiếng. “Nguyên Nhị.”

Chân bước lên cầu thang của Nguyên Nhị dừng lại, cũng không quay đầu hỏi: “Có việc sao?”

“Cái kia... ngày mai anh tới đây làm bữa sáng cho em có được không?” Nói xong, trong ánh mắt của Mục Nghiên Chi mang theo một tia chờ mong.

Nguyên Nhị trầm mặc, nhân nhạ nói: “Tùy tiện.”

Mục Nghiên Chi đứng bất động tại chỗ nhìn người đang đi lên lầu, thẳng đến khi bóng người biến mất anh mới thu hồi ý cười nhân nhạ nơi khóe miệng, từ nội tâm phát ra một nỗi cô đơn bao phủ lấy cả người anh. Anh phát ngốc một hồi lâu mới xoay người rời đi.

Chỗ rẽ ở lầu hai, Nguyên Nhị lẳng lặng đứng ở chỗ đó. Cô dựa lưng vào tường, cảm giác vô lực thờ ơ hắt ra.

Cô nên đối xử với anh như thế nào mới phải đây?

Đột nhiên, dưới lầu truyền đến âm thanh mở cửa rồi đóng cửa. Nguyên Nhị chạy đến chỗ cửa sổ nhìn ra bên ngoài, ở dưới lầu bóng dáng cao lớn thông thả đi ra, tấm lưng vẫn luôn đứng thẳng ngay lúc này hơi chùng xuống, gió rét thổi qua làm rung động cây cối xung quanh, góc áo đơn bạc của người đàn ông bị gió thổi tung bay. Cô tựa như nhìn thấy cơ thể anh nhè nhẹ run lên.

Nguyên Nhị cắn cắn môi, nhỏ giọng lầm bầm. “Trời lạnh mà còn mặc ít như vậy, cũng không sợ lạnh chết sao.”

Nói xong cô mới phát hiện trong lúc lơ đãng đã để lộ ra sự lo lắng đối với anh.

Đã nói phải nhẫn tâm với anh cơ mà?

Vậy mà lại quên mất.

.....

Hôm sau, Nguyên Nhị rửa mặt thay quần áo rồi đi xuống lầu, đi đến cho chỗ cầu thang đã ngủ được mùi thơm từ trong bếp bay ra. Cô đứng lại, đột nhiên nhớ ra tối hôm qua Mục Nghiên Chi đã nói sáng nay sẽ làm bữa sáng cho cô. Lúc này cô kim lòng không được bước chân so với vừa rồi càng nhanh hơn.

Trong phòng bếp, Mục Nghiên Chi đã cắt xong trái cây, trên kệ bếp có hai chiếc đĩa tròn, đồ ăn trong đĩa được trang trí phong phú, một chút com chiên trứng ốp la và thịt, bên cạnh còn có hai đĩa salad rau dưa, cùng hai ly nước trái cây.

Mục Nghiên Chi bưng đĩa trái cây, xoay người thì thấy cô gái nhỏ đang dựa vào cửa bếp. Anh cười cười, nói: “Em ngồi vào bàn trước đi, anh sẽ mang bữa sáng lên ngay.”

Nguyên Nhị nhìn khuôn mặt của Mục Nghiên Chi rồi lại nhìn chiếc tạp dề màu đỏ di Phương thích nhất mà anh đang đeo. Cô nhấp môi, cái gì cũng không nói, yên lặng đi đến bàn ăn.

Mục Nghiên Chi đem bữa sáng lên, lấy bộ đồ ăn đưa cho Nguyên Nhị: “Anh cũng không thường làm com Tây, không biết ăn có ngon không. Em tạm chấp nhận ăn một chút nhé!”

Nguyên Nhị không nói chuyện, yên lặng cầm lấy nĩa. Cô cúi đầu nỗ lực không nhìn người bên cạnh người, nhưng đến cuối cùng vẫn không có cốt khí dùng khóe mắt ngắm anh vài lần.

“Em muốn ăn trứng của anh à?” Bên tai truyền đến giọng nói ôn nhu của anh. Nguyên Nhị còn chưa kịp phản ứng thì đã thấy một miếng trứng xuất hiện ở trong tầm mắt. “Ăn nhiều một chút, em... gầy.”

Nguyên Nhị cúi đầu, tay cũng bất động. Cô lẳng lặng nhìn miếng trứng kia, sau một lúc lâu thì thả nĩa trong tay xuống. Bỗng dung hốc mắt nóng lên, những giọt nước mắt nóng bỏng không thể kìm nén trong nháy mắt rơi xuống.

Mục Nghiên Chi phát hiện điều không thích hợp, lúc quay đầu nhìn về phía cô gái nhỏ thì nhìn thấy những giọt nước mắt trong suốt đang rơi xuống. Anh ngây người, vội vàng đặt nĩa xuống, khăn trương vuốt tay về phía Nguyên Nhị muốn nâng khuôn mặt của cô lên.

Đầu ngón tay ấm áp mới vừa chạm vào mặt Nguyên Nhị theo bản năng nghiêng đầu sang một bên. Khi Mục Nghiên Chi vươn tay ra cô lại tiếp tục trốn, nhất quyết không cho anh chạm vào.

Mục Nghiên Chi không lay chuyển được cô chỉ có thể bất đắc dĩ thu hồi tay, đau lòng nhìn sườn mặt đầy ảm đạm của cô.

Nguyên Nhị hít hít cái mũi, quật cường dùng tay lau nước mắt.

Cô làm sao vậy? Sao có thể nói khóc là khóc vậy chứ? Nguyên Nhị à, mày không thể kém cỏi như vậy được!

Nỗ lực đem cảm xúc bình tĩnh trở lại, cô nói: “Em không có việc gì. Em phải đi làm đây, anh cứ ăn đi.”

Nói xong cô đứng lên, làm bộ nghe không thấy giọng của Mục Nghiên Chi đi nhanh ra cửa. Lúc cô đóng cửa lại âm thanh của anh cũng bị chặn lại.

Cô đứng ở cửa hít sâu một hơi, sau đó giống như không có việc gì đi tới gara.

Mục Nghiên Chi đứng ở phía sau cửa, không rên một tiếng.

Bỗng dung, anh ngẩng đầu nhìn trần nhà trắng xóa bất động. Lúc sau anh đột nhiên thu hồi tầm mắt, ánh mắt nhìn phía trước, khóe mắt kia hiện lên một tia màu đỏ khó có thể phát hiện.

Anh yên lặng xoay người đi tới bàn ăn rồi ngồi xuống, yên lặng ăn xong bữa sáng. Sau khi thu dọn xong mọi thứ anh mới rời đi.

Mọi thứ đã được thu dọn đến sạch sẽ, một chút dấu vết sử dụng qua cũng không có, giống như chưa từng có người nào xuất hiện ở chỗ này.

Nguyên Nhị giống như chạy nạn chạy tới gara. Cô ngồi vào xe, động tác lưu loát khởi động xe rồi đi.

Mục Quốc Phong vừa vịn ra ngoài, thấy Nguyên Nhị lái xe rời đi tựa như đã đoán được gì đó, hơi hơi nhủ mảy.

Ông thờ dài, bất đắc dĩ nói: “Một đôi trẻ đang tốt đẹp sao lại biến thành như vậy? Lúc trước cho dù phải đánh chết chúng ta cũng không nên cho nó đi.”

Phía sau, Minh Du cầm áo khoác đi tới. Nghe được lời của lão gia tử nói bà cũng chỉ biết cười khổ.

Bà đem áo khoác lên người lão gia tử, nói: “Ba à, mọi chuyện sẽ tốt thôi.”

Mục Quốc Phong nhìn về phía Minh Du, hỏi: “Thật sao?”

Minh Du mỉm cười, khẳng định gật gật đầu. “Thật! Con có thể hiểu được suy nghĩ trong lòng Nhĩ Đóa, bởi vì...con cũng từng trải qua. Ba cứ yên tâm đi, Nhĩ Đóa chỉ yêu Nghiên Chi của chúng ta mà thôi, chẳng qua là lúc này tâm tình của con bé vẫn chưa ổn định lại nên mới như vậy, nhưng mà con bé cũng rất vui khi Nghiên Chi trở về. Với lại con bé cảm thấy nếu dễ dàng tha thứ cho Nghiên Chi như vậy thì bản thân nó sẽ cảm thấy không thể nuốt trôi cục tức này, vì thế chúng ta cứ chờ cho con bé hết giận thì sẽ không có chuyện gì nữa. Ba cũng đừng nhìn cháu trai của ba ngày thường rất cao lãnh, ngạo kiều, nhưng về phương diện dỗ dành Nhĩ Đóa thì không có ai lợi hại hơn nó đâu.”

Nghe xong những lời Minh Du nói Mục Quốc Phong cũng cảm thấy có đạo lý. Ông híp mắt, nhìn lên bầu trời xanh thẳm.

Chuyện tình yêu của giới trẻ, một lão già như ông quả thật không thể nhìn thấu được.

Bạn đang đọc truyện *Lỗi Tai Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54

Trở về đã hai tuần Mục Nghiên Chi chuyện gì cũng không làm, mỗi ngày đều đúng giờ xuất hiện ở tòa nhà phía Bắc làm bữa sáng và bữa tối cho Nguyên Nhị, có đôi khi thậm chí còn làm luôn cơm trưa để mang tới cho cô. Sợ tùy tiện xuất hiện Nguyên Nhị sẽ không cao hứng, mỗi lần như vậy anh sẽ gọi điện thoại hoặc là gửi tin nhắn báo trước cho cô một tiếng, chỉ có điều mỗi lần đều bị cô cự tuyệt.

Ngay từ đầu Nguyên Nhị vẫn luôn tỏ thái độ như vậy, không nóng không lạnh. Mỗi khi vui vẻ thì cô sẽ ăn nhiều một chút, lúc không vui vẻ trực tiếp ném mặt chạy lấy người, hoặc là đem nổi bực tức trút hết lên trên người Mục Nghiên Chi.

Mục Nghiên Chi mỗi lần bị khinh bỉ cũng sẽ không tranh luận, chỉ biết lộ ra một nụ cười dịu dàng đầy sùng nịnh, hoàn toàn không để bụng chuyện cô cố tình làm khó dễ mình. Ngẫu nhiên anh cũng sẽ mua một ít quà tặng nho nhỏ để dỗ dành cô, điều đáng nói là mỗi lần anh mua quà đều trùng với mong muốn của Nguyên Nhị.

Dần dà Nguyên Nhị được anh lấy lòng đến mức dường như đã không thể tỏ ra tức giận được nữa.

Có những lúc cô còn suy nghĩ xem mình có nên tiếp tục làm khó dễ anh hay không.

Nhưng mà cô cũng rất tò mò anh kiếm đâu ra những món quà kia.

Nguyên Nhị hôm nay không có việc gì, sớm tan ca về nhà. Lúc về đến nhà thì trong bếp có âm thanh đang xào rau, không cần nghĩ thì cô cũng biết là ai ở trong đó.

Cô thay đổi giày, tùy tiện ném túi xách lên sofa, xoay người nghênh ngang đi tới nhà bếp. Mục Nghiên Chi nghe tiếng động mới quay đầu lại, thấy Nguyên Nhị đi đến chỗ tủ lạnh thì vội vàng ngăn cản. “Trong lò vi sóng đang hâm sữa bò.”

Nguyên Nhị sừng sốt, quay đầu nhìn người đang xào rau kia, ma xui quỷ khiến thế nào cô lại nghe lời đi tới chỗ lò vi sóng lấy sữa bò, sữa bò hẳn là đã hâm lại từ sớm, giờ phút này độ ấm vừa phải.

Nguyên Nhị uống liên tục mấy miếng, thấy Mục Nghiên Chi đang nhìn mình, trên mặt mang theo nụ cười nhột nhạt. Cô nghiêng người không nhìn anh, có chút không được tự nhiên hỏi: “Anh nhìn cái gì?”

Mục Nghiên Chi lắc đầu. “Không có gì, chỉ là muốn nhìn em nhiều thêm một chút thôi.”

“...” Nguyên Nhị.

Cô không đáp lại cũng không nhìn anh, cái miệng nhỏ từ từ uống sữa ấm áp, uống được một nửa giọng nói của Mục Nghiên Chi lại vang lên.

“Đừng uống nhiều như vậy, để dành bụng còn ăn cơm.”

Nguyên Nhị ồ một tiếng, đang chuẩn bị đặt cái ly xuống đột nhiên lại cảm thấy có chút không đúng.

Giây tiếp theo, cô xoay người nhìn người đàn ông đang cúi nôi ở đằng kia, cau mày nói: “Không đúng nha! Sao em phải nghe anh nói chứ.”

Còn đồng ý đến sáng khoái như vậy. Nguyên Nhị à Nguyên Nhị, mày có chút cốt khí được không hả.

Tuy rằng thời gian này anh đối tốt với mày đến mức không còn lời gì để nói, nhưng mày cũng đã phải chờ đợi anh ấy ba năm đấy.

Ba năm, không phải ba ngày.

Nguyên Nhị tức giận chỉ vào Mục Nghiên Chi. “Không được, em không thể tiếp tục nghe lời của anh nữa.”

Nghe vậy Mục Nghiên Chi quay đầu lại nhìn cô, nhẹ nhàng ừ một tiếng. “Anh nấu cơm xong rồi, chờ em ăn cơm xong thì không cần nghe lời anh có được không?”

“Anh...” Nguyên Nhị bị thái độ ôn hòa của anh làm cho chán nản cực kỳ. Cô hừ một tiếng, xoay người đi khỏi nhà bếp.

Cô cố ý dùng sức kéo ghế, lại cố ý dùng sức đem ghế đặt xuống thật mạnh, lấy tiếng vang này nói cho người trong bếp biết cô đang rất tức giận.

Đúng vậy, là rất tức giận.

Vì muốn biểu hiện bản thân đang rất tức giận, lúc Nguyên Nhị ăn cơm còn cố ý làm khó dễ, mỗi món ăn đều nói khó ăn, rồi lại cố tình không ngừng nhét thức ăn vào miệng, rất nhanh thì nhét đầy bụng thức ăn.

Cô đặt chiếc đĩa xuống cố ý bắt bẻ nói: “Nếu không phải vì đang đói bụng thì em sẽ không thèm ăn thức ăn khó nuốt như vậy đâu.”

Cô trộm ngắm Mục Nghiên Chi một cái, lại tiếp tục nói: “Ồi chào! Thật là nhớ bữa tiệc lớn của Tiêu Kỳ. Mỗi lần anh ra đều mang em đi ăn ngon, đối với em thật sự là quá tốt.”

Vừa dứt lời Nguyên Nhị cảm giác bên cạnh truyền đến động tĩnh, quay đầu vừa thấy Mục Nghiên Chi đứng lên, sắc mặt trầm thấp, môi gât gao mím chặt, sau đó nói: “Chuyện làm giả thiệp mời anh có thể xem như chưa từng xảy ra, nhưng nếu như em còn lấy câu ta ra để kích thích anh thì anh cũng không biết bản thân mình sẽ làm ra chuyện gì đâu.”

Giọng nói trầm thấp mang theo tia ảm nẫn. Nguyên Nhị nhìn anh, trong khoảng thời gian ngắn không thốt ra lời nào.

Âm thanh cọ xát trên sàn nhà bỗng dưng vang lên, Nguyên Nhị chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng cao lớn biến mất ở cửa nhà bếp, nửa ngày cô mới hừ một tiếng sau đó đứng lên, lẩm bầm nói: “Cái gì vậy! Còn dám giận em hả.”

Nói xong, cô xoay người lên lầu, vào lúc cô bước lên lầu thì Mục Nghiên Chi từ trong bếp đi ra. Anh đứng trong một góc, lẳng lặng nhìn bóng dáng mảnh khảnh của cô gái nhỏ, bắt đầu đi thờ dài.

Vừa nghe cô nhắc đến tên người đàn ông khác anh liền mất khống chế, anh biết đây là vì anh cảm thấy ghen ghét.

Khi nào cô mới có thể giống như trước, đối mặt với mình thì luôn cười vui?

Di động đặt ở trong túi rung lên. Mục Nghiên Chi lấy ra ấn nghe.

Di động của anh được Lý Tiến gửi tới từ lâu. Anh mua một chiếc máy mới rồi lấy sim từ máy cũ lắp vào.

Mục Nghiên Chi gác di động ở bên tai, im lặng nghe người bên kia nói, sau một lúc mới nhẹ nhàng ừ một tiếng rồi tắt điện thoại.

Tắt điện thoại xong anh yên lặng dọn dẹp bát đĩa, xong xuôi mới xoay người rời đi.

Trên lầu, Nguyên Nhị ngồi ở trên giường phát ngốc, không biết qua bao lâu cô lại đi xuống lầu. Lúc này cô phát hiện người kia sớm đã rời đi, nhà ăn được dọn dẹp đến sạch sẽ, trong phòng bếp đã không có hơi thở nhe nhè của người kia.

Trong lòng không tránh khỏi có chút mất mát. Nguyên Nhị nhỏ giọng nói thầm, thanh âm rất nhỏ rất nhỏ, cũng không biết cô đang nói cái gì, chỉ thấy cô vừa đi vừa vừa đâm lên~ tay vịn cầu thang.

“Hừ! Chán ghét.”

.....

Vẫn là quán bar kại, vẫn là căn phòng kia, vẫn là kiểu uống rượu giống như uống nước lúc trước.

Mục Nghiên Chi đem ngụm cuối cùng trong chai đổ vào miệng một hơi uống sạch, cơ thể đột nhiên ngã về sau, tay nhẹ buông thõng xuống, chai rượu rơi trên mặt đất, âm thanh chai rượu rơi xuống bị tiếng nhạc lấn át.. Chai rượu rơi xuống nhưng không vỡ, rơi trên mặt đất sau đó lăn xuống dưới gầm bàn.

Mục Nghiên Chi say khướt, gian nan mở to mắt, duỗi tay muốn lấy rượu.

“Đem rượu trả lại cho tôi...rượu...trả lại cho tôi...”

“Rượu cái gì mà rượu, cậu xem cậu đã uống thành cái dạng gì rồi.” Lục Giai Minh nhìn không nổi nữa, lại đây đem tay anh đẩy ra, khom lưng nhặt chai rượu đặt trên bàn. “Uống cái gì mà uống, tất cả rượu trong chai đều bị cậu uống hết rồi. Cậu xem bộ dáng của cậu đi, có phải cậu lại cãi nhau với Nhĩ Đóa hay không?”

Nhắc tới nhũ danh của Nguyên Nhị, Mục Nghiên Chi chớp chớp mắt, trưng ra vẻ mặt ủy khuất. “Cô ấy vì sao lại muốn ăn cơm với người đàn ông khác, tôi làm cơm ngon như thế nhưng vì sao cô ấy còn muốn người đàn ông khác mời cơm chứ?”

Phó Tân An lại đây, không khách khí đập anh một chân. “Ăn bữa cơm thì tính là cái gì. Cậu nhìn lại bộ dáng này của mình đi, người nào không biết còn tưởng rằng vợ cậu bị người ta cướp mất rồi đây!”

Anh ta vừa dứt lời người vốn đang ngã trên sofa đột nhiên ngồi dậy. Dịch Thần ngồi bên cạnh vô duyên vô cớ gặp họa, cổ bị người ta bóp lấy, còn chưa phản ứng đã nghe Mục Nghiên Chi hét lên: “Mày thế mà lại dám cướp vợ của tao. Hôm nay tao phải bóp chết mày, tao...a...”

Một tiếng kêu rên vang lên, cơ thể cao lớn lập tức ngã trở xuống sofa.

Dịch Thần vượt cổ há mồm thở dốc. “Trời ạ! Nghiên ca điên rồi, không đúng.” Anh ta nhìn về phía Phó Tân An. “Lời này rõ ràng là cậu nói, muốn bóp chết cũng phải bóp chết cậu, bóp tôi làm cái gì?”

Dịch Thần tỏ vẻ ủy khuất.

Phó Tân An nhìn Mục Nghiên Chi bị đánh ngất xỉu “hử” một tiếng, chế nhạo: “Ai bảo cậu lớn lên nhìn giống một tên thích cướp vợ người khác.”

“...” Dịch Thần giật giật khóe miệng. “Đánh rắm.”

Lục Giai Minh ngồi bên cạnh xem kịch, chờ hai người trước mặt cãi nhau xong mới nâng cằm nhìn người trên sofa, hỏi: “Người này nên giải quyết thế nào đây?”

“Giải quyết?” Phó Tân An lộ ra vẻ mặt xấu xa. “Đương nhiên là giao cho cô gái nhỏ của cậu ta rồi.”

“Chắc chắc chắc...” Dịch Thần ghét bỏ chỉ vào Phó Tân An. “Tur tưởng của cậu thật xấu xa.”

Phó Tân An một chân đá tới. “Cậu có biết tôi nghĩ cái gì không mà bảo xấu xa?”

Dịch Thần linh hoạt né tránh. “Còn phải đoán sao.”

“Này!” Lục Giai Minh nhìn không được chen vào nói. “Các cậu nhìn bộ dáng như người chết của cậu ta đi, như thế này còn có thể làm được chuyện gì ả?”

“Rất khó nói.” Dịch Thần và Phó Tân An khó có dịp trăm miệng một lời.

“...” Lục Giai Minh.

Bạn đang đọc truyện *Lỗi Tai Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

1 giờ sáng, Nguyên Nhị vừa đóng máy tính chuẩn bị lên giường ngủ.

Sau khi phát hiện Mục Nghiên Chi rời đi cô đã ngồi ở phòng khách ngây ngốc một lát, sau đó mới trở lại phòng tắm rửa, tắm xong thì ngồi vào máy tính bắt đầu vẽ bản thảo. Ai ngờ cứ vẽ như vậy quên luôn cả thời gian, lúc dừng tay thì đã là giờ này, cô đem bản thảo đã vẽ xong đăng lên trang web.

Nguyên Nhị đứng dậy xoay người đi đến giường, vừa định nằm xuống thì di động đặt ở trên tủ đầu giường vang lên. Cô nhíu mày nhìn màn hình.

“Anh Giai Minh?”

Cô nhận cuộc gọi. Đầu kia truyền đến tiếng âm ỉ của Lục Giai Minh và Phó Tân An, bên trong còn kèm theo một giọng nói quen thuộc, giống như là đang gọi tên cô.

Nguyên Nhị cười khẽ, bất đắc dĩ lắc đầu.

Lại uống say rồi tống người đến nơi này!

Cô có thể đoán được chắc hẳn là do buổi tối mình đã nhắc tới Tiêu Kỳ.

“Anh Giai Minh.” Nguyên Nhị đánh gãy tiếng âm ỉ của nhóm người Lục Giai Minh bên kia. “Đưa anh ấy tới đây đi!”

“Nhĩ Đóa! Hiện tại anh đang ở dưới lầu, em nhanh xuống dưới mở cửa đón người đi. Người này vừa uống say là phiền muốn chết.”

Nguyên Nhị không nói tiếp, cô tắt điện thoại trực tiếp chạy xuống dưới lầu.

Trong phòng mơ hồ nghe được tiếng nói chuyện ở bên ngoài. Nguyên Nhị mở cửa bảo người bên ngoài vào nhà. Cũng giống như lần trước, nhóm Lục Giai Minh vừa đặt người xuống thì không đến vài giây đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

Nguyên Nhị nhìn người trên sofa, bất đắc dĩ thở dài.

“Tiểu thư, làm sao vậy?”

Di Phuong bị tiếng động đánh thức, đi ra cửa phòng thì nhìn thấy Nguyên Nhị đứng ở phòng khách. Bà nghi hoặc hỏi nhưng không chờ cô trả lời thì đã thấy có một đôi chân gác trên tay vịn sofa. “Ồi chào? Đây là... Thiếu gia?”

“Thiếu gia đây là làm sao vậy?” Di Phuong lại hỏi.

Nguyên Nhị nhìn Mục Nghiên Chi, nhàn nhạt cười một cái. “Anh ấy uống nhiều quá. Di Phuong, đi đi ngủ đi, có cháu chăm sóc cho anh ấy là được rồi.”

“Nhưng mà...” Di Phuong chần chờ, cuối cùng vẫn gật đầu. “Thôi được! Vậy cô cũng nhớ nghỉ ngơi sớm nhé, chẳng phải ngày mai cô còn phải đi công tác sao?”

Nguyên Nhị gật gù đầu. “Vâng! Cháu biết rồi.”

Di Phuong tựa hồ có chút không yên tâm, quay đầu nhìn vài lần.

Nguyên Nhị xoay người lên lầu lấy chăn mỏng và khăn ẩm. Cô đắp chăn đắp lên người Mục Nghiên Chi, dùng khăn ẩm lau mặt cùng với tay giúp anh. Mục Nghiên Chi ngủ thật sự sâu, chờ cô làm xong những việc này anh cũng không nhúc nhích, đôi mắt cũng không mở ra lần nào, một khuôn mặt hồng hồng, nhiệt độ rất cao.

Thật không biết đã uống bao nhiêu mà lại có thể say thành cái dạng này.

Nguyên Nhị thả chiếc khăn xuống rồi ngồi xổm cạnh sofa, đôi tay chống cằm, không chớp mắt nhìn khuôn mặt người kia.

Hồi lâu vẫn không rên một tiếng.

Cô ghé sát vào sofa, nhỏ giọng nói thầm: “Trước kia em vẫn luôn nghĩ tốt nghiệp đại học xong sẽ gả cho anh, sau đó sinh hai tiểu bảo bối đáng yêu, một trai một gái, trai giống anh, gái giống em...” Nguyên Nhị nói thật nhiều, cuối cùng nhịn không được duỗi tay ra, lòng bàn tay nhẹ nhàng lướt qua chiếc mũi cao của Mục Nghiên Chi. “Anh nói xem, nếu anh không rời đi thì bây giờ chúng ta... có phải đã...”

Nguyên Nhị đột nhiên dừng lại. Cô giống như là từ trong cảnh mơ bừng tỉnh.

Cô đột nhiên đứng lên, sau đó hốt hoảng bỏ chạy.

Giây phút Nguyên Nhị xoay người rồi đi người trên sofa cũng mở mắt ra. Kỳ thật Mục Nghiên Chi đã sớm tỉnh lại, men rượu cũng đã vơi đi phân nửa. Anh cố ý giả vờ say đến bất tỉnh nhân sự tất cả cũng chỉ là muốn ăn vạ ở chỗ của cô, mặc dù chỉ là ngủ ở phòng khách nhưng tưởng tượng đến cảnh cô ở trên lầu thì anh đã cảm thấy mỹ mãn.

Mục Nghiên Chi ngồi dậy, khuỷu tay chống ở trên đùi, lắc lắc đầu đang còn có chút mơ hồ, sau đó vô lực thở dài.

Nếu anh không rời đi thì bây giờ chúng ta có phải đã...

Sẽ, anh biết sẽ như vậy.

Anh muốn cho cô một hôn lễ thật hoàn mỹ, có tiểu bảo bối đáng yêu. Anh sẽ dành toàn bộ tình yêu cho bọn họ, bảo vệ bọn họ cả đời.

Cái ý niệm này đã xuất hiện từ khi Mục Nghiên Chi xác định được tình cảm mà mình dành cho cô, sau khi hai người ở bên nhau ý niệm này càng sâu.

Hơn ba năm nay, bất kể là lúc bị súng ống chia vào đầu, lúc máu tươi chảy ròng, hay là khi anh cho rằng bản thân mình sắp chết thì trong đầu anh đều là gương mặt tươi cười của Nguyên Nhị. Anh luôn nói với bản thân rằng mình phải về nhà, cô gái nhỏ vẫn đang ở nhà chờ mình.

Đã từng có một đoạn thời gian anh ở trên chiến trường nhìn thấy những cô gái bị các phần tử khủng bố sát hại. Buổi tối anh sẽ nằm mơ thấy cô gái nhỏ

của mình đầy người máu tươi đứng ở trước mặt, chảy nước mắt chất vấn vì sao anh không ở bên cạnh che chở cho cô.

Trong mơ anh không thể phát ra âm thanh, cũng không thể chạm vào Nguyên Nhị. Mỗi lần mơ thấy cảnh này anh sẽ đột nhiên bừng tỉnh, sau đó thức trắng cả một đêm. Trong khoảng thời gian anh biến mất để thực hiện nhiệm vụ kia anh đã gặp được một cô gái có điểm giống với cô gái nhỏ của mình, từ đó cơn ác mộng kia đột nhiên biến mất mà thay vào đó là giấc mơ nhìn thấy Nguyên Nhị cười vui vẻ chạy về phía mình.

.....

Hôm sau, Mục Nghiên Chi vẫn giống như ngày thường, làm tốt cơm sáng chờ Nguyên Nhị xuống ăn. Chỉ là khi anh nhìn thấy cô mang theo một chiếc vali xuống lầu thì tâm tình bỗng dưng trầm xuống.

Mục Nghiên Chi cau mày tiến lên phía trước, chạy lên cầu thang lấy vali trong tay Nguyên Nhị giấu ra sau lưng mình, rồi cúi đầu nhìn cô. “Em muốn đi đâu? Nếu em thật sự không muốn gặp anh thì anh có thể không tới nơi này nữa. Ừm không cần phải đi.”

Nguyên Nhị bị thần sắc nghiêm túc của Mục Nghiên Chi làm cho sững sốt, sau đó lại bị lời nói của anh làm cho ngậm ngút.

Lúc sau cô mới kịp phản ứng lại.

Cô biết Mục Nghiên Chi đang hiểu lầm, ngược mắt nhìn hai mắt chứa đầy cảm xúc phức tạp của anh, vô tội nói: “Không phải em muốn bỏ đi nha!”

Mục Nghiên Chi không tin. “Vậy em xách theo hành lý làm gì? Có phải là vì tối hôm qua anh lại quấy rầy em hay không? Cho nên em muốn trốn anh?”

Nguyên Nhị bất đắc dĩ cực kỳ. “Thật sự không phải em muốn bỏ đi.”

Nếu cô muốn bỏ đi thì còn chờ tới hôm nay sao?

“Nhưng mà em...”

Nguyên Nhị nóng nảy, vội vàng đánh gãy lời anh. “Em xách theo hành lý là bởi vì em phải đi công tác.”

“Đi cái gì... đi công tác?”

“Đúng vậy! Đi công tác.”

Trong không khí tràn ngập sự xấu hổ. Mục Nghiên Chi ngăn người, không nói được lời nào, chân tay luống cuống lấy vali phía sau ra, xoay người. “Anh giúp em xách hành lý xuống.”

“...” Nguyên Nhị.

Bầu không khí xấu hổ vẫn luôn duy trì đến khi kết thúc bữa sáng. Mục Nghiên Chi nhìn người bên cạnh, trong giọng nói mang sự cẩn thận: “Em đi bằng máy bay à? Đề anh đưa em tới sân bay nhé.”

Nguyên Nhị lắc đầu. “Không cần, tự em đi là được.”

Miệng thì nói như vậy nhưng cuối cùng cô vẫn không lay chuyển được Mục Nghiên Chi, đành để anh làm tài xế.

Sân bay người rất nhiều, Mục Nghiên Chi dừng xe xong thì lấy vali đi vào bên trong. Nguyên Nhị đi theo phía sau, vài lần muốn lấy vali từ tay anh nhưng không biết anh không thấy hay giả vờ không thấy nữa, mỗi lần cô duỗi tay ra anh lại kéo vali sang bên cạnh, thử vài lần không thành công cô cũng không thêm giành với anh nữa.

Nguyên Nhị trừng mắt nhìn sườn mặt của Mục Nghiên Chi, đôi tay cắm vào túi áo khoác, bước chân nghênh ngang đi ở đằng trước.

Được thôi, anh thích thì cứ lấy đi.

Bạn đang đọc truyện *Lỗi Tai Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

Chuyến công tác của Nguyên Nhị kéo dài một tuần, đồng hành với cô là phó tổng biên tập và một biên tập khác, hai người họ đều là phụ nữ. Công việc chính của chuyến công tác lần này là tham gia một buổi triển lãm sách, gặp gỡ các đối tác và phỏng vấn mấy vị tác giả đang được yêu thích gần đây.

Xuống máy bay, trong lúc chờ hành lý Nguyên Nhị lấy điện thoại khởi động lại, vừa mở máy thì tiếng chuông vang lên không ngừng. Trên màn hình không

ngừng xuất hiện các tin nhắn, cô lướt lướt thì thấy tất cả đều là của Mục Nghiên Chi, còn có mấy tin của nhóm bạn thân.

Nguyên Nhị xem tin nhắn của nhóm bạn trước, tất cả đều là tin nhắn vui đùa với nhau. Xem xong tin nhắn của nhóm bạn cô lại tiếp tục xem tin của Mục Nghiên Chi, đơn giản đều là tin nhắn quan tâm và một ít lời dăn dò. Cô tính gọi cho anh nhưng cuối cùng lại nhấp vào khung chat.

Nguyên Nhị: Đã tới.

Gửi xong tin nhắn kia Nguyên Nhị đem điện thoại thả lại túi xách, hành lý cũng vừa vặn ra tới. Cô nhắc vali đi theo hai người còn lại rồi khỏi sân bay, ra bên ngoài bắt một chiếc taxi đi tới khách sạn.

Một tuần này thật đúng là lần đầu tiên Nguyên Nhị phải bận rộn kể từ khi đi làm tới giờ. Mỗi ngày phải chạy đi vài nơi, đi sớm về trễ, trở về khách sạn vừa ngã đầu liền ngủ. Mục Nghiên Chi đúng giờ nhắn tin tới hỏi thăm cô giống như đồng hồ báo thức vậy, sáng trưa chiều hơn nữa còn đúng lúc trước khi ngủ.

Chào buổi sáng!

Nhớ phải ăn cơm trưa.

Cơm tối em có ăn không? Phải chú ý ăn uống.

Em nhớ nghỉ ngơi sớm nhé, ngủ ngon.

Nguyên Nhị thường trả lời tin nhắn của Mục Nghiên Chi dựa theo tâm trạng. Hoàn thành công việc đúng giờ thì tâm trạng sẽ tốt, lúc đó cô sẽ trả lời anh, có đôi khi bị mắng khiến tâm trạng không tốt những lúc như vậy cô cũng lười để ý tới anh. Thế nhưng Mục Nghiên Chi không quan tâm tới vấn đề đó, đúng giờ vẫn sẽ gửi tin nhắn tới.

Trước ngày trở về một đêm, Nguyên Nhị vừa đi ra khỏi thang máy thì nhận được điện thoại của Hạ Yên. Cô vừa nhận cuộc gọi thì đầu kia đã truyền đến giọng nói nồn nóng của cô ấy, nói chuyện không rõ ràng lắm.

Nguyên Nhị cười khê, nói: "Cậu cứ nói từ từ thôi, tớ nghe không rõ đâu."

Hạ Yên hít sâu một hơi, đem lời vừa rồi lặp lại một lần nữa. "Hôm nay tớ nghe ba của tớ bảo bên đại viện sẽ tổ chức buổi trao giải. Nghe nói chỉ có những người trong nội bộ mới biết được chuyện này mà thôi."

Nguyên Nhị khom lưng đôi giày, hỏi: "Trao giải gì?"

"Là anh họ của tớ, Mục Nghiên Chi. Anh ấy dành được huân chương hạng nhất, còn có vài người dành được huân chương hạng hai."

Hạ Yên tạm dừng một lúc, tiếp tục nói: "Hơn nữa, tớ còn nghe ba của tớ nói mấy năm nay anh họ lập được rất nhiều công lao. Khi nào trở về bên này sẽ được thăng mấy cấp, trực tiếp thăng cấp thành đại tá, là đại tá trẻ tuổi nhất ở quân khu chỗ các cậu..."

Hạ Yên thao thao bất tuyệt, người khác căn bản không thể xen vào. Cô ấy thuận đường đem các cấp bậc quân hàm của Trung Quốc phổ cập một lần cho Nguyên Nhị biết. Tuy rằng Nguyên Nhị từ nhỏ lớn lên trong một gia đình quân nhân nhưng cô chưa bao giờ đi tìm hiểu những thứ này, chỉ biết Mục Quốc Phong và Mục Diệc Thẩm đều là nhân vật có sức ảnh hưởng trong giới quân sự, đến nỗi quân hàm gì đó đều là nghe Hạ Yên nói mới biết được.

Nhưng mà...huân chương hạnh nhất...

Cô đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, cả người run rẩy sợ hãi. Trong lòng có chút khẩn trương.

Nguyên Nhị cảm ly nước uống một hơi cạn sạch, hỏi: "Yên Yên, thế nào mới có thể dành được huân chương hạng nhất?"

Hạ Yên không nhận ra điều gì khác thường, buột miệng thốt ra. "Đương nhiên là làm chuyện thật sự vĩ đại! Thí dụ như vì nước hy sinh thân mình gì đó. Đúng rồi, chú Mục Diệc Thẩm chính là vì nước hy sinh thân mình, cuối cùng dành được huân chương hạng nhất. Tuy rằng anh họ đã trở lại nhưng tớ nghe nói thiếu chút nữa anh ấy cũng đã hy sinh. Tớ còn nghe nói chuyện này có liên quan tới vụ triệt phá một nhóm tội phạm quốc tế từng được phát trên bản tin. Tớ nghĩ những việc bọn họ làm nhất định không đơn giản, nhưng cụ thể thế nào thì ba tớ không nói rõ. Ông ấy nói đó là bí mật quân sự..."

Vì nước hy sinh thân mình, thiếu chút nữa thì đã hy sinh...

Nguyên Nhị ngáy ngẩn cả người, trong đầu ầm ầm vang lên. Trong khoảng thời gian ngắn nói không nên lời, trong đầu đột nhiên hiện lên vô số hình ảnh chiến tranh cô từng thấy trên phim, máu me be bết, vô cùng đáng sợ.

Ba năm nay có phải anh cũng đã trải qua những chuyện như vậy?

Hạ Yên ở bên kia gọi vài tiếng Nguyên Nhị mới hồi phục tinh thần. "Hả? Làm sao vậy?"

"Nhĩ Đóa, cậu...làm sao vậy?" Hạ Yên rốt cuộc cũng đã nhận ra điều khác thường.

Giây tiếp theo đầu truyền đến tiếng "Đô đô đô". Nguyên Nhị đã tắt máy.

Nguyên Nhị run rẩy hai tay, gian nan mở tin nhắn của Mục Nghiên Chi gửi tới. Chần chờ một lúc cô trực tiếp gọi cho anh, nhưng gọi mấy lần cũng không có ai nghe máy.

Ngay lúc này Nguyên Nhị rất muốn biết rốt cuộc anh đã xảy ra chuyện gì, vì sao thiếu chút nữa thì đã hy sinh. Cho dù trong lòng cô vẫn còn khúc mắc nhưng vừa nghe thấy anh thiếu chút nữa đã chết cô vẫn thấy sợ hãi.

Chờ không kịp nữa, ý nghĩ muốn biết anh rốt cuộc đã xảy ra gì chiếm cứ toàn bộ suy nghĩ của Nguyên Nhị. Cô lập tức thu dọn hành lý, vừa đi xuống lầu vừa gửi tin nhắn cho phó tổng biên tập, cũng không quản cô ấy có trả lời hay không trực tiếp gọi xe chạy tới sân bay.

Tới sân bay, Nguyên Nhị mua vé chuyến bay gần nhất, thời gian tới nơi là 12 giờ 30.

Bên này Nguyên Nhị vừa lên máy bay thì bên kia Mục Nghiên Chi cũng đã thấy được cuộc gọi của cô. Anh gọi lại nhưng không có người nghe, tới lần tiếp theo thì truyền đến giọng nói máy móc.

Tắt máy.

Anh liên tục gọi rất nhiều lần nhưng đều tắt máy.

Không biết vì sao trong lòng Mục Nghiên Chi vẫn luôn cảm thấy thấp thỏm. Anh ngồi ở mép giường nhìn màn hình di động đã tối xuống, đột nhiên lại mở khóa gọi một cuộc điện thoại.

"Dịch Thần, giúp tôi tra một người..."

Chỉ một lát sau, trên màn hình di động xuất hiện một dãy số.

Bạn đang đọc truyện *Lỗi Tai Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57

Mục Nghiên Chi nhìn chằm chằm dãy số kia một lát rồi ấn gọi.

Cuộc gọi thuận lợi kết nối, đầu kia truyền đến một giọng nữ hơi khàn khàn. "Alo."

"Xin chào." Mục Nghiên Chi lễ phép cất tiếng chào hỏi: "Xin hỏi cô là phó Tổng biên tập Trương phải không?"

"Đúng vậy, anh là ai?"

"Tôi là vị hôn phu của Nguyên Nhị." Mục Nghiên Chi gấp không chờ nổi hỏi: "Xin hỏi, cô có thể tìm Nguyên Nhị giúp tôi được không. Tôi gọi điện thoại nhưng cô ấy tắt máy."

Đầu kia, phó Tổng biên tập Trương rõ ràng là bị Mục Nghiên Chi làm cho sững sốt, có chút không quá tin tưởng. "Hôn phu của Nguyên Nhị? Tôi chưa nghe thấy cô ấy nói qua bao giờ."

Một cô gái mới tốt nghiệp không bao lâu vậy mà đã đính hôn?

Mục Nghiên Chi ừ một tiếng, lên tiếng giải thích: "Bởi vì mấy năm nay tôi không có ở đây cho nên cô ấy không nhắc tới cũng không có gì kinh ngạc, lúc cô ấy học cao trung chúng tôi đã đính hôn, cam đoan không phải giả."

Cao trung?

Phó Tổng biên tập Trương vô cùng kinh ngạc. Cô ấy chần chờ một lúc cuối cùng cũng không truy hỏi rốt cuộc là chuyện gì: "Khoảng hai tiếng trước Nguyên Nhị đã nói với tôi rằng trong nhà có việc gấp cần trở về ngay. Tôi đã phê chuẩn cho cô ấy trở về, lúc này nếu di động tắt máy hẳn là đã lên máy bay rồi."

Nghe vậy Mục Nghiên Chi nắm di động thật chặt, gân xanh nổi lên.

Anh không hỏi thêm gì nữa, nói một câu cảm ơn rồi tắt điện thoại.

Tắt điện thoại xong Mục Nghiên Chi vội thay một bộ quần áo đơn giản, cầm lấy áo khoác đi ra ngoài.

Sớm biết thế này thì không đáp ứng lời mời của Phó Tân An, nếu không cũng sẽ không quên mang di động, như vậy cũng sẽ không bỏ lỡ cuộc gọi của

Nguyễn Nhị.

Mục Nghiên Chi nhủ mảy, dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới gara. Từ nhà đến sân bay lộ trình dài hơn nửa tiếng đồng hồ, biết rõ Nguyễn Nhị không xuống máy bay nhanh như vậy nhưng anh vẫn lái xe với tốc độ nhanh nhất có thể, khoảng 30 phút sau thì đã đến sân bay. Dừng xe xong anh nhanh chóng chạy vào sảnh sân bay, đi tới chỗ phục vụ hỏi thông tin chuyến bay, xác nhận có hai chuyến bay vẫn chưa tới.

Lần này Mục Nghiên Chi chờ đợi gần 3 tiếng đồng hồ, trong khoảng thời gian này anh vẫn luôn đứng ngồi không yên. Anh đứng ở cửa kính sát đất nhìn từng chiếc máy bay hạ cánh, trong đầu suy nghĩ rất nhiều về nguyên nhân mà Nguyễn Nhị đột nhiên trở về.

Chẳng lẽ... cô đã biết?

Nhưng mà khi gặp lại Nguyễn Nhị, thấy cô dùng ánh mắt đăm đăm nhìn mình anh lại nghĩ không ra.

Nguyễn Nhị xuống máy bay lấy hành lý rồi hùng hục đi ra ngoài, chỉ là không nghĩ tới người khiến cho cô phải gấp gấp trở về trong đêm lúc này đang đứng trong đám người đón máy bay kia. Mặc dù Mục Nghiên Chi đang đứng ở trong đám đông nhưng cô chỉ cần liếc mắt một cái cũng có thể nhận ra anh, dáng người cao lớn của người đàn ông ở trong đám người giống như hạc trong bầy gà, một thân quần áo màu đen cộng thêm chiếc mũ màu đen trên đầu càng làm tăng thêm một tia thần bí.

Nguyễn Nhị sững sờ tại chỗ, rất nhanh thì lấy lại tinh thần. Cô thu hồi ánh mắt kinh ngạc, thay vào đó là biểu tình nhàn nhạt.

Cô chậm rãi đi về phía Mục Nghiên Chi, phát hiện xung quanh anh có mấy cô gái đang ngo ngoe rục rịch, trong đó một người lớn mật tiến lên. Chi thấy cô ấy chột chột cánh tay Mục Nghiên Chi rồi giơ điện thoại ra, dùng vẻ mặt then thưng đề nói chuyện. Anh quay đầu nhìn cô gái kia một cái rồi giương cằm nhìn phía cô, không biết anh nói câu gì mà lại khiến cho cô gái kia lộ ra thần sắc xấu hổ nhìn về phía cô, sau đó thì xoay người đi tới chỗ bạn của mình.

Nguyễn Nhị đi ra ngoài, Mục Nghiên Chi đã chờ ở chỗ đó. Chờ cô vừa ra tới anh lập tức lấy hành lý. Anh nhìn cô nhưng không hỏi lời nào.

“Về nhà trước đi.” Mục Nghiên Chi nói.

Nói xong anh cúi đầu nhìn đôi tay đang rũ xuống của Nguyễn Nhị, đầu ngón tay giật giật, cuối cùng vẫn lấy hết can đảm nắm lấy tay cô. Khi phát hiện cô không trốn tránh trong lòng anh âm thầm vui vẻ. Anh rũ mắt, ánh mắt ôn nhu nhìn cô gái không lộ ra một tia cảm xúc nào ở trước mặt. “Đi! Chúng ta về nhà thôi.”

Mục Nghiên Chi chậm rãi xoay người, giây phút xoay người kia khóe miệng của anh hơi hơi gợn lên, nụ cười nhạt nhẽo nhưng lại bao hàm niềm vui vô hạn.

Trên đường trở về đại viện Nguyễn Nhị vẫn luôn trầm mặc. Trên mặt nhìn như bình tĩnh nhưng trong lòng sớm đã thay đổi đến long trời lở đất. Ngay cả bản thân cô cũng cảm thấy kinh ngạc khi mình vẫn có thể giả vờ bình tĩnh như vậy.

Mấy giờ trước cô còn gấp gáp muốn biết ba năm qua Mục Nghiên Chi đã gặp phải những chuyện gì, khát vọng muốn biết sự thật giống như càng mãnh liệt.

Khi xe chạy vào gara Nguyễn Nhị vẫn ngồi ở đó không nhúc nhích. Mục Nghiên Chi đã nhận ra điều bất thường, động tác tháo dây an toàn dừng lại. Anh quay đầu thì chạm phải ánh mắt khác thường của cô gái nhỏ.

Mục Nghiên Chi ngẩn người, hỏi: “Làm sao vậy?”

Giọng nói ôn nhu mang theo một tia ý cười cứ quanh quẩn trong chiếc xe nhỏ hẹp, giống như một sợi lông chim lướt qua lỗ tai của Nguyễn Nhị từng chút một, thật ngứa.

Nguyễn Nhị nhìn người đàn ông trước mặt, khóe miệng hơi nhếch lên, cuối cùng cũng không thể kiềm chế được nữa.

Cô dùng sức cắn môi dưới, trong mắt bốc lên hơi nước. Đôi mắt kia trong nháy mắt ửng đỏ, từng giọt nước mắt nóng bỏng giống như hạt đậu từ từ lăn xuống, khuôn mặt trắng nõn trong phút chốc bị dính ướt, lông mi thật dài dính vào một chỗ.

Nguyễn Nhị cố gắng kiềm chế tiếng khóc của mình, cổ họng phát ra tiếng nức nở nhỏ nhỏ, đôi vai gầy yếu không chịu nổi khối chế mà run rẩy.

Mục Nghiên Chi hoảng sợ, ngăn cản cả người, nhưng rất nhanh đã lấy lại tinh thần. Anh luống cuống tay chân tháo dây an toàn trên người. “Em làm sao vậy? Đừng... đừng khóc nữa.”

Anh hoảng loạn muốn tìm khăn giấy để lau mặt giúp Nguyễn Nhị, nhưng tìm mãi vẫn không được. Anh ngẩng đầu nhìn cô gái nhỏ đang ào ào rơi nước mắt, cuối cùng trực tiếp dùng ống tay áo lau giúp cô. “Đừng khóc, rốt cuộc là làm sao vậy? Hay là có người bắt nạt em không? Nói cho anh biết, anh giúp em dạy dỗ tên kia...”

Nguyễn Nhị vừa khóc lóc vừa lắc đầu, những sợi tóc xõa trên vai cũng phải tung bay theo động tác của cô, sau đó thì dính vào mặt. Mục Nghiên Chi càng thêm rối loạn, vừa lau nước mắt vừa nhẹ nhàng sửa lại mái tóc giúp cô, ngón tay nhẹ nhàng vén tóc ra sau lỗ tai.

“Đừng khóc, được không? Thấy em khóc anh thật sự muốn đánh chết bản thân.”

Nói xong Mục Nghiên Chi cúi tay tháo dây an toàn trên người Nguyên Nhị, cánh tay giang rộng rồi ôm người vào lòng. Khuôn mặt cô gái nhỏ gắt gao dán lên ngực của anh.

Anh cúi đầu hôn lên những sợi tóc của Nguyên Nhị, từ từ di chuyển tới lỗ tai rồi bắt đầu nói lời dễ nghe.

Nguyên Nhị không quan tâm, đơn giản buông lỏng tinh thần khóc thành tiếng. Cô giờ đôi tay đang nắm thành quyền đánh lên lưng của Mục Nghiên Chi, nhưng với lực độ này của cô thì cũng chỉ giống như là đang gãi ngứa mà thôi.

Đánh đủ rồi cô bỗng dung đẩy người đang ôm mình ra, ngẩng đầu há mồm, cách lớp áo nặng nề cần lên vai Mục Nghiên Chi.

Vừa rồi lên xe anh đã cởi áo khoác, giờ phút này bên trong chỉ còn lại chiếc áo hoodie, cách một lớp áo anh có thể cảm nhận được lực cần của cô, rất lớn rất lớn, khiến cho người ngày thường bị thương cũng không nhẫn này giờ phút này cũng phải nhủ chặt.

Anh không ngăn lại, yên lặng thừa nhận.

Bỗng dung hai tay Mục Nghiên Chi ôm lấy eo Nguyên Nhị, dùng sức nhấc người lên, trực tiếp đặt cô ngồi ở trên đùi mình.

Nguyên Nhị không nghĩ tới anh sẽ đột nhiên đem mình bế lên, hét lên một tiếng đồng thời buông lỏng miệng ra. Cô đã quên khóc thút thít, ngược mắt nhìn vào đôi mắt như hồ nước sâu của Mục Nghiên Chi.

Thời gian tựa như dừng lại. Nguyên Nhị tức giận, vẻ mặt không phục.

Hồi lâu cô đột nhiên nghiêng đầu sang một bên, giọng nói mang theo giọng mũi dày đặc, khàn khàn phun ra một chữ. “Anh.”

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Tai Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58

Trong xe đột nhiên lại lâm vào yên tĩnh, tiếng hít thở của hai người đặc biệt rõ ràng. Nguyên Nhị ngẩng đầu lau sạch nước mắt còn sót lại, hai tròng mắt tiếp tục nhìn chằm chằm người đàn ông trước mặt. Một lúc sau cô hơi hơi hé mở đôi môi khô ráo. "Là anh, chính là anh..."

Cánh tay của Mục Nghiên Chi cứng lại, trong nháy mắt hiểu được ý của cô.

Có người bắt nạt em phải không?

Là anh, chính là anh.

Đúng vậy! Bắt nạt cô còn không phải là chính bản thân anh hay sao?

Một cô gái không bao giờ chịu thua như cô thì ai có thể bắt nạt đây. Không phải chỉ có anh thôi sao?

Ý vào tình yêu của mình mà làm mất đi ba năm thanh xuân quý giá nhất của cô.

"Đúng vậy..." Mục Nghiên Chi gật gật đầu, không phủ nhận. "Anh chính là tên khốn kiếp kia."

Anh hít một hơi thật sâu, gác cằm trên vai Nguyên Nhị. "Thực xin lỗi! Anh đã lừa em, anh không trở về đúng thời gian đã hẹn. Anh biết mình là một tên khốn kiếp, biết mình rất ích kỷ, để em phải đợi lâu như vậy."

Anh giật giật khóe miệng, gương mặt mê luyến cọ xát vào khuôn mặt của cô. "Nhưng mà lỗ tai nhỏ à! Anh chính là muốn ích kỷ như vậy, muốn cho em đi không được chạy không thoát. Anh đã từng nói anh muốn có điều gì đó để vương bạn, để mỗi lần ở bên bờ sinh tử sẽ tự nói với bản thân rằng nhất định phải sống sót, cho dù có bao nhiêu gian khổ anh cũng nhất định phải sống sót, bởi vì cô gái nhỏ vẫn đang chờ anh trở về, nếu...nếu anh không còn nữa thì cô gái của anh phải làm thế nào đây. Đem người con gái anh yêu nhất giao cho người đàn ông khác thì đánh chết anh cũng không muốn, một chút cũng không muốn..."

Nước mắt lạnh lẽo từ khóe mắt của Mục Nghiên Chi chảy xuống, thanh âm dần dần trở nên khàn khàn. Nói xong anh dùng sức nuốt nước miếng, mặt vui vào cổ cô gái nhỏ, trầm mặc.

Nguyên Nhị cảm giác được trên sự ướt át tr làn da, cả người lập tức cứng đờ. Trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nói gì và nên làm gì.

Đây là lần thứ hai từ sau khi Mục Nghiên Chi trở về, lần thứ hai cô nhìn thấy anh khóc.

Trong lòng chua xót càng thêm dày đặc, nhưng không đơn thuần chỉ là ủy khuất mà còn nhiều thêm sự đau lòng.

Nguyên Nhị nghiêng đầu, rũ mắt nhìn sườn mặt của Mục Nghiên Chi, nước mắt một lần nữa không thể khống chế tràn mi chảy ra. Cô cắn môi, bàn tay nhẹ nhàng ôm lấy vòng eo tuy gầy nhưng rắn chắc của anh.

Bỗng dưng, một loại cảm xúc biến mất đã lâu nay lại trôi lên nơi đáy lòng.

Cô biết đây là ý lại, ý lại vào anh.

Anh Nghiên Chi đã từng là chỗ dựa lớn nhất của cô. Ba năm anh đi xa cô giống như đã mất đi chỗ để dựa vào, trở nên tự lập hơn. Sau khi cô đã tạo cho mình thói quen sống tự lập thì anh đã trở về.

Thật ra thì từ lần đầu tiên hai người gặp lại, loại cảm giác ý lại này đã bắt đầu bùng lên, nhưng mà bị cô quật cường xem nhẹ nó.

Bây giờ loại cảm giác này cuối cùng cũng bắt đầu phá tan phòng tuyến rồi vùng lên.

Không thể phủ nhận Mục Nghiên Chi là nguồn gốc của tất cả những niềm vui, niềm hạnh phúc của cô, đồng thời cũng là nỗi vương bận cùng đau lòng.

Nhưng Nguyên Nhị biết rõ anh đã mang đến niềm vui so với nỗi đau thì còn nhiều hơn.

Trong lòng có hai người đồng thời lên tiếng, bọn họ đang đấu tranh với nhau. Một người thì bảo không thể tha thứ bởi vì anh đã làm lãng phí của cô ba năm, một người khác lại bảo tha thứ vì anh là một quân nhân, có rất nhiều thời điểm cũng là thân bất do kỷ.

Hai người kịch liệt chiến đấu, cuối cùng người sau chiến thắng người trước.

Cũng không thể nói là tiêu tan hoàn toàn, nhưng giờ phút này Nguyên Nhị thật sự muốn làm như vậy.

Cô mang theo tâm trạng thấp thỏm chậm rãi nâng cánh tay lên ôm lấy vòng eo của Mục Nghiên Chi. Đầu tiên là thử ôm một nửa sau đó thì ôm hết vòng eo của anh, vô cùng khẩn trương. Cảm giác lúc này giống như lúc cô không muốn để anh rời đi vậy, tựa như muốn đem anh khóa ở bên người.

Giống như một người đang chơi voi giữa biển đột nhiên thấy trên mặt biển có một khúc gỗ đang trôi dạt, chặt chẽ ôm lấy.

Cảm giác được sự biến hóa của cô Mục Nghiên Chi không dám tin tưởng mở to mắt, một đôi mắt đang mê man đột nhiên bừng tỉnh, đôi mắt đen nhánh có thần. Anh chậm rãi ngẩng đầu, đôi tay đang ôm Nguyên Nhị từ từ giờ lên ôm lấy khuôn mặt của cô, động tác rất nhẹ, bộ dáng vô cùng cẩn thận.

Có lẽ anh sợ cô đột nhiên đẩy mình ra.

Hai người nhìn thẳng vào nhau, trong đôi mắt tràn ngập thâm tình đều là hình ảnh của đối phương. Mục Nghiên Chi nhìn chăm chú vào khuôn mặt hồng hào vì mới khóc xong của Nguyên Nhị, nhỏ giọng gọi một câu: "Lỗi tai nhỏ."

"Chúng ta...làm hòa đi."

Đêm khuya, đèn cảm ứng trong gara đã sớm tắt, chỉ có xuống xe đi ra ngoài thì mới có thể thấy ánh đèn đường đang chiếu sáng.

Vừa dứt lời, Mục Nghiên Chi đột nhiên có loại ý niệm không muốn đối mặt với cô.

Hắn là sợ cô cự tuyệt, cũng sợ cô thấy được bộ dáng chật vật của mình khi bị cự tuyệt.

Anh đưa tay tắt đèn trong xe.

Chờ anh làm tốt chuẩn bị Nguyên Nhị lại không có bất cứ phản ứng nào. Qua hồi lâu anh cũng không đợi được đáp án, hai tay đang ôm eo của anh cũng đã buông lỏng hơn, giống như tùy thời sẽ buông ra.

"Phụt..."

Một tiếng cười khê bỗng dưng vang lên.

Trong bóng đêm Mục Nghiên Chi cười khê với vẻ mặt tự giễu, đôi tay đang áp trên mặt cô gái cũng thu trở về, muốn gỡ hai tay của cô ra nhưng không ngờ rằng anh vừa dùng sức cô gái nhỏ đột nhiên tăng thêm lực đạo, một lần nữa gắt gao ôm lấy anh, mặt vùi vào vòm ngực ấm áp của anh.

Mục Nghiên Chi đầu tiên là sửng sốt, sau đó bao nhiêu sương mù trong lòng đều bị kinh hi thay thế.

"Lỗi...lỗi tai nhỏ..." Mục Nghiên Chi khẩn trương.

Nguyên Nhị ở trong lồng ngực anh cọ cọ, thanh âm rầu rĩ từ trong lồng ngực truyền tới. "Mục Nghiên Chi, em rất đau lòng. Anh rời đi ba năm em thật sự rất đau lòng."

Mục Nghiên Chi ừ một tiếng. Anh ôm lấy Nguyên Nhị, bàn tay lớn đặt sau đầu cô nhẹ vỗ vỗ, từ đỉnh đầu vuốt tới đuôi tóc, cứ lặp đi lặp lại.

"Thực xin lỗi, thực xin lỗi, thực xin lỗi..."

Anh vừa hôn lên thái dương của Nguyên Nhị, vừa lặp lại ba chữ này.

"Em không muốn tha thứ cho anh, nhưng nếu em làm như vậy thì sẽ cảm thấy bản thân rất xấu, em không muốn làm người xấu..."

"Không phải." Mục Nghiên Chi lắc đầu. "Em không xấu, lỗi tai nhỏ của anh là cô gái lương thiện nhất trên thế giới, không ai có thể so được với..."

Nói xong anh lại mảy nhủ chặt, không thích nghe thấy những lời này từ miệng của Nguyên Nhị. Anh buông cô ra, người hơi ngã về phía sau, bàn tay nâng cằm cưỡng bách cô ngẩng đầu đối mặt với mình.

Trong không gian mờ ảo, đôi mắt cô gái nhỏ giống như ánh đèn, lấp lánh tỏa sáng.

Mục Nghiên Chi nhìn vào đôi mắt ấy, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên mí mắt của cô.

Nguyên Nhị còn muốn nói gì đó nhưng bị anh dùng lòng bàn tay đè môi lại, sau đó trầm giọng nói: "Lỗi tai nhỏ, em nói như vậy sẽ chỉ làm anh càng cảm thấy tội lỗi. Là anh, là anh đã bỏ mặc em ở chỗ này, muốn nói xấu xa vậy cũng là anh xấu, bởi vì anh đã làm tổn thương cô gái mà anh yêu nhất."

Nói xong anh lại cúi đầu, hai cái trán kề sát vào nhau, rồi thân mật cọ xát.

"Lỗi tai nhỏ, thực xin lỗi! Từ nay về sau anh sẽ không bỏ em một mình nữa. Anh hứa với em, chỉ cần Mục Nghiên Chi là anh còn sống một ngày thì anh sẽ che chở cho em cả đời, không phải một ngày hai ngày, không phải nhất thời nửa khắc mà là cả đời, tùy thời tùy chỗ đều ở bên cạnh che chở và yêu em..."

Bạn đang đọc truyện *Lỗi Tai Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59

Bên ngoài gió lạnh gào thét, tia chớp xẹt qua trên bầu trời rồi vang lên một tiếng nổ lớn, bên trong xe máy suối hô hô thổi tới. Cũng không biết Nguyên Nhị là do vừa rồi khóc quá lợi hại, hay vì xấu hổ, hay là do bên trong xe bật máy sưởi quá nóng, khuôn mặt hồng đến kỳ lạ, giống như đánh một lớp phấn hồng thật dày.

Ánh đèn bị tắt đột nhiên lại sáng lên. Nguyên Nhị ngược mắt lên không cẩn thận chạm phải ánh mắt nóng rực của Mục Nghiên Chi. Đôi mắt ấy giống như một con lốc xoáy nhìn không thấy đáy, muốn đem người hút vào trong. Cô chỉ tạm dừng lại một giây rồi lập tức né tránh, nhịp tim bỗng dưng tăng lên.

Giấy tiếp theo nước mắt mặt danh lại trào ra, thậm chí đã ra khỏi hốc mắt. Nguyên Nhị cắn môi chịu đựng, muốn đem nước mắt nuốt trở về.

Mục Nghiên Chi đã nhận ra, đau lòng ôm cô vào lòng, nhẹ giọng nói: "Đừng khóc, anh nói những lời này không phải là để em khóc. Nếu em cảm thấy vào lúc này vẫn chưa muốn làm hòa hoặc chưa muốn tha thứ thì không cần nghĩ tới, chờ em đã sẵn sàng rồi thì chậm rãi nghĩ cũng được, không sao hết. Anh sẽ chờ em, bất kể là bao lâu anh cũng sẽ chờ."

Nguyên Nhị tùy ý để anh ôm, vẫn không nhúc nhích. Mục Nghiên Chi thật sự nhìn không ra cô đang suy nghĩ cái gì, chỉ có thể âm thầm chờ đợi.

Anh mím môi, giờ tay xoa xoa đầu của cô, lại nói: "Thời gian không còn sớm, chúng ta đi về nghỉ ngơi thôi."

Nói xong anh đẩy cửa xe, trực tiếp ôm người trong lòng ra ngoài rồi đặt người đứng trên mặt đất.

Anh cong môi, vỗ nhẹ đầu Nguyên Nhị. "Trở về ngủ đi!"

Từ sân bay về đến nhà hai người ở bên nhau cũng vài tiếng đồng hồ nhưng có một vấn đề Nguyên Nhị vẫn không hỏi. Nỗi gấp gáp trong lòng sớm đã tan thành mây khói, khi ở trên máy bay cô đã tự mình củng cố lại tinh thần nhưng căn bản không hề có chút tác dụng nào. Cô vẫn không dám hỏi, sợ từ trong miệng của Mục Nghiên Chi nghe được những chuyện bản thân không muốn nghe nhất, càng sợ sau khi nghe được sẽ không ngừng tưởng tượng đến những hình ảnh khủng bố kia.

Cô sợ, thật sự sợ.

Vừa rồi hai chữ tha thứ thiếu chút nữa cô đã nói ra khỏi miệng.

Thật sự, chỉ thiếu một chút nữa thôi.

Giờ này khắc này, Nguyên Nhị đột nhiên có chút chán ghét tính do dự của bản thân.

Về phòng đơn giản rửa mặt rồi chải đầu. Nguyên Nhị nằm trên giường, trong đầu tất cả đều là lời Mục Nghiên Chi vừa nói, thật lâu cũng chưa ngủ.

Chỉ là, mắt ngủ cũng không phải chỉ có mình cô. Ở tòa nhà cách đó không xa có một thân hình cao lớn ngồi ở trên ban công. Anh ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, ở đó có một đạo tia chớp xẹt qua, toàn bộ bầu trời đêm được chiếu sáng lên. Trên bầu trời vang lên tiếng nổ thật lớn, thế nhưng đôi mắt của anh cũng chưa chớp một cái.

Vừa rồi có một khắc anh cho rằng Nguyên Nhị sẽ tha thứ cho mình.

Nhưng mà, vẫn không có...

Nhưng cũng không sao hết, ít nhất cô đã không còn cự tuyệt anh ôm nữa.

Đây là một dấu hiệu tốt, không phải sao?

.....

Đảo mắt một cái lại tới Tết Âm lịch. Phòng tạp chí cũng đã nghỉ, hiếm hoi lắm Nguyên Nhị mới có được kỳ nghỉ, phóng túng bản thân ngủ đến trời đất u ám, lúc rời giường đã là giữa trưa. Cô rửa mặt thay quần áo rồi xuống lầu.

Trong phòng bếp, dì Phương nghe được tiếng bước chân thì nhô đầu ra. “Tiểu thư, lão tiên sinh có phân phó tôi chuyển lời với cô là tới nhà chính ăn cơm.”

Nguyên Nhị vâng một tiếng, trực tiếp đi ra cửa.

Cô thay giày xong vừa mở cửa đã thấy Mục Nghiên Chi đang chuẩn bị ấn chuông cửa. Cô hoảng sợ che ngực lui về phía sau một bước. Mục Nghiên Chi sợ cô té ngã nhanh nhẹn duỗi tay bắt được cánh tay của cô, đỡ lấy người.

“Thực xin lỗi, anh không biết em muốn ra ngoài.” Anh nói lời xin lỗi.

Nguyên Nhị lắc lắc đầu, cười khẽ. “Không sao đâu.”

Mục Nghiên Chi dịch sang bên cạnh nhường đường cho cô, hỏi: “Em muốn tới nhà chính sao?”

Nguyên Nhị gật gật đầu. “Vâng.”

Mục Nghiên Chi cúi đầu nhìn tay của cô, bàn tay cắm ở trong túi giặt giặt. “Vâng... Đi thôi!”

Dứt lời anh lại dịch sang bên cạnh thêm một chút ý bảo cô đi trước, chính mình đi theo phía sau.

Trên con đường nhỏ lá cây bị gió thổi phát ra tiếng sần sật, tiếng bước chân của hai người tiếng bị dấu đi, nhưng mà Nguyên Nhị vẫn cảm nhận được hơi thở của anh, gắt gao đi theo.

Bỗng nhiên Nguyên Nhị thở hắt ra một hơi thật dài.

Kế tiếp, phía sau truyền đến giọng nói đầy lo lắng của người đàn ông. “Làm sao vậy?”

Nguyên Nhị dừng bước chân, lắc đầu. “Không có gì.”

Cô chỉ đơn thuần muốn thở dài một cái thôi mà.

Giống như từ đêm đó trở đi hai người vẫn luôn ở chung như vậy. Nguyên Nhị cảm thấy trạng thái hiện tại của hai người giống như đôi vợ chồng tương kính như tân, không có tình cảm mãnh liệt, không có gợn sóng, thật thà, nhưng lại thật thà quá mức.

Mục Nghiên Chi không nhắc tới chuyện huân chương, cũng không hỏi vì sao đêm đó cô đột nhiên trở về. Nguyên Nhị cũng không hỏi cái gì, hai người giống như trong lòng hiểu rõ mà không nói ra, ai cũng không chủ động mở miệng.

Ở nhà chính ăn cơm xong Mục Quốc Phong có ý bảo bọn họ đi dạo xung quanh.

Chuyện của người trẻ ông cũng không tiện nhúng tay, nhưng vẫn nhìn không được muốn cho bọn họ cơ hội ở chung. Kỳ thật ai nấy đều thấy được hai người trẻ vẫn rất yêu nhau, nhưng mấy năm nay hình thành ngăn cách không phải một sớm một chiều là có thể xóa bỏ.

Mục Quốc Phong đứng ở cửa nhà chính, phiên muộn nhìn hai người đang sóng vai đi với nhau ở kia. Bàn tay ông nắm chặt cây gậy, trên bàn tay có đầy nếp nhăn hiện lên máy sợt gân xanh.

Ông thở dài một hơi thật mạnh, giọng nói trầm thấp mang theo cảm giác già nua nồng đậm. “Không biết tới khi nào tôi mới có thể uống một ly trà của cháu trà đây.”

Bạn đang đọc truyện *Lỗi Tai Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60

Đêm giao thừa.

Đây là cái tết đầu tiên kể từ khi Mục Nghiên Chi trở về. Biết anh đã trở lại, người trong gia tộc so với năm vừa rồi đều có mặt đầy đủ hơn.

Trong phòng bếp, để chúc mừng một nhà lại được đoàn tụ đầu bếp cùng nhóm phụ bếp được Mục Quốc Phong mời tới đang bận rộn chuẩn bị bữa tiệc đêm giao thừa. Món ăn đều được trang trí bắt mắt, mỗi một món ăn đều lấy một cái tên có ý nghĩa như ý cát tường.

Các trưởng bối ở phòng khách trò chuyện, người trẻ tuổi ở trên lầu chơi game, xem phim gì đó. Minh Du cùng mấy người phụ nữ ở hoa viên hóng gió trò chuyện.

Nguyên Nhị có việc ra ngoài giờ mới trở về, vừa đi ra khỏi gara thì nhìn thấy Mục Nghiên Chi cất bước đi tới. Cô dừng lại đeo túi lên vai rồi chậm rãi đi qua.

Mục Nghiên Chi mỉm cười, duỗi tay lấy túi trên vai cô.

Nguyên Nhị không cự tuyệt, cong cong khóe môi.

Hai người không nói nửa lời, sóng vai đi vào nhà chính, khi đi ngang hoa viên bọn họ thấy có mấy người đang ở đó thì lên tiếng chào hỏi rồi tiếp tục đi tới nhà chính.

Phòng khách, Mục Quốc Phong thoải mái cười lớn. Thấy hai người từ bên ngoài đi vào nhà mới vui vẻ vẫy vẫy tay. "Các cháu đã về rồi! Tới tới tới, lại đây ngồi một lúc nào."

"Ông nội..." Hai người trăm miệng một lời lên tiếng, rồi cùng các trưởng bối chào hỏi một vòng.

"Thời gian trôi qua thật nhanh! Nghiên Chi đã trở về, Nhi Đóa đã trưởng thành. Cũng không biết khi nào mới có thể uống rượu mừng của hai đứa nữa."

Nói chuyện chính là em trai của Mục Quốc Phong tên Mục Quốc Triều. Ông ấy so với Mục Quốc Phong thì ít hơn vài tuổi, lúc còn trẻ cũng từng là một người quân nhân, sau khi xuất ngũ thì mạo hiểm làm kinh doanh và tạo ra một thế giới riêng của mình. Ở thương giới lực ảnh hưởng có thể nói hết sức quan trọng, một chân cũng có thể dẫm ba đại nhân vật trong giới thương nghiệp ở thủ đô.

Nụ cười nơi khóe miệng Mục Nghiên Chi trở nên cứng đờ. Anh mỉm môi, cẩn thận nhìn về phía Nguyên Nhị. Trên khuôn mặt cô gái nhỏ mang theo ý cười nhàn nhạt, đôi mắt rũ xuống nhìn chằm chằm mặt đất, bộ dáng giống như đang suy tư. Đang lúc anh muốn mở miệng trả lời vấn đề này thì cô gái bên cạnh so với anh còn nhanh hơn một bước.

"Thúc công" (ông chú)

Nguyên Nhị ngược mắt nhìn lại, ý cười nơi khóe miệng tăng thêm. "Anh Nghiên Chi vừa trở về, có rất nhiều chuyện cần phải làm quen lại một lần nữa, để qua một thời gian đi! Chờ mọi chuyện ổn định chúng cháu nhất định sẽ để ông uống chén rượu này."

"Được!" Mục Quốc Triều vỗ vỗ đùi, cười nói: "Vậy ông sẽ chuẩn bị một phần đại lễ thật tốt."

Không đơn thuần chỉ là Mục Quốc Triều thoải mái cười, mà các trưởng bối nghe thấy lời Nguyên Nhị nói cũng cười theo.

"Tốt, tốt..." Mục Quốc Phong ý vị thâm trường nhìn Mục Nghiên Chi. "Tốt lắm..."

Đôi tay nhét ở túi quần của Mục Nghiên Chi nắm thành nắm đấm, thẳng đến khi rời phòng khách cũng không buông ra.

Hai người đi đến thiên sảnh ngồi xuống. Mục Nghiên Chi rút tay ra, hai khủy tay để ở trên đùi, bàn tay nắm chặt.

Khuôn mặt anh căng chặt, ánh mắt bất an thỉnh thoảng nhìn lên cô gái bên cạnh. Nói thật đời này anh chỉ thấy khăn trương khi đứng trước một người, vừa rồi nghe được những lời đó của Nguyên Nhị thiếu chút nữa anh đã xông tới gắt gao ôm lấy cô, hỏi xem cô nói có phải là thật hay không, nhưng lại ngại ở trước mặt các trưởng bối anh đành phải nhịn xuống.

Bên cạnh đó anh còn mang theo một tia sợ hãi. Sợ đó chỉ là lời khách sáo, sợ nghe thấy lời phủ nhận.

Anh lại nhìn lên Nguyên Nhị, chỉ liếc mắt một cái thì nhanh chóng rũ mắt.

Nhưng một khắc kia khi Mục Nghiên Chi rũ mắt, bên tai vang lên giọng nói nhẹ nhàng của Nguyên Nhị. "Vừa rồi em nói...đều là thật."

Một câu liền chọc trúng tâm tư Mục Nghiên Chi.

Anh đột nhiên ngừng đầu, đối mặt với khuôn mặt tươi cười của Nguyên Nhị. Cô cúi đầu nhìn màn hình di động, ngón tay mảnh khảnh ở phía trên thông thả hoạt động. Bên thái dương có một ít sợi tóc rũ xuống dán lên khuôn mặt, chiếc đèn bên cạnh tản ra màu vàng nhạt vừa vặn chiếu trên đầu cô, dưới ánh đèn toàn thân cô toát ra một tia dịu dàng.

Đã nhiều năm cô giống như... thật sự đã thay đổi.

Mục Nghiên Chi cảm thấy có chút không chân thật.

Cũng phải thôi, con người thật sự muốn thay đổi thì có thể thay đổi trong một ngày, huống chi cũng đã nhiều năm trôi qua?

Nhưng phải làm sao bây giờ? Nỗi áy náy trong lòng anh giống như càng sâu.

Có lẽ đã cảm nhận được cái nhìn chăm chú của anh, Nguyên Nhị dừng tay, chậm rãi ngước mắt, sáng khoái nhìn vào mắt của anh.

Cô đột nhiên cười khê.

"Làm sao vậy? Em có gì đẹp à?" Thanh âm vẫn nhu nhu như vậy.

Mục Nghiên Chi càng căng thẳng, chặt vật lắc lắc đầu. "Không, không có."

"Không có?" Nguyên Nhị cười một tiếng. "Em khó coi sao?"

"???" Mục Nghiên Chi ngây người một hồi lâu mới phản ứng lại. Anh cong cong khóe môi, trên mặt bao trùm một tầng nhu sắc. "Không phải, lỗi tai nhỏ của anh sao có thể sẽ khó coi? Lúc nào em cũng rất đẹp."

Nghe vậy Nguyên Nhị không có đáp lời, chỉ lẳng lặng nhìn anh.

Vào lúc Mục Nghiên Chi bị cô nhìn đến cả người không được tự nhiên, chuẩn bị muốn làm gì đó thì cô lại mở miệng nói chuyện.

"Mục Nghiên Chi." Ngữ khí có nhiều thêm vài phần nghiêm túc. "Em nghĩ rồi, em quyết định cho anh thêm một lần cơ hội."

Khuôn mặt Mục Nghiên Chi nhiễm một tầng hưng phấn. Anh đột nhiên đi lên trước mặt Nguyên Nhị, sau đó quỳ một gối xuống đất. "Em...em nói thật sao? Anh không có nghe lầm đúng không!"

Nhất thời không khống chế được, thanh âm có điểm lớn. Nguyên Nhị kinh hoàng nhìn xung quanh, phát hiện không có người tới đây thì thở phào nhẹ nhõm.

"Anh nhỏ giọng chút đi." Cô lên tiếng nhắc nhở.

Mục Nghiên Chi mím môi, không nặng không nhẹ từ một tiếng.

"Em nói cái gì thì chính là cái đó." Âm lượng trong nháy mắt giảm đi không ít. Mục Nghiên Chi nhìn tay Nguyên Nhị, tay anh giờ lên giữa không trung mang theo chút sợ hãi rụt rề.

Nguyên Nhị thấy thế không tiếng động mỉm cười, giây tiếp theo cô chủ động vươn tay đặt tay vào lòng bàn tay to lớn của anh. "Muốn nắm thì nắm đi. Từ khi nào thì anh trở nên nhất gan như vậy?"

Mới vừa hỏi xong Nguyên Nhị giống như nghĩ tới gì đó, lập tức rút tay ra, một phen bưng kín miệng Mục Nghiên Chi, chặn lại những lời anh sắp nói ra. Hơi thở ấm áp phun lên lòng bàn tay thật là ngứa, cô đỏ mặt thu hồi tay.

"Anh, anh trước không cần nói chuyện."

Mục Nghiên Chi chân chò, cuối cùng vẫn gật đầu. "Ừm!"

"Mục Nghiên Chi! Tuy rằng em đã tha thứ cho anh, nhưng mà chuyện xảy ra trong ba năm qua anh phải một năm một mười nói ra toàn bộ. Em có thể bảo đảm sẽ không nhắc tới với bất cứ người nào về những chuyện anh kể, từ nay về sau chuyện của anh đều phải thẳng thắn nói cho em biết, không thể có điều dấu diếm. Hơn nữa, anh muốn đi chỗ nào cũng được nhưng nhất định không thể để em tìm không thấy anh, không thể gạt em, không thể nói không với em, không thể làm em đau lòng, không thể bỏ mặc em, không thể...Tạm thời không thể nghĩ ra được nữa, nhưng mà anh nhất định phải tuân thủ những điều em đã nói ở trên, nếu không em thật sự sẽ không chờ anh nữa đâu. Anh phải biết rằng đàn ông theo đuổi em có đếm cả hai tay cũng không hết, nếu anh làm trái với một trong những điều trên thì em lập tức bỏ trốn theo người đàn ông khác, sẽ không quay đầu lại." Cô dừng lại một giây rồi bổ sung thêm: "Còn có, em là vị hôn thê của anh, anh muốn làm gì với em cũng được, chỉ cần... không quá phạm."

Nói xong Nguyên Nhị ho nhẹ một tiếng, ánh mắt mất tự nhiên liếc sang chỗ khác. "Anh...anh có nghe hay không?"

Nhưng mà, hồi lâu cũng không nhận được câu trả lời của người kia.

Mang theo chán chờ cô chậm rãi quay đầu, trong nháy mắt một bóng đen bao trùm lấy. Cô chưa kịp kêu lên thì môi đã bị lấp kín, miệng giống như trở nên tê rần.

Nguyên Nhị mở to hai mắt nhìn, những thứ xung quanh tựa như bị ngăn cách làm cô có cảm giác hít thở không thông.

Cô giờ tay chống lên ngực của Mục Nghiên Chi, đẩy vài cái mới đem người đẩy ra.

Mục Nghiên Chi sững sốt, cho rằng Nguyên Nhị lại tức giận, vừa định giải thích đã bị cô cắt ngang.

"Anh... anh dịu dàng một chút có được không hả?" Khuôn mặt cô gái nhỏ đỏ bừng, đầu ngón tay tinh tế nhẹ nhàng vuốt ve đôi môi của mình. "Có chút đau."

Nghe vậy Mục Nghiên Chi ngượng ngùng cười. Anh đưa tay gỡ gỡ đầu, mắt tự nhiên xoa nhẹ vài cái. "Thực xin lỗi, là anh vui mừng quá mức."

Anh đang vui mừng muốn chết, nếu không phải đang ở nhà chính anh nghĩ có lẽ không thể khống chế được nữa, trực tiếp đem người nuốt vào bụng.

"..." Nguyên Nhị liếc xéo anh một cái, duỗi tay chọc bờ vai của anh. "Vậy anh đáp ứng hay là không đáp ứng? Những điều em đưa ra có chút bá đạo, anh cần phải nghĩ kỹ nha."

Vừa dứt lời Mục Nghiên Chi cầm tay cô đặt lên miệng nhẹ nhàng hôn, anh lắc lắc đầu. "Không cần suy nghĩ, chỉ cần em có thể trở lại bên cạnh anh một lần nữa thì bảo anh đi...không đúng, vì em anh sẽ không chết. Anh nên nói là chỉ cần có thể làm em trở về bên anh thì bất cứ chuyện gì anh cũng sẽ đáp ứng. Anh là người là của em, mạng cũng là của em, anh thề chỉ cần trái tim anh còn đập thêm một giây một phút thì anh nhất định sẽ tuân thủ lời hứa, cuộc đời này không bao giờ thay đổi..."

.....

Bữa cơm tất niên kết thúc, Mục Nghiên Chi tìm cơ mang theo Nguyên Nhị rời đi trước tiên. Hai người tay nắm tay đi trên con đường nhỏ treo đầy đèn lồng màu đỏ, ánh đèn từ trên cao chiếu xuống, trên mặt đất hiện ra hai bóng người thật dài. Cái bóng hơi lùn đang nghiêng người dựa vào cái bóng cao lớn kia.

Nguyên Nhị nhẹ nhàng dựa vào bờ vai rắn chắc của anh, chỉ vào cái bóng trên mặt đất nói: "Anh xem, em cũng không thấp hơn anh bao nhiêu đâu. Anh nói có phải không?"

Ngờ khí như là làm nũng, lại giống như mang theo uy hiếp.

Mục Nghiên Chi cảm thấy giây tiếp theo nếu anh nói không phải thì nhất định sẽ bị cô đánh chết.

Mục Nghiên Chi nhìn cô. "Ừ! Đúng là cao thêm một ít."

Không phải vì muốn giữ mạng mà vì anh cảm thấy cô thật sự cao lên. Trước kia chỉ đến bờ vai anh nhưng giờ đã cao tới cằm rồi.

Anh vươn ngón tay ước lượng: "Hắn là cao thêm 4 đến 5cm."

"Này?" Nguyên Nhị dừng lại, ngẩng đầu nhìn anh. "Sao anh biết được?"

Mục Nghiên Chi cúi đầu nhìn cô, giờ tay xoa xoa đầu, con ngươi đen nhánh mang theo chút ánh sáng nho nhỏ, ánh mắt sùng nịch. "Chuyện liên quan đến em làm sao anh có thể bỏ qua?"

Mặc dù là một ít chuyện vặt nhưng anh cũng không muốn bỏ qua.

Nguyên Nhị mỉm môi, tiến tới gần anh. Cô kéo khóa áo khoác xuống, cách một chiếc áo len dán mặt lên ngực anh. Cô có thể cảm nhận được nhiệt độ và hơi thở của anh.

Thật sự cái gì cũng không quan trọng, chỉ cần anh trở về là tốt rồi.

Cô không muốn lừa dối bản thân nữa, không muốn ép buộc bản thân không được để ý tới anh hay là không yêu anh nữa.

Im lặng một lúc cô từ từ ngẩng đầu. Giống như có hẹn, khi cô ngẩng đầu cũng là lúc Mục Nghiên Chi cúi đầu xuống, bốn mắt nhìn nhau. Cô gọi anh một tiếng.

"Mục Nghiên Chi, em đã chuẩn bị xong, chuẩn bị xong tâm lý để nghe anh kể lại những chuyện đã xảy ra trong ba năm qua."

Mục Nghiên Chi nhìn ánh mắt chờ mong của cô, mày nhăn lại. Sau một lúc chậm rãi buông lỏng. "Ừm! Đều nói cho em biết."

Bạn đang đọc truyện *Lỗi Tai Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 61

Nguyễn Nhị nhìn vào ánh mắt chân thành tha thiết của anh, qua một lát gật gật đầu. “Úm! Em nghe đây.”

“Đi thôi.” Mục Nghiên Chi nắm tay cô thật chặt, nói: “Đi theo anh.”

Nguyễn Nhị lại gật đầu, ngoan ngoãn đi theo anh.

Mục Nghiên Chi đưa Nguyễn Nhị trở về tòa nhà phía Đông, về tới nhà anh lập tức dẫn cô vào phòng của mình khóa cửa lại. Anh dắt cô đi tới chỗ ghế sofa rồi đặt tay lên vai ấn cô ngồi xuống ghế.

Anh nhìn Nguyễn Nhị rồi cười khế, ôn nhu nói: “Chờ anh một lát.”

Nguyễn Nhị gật đầu. “Được.”

Mục Nghiên Chi đi tới đầu giường, ngồi xổm xuống mở ngăn kéo tủ đầu giường ra, vài giây sau từ bên trong lấy ra một đồ vật. Anh đóng ngăn kéo, đứng lên đi tới chỗ Nguyễn Nhị ngồi xuống cạnh cô.

Anh chìa bàn tay ra trước mặt cô. “Đưa tay cho anh.”

Nguyễn Nhị nhìn anh một cái, đưa tay qua. “Làm gì vậy?”

Mục Nghiên Chi lật ngửa bàn tay cô lại rồi đặt một bàn tay của mình lên sau đó xòe ra.

Giây tiếp theo, trong lòng bàn tay truyền đến sự lạnh lẽo. Nguyễn Nhị sửng sốt. “Đây là...”

Khi tay Mục Nghiên Chi rời đi cô cũng nhìn rõ vật trên tay mình, bất chợt im lặng. Cô trừng lớn hai mắt.

“Cái này không phải là...” Cô kinh ngạc nhìn Mục Nghiên Chi.

Đây chẳng phải là tấm huân chương anh vừa nhận được hay sao?

Cô đã từng thấy qua, nó giống với cái của chú Mục như đúc.

“Sao anh... sao anh lại lấy cái này ra?” Nguyễn Nhị hỏi.

Mục Nghiên Chi cầm lấy bàn tay của cô rồi nhẹ nhàng gấp lại. Trong phòng chỉ có ánh sáng của một ngọn đèn, ánh đèn tỏa ra thứ ánh sáng ấm áp. Ánh mắt thâm thúy của anh dừng trên khuôn mặt đầy nghi hoặc của cô gái nhỏ. Anh mỉm cười, chậm rãi dịch lại gần cô, khi hai người cách nhau 1cm thì dừng lại.

Trong phòng vô cùng yên tĩnh, giọng nói của Mục Nghiên Chi vang lên còn mang theo một tia khăn khăn.

“Nguyễn Nhị, đây là anh dùng máu tươi của mình để đổi lấy. Đây là vinh quang của anh, hiện tại anh đem vinh quang cả đời mình giao cho em. Từ nay về sau em chính là niềm vinh quang, là sự thông minh cũng chính là niềm kiêu hãnh của anh...”

“Không...” Nguyễn Nhị cắt đứt lời anh, hốc mắt bỗng dưng ươn ướt, đôi mắt từ đỏ lên. Cô nhìn thẳng vào đôi mắt đầy thâm tình của Mục Nghiên Chi, căn cứ môi dưới, thanh âm nghẹn ngào. “Không phải! Em không thông minh, cũng không đáng giá để anh lấy làm kiêu hãnh. Em là một người tùy hứng, keo kiệt. Là anh, anh mới đáng giá để lấy làm kiêu hãnh, anh mới là niềm kiêu hãnh của em. Chuyện anh có thể làm thì cả đời này em cũng không thể làm được, cổ tình em còn trách anh, tức giận với anh...”

Thẳng đến giờ này khắc này Nguyễn Nhị mới dám đối diện với những suy nghĩ chân thật nhất trong lòng mình. Cô vẫn luôn cảm thấy bản thân tức giận với anh là vì ba năm qua anh chẳng quan tâm tới mình. Kỳ thật cô biết khi bản thân giận anh cũng là đang giận chính mình, tức giận vì mình không hiểu chuyện. Chẳng qua cô không chịu thừa nhận mà lại đem tất cả sự tức giận trút lên người anh.

“Thực xin lỗi...” Cô méo mào nói, một phen tiến lên ôm lấy Mục Nghiên Chi. Hai tay gút gao ôm chặt eo của anh, mặt chôn ở trước ngực, trong nháy mắt khóc đến rồi tỉnh rồi mù. Tiếng nức nở ở trong phòng đặc biệt rõ ràng, thậm chí còn có chút đột ngột.

Mục Nghiên Chi ôm lấy cô, cúi đầu hôn lên những sợi tóc, vốn còn cho rằng cô chỉ khóc một lát thì sẽ nín ai ngờ khóc nửa ngày cũng không có ý muốn dừng lại. Anh bất đắc dĩ thở dài, bàn tay to lớn giữ lấy cái gáy của Nguyễn Nhị nhẹ nhàng mát xa, có một loại trân trọng cẩn thận. Anh cười khổ, nhỏ giọng dỗ dành: “Đừng khóc. Em vừa khóc thì anh đã không dám nói cho em nghe chuyện xảy ra trong ba năm qua.”

Nghe vậy cơ thể Nguyên Nhị trở nên cứng đờ, rất nhanh cô đã lấy lại bình tĩnh. Cô buông anh ra, giơ tay xoa xoa nước mắt trên mặt.

Mới vừa khóc xong cho nên hô hấp vẫn chưa được bình thường trở lại. Cô từ từ hít thở, lại hít sâu hai cái mới ngẩng đầu nhìn anh. “Không...Không khóc.”

Mục Nghiên Chi thương tiếc vuốt ve khuôn mặt có chút lạnh của cô, trong giọng nói mang theo bất đắc dĩ. “Sao trước kia anh không phát hiện ra em lại thích khóc như vậy nhỉ.”

“Đều là lỗi của anh.” Nguyên Nhị đáng thương hê hê hít hít mũi, chỉ vào Mục Nghiên Chi một mực chắc chắn.

Mục Nghiên Chi cười khê, gạt đầu tiếp thu sự lên án của cô. “Ừm! Đều là lỗi của anh.”

“Biết vậy là tốt.” Nguyên Nhị liếc anh một cái, sau đó ôm gối ngồi thẳng người, nói: “Được rồi, hiện tại anh hãy nghiêm túc nói cho em nghe chuyện của anh đi.”

Phụ nữ thường thay đổi sắc mặt nhanh như vậy sao?

Đối mặt với sự chuyển biến đột ngột của cô Mục Nghiên Chi chỉ biết ngẩn người, tiện đà lắc lắc đầu. “Được! Anh sẽ nói cho em nghe tất cả mọi chuyện.”

Anh duỗi tay ôm vai Nguyên Nhị kéo vào lòng, sau đó bắt đầu chậm rãi kể lại những chuyện đã xảy ra trong ba năm qua. Mục Nghiên Chi quả nhiên không che dấu bất cứ chuyện gì, một năm một mười rõ ràng tất cả. Chỉ là lúc anh cúi đầu nhìn cô gái đang bất động ở trong lòng kia thì phát hiện hóa ra cô đang cật lực kìm chế cảm xúc của bản thân. Đôi môi vốn hồng nhuận nay đã bị cô cắn sưng đỏ, tựa như giấy tiếp theo sẽ có máu chảy ra. Khuôn mặt mới nín khóc không lâu nay đã dính đầy nước mắt, nước mắt không ngừng chảy xuống, nhưng cô không phát ra một chút âm thanh nào, khuôn mặt nhỏ nhắn đến đỏ bừng. Đáng vẻ kia chỉ dùng hai chữ bi thương cũng không đủ để hình dung.

Mục Nghiên Chi bất ngờ, cảm thấy vào giờ phút này trái tim của mình như bị nghiền nát, vỡ vụn đến rối tinh rối mù. Anh nóng nảy nắm chặt cầm cô rồi mạnh mẽ tách môi ra.

“Đừng cắn, nếu còn cắn thì sẽ chảy máu. Anh nói những chuyện này không phải là muốn thấy em khóc, sớm biết như vậy thì có đánh chết anh cũng sẽ không nói cho em biết.”

“Ừm ừm ừm...” Nguyên Nhị đột nhiên lắc đầu, phát ra vài tiếng ừm đầy áp lực. Cô đẩy tay Mục Nghiên Chi ra, mím môi, hít sâu vài cái để bình ổn lại cảm xúc. Cô giương đôi mắt đỏ hoe nhìn người đàn ông đang tràn đầy lo lắng ở trước mặt. “Không...không cần! Anh...anh đã...đã nói chuyện gì...anh cũng sẽ nói...sẽ nói cho em...”

Mục Nghiên Chi thấy cô vừa thờ dốc vừa nói chuyện thì đau lòng cực kỳ, nhẹ nhàng vỗ nhẹ vào lưng cô. “Đừng nóng vội, em cứ hít thở từ từ rồi hãy nói tiếp.”

Chờ Nguyên Nhị hoàn toàn bình phục thì đã qua một lúc lâu. Mục Nghiên Chi đau lòng bế cô ngồi lên đùi mình, thấp giọng dỗ.

Anh nhỏ nhẹ nói chuyện bên tai cô, nói thật lâu thật lâu, tựa như muốn đem tất cả lời ngon tiếng ngọt cả đời đều nói ra.

Tựa như qua một thế kỷ, trong phòng đột nhiên yên tĩnh. Mục Nghiên Chi cúi đầu nhìn khuôn mặt cô gái nhỏ mới phát hiện hai mắt cô nhắm nghiền, hô hấp đều đều.

Anh khẽ nhíu mày, khước miệng lại kìm chế không được hiện lên ý cười. “Khóc mệt rồi ư.”

Anh bế người đứng lên, đi tới giường đặt cô nằm xuống. Động tác rất nhẹ, giống như là sợ đánh thức người kia.

Sắp xếp cho Nguyên Nhị xong Mục Nghiên Chi cũng cởi áo khoác nằm cạnh cô, sau đó duỗi tay nhẹ nhàng ôm cô vào lòng.

Anh rũ mắt nhìn Nguyên Nhị một cái, cong môi hôn lên trán. “Ngủ ngon.”

Nửa đêm Nguyên Nhị vì khát mà tỉnh, lúc mở mắt về mặt mờ mịt. Cô nhìn xung quanh mới phát hiện đây là phòng Mục Nghiên Chi.

Bỗng dưng, nhớ tới lý do vì sao mình lại ngủ ở chỗ này. Thế mà cô lại có thể ngủ khi nghe Mục Nghiên Chi dỗ mình.

Cô biết bản thân có thể yên tâm ngủ như vậy là vì có Mục Nghiên Chi bên cạnh, không ai có thể mang lại loại cảm giác an toàn giống như anh mang đến. Chính vì thế mới có chuyện cô vừa thả lỏng cơ thể thì đã lập tức chìm vào giấc ngủ.

Chuyện còn chưa nói xong sao cô có thể ngủ như vậy chứ.

Nguyên Nhị quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, bên ngoài một mảnh đen thui, có lẽ hiện tại đang là nửa đêm.

Nguyên Nhị dùng sức chớp chớp đôi mắt mệt mỏi, muốn đứng lên mới phát hiện cả người không thể động đậy, vừa quay đầu thì chiếc cằm cương nghị lọt vào tầm mắt.

Cô ngẩng đầu quan sát kỹ lưỡng khuôn mặt người đàn ông.

Lúc trước luôn cưỡng ép bản thân không chú ý đến anh, hiện tại nghiêm túc đánh giá mới phát hiện anh càng thành thực hơn so với trước kia. Chưa đến một buổi tối mà râu cũng đã mọc ra, trong phòng không quá sáng, chỉ có thể mơ hồ thấy màu xanh nhàn nhạt nơi đôi mắt, khi nhìn vào cái mũi cô thấy nó dường như đã cao hơn trước kia, lông mi cũng dài hơn, còn hơi hơi cong lên. Làn da của anh so với trước kia thì đen hơn một chút, nhưng đối với một người đàn ông thì cũng xem như là trắng rồi.

Trước kia trắng đến có chút lóa mắt.

Nhưng mà cô cảm thấy bây giờ anh giống như càng đẹp trai, càng có mị lực.

Nguyên Nhị chu chu miệng, đột nhiên có chút không vui.

Bởi vì bên cạnh anh từng xuất hiện một cô gái.

Nằm vùng! Hóa ra ba năm qua anh đã phải làm nhiệm vụ nguy hiểm nhất, nhiều lần chênh vênh bên bờ vực sinh tử.

Băng nhóm buôn lậu ma túy có những loại người nào không cần suy nghĩ cô cũng có thể biết.

Điên loạn, không bằng cầm thú.

Trên thế giới này có biết bao nhiêu người, bao nhiêu gia đình bị hủy ở trên tay bọn họ, quả thật đếm không hết.

Độc phẩm khiến người vừa nghe lòng sinh chán ghét, những gia đình có người bị thử độc phẩm này làm hại thậm chí đã sinh ra lòng căm hận.

Hóa ra ba năm qua anh là vì muốn cứu vớt những người, những gia đình gặp phải chuyện này mà trả giá không biết bao nhiêu.

Tối hôm qua khóc đến mắt không chế không đơn thuần chỉ là nghe anh nói đã bị thương nhiều lần, thậm chí thiếu chút nữa đã chết, mà có một phần nguyên nhân là vì cô cảm thấy áy náy.

Sao cô lại có thể trách anh như vậy?

Khả năng, là vì chưa trưởng thành.

Ba năm qua cô đã học được cách sống tự lập, học cách kiên cường. Vốn tưởng rằng mình đã trưởng thành, nhưng khi đối diện với những chuyện trước mặt cô mới biết mình chẳng qua cũng chỉ là một đứa trẻ.

Tùy hứng, không biết thông cảm.

Tựa như trước kia, ba thường xuyên vừa đi chính là vài tháng. Lúc ấy tuổi còn nhỏ, mỗi lần nhìn thấy các bạn nhỏ khác có ba bên cạnh thì cô sẽ oán trách vì sao ba không về nhà, mỗi lần như vậy mẹ sẽ kiên nhẫn giải thích với cô, nói ba đang đi làm chuyện to lớn, nói phải vì ba mà cảm thấy kiêu hãnh. Trước kia cô không hiểu được tâm trạng của mẹ nhưng hiện tại cô đã hiểu.

Yêu một người là phải toàn lực ủng hộ người đó làm những chuyện mà họ thích, yêu một người là cho dù không có hồi báo cũng nguyện ý yên lặng trả giá.

Cô nghĩ vào một khắc này bản thân mới thật sự trưởng thành.

Bỗng dưng, ánh mắt Nguyên Nhị sáng rực lên, khoe miệng gọi lên một nụ cười. “Mục Nghiên Chi, em cảm thấy...em yêu anh nhiều hơn trước kia.”

Nói xong, cô nhắm mắt chuẩn bị cúi đầu vào cổ của Mục Nghiên Chi, còn chưa kịp chạm vào đã nghe thấy một giọng nói từ đỉnh đầu truyền đến. Giọng nói khàn khàn mang theo chút ừ ừ. “Ừm! Anh cũng yêu em, rất yêu rất yêu...vô cùng yêu em...”

Nguyên Nhị bị dọa, đột nhiên ngẩng đầu. “Anh...”

Không phải đã ngủ rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Lỗi Tai Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62

Mùa đông ở thủ đô vô cùng lạnh, từng cơn gió lạnh thấu xương thổi qua trên bầu trời. Những bông tuyết bay lá tả khắp nơi, bao phủ trên những cảnh

cây, mặt đất cũng được phủ kín lớp tuyết dày.

Nhiệt độ trong phòng khác xa với bên ngoài, máy điều hòa thổi ra hơi ấm, nhiệt độ trong phòng cũng được tăng lên. Đột nhiên vài tiếng tí tí vang lên, nhiệt độ điều hòa được giảm xuống.

Mục Nghiên Chi đặt điều khiển từ xa xuống, một tay chống đỡ cơ thể từ trên cao cúi đầu nhìn người dưới thân. Chỉ thấy đôi tay của cô đang dùng sức nắm chặt gối đầu, những sợi tóc hai bên thái dương dính đầy mồ hôi, đôi mắt nhắm nghiền, hàm răng cắn chặt môi dưới, nỗ lực chịu đựng.

Mục Nghiên Chi nhíu mày, dùng động tác dưới thân. Anh giơ tay nắm khuôn mặt cô gái nhỏ, cúi đầu cắn một cái lên cằm của cô.

Nguyên Nhị giật mình mở mắt ra, tiếng kêu chưa kịp thoát ra khỏi miệng đã bị người đàn ông phía trên chặn lại. Anh áp sát vào môi cô nặng nề hôn lấy, một lúc sau thì cạy mở miệng của cô rồi bá đạo xâm nhập vào trong, đồng thời tiếp tục động tác dưới thân.

Trong cổ họng Nguyên Nhị phát ra tiếng ô ô, sốt ruột ngẩng đầu, hai mắt nhắm nghiền, mày chau lại.

Từ trên xuống dưới, người đàn ông khi thì ôn nhu khi thì cuồng dã hưởng thụ lấy tư vị thuộc về cô, giống như là muốn đem cô ăn sạch sẽ.

Không, không phải giống mà thật sự đã ăn sạch sẽ.

Thời gian tựa như trôi qua một thế kỷ, khuôn mặt Mục Nghiên Chi căng chặt đến hồng hồng. Sau khi phát ra một tiếng kêu rên anh áp sát vào người cô gái phía dưới, một tay chống đỡ cơ thể vì sợ nằm lên người sẽ khiến cô gái đang mềm nhũn dưới thân bị thương.

“Mục... Mục Nghiên Chi...” Nguyên Nhị mặt đến nổi đôi mắt cũng không mở nổi, thanh âm khàn khàn. Cô thờ phỉ phò, suy yếu nói: “Anh... là muốn... lấy mạng của em sao?”

Mục Nghiên Chi cũng không tốt hơn bao nhiêu. Anh vùi đầu ở giữa cổ của Nguyên Nhị, nặng nề thờ phỉ phò, lúc sau anh mới bình phục lại.

Anh ngồi dậy, từ trên cao nhìn xuống vẻ mặt ửng đỏ của Nguyên Nhị, khóe môi nhếch lên. Nhìn được một lúc anh lại cúi đầu hôn lên môi cô, sau đó nói: “Anh thấy là em muốn lấy mạng của anh mới đúng.”

Chuyện phát sinh lần này nằm ngoài dự đoán của anh, chính câu “anh thật sự không tính làm chút chuyện gì đó với em à” của Nguyên Nhị lập tức chọc anh mất khống chế. Sau khi được cô gái nhỏ đáp lại càng khiến chuyện này một phát không thể vãn hồi.

“Lỗ tai nhỏ, thiếu chút nữa thì anh đã chết trên tay em rồi.”

Giọng nói gọi cảm giống như một dòng điện lưu chạy vào lỗ tai Nguyên Nhị. Cô vẫn còn run run, giấy tiếp theo cuống quýt giơ tay muốn đẩy anh ra. “Anh... anh tránh ra.”

Mục Nghiên Chi không động dậy, rũ mắt nhìn khuôn mặt thẹn thùng của Nguyên Nhị, nhin không được cười khế.

“Cười cái gì?” Nguyên Nhị liếc anh một cái. “Không được cười.”

Mục Nghiên Chi dừng ý cười, gật đầu. “Ừm! Không cười.”

Anh bò dậy thuận thế kéo cô gái của mình lên.

Nguyên Nhị kêu lên: “Anh muốn làm gì?”

Mục Nghiên Chi không trả lời. Anh cong môi, một chút ý tứ che giấu cũng không có, thoải mái đi xuống giường.

Nguyên Nhị vội vàng che đôi mắt. “Mục Nghiên Chi...”

Trong phòng vang lên một tiếng cười khế.

“Không đùa với em nữa. Anh đi tắm rửa thuận tiện chuẩn bị nước tắm cho em luôn.”

Nguyên Nhị “hừ” một tiếng rồi lúi về trong chăn, kéo cao chăn bọc đến kín mít.

“Chán ghét.”

.....

Nguyên Nhị vẫn luôn tránh ở trong ổ chăn, thẳng đến khi truyền đến động tĩnh cô mới thật cẩn thận xốc chăn lên. Đầu tiên là lộ ra một đôi mắt tròn xoe, sau đó là cái mũi, cuối cùng là miệng.

“Người đâu... a...”

Chăn trên người bỗng dưng bị xốc lên, giây kế tiếp khi Nguyên Nhị chưa kịp phản ứng thì đã bị người kia bế lên. Cô tức giận, trừng mắt nhìn người đang

đũa dài kia.

“Mục Nghiên Chi...” Nguyên Nhị tức giận đến mức đạp chân lung tung ở giữa không trung.

Thấy cô thật sự muốn xù lông Mục Nghiên Chi vội vàng trấn an. “Được được, thật sự không đùa với em nữa.”

“Hừ!” Nguyên Nhị dùng cái trán cứng vào cằm của anh. “Anh dám thử lại xem!”

Mục Nghiên Chi cúi đầu nhìn cô. “Không dám.”

Thật vất vả mới tìm lại được, anh quý trọng còn không kịp nào dám chọc cô xù lông.

Mục Nghiên Chi nhẹ nhàng thả người vào bồn nước ấm, nói vài câu rồi xoay người đi ra khỏi phòng tắm. Đóng cửa lại anh dựa lưng vào cửa thở phào một hơi.

Bộ dáng này, thật tốt a!

Anh âm thầm cảm thán.

Qua nửa giờ, Mục Nghiên Chi tiến lên gõ cửa phòng tắm, nhỏ giọng hỏi: “Được chưa?”

“Được rồi.”

Lúc anh đẩy cửa đi vào Nguyên Nhị vừa vịn từ bồn tắm đứng dậy, cả người vẫn còn ướt át. Anh cầm lấy khăn tắm đi qua ôm người từ bồn tắm ra, nhanh chóng dùng khăn lau khô người cô rồi cầm khăn tắm bọc người bế ra ngoài.

Toàn bộ quá trình Nguyên Nhị không hề rầy, thẳng đến khi được thả lại trên giường cô mới hỏi: “Anh thay khăn trải giường?”

Mục Nghiên Chi ừ một tiếng, từ tủ quần áo lấy ra một cái áo hoodie trùm vào đầu của cô. “Uớt một mảnh.”

Nghe vậy Nguyên Nhị mới giật mình, khuôn mặt trong nháy mắt bạo hồng. Cô cuống quýt mặc áo, kéo xuống che đùi, lập tức chui vào trong chăn.

Uớt một mảnh...

Có cần nói thẳng như vậy không?

Còn chưa kịp tiêu hóa xong mấy chữ này Nguyên Nhị lại cảm nhận được phía sau có người dán lên. Bỗng nhiên trong lòng cô có loại cảm giác kiên định.

Tức giận không quá ba giây cô nháp môi, xoay người nằm trong vòng tay ấm áp kia. Cánh tay ôm lấy eo Mục Nghiên Chi, mặt dán lên ngực anh.

Mục Nghiên Chi rũ mắt nhìn đỉnh đầu của cô, nơi khoe miệng xuất hiện ý cười. Anh ôm chặt lấy Nguyên Nhị, cầm chống trên đỉnh đầu.

“Ngoan! Ngủ đi.”

Cơ thể chặt chẽ áp sát vào nhau, cảm nhận được hơi ấm của nhau hai người đều thả lỏng tinh thần, rất nhanh đã chìm vào giấc

Từ chi của hai người chặt chẽ giao triền, giống như là một cá thể tự nhiên.

.....

Hôm sau, Mục Nghiên Chi bị động tác xoay người của Nguyên Nhị đánh thức. Anh mở to mắt nhìn ra bên ngoài, ở đó tuyết đã ngừng rơi, mặt trời cũng dần dần lộ ra một góc, ánh nắng nhàn nhạt chiếu xuống.

Thu hồi tầm mắt nhìn về phía người trong lòng, lúc này Nguyên Nhị đang dựa lưng về phía anh. Anh nhẹ nhàng xóc chăn lên, thấy cô cuộn tròn thành một cục nhỏ nhỏ, đôi chân giao nhau.

Anh mỉm cười, dịch lại gần gác chân lên người cô, cánh tay vươn ra một lần nữa kéo người vào lòng.

Nguyên Nhị ngủ rất ngon, đột nhiên bị kéo như vậy thì giật mình tỉnh dậy. Cô mở to hai mắt, ngay lập tức bị ánh sáng ngoài cửa sổ đâm vào đôi mắt tê rần, cô nhanh chóng nhắm lại.

Một vài phút sau cô chậm rãi mở mắt, quay đầu nhìn khuôn mặt mỉm cười của Mục Nghiên Chi. Cô khó chịu trừng anh. “Anh muốn hù chết em à.”

“Không có.” Mục Nghiên Chi nhàn nhạt nói, rồi cúi đầu hôn khoe môi cô. “Rời giường thôi, nếu không một lát nữa có người phát hiện em không ở trong phòng thì chắc chắn sẽ biết em đang ở chỗ của anh, chúng ta vẫn nên đứng lên đi.”

Tối hôm qua nửa đêm tỉnh dậy sau đó lại lẩn lộn một trận, tới lúc ngủ đã gần hừng đông. Nguyên Nhị lúc này thật sự vẫn còn buồn ngủ, nhưng nghĩ tới khả năng ông nội sẽ tới tìm mình thì không dám ngủ nướng.

Cô ngồi dậy, xoa đôi mắt.

Mục Nghiên Chi cũng ngồi dậy, cầm lấy đôi tay đang xoa mắt kia: “Không cần xoa, đôi mắt không tốt.”

“Ồ.” Nguyên Nhị rút tay về, xốc chăn xuống giường. “Đúng rồi, quần áo tối hôm qua đâu?”

Tối hôm qua từ phòng tắm đi ra thì không thấy đâu nữa.

Mục Nghiên Chi chỉ chỉ chân sofa “Ồ đằng kia.”

Nguyên Nhị nhìn qua, nhăn khuôn mặt. “Nhấn dùm đó, làm sao mặc được đây.”

Mục Nghiên Chi nhìn cô, xuống giường đi đến tủ quần áo. Anh mở cửa tủ bên trong lấy ra một cái túi giấy màu trắng, sau đó đi đến trước mặt Nguyên Nhị. “Cho em.”

Nguyên Nhị vẽ mặt nghi hoặc, cầm lấy rồi mở ra. Cô nhìn thấy bên trong là chiếc áo len màu vàng nhạt và một chiếc quần jean màu xanh nhạt.

“Đây là...” Cô ngẩng đầu nhìn anh. “Sao anh lại có quần áo của con gái?”

Mục Nghiên Chi cười cười, duỗi tay xoa xoa đầu cô. “Mấy ngày trước anh có đi qua một cửa hàng quần áo, cảm thấy nó rất thích hợp với em cho nên đã mua. Vốn dĩ anh còn nghĩ khi nào mới có thể cho em, kết quả không nghĩ tới hôm nay vừa vận dùng tới.”

“Nói vậy anh thật đúng là thần cơ diệu toán.”

Mục Nghiên Chi nhếch khóe môi, tiến lên lấy túi trong tay cô đặt trên giường, một lần nữa kéo người vào lòng. “Không phải! Cái này thì phải cảm ơn em đã khoan hồng độ lượng, có như vậy thì bộ quần áo này mới có thể thuận lợi tới tay chủ nhân của nó.”

Nguyên Nhị sáng khoái đón nhận. Cô gật gật đầu, có chút ngạo kiều: “Đúng vậy! Một cô gái có lòng khoan hồng độ lượng như em sắp tuyệt chủng rồi, anh nên quý trọng.”

Mục Nghiên Chi bật cười, tiếng cười từ trong cổ họng phát ra, lồng ngực hơi hơi run lên.

Tiếng cười trầm thấp lọt vào tai Nguyên Nhị. Cô ngửa đầu nhìn Mục Nghiên Chi, sau một lúc thì giờ tay nắm lấy khuôn mặt anh, không phải nhẹ nhàng mà là dùng sức mà niết. Chờ cô buông ra thì khuôn mặt anh đều đỏ, hai đầu ngón tay đặc biệt rõ ràng.

Thấy thế người khời xướng là Nguyên Nhị cũng phải bật cười.

“Em còn cười?” Mục Nghiên Chi trừng cô. “Buồn cười lắm sao?”

Nguyên Nhị gật đầu. “Buồn cười.”

Cô khoa tay múa chân, tiếp tục nói: “Đôi góc độ khác niết thêm một cái cho đủ bốn đầu tay, đó chính là một đóa hoa.”

“...” Mục Nghiên Chi.

Vui đùa một lát Nguyên Nhị mới cầm lấy quần áo đi vào phòng tắm.

Hai người rửa mặt xong, đang chuẩn bị xuống lầu thì di động trong túi quần của Mục Nghiên Chi vang lên. Anh móc ra nhìn, giờ lên trước mặt Nguyên Nhị.

“Điện thoại của mẹ, chẳng lẽ... bà ấy đã phát hiện ra điều gì sao?” Mục Nghiên Chi có ý nói.

Nguyên Nhị bỗng dừng khăn trang, hai mắt nhìn về phía Mục Nghiên Chi. “Nếu không... anh đừng nghe nhé?”

“Không nghe?” Mục Nghiên Chi nhướn mi, lấy lại điện thoại rồi ấn nghe. “Mẹ...”

Mục Nghiên Chi không nói gì, chờ Minh Du nói xong anh mới ừm một tiếng rồi tắt máy. Anh nhìn cô gái đang khăn trang bên cạnh lộ ra nụ cười. “Mẹ bảo buổi tối nhớ đến nhà chính ăn cơm.”

Nguyên Nhị thoáng chốc thờ phào nhẹ nhõm, nhưng giây tiếp theo cô lại cảm thấy không đúng. “Chắc là mẹ không chỉ nói điều này thôi phải không?”

Mục Nghiên Chi nhìn cô, bất đắc dĩ cười. “Đúng vậy.”

“Em đã nói mà.” Nguyên Nhị.

“Bà còn nói, đêm nay làm toàn những món em thích nhất. Bà bảo anh nhất định phải nói cho em biết.” Mục Nghiên Chi.

“Không có gì nữa?”

“Không có.”

Nguyên Nhị hít mắt nhìn anh, sau một lúc thì gật gật đầu. “Được rồi! Thấy anh chân thành như vậy tạm thời em sẽ tin tưởng anh.”

“...” Mục Nghiên Chi. “Ừm! cảm ơn em đã tín nhiệm”

Bạn đang đọc truyện *Lỗi Tai Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63

Tết Âm Lịch mỗi năm Mục gia đều trải qua những ngày vô cùng náo nhiệt, trong những ngày đó người tới chúc tết nối liền không dứt. Dường như mỗi ngày Nguyên Nhị đều ở nhà chính để giúp mọi người tiếp khách.

Về phần Mục Nghiên Chi thì cũng đã nhận được lệnh điều động, chỉ là trong khoảng thời gian này kỳ nghỉ của anh vẫn chưa kết thúc, chính vì thế Nguyên Nhị ở đâu anh sẽ theo tới đó.

Từ khi làm hòa tình cảm của hai người dường như càng sâu sắc hơn, có thể gọi là khắc cốt ghi tâm. Tuy rằng bọn họ sẽ không thể hiện những cử chỉ ân ái ở trước mặt các trưởng bối, nhưng người sáng suốt đều có thể nhìn ra trong mắt hai người chỉ có lẫn nhau.

Con người luôn như vậy, khi họ đã trải qua một lần chia ly thì khi hòa hợp với nhau họ sẽ càng quý trọng nhau hơn.

Giống như hai người, ba năm chia lìa một lần đoàn tụ, một lần nữa có được nhau họ mới có thể biết phần tình cảm này đáng trân quý bao nhiêu, bởi vì để đến được với nhau thật không dễ dàng.

Cả đời bạn có thể gặp được rất nhiều người, nhưng để gặp đúng người của đời mình thì rất khó.

Sau khi hai người làm lành Mục Nghiên Chi muốn Nguyên Nhị dọn đến tòa nhà phía Đông, nhưng rất nhiều lần lời tới bên miệng anh lại cảm thấy mình đối với cô có điều thua thiệt, vì thế cũng không dám nói. Cuối cùng anh trực tiếp xách hành lý tới tòa nhà phía Bắc bá chiếm lấy phòng dành cho khách cạnh phòng Nguyên Nhị. Anh còn thường xuyên lên vào phòng của cô giống như một tên trộm, cũng không biết anh đã phá khóa cửa phòng của cô bao nhiêu lần rồi.

Rất nhiều lần tỉnh lại Nguyên Nhị sẽ phát hiện bên cạnh nhiều thêm một người, còn dùng cả tay cả chân ôm cô vào lòng. Khi bị cô chọc tỉnh anh còn trung ra vẻ mặt ngây ngô không biết chuyện gì đã xảy ra.

Nguyên Nhị vừa bức mình vừa buồn cười, thời gian đầu cô còn nói anh vài câu nhưng thời gian sau này cô cũng lười nói, ngược lại thì từ khi anh tới đây chuyện này dường như đã trở thành một loại tình thú giữa hai người.

Lúc này, Nguyên Nhị bị người đàn ông đánh thức, mắt cũng không mở ra giờ tay tát lên khuôn mặt của người đang làm vận động kia.

Một tiếng vang thanh thúy lạnh löt.

Mục Nghiên Chi sững sốt, dừng động tác dưới thân. Anh cúi đầu nhìn cô gái đang mơ hồ bên dưới, khóe miệng giật giật.

"Hoá ra cách mí mắt em cũng có thể thấy mặt anh ở đâu nha. Đánh chuẩn như vậy."

Mục Nghiên Chi dờ khóc dờ cười, cổ ý cúi đầu cắn lên xương quai xanh của cô.

Giấy tiếp theo, lại tiếp tục động tác dưới thân.

.....

Tết Âm Lịch qua đi rất nhanh, Nguyên Nhị chuẩn bị bắt đầu đi làm. Mục Nghiên Chi cũng quay trở lại đơn vị.

Lúc trước anh không vội trở về đơn vị là vì muốn dành thời gian cho Nguyên Nhị, muốn dỗ dành cô trở về bên cạnh. Hiện tại hai người đã làm lành, anh ở nhà một mình cũng không biết làm gì vì thế mới quyết định trở về đơn vị.

Hiện tại chức vị cũng đã thay đổi, so với trước kia thì cao hơn vài bậc, văn phòng tự nhiên cũng không phải là căn phòng trước kia nữa. Văn phòng mới chuyển lên trên mấy tầng, nhìn qua thì lớn hơn văn phòng cũ. Văn phòng này còn có phòng tiếp khách, sofa và bàn trà, bên trong có thêm một căn phòng nhỏ dùng để nghỉ ngơi.

Mục Nghiên Chi đứng trước cửa sổ, duỗi tay mở cửa. Gió lạnh và ánh nắng tươi đẹp lùa vào phòng, toàn bộ văn phòng càng thêm rộng mở sáng ngời.

Cánh cửa phía sau được gõ vang, Mục Nghiên Chi quay đầu nhìn nhặt nói: "Mời vào."

Cánh cửa bị đẩy ra, một khuôn mặt quen thuộc xuất hiện, người đến là Lục Giai Minh. "Nghiên ca."

Mục Nghiên Chi xoay người. "Vào đi."

Anh đi đến vị trí ngồi xuống, lưng dựa vào ghế, đôi tay giao nhau đặt ở trên bụng, một bộ lười biếng.

Lục Giai Minh đóng cửa lại, nghĩ tới đi tới cho Mục Nghiên Chi một cái ôm, kết quả mới vừa đi tới gần đã bị người ta vô tình dùng một chân đá ra.

Lục Giai Minh kêu lên một tiếng, lấy tay che lại chỗ bị đau, vội vàng chạy đến bàn làm việc đối diện kéo ghế ngồi xuống. Anh ta vừa xoa chỗ đau đến làm người tê dại vừa nhìn người đàn ông nhặt nhẹo phía đối diện.

"Nghiên ca, cậu thật đáng hận."

"Hừ!" Mục Nghiên Chi nhếch khóe môi. "Làm ơn đừng dùng cơ thể dơ bẩn của cậu làm ô nhiễm sự trong sạch của tôi."

"..." Lục Giai Minh ghé vào trên bàn, híp mắt đánh giá người đối diện. Nửa ngày sau anh ta búng tay một cái, ngồi thẳng dậy. "Nghiên ca, cậu thay đổi."

"..." Mục Nghiên Chi chậm rãi nói: "Lăn..."

Lục Giai Minh không dám tin tưởng trông mắt nhìn. "Nghiên ca, cậu thật sự thay đổi. Cậu...cậu không yêu tôi nữa."

Mục Nghiên Chi liếc anh ta một cái, lạnh lùng nói: "Muốn tôi yêu cậu vậy thì tôi tình nguyện đi tìm chết."

"Không phải..." Lục Giai Minh nhú mồm. "Tôi kém như vậy sao?"

Ánh mắt Mục Nghiên Chi nhìn nhặt, lời nói tiếp theo của anh có thể tức chết người. "Cậu có khi nào thì tốt hả? Một chữ 'Kém' cũng không đủ để hình dung con người cậu."

"Con thuyền tình bạn đã lật."

"Có thuyền sao?"

Lục Giai Minh vẻ mặt chán nản, cắn chặt răng. "Không! Thuyền nào cũng không có."

"Này!" Mục Nghiên Chi nhìn Lục Giai Minh đang muốn đi thì gọi một tiếng, thấy anh ta dừng lại đột nhiên cười. "Lục Giai Minh, cảm ơn cậu."

Lục Giai Minh thân thể cứng lại, bỗng nhiên quay đầu nhìn Mục Nghiên Chi đang cười xấu xa ở phía sau. Anh ta đang muốn chạy tới chỗ của Mục Nghiên Chi nhưng đột nhiên nghĩ tới gì đó thì dừng lại, neho mắt. "Cậu...sẽ không phải lại muốn đá tôi đấy chứ."

Mục Nghiên Chi cười cười, đỡ ghế đứng lên. Anh chậm rãi giang rộng hai tay nhìn về phía Lục Giai Minh. "Tôi đã trở về, người anh em"

Lục Giai Minh thụ sủng nhược kinh, phản ứng lại mới bước nhanh về phía anh.

Hai người đàn ông thân cao tám thước gắt gao ôm nhau, là cái ôm khăng khít của những người anh em.

Mục Nghiên Chi vỗ vỗ lưng Lục Giai Minh, giọng nói trở nên khàn khàn. "Từ nay về sau chúng ta cùng nhau kẻ vai chiến đấu."

Lục Giai Minh dường như cũng bị lây nhiễm sự cảm động, đường đường là một đại nam nhân thể nhưng đôi mắt cũng đã đỏ lên.

"Nghiên ca! Không phải tôi làm ra vẻ, chỉ là...tôi, tôi thật sự rất sợ cậu sẽ không trở về nữa. Từ nhỏ tới lớn cậu luôn là người ưu tú nhất trong nhóm chúng ta. Bất kể là chuyện gì xảy ra cậu cũng là người đứng trước che chở cho bọn tôi. Cậu một ngày là anh em của bọn tôi thì vĩnh viễn vẫn sẽ là anh em của bọn tôi. Tuy rằng bọn tôi chưa nói gì, nhưng có thể thấy cậu trở về bọn tôi thật sự rất vui, thật sự rất vui...thật vui về..."

Mục Nghiên Chi cười khô, bắt đầu dĩ vũ lưng Lục Giai Minh. "Khóc thành như vậy thì còn hình tượng gì nữa."

"Tôi... Tôi cao hứng!" Lục Giai Minh buông Mục Nghiên Chi ra, thô lỗ dùng bàn tay lau mặt. "Nghiên ca, tôi thật sự rất cao hứng."

Mục Nghiên Chi "hừ" một tiếng. "Ngớ ngẩn!"

"..." Lục Giai Minh.

.....

Đào mất cũng đã tới mùa xuân, là mùa của vạn vật sống lại. Nguyên Nhị tiếp tục bận rộn với công việc, thường thường phải tăng ca, ngoại trừ những lúc

có việc quan trọng thì những khoảng thời gian khác Mục Nghiên Chi sẽ tự mình đón cô, rất nhanh toàn công ty từ trên xuống dưới đều biết cô có bạn trai. Bọn họ còn tò mò hỏi thăm rất nhiều lần, nhưng cô đều cười cho qua.

Thật vất vả mới vào làm việc được một nơi không có ai biết thân phận của mình, Nguyên Nhị thật sự không muốn để lộ. Thân phận cháu dâu tương lai của Mục gia có bao nhiêu quan trọng.

Nếu bị lộ chỉ sợ đến lúc đó sẽ không thể thoải mái làm việc chung với mọi người giống như bây giờ.

Công việc của Mục Nghiên Chi cũng bắt đầu đi vào quỹ đạo, trong đại viện tới rất nhiều tân binh mới. Đoàn người đối với Mục đại thiếu gia đều rất sợ hãi lại kính nể.

Mục Nghiên Chi trở lại quân khu, lúc đi ngang qua sân huấn luyện thấy một đám tiểu tử mới vừa chạy xong mười km, mồ hôi ướt đầm. Bọn họ nhìn về phía anh vẫy tay chào.

Mục Nghiên Chi giảm bớt tốc độ xe, hạ cửa sổ hướng ra phía ngoài vẫy vẫy tay đáp lại bọn họ.

Nghe tiếng chuông điện thoại vang lên anh dừng xe lại.

Anh cầm lấy di động ở ghế phụ nhìn màn hình, khóe miệng cong lên.

Bạn đang đọc truyện *Lỗi Tai Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64

“Mục Nghiên Chi, anh đang ở đâu?” Giọng nói thanh thúy của cô gái nhỏ từ microphone truyền tới.

Mục Nghiên Chi nghe được xưng hô của cô thấy có chút buồn cười.

Hiện tại Nguyên Nhị chẳng thèm gọi anh Nghiên Chi, mỗi ngày đều là Mục Nghiên Chi...Mục Nghiên Chi. Cô gái nhỏ chính là cố ý muốn trêu chọc anh, nhưng căn bản anh cũng không ngại, ngược lại còn cảm thấy lạc thú khi nghe cô gọi mình như vậy.

Anh nhìn một đám tiểu tử trên sân huấn luyện, khóe môi nhếch lên. “Anh vừa trở lại quân khu, chuẩn bị trở về đại viện.”

“Vậy thì đúng lúc quá.” Nguyên Nhị ngữ khí có chút gấp gáp. “Anh có thể đưa một tập văn kiện tới cho em được không?”

“Được! Em để ở đâu?”

Nguyên Nhị cười cười, nói cho anh biết chỗ để văn kiện.

Mục Nghiên Chi nói một tiếng được.

Kết thúc cuộc điện thoại với Nguyên Nhị anh lại gọi một cuộc điện thoại khác, nói vài câu đơn giản rồi tắt máy tiếp tục lái xe trở về đại viện.

.....

Nguyên Nhị tắt máy xoay người trở về vị trí, mới vừa ngồi xuống Dương Hiểu Lệ đã dịch lại gần. “Tìm được người đưa tới đây rồi à?”

Nguyên Nhị gật đầu “Ừm! Mục Nghiên Chi.”

“Cậu xem lại trí nhớ của mình đi, rõ ràng tối hôm qua tớ mới nhắc nhở cậu sau khi xem xong thì phải cho vào túi xách.” Dương Hiểu Lệ vỗ tay. “Kết quả thì sao? Cậu vẫn quên, hơn nữa cậu còn không sử dụng máy tính để sửa mà lại cố tình thích viết trên giấy, tớ thật là phục cậu rồi.”

Nguyên Nhị dẩu miệng, liếc mắt nhìn về phía Dương Hiểu Lệ. “Đây...đây không phải là do tớ bị mất ngủ hay sao.”

Dương Hiểu Lệ chỉ vào dưới mí mắt của mình ý bảo. “Tối hôm qua cậu ngủ lúc mấy giờ?”

Cô ấy vừa dứt lời thì thấy Nguyên Nhị đánh ngáp một cái, đồng thời giơ ba ngón tay. “3 giờ.”

“Mấy giờ thức dậy?” Dương Hiểu Lệ lại hỏi.

Nguyên Nhị ừ xừ, nhàn nhạt nói: “7 giờ 30.”

“Ừm!” Dương Hiểu Lệ giờ ngón tay cái lên. “Bội phục, trách không được quảng thâm mắt kia lại đen giống như than vậy.”

“...” Nguyên Nhị.

Có nghiêm trọng như vậy không hả?

.....

Quần khu cách chỗ làm việc của Nguyên Nhị khoảng một tiếng đi đường. Nhìn thời gian đã qua 40 phút, cô đi đến cửa sổ nhìn xuống dưới lầu. Trên đường có rất nhiều xe cộ, nối liền không dứt từ trước mặt lướt qua. Cô nhìn một lát cũng không thấy xe của Mục Nghiên Chi đâu.

Lúc cô xoay người bỗng dưng có một đồng nghiệp nữ chạy vào, hưng phấn kêu lên. “Tôi nhìn thấy ở bên ngoài có một người đàn ông đẹp trai, cực kỳ đẹp trai.”

Trong văn phòng có rất nhiều cô gái đang độc thân, nghe nói có trai đẹp thì tất cả đều vô cùng hưng phấn. Bọn họ vừa định tổ chức thành nhóm kéo nhau đi ra ngoài xem thì cô gái vừa nói chuyện quay đầu lại hét lên “Anh đẹp trai! Anh đẹp trai đi vào rồi kìa.”

Trong văn phòng một trận xôn xao, trong lúc các cô gái khác đang quang minh chính đại ngắm nhìn khuôn mặt đẹp trai kia thì có một bóng dáng chạy về phía anh, sau đó dừng lại.

“Sao anh lại lên đây?” Nguyên Nhị ngượng ngùng nhìn về mặt tò mò của các đồng nghiệp nữ, quay đầu lại. “Không phải em đã nói anh tới nơi thì gọi điện báo em xuống lấy hay sao?”

Mục Nghiên Chi giờ tay sửa

lại mái tóc rối loạn của cô, nhẹ giọng trả lời: “Bây giờ cũng đã sắp đến giờ ăn cơm, anh muốn lên xem thử em có thời gian ăn cơm cùng anh hay không?”

“Cơm trưa sao?”

“Ừm!” Mục Nghiên Chi gật gật đầu. “Anh có vinh dự được mời em ăn cơm hay không?”

“Ừm...” Nguyên Nhị vuốt cằm, cố ý trưng ra bộ dáng tự hỏi, qua một lúc mới cong cong khóe miệng. “Nhìn ánh mắt mong chờ của anh em sẽ cố dành thời gian ăn cùng anh một bữa cơm.”

Mục Nghiên Chi cười khẽ. “Ừm! Cảm ơn em đã cho anh niềm vinh dự ấy.”

“Khụ khụ...”

Đột nhiên, hai tiếng ho nhẹ đánh gãy hành vi rải cầu lương như chốn không người của hai người. Nguyên Nhị bừng tỉnh đại ngộ, nhớ tới xung quanh còn có rất nhiều người.

Cô gãi gãi đầu, xấu hổ nhìn một đám người đang mang vẻ mặt bất quái, khóe miệng giật giật. “Xin... xin lỗi nha.”

“Đúng rồi.” Cô duỗi tay bắt lấy cánh tay Mục Nghiên Chi, kéo anh lại gần chỗ của mọi người. “Giới thiệu với mọi người đây chính là vị hôn phu của tôi, Mục Nghiên Chi.”

Mục Nghiên Chi lên tiếng chào hỏi, vừa dứt lời tiếng kinh hô lần lượt vang lên.

“Cái gì?”

“Vị hôn phu?”

“Đỉnh hôn?”

.....

Tiếng kinh hô không dứt bên tai, Nguyên Nhị cười đến sáng lạn. Cô nghiêng đầu nhìn người đàn ông đang có vẻ mặt thanh lãnh bên cạnh. “Đúng vậy! Lúc 18 tuổi tôi đã phó thác cuộc đời mình cho người đàn ông này.”

Dáng vẻ hạnh phúc, làm người cực kỳ hâm mộ.

Mục Nghiên Chi cúi đầu nhìn cô gái nhỏ bên cạnh, mi mắt cong cong. Đôi mắt anh giống như cát dầu vô hạn ngôi sao sáng, chột lóe chột lóe, nếu không cẩn thận có thể trầm mê ở trong đó. Đôi mắt của anh không chớp lấy một cái, khuôn mặt bình tĩnh không chút gọn sóng lộ ra mỉm cười, mắt đen nổi lên một tầng nhu sắc, ánh mắt chứa đầy sùng nịch.

Bị ánh mắt cực nóng bỏng của anh nhìn chăm chú khuôn mặt Nguyên Nhị bỗng dưng nóng lên. Cô cúi đầu né tránh, bàn tay hướng sang cạnh chọc chọc cánh tay người đàn ông. “Đừng... đừng nhìn em như vậy.”

“Anh nhìn vị hôn thê của mình thì có vấn đề gì sao?”

“Hừ!” Nguyên Nhị thiếu chút nữa thì trợn trắng mắt. “Da mặt thật dày.”

Mục Nghiên Chi cũng không tức giận, nâng bàn tay đặt lên đầu Nguyên Nhị xoa xoa. “Da mặt không dày thì làm sao có thể khiến em trở về bên cạnh anh được?”

“...” Nguyên Nhị. “Anh...”

“Khụ khụ...”

Nguyên Nhị còn chưa dứt lời thì tiếp tục bị cắt ngang. Cô như là nhớ tới gì đó, bất ngờ ngẩng đầu nhìn đám quần chúng ăn dưa xem náo nhiệt ở kia.

Đây là... xem diễn à.

Nhìn đến mức cô cũng phải xấu hổ.

“Đều tại anh.” Nguyên Nhị quay đầu hung hăng liếc xéo Mục Nghiên Chi. “Hại em phải xấu hổ.”

Mục Nghiên Chi lộ ra bộ dáng nhẫn nhục chịu đựng. Anh lại ừm một tiếng, nói: “Đúng vậy! Anh sai rồi.”

“Hừ! Đúng rồi...” Nguyên Nhị xòe bàn tay. “Văn kiện của em đâu?”

Lúc này cô mới nhớ tới chính sự.

Mục Nghiên Chi nâng một cái tay khác lên đem văn kiện đặt trên tay Nguyên Nhị. Anh cố ý dùng sức, một tiếng bộp vang lên.

Nguyên Nhị a một tiếng, nhe răng trợn mắt.

Cô cầm lấy văn kiện, nhìn Mục Nghiên Chi rồi nói: “Anh cứ chờ đấy. Chờ xem em thu thập anh thế nào.”

Nói xong cô ra về ghét bỏ đẩy người ra bên ngoài, sau đó cầm văn kiện chạy trở về chỗ làm việc.

Mới vừa trở lại vị trí thì một đám người xông tới, trong nháy mắt bầu không khí trở nên náo nhiệt, từng văn đề được đặt ra. Nguyên Nhị thiếu chút nữa thì ửng đỏ không nổi.

“Đúng rồi, vị hôn phu cô làm gì vậy?” Trong đó một cô gái độc thân hỏi.

Nguyên Nhị nghe thấy vấn đề này, trong lòng không khỏi sinh ra một phản tự hào. “Quân nhân, anh ấy là một vị quân nhân.”

.....

Bên ngoài, Mục Nghiên Chi mới vừa tiếp xong một cuộc điện thoại, lúc xoay người thì nhìn cô gái nhỏ xách túi chạy về phía mình. Anh bỏ điện thoại vào túi rồi đuổi tay đón lấy người vừa chạy tới ôm vào lòng.

“Gấp gáp như vậy làm gì? Nhớ anh à?”

Nguyên Nhị cố ý lắc đầu. “Không phải, là vì em đã đói bụng thôi.”

Mục Nghiên Chi cười cười, buông tay ra rồi nắm lấy tay Nguyên Nhị. Năm ngón tay thon dài luồn vào khe hở giữa từng ngón tay của cô, mười ngón tay đan chặt vào nhau. “Đi thôi! Anh dẫn heo đi ăn.”

“...” Nguyên Nhị trừng anh. “Nói ai là heo đấy.”

“Anh, chính là anh. Được rồi, chúng ta đi thôi.”

“Cái này thì đúng là không kém hơn con heo bao nhiêu đâu.”

.....

Ngày đó quang minh chính đại xuất hiện văn phòng tạp chí, thời gian sau Mục Nghiên Chi sẽ thường thường xuất hiện ở đó. Cuối cùng, toàn bộ văn phòng đều biết Nguyên Nhị có một vị hôn phu là quân nhân vừa đẹp trai lại còn cung chiều cô.

Trong văn phòng tạp chí Ôn Tuyết vẫn luôn là đối thủ một mất một còn của Nguyên Nhị và Dương Hiểu Lệ, ý vào thân phận con gái của sếp kiêu ngạo vô cùng. Cô ta luôn lộ ra một bộ cao cao tại thượng, còn thường xuyên làm khó dễ Nguyên Nhị và Dương Hiểu Lệ. Bởi vì trong khoảng thời gian này cô ta vẫn luôn ở nước ngoài nghỉ phép, vì thế trong văn phòng chỉ có mình cô ta chưa thấy qua Mục Nghiên Chi.

Hôm nay trở về liền nghe được người khác thảo luận vị hôn phu của Nguyên Nhị. Cô ta bày ra vẻ mặt ghét bỏ hừ một tiếng, sau đó mở khóa màn hình di

động giờ lên trước mặt mấy người vừa nói chuyện. “Các cô xem đi, bạn trai của tôi mới là soái ca. Hơn nữa, anh ấy còn là người kế thừa xí nghiệp lớn, vị hôn phu của Nguyên Nhị chẳng qua cũng chỉ là một người quân nhân bình thường, vậy thì có tiền đồ gì chứ.”

Cũng không biết có phải cô ta cố ý hay không, nhưng khi cô ta nói những lời này vừa đúng lúc Nguyên Nhị đi ngang bên cạnh.

Giọng nói nhàn nhạt của Nguyên Nhị vang lên. “Đúng vậy! Anh ấy chẳng qua cũng chỉ là một người quân nhân bình thường, quả thật là không có tiền.”

Nói xong Nguyên Nhị làm như không có việc gì đi trở về chỗ của mình.

Trong khi đó sắc mặt kiêu ngạo của Ôn Tuyết rất nhanh đã bị đánh bay. Đánh đến bạch bạch rung động.

Lúc tan tầm cô ta xách túi hiệu bàn giới hạn, hất hất đầu, lắc mông nghênh ngang đi ra khỏi văn phòng. Nguyên Nhị nhìn bóng dáng cô ta, tức giận đến bật cười.

Dương Hiểu Lệ không biết từ nơi nào nhảy ra, ghé vào bàn Nguyên Nhị. “Nguyên Nhị, cậu nhìn nhin cô ta làm gì.”

Nguyên Nhị đang tắt máy tính, cười nói: “Tiểu thư, đây là chỗ làm việc đấy. Ba cô ta là người trực tiếp lãnh đạo chúng ta, tớ còn muốn ở chỗ này lăn lộn thêm nha.”

Dương Hiểu Lệ mắt tròn trắng. “Nhưng mà ông chủ lớn chân chính của chúng ta là tổng tài tập đoàn Bùi thị, ba cô ta chẳng qua cũng chỉ là một người làm thuê.”

“Cho dù là làm thuê thì cũng là cấp trên của chúng ta.” Nguyên Nhị nói.

Dương Hiểu Lệ cau mày, nhìn dáng vẻ hằn là đang tự hỏi. Đột nhiên cô ấy như là nghĩ tới chuyện quan trọng nào đó, nói: “Bảo Mục đại thiếu gia nhà cậu mua lại chỗ này đi.”

Nghe vậy Nguyên Nhị bật cười, tức giận giờ tay vỗ vỗ mặt Dương Hiểu Lệ. “Tiểu thư, mau tỉnh lại.”

Không cùng Dương Hiểu Lệ nhiều lời, Nguyên Nhị thu thập mọi thứ rồi tạm biệt với cô ấy rồi rời đi.

Xuống dưới lầu, Nguyên Nhị đang chuẩn bị móc di động gọi Mục Nghiên Chi hỏi anh tới chưa, kết quả điện thoại chưa gọi thì từ xa đã nhìn thấy có người đang dây dưa với anh, mà người dây dưa với anh không phải là ai khác...

“Ôn Tuyết?” Nguyên Nhị gọi một tiếng, trong lòng tràn đầy tức giận.

Lúc làm việc cô nhất định sẽ chịu đựng nhưng lúc này đã là giờ tan ca rồi, điều không thể tha thứ chính là cô ta dám dây dưa với người đàn ông của cô.

Thật là không thể chịu đựng nổi nữa.

“Ôn Tuyết.” Nguyên Nhị cười lạnh một tiếng, “Là cô tìm chết.”

Cô bước nhanh về phía hai người kia.

Lúc này, Mục Nghiên Chi bị quần lý đã không còn kiên nhẫn nữa, lúc chuẩn bị đẩy cái móng vuốt đang vươn lại đây thì có một bàn tay so với anh càng nhanh hơn.

Cả người Ôn Tuyết lao đảo khi bị đẩy bất ngờ, dưới chân là một đôi giày cao gót 10cm, nhẹ nhàng đẩy một cái thôi cũng làm cô ta thiếu chút nữa thì đứng không vững. Thật vất vả mới đứng vững, cô ta ngược mắt nhìn người đột nhiên xuất hiện. “Nguyên Nhị?”

Bạn đang đọc truyện *Lỗ Tai Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65

Ôn Tuyết thấy người vừa đẩy mình là Nguyên Nhị thì trở nên tức giận.

“Nguyên Nhị, cô điên rồi sao.” Cô ta trừng lớn hai mắt, bộ dáng giống như muốn ăn tươi nuốt sống người ta. “Nguyên Nhị, cô đang tìm chết có phải không? Cô có tin tôi lập tức bảo ba của tôi sa thải cô luôn không, khiến cho cô từ nay về sau không thể xin vào bất cứ chỗ nào nữa.”

Cô ta há miệng thét to, người xung quanh không hẹn cùng nhìn lại đây.

Nguyên Nhị không cam lòng yếu thế, trừng trở lại. “Làm đi! Ai sợ ai.”

Quần ai không quần cổ tình lại quần người đàn ông của cô, cái này thì bảo cô làm sao có thể nhẫn nhịn được.

“Cô...”

“Tránh ra.” Nguyên Nhị vẻ mặt khó chịu. “Bộp” một tiếng đánh rơi đôi tay đang chỉ vào mình. “Ai cho phép cô quần lấy người đàn ông của tôi. Cũng không chịu nhìn lại khuôn mặt của mình xem, bôi bôi trét trét giống như cái mông khi.”

Ôn Tuyết nhìn vẻ mặt lạnh lẽo của Mục Nghiên Chi, đột nhiên cười lạnh một tiếng. “A! Đàn ông của cô? Nguyên Nhị, cô cũng quá đề cao bản thân mình rồi đấy. Cô chẳng qua cũng chỉ là một biên tập nho nhỏ, có thứ gì để người đàn ông có giá trị nhan sắc cao như thế này coi trọng? Cô đang đùa gì vậy.”

“Biên tập nho nhỏ thì sao...”

“Biên tập nho nhỏ thì sao?” Mục Nghiên Chi cắt ngang lời Nguyên Nhị. Anh duỗi tay ôm lấy cô gái đang chắn trước mặt kéo vào lòng, động tác vô cùng thân mật. Anh lạnh mặt nhìn về phía Ôn Tuyết đang kiêu ngạo ở kia, đáy mắt càng lúc càng lạnh lẽo, làm người không rét mà run. “Cô gái của tôi từ khi nào thì tới lượt cô soi mói?”

“Anh...” Ôn Tuyết kinh ngạc. “Anh, anh thật sự là...”

Không chờ cô ta nói xong Nguyên Nhị đã hất cằm, lộ ra dáng vẻ đắc ý. “Đúng vậy, anh ấy chính là vị hôn phu của tôi, sao vậy? Hâm mộ, ghen tị hả?”

“Cô...”

“Cô cái gì mà cô. Tôi cũng không phải không có tên để cô gọi.”

“Nguyên Nhị...”

“Này! Ở đây.”

“Cô...”

“Đã bảo cô gọi tên tôi cơ mà, như thế nào lại quên nhanh như vậy?”

Liên tục bị Nguyên Nhị cắt ngang Ôn Tuyết tức giận đến mức muốn tặc thờ, tính tình đại tiểu thư bị kích thích tới cực hạn. Cô ta cũng không quan tâm bây giờ là đang ở bên ngoài, cũng chẳng thèm để ý tới những người qua đường đang tò mò nhìn tới, cô ta giờ bàn tay được son đỏ chót lên, lúc hạ xuống còn mang theo sức mạnh, thậm chí còn cảm nhận được có làn gió lướt qua. Chẳng qua khi bàn tay cô ta cách khuôn mặt của Nguyên Nhị một khoảng thì bị một bàn tay to dùng sức bắt được.

Cánh tay truyền đến cơn đau, Ôn Tuyết trừng lớn hai mắt nhìn sắc mặt thâm trầm của Mục Nghiên Chi. Từ đôi mắt của anh cô ta có thể nhìn thấy hàn ý giống như một thanh kiếm lạnh lẽo đâm vào cơ thể. Cơ thể của cô ta bỗng dưng run lên, đôi chân cũng run rẩy.

Người đàn ông này thật khiến người ta sợ hãi.

“Anh...anh thả tôi ra.” Một chút tự tin khi nói chuyện cũng chẳng được bao nhiêu.

Ôn Tuyết dò tìm mắt sang phía Nguyên Nhị, chỉ thấy trên mặt cô không có chút sợ hãi nào, ngược lại khóe miệng còn lơ đãng hiện lên mỉm cười, bộ dáng đắc ý vô cùng.

Ôn Tuyết tránh thoát khỏi tay Mục Nghiên Chi, nhìn cánh tay đã đỏ lên một mảnh muốn phát giận rồi lại không dám.

Cô ta trừng mắt nhìn hai người trước mắt, cắn răng nói. “Các người cứ chờ đấy cho tôi.”

Nói xong thì dầm giày cao gót, tức giận xoay người bỏ chạy.

Nguyên Nhị nhìn đôi giày cao gót rất có thể bị cô ta dẫm gãy bất cứ lúc nào kia, lắc đầu. “Có bệnh.”

“Được rồi, mặc kệ cô ta đi.” Cũng không biết khuôn mặt vốn đang lạnh lẽo của Mục Nghiên Chi đã trở nên ôn nhu từ lúc nào. Anh bắt đầu xoa xoa đầu Nguyên Nhị. “Đừng để loại người như cô ta làm ảnh hưởng tới tâm trạng của mình.”

“Hừ!”

Mục Nghiên Chi cười khẽ, đem người nhét vào ghế phụ.

Nguyên Nhị thắt dây an toàn, quay đầu nhìn người đang ngồi ở ghế lái. “Anh đổi xe từ lúc nào vậy?”

Nguyên Nhị nhìn một vòng trong xe, cười nói: “Mục đại thiếu gia ra tay quả nhiên không giống nhau, lại thêm một chiếc siêu xe mới. Trách không được cô gái nhà người ta vừa nhìn thấy đã muốn quần lấy anh.”

Mục Nghiên Chi thất dây an toàn, ngẩng đầu nhìn cô với đôi mắt tràn đầy ý cười. “Anh mua nó vào tháng trước nhưng chỉ vừa lấy về. Nhưng mà...sao nghe lời này của em anh lại cảm nhận được vị chua trong đó nha?”

“A! Chữ chua viết như thế nào em cũng đã quên mất rồi.”

“Là một cô gái nhỏ mà cả ngày lộ ra sắc mặt khó coi thì sẽ xấu hơn đó.” Mục Nghiên Chi giờ tay nắm khuôn mặt cô.

Nguyên Nhị ngẩng đầu, không khách khí gạt tay anh ra. “Đừng có niết mặt em béo lên.”

“Ừm! Không niết béo, trực tiếp nuôi béo em”

Nói xong thì khởi động xe.

Vốn còn cho rằng vì chuyện ngày hôm qua Ôn Tuyết sẽ chỉ ở phát tác một chút, mắng cô vài câu rồi thôi. Thế nhưng điều Nguyên Nhị không nghĩ tới chính là, chủ biên vừa tới đã gọi cô vào văn phòng, sau đó không cho phân trần trực tiếp bảo cô thu dọn đồ chạy lấy người.

“Chủ biên, có phải hay là vì Ôn Tuyết không?” Nguyên Nhị nắm chặt tay, kim nén lửa giận trong lòng, cắn răng hỏi.

Sắc mặt chủ biên thay đổi, không tiện nói thẳng. “Nguyên Nhị, từ nay về sau khi ra ngoài làm việc thì không cần xúc động. Có những người cô đắc tội không nổi đâu, cũng không cần đắc tội với bọn họ. Xã hội này chính là cá lớn nuốt cá bé, tôi cũng là bắt đắc dĩ mà thôi.”

Nguyên Nhị cười lạnh một tiếng. “Có những người tôi đắc tội không nổi?”

Hay cho câu có những người cô đắc tội không nổi đâu.

Có người chống lưng phải không? Nguyên Nhị cô cũng có, còn có rất nhiều là đằng khác.

Không thêm nói nhiều, Nguyên Nhị xoay người đi ra khỏi phòng của chủ biên. Bộ dáng của cô lúc này giống như muốn giết người, khiến những người xung quanh cũng phải giật nảy mình. Bọn họ còn chưa kịp phản ứng thì đã nhìn thấy Nguyên Nhị đi đến cạnh bàn Ôn Tuyết cầm lấy ly cà phê từ đỉnh đầu đổ xuống.

Tiếng thét chói tai trong văn phòng đặc biệt vang dội.

Ôn Tuyết thét chói tai đứng bật dậy, nhìn đầu sỏ gây tội. “Nguyên Nhị, cô muốn chết có phải không?”

“Ôn Tuyết.” Nguyên Nhị không cam lòng yếu thế. “Cô đừng quá đáng.”

Ôn Tuyết sững sốt, chỉ vào mình. “Tôi quá đáng? Hiện tại không biết ai mới là người quá đáng đâu. Nguyên Nhị, là cô đừng nên quá đáng mới đúng. Tôi không đơn thuần chỉ khiến cô thất nghiệp mà còn có thể khiến cho tình trạng cô càng tồi tệ hơn nếu như còn dám chọc tức tôi.”

“Càng tệ hơn? Như thế nào, lại muốn đánh tôi hả?” Nguyên Nhị vô cùng chán ghét bộ dáng kiêu căng, ngạo mạn của Ôn Tuyết. Cô hất cằm nhìn cô ta. “Trước khi đánh tôi thì nên suy nghĩ cho kỹ.”

Ôn Tuyết giống như là nghe được chuyện cười, khoe miệng treo lên. “Tôi nên nghĩ kỹ chuyện gì? Nguyên Nhị, dẫm chết cô đối với tôi mà nói đó là chuyện dễ như trở bàn tay.”

Nói xong cô ta làm trò trước mặt mọi người, giờ lên tay lên muốn đánh người.

“Đừng tay lại cho tôi.”

Bỗng dưng có một giọng nói giàu từ tính vang lên, mọi người đồng loạt nhìn về phía phát ra giọng nói. Nguyên Nhị quay đầu thấy người tới thì sững sốt, lên tiếng gọi to: “Anh Tân An.”

“Đã xảy ra chuyện gì?” Phó Tân An bước nhanh tới, nhìn sắc mặt khó coi của Ôn Tuyết thì kéo Nguyên Nhị ra phía sau che chở. “Vị tiểu thư này, xin hỏi vì sao cô lại muốn đánh người?”

Ôn Tuyết nhận ra người đàn ông trước mặt, cũng đã nghe ba của mình nói qua.

Phó Tân An không đơn thuần chỉ là CEO của một công ty kiến trúc nổi tiếng mà còn là một nhà thiết kế trẻ chạm tay có thể phòng. Mới hơn 20 tuổi đã có không ít tác phẩm tiêu biểu, hơn nữa bối cảnh và thực lực vô cùng hùng hậu. Tổ tiên anh ta là những vị tướng tiếng tăm lừng lẫy.

Nhưng mà tại sao một người có bối cảnh như anh ta lại quen với một người bình thường như Nguyên Nhị? Còn có thể khiến anh ta chủ động ra tay che chở?

Ôn Tuyết lập tức thay đổi sắc mặt, khéo léo mỉm cười. Chỉ là cà phê từ trên trên tóc chảy xuống đã dính ướt quần áo cô ta, màu cà phê đặc biệt rõ ràng, giờ phút này chỉ có thể dùng từ “chật vật” để hình dung.

“Phó tổng, là cô ta.” Ôn Tuyết chỉ vào Nguyên Nhị ở sau lưng Phó Tân An. “Là cô ta đổ cà phê lên người tôi.”

Phó Tân An quay đầu lại nhìn Nguyên Nhị một cái, thấy cô ngo ngoe rục rịch thì lập tức trấn an. “Nhĩ Đóa, đừng nóng vội!”

Anh ta quay đầu nhìn về phía Ôn Tuyết: “Vị tiểu thư này, tôi có thể khẳng định cô đã làm ra chuyện gì đó mới khiến cho Nhĩ Đóa hành động như vậy.”

Ôn Tuyết không thể ngờ rằng Phó Tân An sẽ nói như vậy, không dám tin tưởng từng lời hai mắt, nhưng đối mặt với người đàn ông này cô ta không dám làm ra hành động gì lớn.

Ba thật vât vả mới mới được người này tới vì thế cô ta không thể đắc tội, nhưng không nghĩ tới chính là anh ta và Nguyên Nhị giống như rất quen thuộc. Hơn nữa cô ta có thể cảm nhận được trên người đàn ông này có một loại khí tràng rất gây áp lực cho người khác. Ôn Tuyết càng nghĩ càng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

“Phó tổng, sao anh có thể nói như vậy! Hiện tại người bị hại là tôi.” Ôn Tuyết vừa nói vừa lộ ra bộ dáng đáng thương.

Cô ta cho rằng bộ dáng này sẽ khiến cho Phó Tân An thay đổi thái độ, nhưng mà cô ta đã sai rồi. Phó Tân An rõ ràng là đang đứng về phía Nguyên Nhị, những người đồng nghiệp xung quanh cũng đã nhìn ra nhưng không có ai dám tiến lên khuyên can, chỉ có Ôn Tuyết vẫn không nhìn ra mà thôi.

“Phó tổng, tuy rằng hai người là bạn bè nhưng anh cũng không thể thiên vị cô ta như vậy.” Ôn Tuyết cố ý vẩy vẩy sợi tóc ướt át. “Anh nhìn đầu của tôi đi, với bộ dáng này tôi làm sao có thể đi ra ngoài gặp người khác.”

Phó Tân An nhìn cô ta một cái, lạnh lùng nói: “Tôi thiên vị thì sao nào? Cô ấy là người phụ nữ của lão đại nhà tôi, cũng chính là chị dâu của tôi. Vậy thì có lý do gì mà tôi không thể thiên vị?”

“Lão đại? Chị dâu?”

Ôn Tuyết chú ý tới trong cách nói chuyện của anh ta còn mang theo ngữ khí kính trọng. Cô ta ngây người, chờ tới lúc hoàn hồn thì sắc mặt đã trắng vài phần.

Người đàn ông có thể để cho Phó Tân An gọi một tiếng lão đại khẳng định không phải là người bình thường. Ôn Tuyết nhớ tới Mục Nghiên Chi và chiếc siêu xe kia, giống như hiểu rõ điều gì đó.

Người đàn ông ngày hôm qua không chỉ có tiền mà còn có địa vị.

Nhưng mà cô ta là một phóng viên thường xuyên phỏng vấn những người có sự nghiệp thành công, cũng thường xuyên tham gia những buổi tiệc của xã hội thượng lưu, thế nào lại chưa gặp qua người đàn ông kia?

Lúc cô ta đang rơi vào trầm tư thì Phó Tân An đã nhanh chóng gọi một cuộc điện thoại, vài phút sau có mấy người đi đến. Mấy người đó chính là ba của Ôn Tuyết và một vài vị cấp dưới của ông ta.

“Ba...”

Ôn Tuyết cho rằng chỗ dựa của mình đã tới, đang lúc muốn chạy qua làm nũng thì người vẫn luôn chiều chuộng cô ta vậy mà lại lừa cô ta một cái, còn trực tiếp lướt qua cô ta đi tới chỗ Phó Tân An.

Một khuôn mặt cười đến nhăn dúm dỏ. “Phó tổng, tôi vừa mới nhận được điện thoại của trợ lý Mục chủ tịch. Nghe nói tiểu nha đầu nhà ông ấy bị khi dễ, không biết...”

Phó Tân An nhìn ông rồi lại nhìn người phía sau mình ý bảo. “Tiểu nha đầu của Mục gia.”

“Này... hóa ra cô là người Mục gia.”

Vị giám đốc này làm thế nào cũng không nghĩ tới ở chỗ của mình lại có người của Mục gia.

Không chờ Nguyên Nhị trả lời Phó Tân An đã chen vào nói.

“Đừng vậy! Người anh trai mà Mục chủ tịch kính trọng nhất đó là Mục lão tướng quân, mà Nhĩ Đóa lại là tiểu nha đầu Mục lão tướng quân thương yêu nhất. Cô ấy ở Mục gia muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, không nghĩ tới khi làm việc cho tờ tạp chí nhỏ nhỏ của ông lại bị người ta khinh bỉ.”

Phó Tân An vừa dứt lời sắc mặt vị giám đốc kia đã trở nên trắng bệch.

Những thế hệ trước ở thủ đô này sao có thể không quen biết Mục lão tướng quân, ngay cả vị lãnh đạo cấp cao của Bù thị cũng phải tôn kính ông ấy. Ông ta sao có thể không biết chứ?

Tầm mắt của vị giám đốc dừng trên người Nguyên Nhị.

Không nghĩ tới một tiểu nha đầu mộc mạc như thế này lại là cô gái được Mục lão tướng quân thương yêu nhất.

Vị giám đốc ngẩng đầu, trừng mắt nhìn con gái vừa gây ra họa cách đó không xa.

Nguyên Nhị cảm thấy Phó Tân An nói lời này có chút khoa trương, nhận không được lời kéo góc áo anh ta. “Anh Tân An, không khoa trương như vậy chứ.”

Nhiều lắm thì là được sủng ái một chút thôi.

Phó Tân An mỉm cười, gạt đầu một cách chắc chắn. “Không hề.”

Bạn đang đọc truyện *Lỗi Tai Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66

Mấy ngày trước lúc cả nhóm ăn cơm cũng không nghe Phó Tân An nói sẽ tới chỗ này của bọn họ. Khi Nguyên Nhị nhìn thấy anh ta cũng đã rất kinh ngạc, không nghĩ tới người hẳn là đang tham gia hội nghị là Mục Nghiên Chi cũng đột nhiên xuất hiện, còn mặc một thân quân trang xuất hiện ở chỗ này. Huân chương trước ngực và quân hàm trên vai quả thực lóa mắt người.

Giờ này khắc này tất cả mọi người đã biết vị hôn phu của Nguyên Nhị không phải là một anh quân nhân bình thường, mà là một người vô cùng ghê gớm.

“Anh Nghiên Chi...” Đột nhiên có núi dựa vào, Nguyên Nhị bất giác gọi cái tên mà đã lâu không gọi qua.

Gọi xong còn chớp chớp mắt, ánh mắt ủy khuất vô cùng. Hoàn toàn đã không còn bộ dáng cường hãn như vừa rồi.

Khuôn mặt của Mục Nghiên Chi vốn đang đang lại nhưng khi nghe tiếng gọi của Nguyên Nhị thì thả lỏng không ít, nhận thấy được điểm này Phó Tân An cũng nhẹ nhàng thở ra.

Nếu không, anh ta cũng không biết một lát nữa nếu Mục Nghiên Chi muốn động thủ thì mình nên khuyên can như thế nào.

Nhưng mà anh mặc quân phục tới đây hẳn cũng sẽ không làm ra chuyện gì quá đáng đâu. Chỉ là Phó Tân An biết, mặc dù không cần động thủ nhưng Mục Nghiên Chi có khả năng sẽ phát huy cái tính độc mồm độc miệng của mình, chọc người tức điên.

Mục Nghiên Chi nhìn người xung quanh, rồi duỗi tay về phía Nguyên Nhị. “Lỗi tai nhỏ, lại đây.”

Nguyên Nhị cắn môi, lao vào cái ôm của Mục Nghiên Chi. Khuôn mặt chôn vào ngực anh, rầu rĩ nói: “Anh Nghiên Chi, có người khi dễ em.”

Nếu làm sai chuyện rồi bị sa thải cô sẽ tâm phục khẩu phục, không có gì để bàn cãi, nhưng nếu là vì con tức giận của một vị đại tiểu thư mà sa thải thì cô không thể nào nuốt được cục tức này.

Còn không phải là có chồng lưng sao? Cô cũng có.

Nhưng mà...

Cô ngẩng đầu nhìn Mục Nghiên Chi. “Sao anh lại đến đây?”

Mục Nghiên Chi không trả lời, hất cằm nhìn ra sau lưng Nguyên Nhị. Cô quay đầu thấy Phó Tân An quơ quơ di động trong tay, anh ta cười nói: “Vừa rồi lúc gọi điện thoại cho chú hai anh đã thuận tiện gửi tin nhắn cho lão đại.”

“Cảm ơn!” Mục Nghiên Chi nhàn nhạt nói, cúi đầu nhìn tiểu cô nương trong lòng. “Không có việc gì, người đàn ông của em sẽ làm chống lưng cho em.”

Nguyên Nhị ủy khuất cắn môi “ừm” một tiếng.

“Vị này chính là...” Giám đốc tạp chí không biết đã bước tới đây từ lúc nào, nhìn Mục Nghiên Chi muốn nói lại thôi.

Phó Tân An đi tới, vỗ vỗ bả vai ông ta, lên tiếng giới thiệu: “Đây là người cháu trai mà Mục lão tướng quân đặc ý nhất, Mục Nghiên Chi, Mục đại thiếu gia, cũng là người làm chủ Mục gia trong tương lai.”

“Hóa ra... hóa ra là Mục đại thiếu gia! Thất lễ thất lễ...”

“Trước không cần nói những chuyện này.” Mục Nghiên Chi cắt ngang lời ông ta, cúi đầu nhìn Nguyên Nhị, hỏi: “Lỗi tai nhỏ, bọn họ đều khi dễ em?”

“Ôn Tuyệt.” Nguyên Nhị.

“Ôn Tuyệt?” Mục Nghiên Chi nhăn mày. “Ai là Ôn Tuyệt.”

Nguyên Nhị cúi tay chỉ vào Ôn Tuyết, nói: “Chính là cô ta, là người ngày hôm qua muốn đánh em. Rõ ràng em không làm gì sai nhưng cô ta lại bảo ba của mình sai thái em.”

“Đúng rồi, ba cô ta chính là ông lão này.” Nguyên Nhị chỉ vào lão giám đốc.

Nói là ông lão quả thật không sai, lão giám đốc cũng đã hơn 60. Khi đã khá lớn tuổi mới sinh được một người con gái, chính vì thế ông ta đem Ôn Tuyết sủng trong lòng bàn tay, từ đây đã tạo ra tính kiêu căng ngang ngược của một đại tiểu thư.

Khi Nguyên Nhị nói ra hai chữ “ông lão” xung quanh truyền đến một trận cười nhẹ.

Khuôn mặt vị giám đốc bị gọi là ông lão lúc xanh lúc trắng. Ông ta nhìn về phía con gái, lớn tiếng thét to. “Ôn Tuyết, con lại đây cho ba.”

Ôn Tuyết bị lời giới thiệu của Phó Tân An dọa sợ, khuôn mặt lúc này mặt xám như tro tàn, nghe tiếng gọi của ba thì mềm nhũn cả hai chân, giống như sắp ngã quỵ. Người trợ lý nhỏ vẫn luôn đi theo cô ta kiểm chỗ tốt lúc này thấy cô ta tự thân khó bảo toàn theo bản năng né tránh sang bên cạnh. Ôn Tuyết kịp thời đỡ lấy bàn mới có thể đứng vững.

Mặc dù cô ta chưa trực tiếp thấy qua những người Mục gia nhưng cũng đã nghe được không ít sự tích về gia tộc này, thường xuyên ra vào cái gọi là xã hội thượng cũng có nghe không không ít truyền thuyết, tuy những người xung quanh cô ta rất có tiền nhưng cũng không có ai mời được người Mục gia. Gia tộc đó rất có địa vị và tầm ảnh hưởng lớn ở thủ đô thậm chí là cả nước.

Ôn Tuyết không nghĩ tới bản thân sẽ chọc phải người của Mục gia.

“Lại đây.” Lão giám đốc không kiên nhẫn kêu một tiếng.

Ôn Tuyết cắn chặt răng, nâng đôi chân mềm nhũn bước tới trước mặt Mục Nghiên Chi và Nguyên Nhị.

Lão giám đốc tức giận đẩy cô ta lên trước một bước. “Mau xin lỗi, sao con lại không hiểu chuyện như vậy hả. Đã thế còn nói với ba là có người bắt nạt con, đây là bộ dáng bị người ta bắt nạt sao? Này rõ ràng chính là con bắt nạt người ta. Mau, mau xin lỗi.”

Từ nhỏ đến lớn Ôn Tuyết chưa bao giờ bị người khác mắng mỏ, huống chi người đang mắng cô ta lúc này lại chính là người ba luôn yêu thương chiều chuộng cô ta, nhưng mặt đối mặt với thân phận của hai người trước mặt cho dù cô ta có tức giận thì cũng không dám bộc phát.

Ôn Tuyết sợ hãi rụt rè, không dám nhìn Mục Nghiên Chi. Cô ta cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Chuyện đó... Thực xin lỗi.”

“Lớn tiếng một chút.” Lão giám đốc.

Ôn Tuyết bị dọa sợ, âm lượng cũng đề cao không ít. “Thực xin lỗi, tôi sai rồi.”

Nguyên Nhị nghiêng người dựa vào lòng Mục Nghiên Chi, rồi nghiêng đầu nhìn Ôn Tuyết một cái. “Sai ở đâu?”

Trong mắt hiện lên một tia giảo hoạt của tiểu hồ ly.

Ôn Tuyết thấy được, cắn chặt răng. “Tôi không nên tức giận, không nên làm khó dễ cô, không nên đánh người, không nên ý vào thân phận con gái giám đốc vô duyên vô cớ sai thái cô...”

Chờ Ôn Tuyết nói ra một đống sai lầm, Nguyên Nhị hừ lạnh một tiếng. “Hóa ra cô còn biết bản thân xấu như vậy.”

Tuy rằng con gái làm quá mức nhưng trong lòng lão giám đốc vẫn yêu thương con, thấy bộ dáng ủy khuất của con gái nhà mình đáy lòng vẫn có chút không thoải mái.

Ông ta bày ra gương mặt tươi cười, nói: “Mục thiếu gia, con gái tôi còn nhỏ nên không hiểu chuyện, mong cậu có thể tha thứ cho nó. Tin tưởng tôi, từ nay về sau tôi nhất định sẽ quản giáo nó thật tốt.”

Mục Nghiên Chi nhìn Nguyên Nhị đang chu cái miệng nhỏ, lạnh lùng nói với lão giám đốc: “Còn nhỏ? Tôi thấy con gái ông cũng đã hơn 20 rồi đi. Hai mươi mấy tuổi mà vẫn giống một người không có đầu óc, chuyện này cũng thật đáng thương.”

Anh nói xong bên cạnh lại vang lên một trận cười nhẹ. Sắc mặt lão giám đốc và Ôn Tuyết lúc trắng lúc xanh, khó coi cực kỳ.

Mục Nghiên Chi nhìn sắc mặt hai cha con bọn họ, bỗng dưng cười lạnh.

Anh gờ tay dịu dàng vuốt ve mái tóc dài rối tung ở sau lưng Nguyên Nhị, ngữ khí ôn hòa không ít. “Với thân phận này của tôi cũng không tiện làm ra chuyện gì, hơn nữa tôi cũng không thích gây khó dễ với người khác. Nếu cô gái nhỏ của tôi đồng ý tha thứ cho mấy người thì tôi cũng sẽ không so đo nữa.”

Anh cúi đầu nhìn Nguyên Nhị, hỏi: “Lỡ tai nhỏ, em có muốn tha thứ cho bọn họ không?”

Nguyên Nhị ngẩng đầu, nhìn vào đôi mắt Mục Nghiên Chi rồi gật đầu. “Được! Em cũng không muốn làm khó dễ bọn họ.”

Cô vừa dứt lời lão giám đốc như trút được gánh nặng. “Cảm ơn, cảm ơn.”

Trò khôi hài kết thúc, cuối cùng Nguyên Nhị toàn thắng, nhưng cũng vì chuyện này thân phận của cô không thể giấu được nữa.

Cô gái được Mục gia sủng ái nhất, vị hôn thê của Mục đại thiếu gia, thân phận tôn quý cỡ nào. Rất nhiều người trước kia chủ động nịnh bợ Ôn Tuyết ngay lập tức quay đầu muốn nịnh bợ Nguyên Nhị, nhưng cô vốn dĩ không để ý tới mấy chuyện này, nịnh bợ gì đó ở trong thế giới của cô căn bản không tồn tại.

Cô chỉ cần những người bạn thật lòng đối tốt với mình, không cần vì thân phận của cô mà a dua nịnh hót, giả làm bạn bè.

Huống chi cô đã không muốn làm việc ở đây nữa.

Cô vừa cự tuyệt đề nghị thăng chức tăng lương của lão giám đốc thì nhận được điện thoại của Dương Hiểu Lệ.

“Nguyên Nhị, cậu thế nào rồi? Sao lại trùng hợp vậy cơ chứ, hôm nay cả tớ và Hiểu Na đều nghỉ phép. Không thể tận mắt nhìn thấy cảnh Ôn Tuyết bị cậu đánh bại thật sự là quá đáng tiếc.”

Nguyên Nhị cười cười, nói: “Đúng thật là quá đáng tiếc, hơn nữa về sau tình cảnh này cũng sẽ không xảy ra nữa.”

Dương Hiểu Lệ sừng sốt, hỏi: “Có ý gì?”

Nguyên Nhị cong cong khóe miệng, ngữ khí nhẹ nhàng nói: “Chính là từ chức.”

“Từ chức?”

Cách di động cũng có thể cảm nhận được giờ phút này Dương Hiểu Lệ đang rất kinh ngạc.

Nguyên Nhị ừm một tiếng, nhàn nhạt nói: “Đúng vậy! Chính là... không muốn làm nữa.”

“Tớ thì sao.” Dương Hiểu Lệ thiếu chút nữa thì khóc lóc.

Nguyên Nhị thở dài, an ủi cô ấy. “Cậu nha! Phải cố gắng làm việc thật tốt, không cần bị tớ làm ảnh hưởng.”

Cô dừng lại một giây, cố ý nói: “Hai chúng ta không giống nhau, tớ không làm thì vẫn có Mục Nghiên Chi nuôi, cái này cậu hâm mộ không nổi.”

Nói xong, Nguyên Nhị không nhịn được cười ra tiếng.

“...” Dương Hiểu Lệ tròn trố mắt. “Nguyên Nhị, cậu như vậy sẽ rất dễ đánh mất tớ.”

Nguyên Nhị cười vài tiếng, nói: “Tớ mới không tin đâu.”

Cùng Dương Hiểu Lệ nói lung tung trong chốc lát, Nguyên Nhị mới cúp điện thoại.

Cô nhìn thùng đồ bên chân, đột nhiên đứng dậy đi tới dưới ánh mặt trời.

Cô giang rộng hai tay, ngửa đầu lên bầu trời, nhắm mắt đồng thời hít sâu. “Ừm! Hôm nay thời tiết thật tốt, đến cả không khí cũng tươi mát hơn nhiều... a...”

Phía sau không biết từ khi nào thì có người xuất hiện. Nguyên Nhị hoảng sợ, nhưng khi cảm nhận được hơi thở quen thuộc kia cô lập tức nhận ra người đang ôm mình là ai.

“Mục Nghiên Chi...” Cô tức giận xoay người, ngược mắt nhìn đôi mắt mang theo ý cười xấu của người đàn ông. “Có phải anh muốn dọa chết em để đi tìm người đẹp khác hay không?”

Mục Nghiên Chi duỗi tay niết mặt của cô, cố ý nói. “Không dám, nhưng mà nếu như anh làm vậy em cũng không được nửa đêm tới tìm anh báo / thù đâu nha.”

Nguyên Nhị dùng lỗ mũi “Hừ” một tiếng, đột nhiên bắt lấy cánh tay Mục Nghiên Chi đưa lên há miệng cắn.

Một cái cắn này rất tàn nhẫn.

Mục Nghiên Chi rên một tiếng, giây tiếp theo lại cắn răng nhịn xuống.

Nguyên Nhị thấy anh không hề có ý phản kháng, miệng bất giác buông lỏng. Cô nhìn dấu răng trên bàn tay kia, ngẩng đầu hỏi anh. “Không đau à? Sao không đẩy em ra.”

Mục Nghiên Chi thu hồi tay, vẻ mặt không sao cả. “Không đau! Em thích cắn anh sẽ để em cắn, bên này cắn xong rồi thì đổi bên kia, chỉ cần em vừa

lòng là được.”

Ngữ khí nhàn nhạt nhưng trong lời nói đều tràn đầy sủng ái.

Có thể là cảm xúc có chút mẫn cảm.

Nguyên Nhị vừa nghe anh nói lập tức đỏ mặt.

Sợ bị anh phát hiện cô cúi đầu dựa vào ngực anh.

“Làm sao vậy?” Mục Nghiên Chi đưa tay muốn ôm lấy khuôn mặt cô nâng lên nhưng bị cô ngăn lại. “Đừng nhúc nhích, để em dựa một lát.”

Mục Nghiên Chi chân chờ vài giây, cuối cùng vẫn yên lặng thu hồi đôi tay. “Dựa đi. Em thích dựa bao lâu thì dựa bấy lâu.”

Bạn đang đọc truyện *Lỗi Tai Nhỏ Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.